

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

Forrest Gump



*The phenomenal novel that inspired the
Academy Award®-winning film*

Winston Groom

Forrest Gump

Winston Groom

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Lời thừa](#)

[Đôi lời phi lộ](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Phụ lục](#)

Lời thừa

Có lẽ khá đông quý đồng hương đã may mắn được thưởng thức cuốn phim Forrest Gump (Tom Hanks trong vai Forrest Gump, đạo diễn Robert Zemeckis), và cuốn phim đã đem đến quý đồng hương nhiều nụ cười trong nước mắt nhờ tài nghệ của Tom Hanks và Robert Zemeckis. Cuốn phim đã được rất nhiều giải thưởng và đã gây ra nhiều hiện tượng giúp câu chuyện Forrest Gump tồn tại mãi trong dân gian, một thí dụ nhỏ là đã có những quán cà phê hay nhà hàng đã được phối trí dựa vào nội dung và cảnh trong phim Forrest Gump.

Thế nhưng có lẽ ít ai trong chúng ta biết đến tác phẩm Forrest Gump của văn hào Winston Groom, cuốn tiểu thuyết mà Robert Zemeckis dựa vào để ghi kịch bản cho cuốn phim Forrest Gump. Trong khi cuốn phim rất nổi tiếng, thu được số tiền kỷ lục, và số giải thưởng nhận được cũng đạt kỷ lục, không có bài diễn văn nào của những người thắng giải Oscar nhắc đến Winston Groom và Groom chỉ nhận được một số tiền khá khiêm tốn so với con số kếch xù mà cuốn phim đã thu được (nguồn Wikipedia).

Người đọc cuốn tiểu thuyết của Winston Groom, thường là đọc sau khi xem phim, sẽ thấy rằng, có lẽ để thỏa mãn thị hiếu của dân ghiền phim, cuốn phim đã “rẽ ngô khác” khá nhiều so với con đường tương đối thẳng hơn và lạnh hơn trong truyện. Thế nhưng cá tính của nhân vật chính, Forrest thì không thể đổi được.

Forrest Gump của Winston Groom là một hồi ký của nhân vật Forrest Gump (dohop chuyển sang tên Việt là Ngô Lâm). Ngô Lâm là người có tỉ số thông minh hay IQ là 70, do đó phải “học” ở trung tâm dành cho trẻ em kém trí tuệ, là nơi mà người ta chỉ dạy ăn uống tiêu tiêu là chính. Và với IQ thấp như vậy, cuốn hồi ký của Ngô Lâm sẽ đầy lỗi chính tả và lỗi văn phạm, thế nhưng bao gồm những “câu văn” rất hồn nhiên. Cái sự hồn nhiên, cái nét thật thà chân chất trong “văn chương” của Lâm, sẽ đem đến người đọc những nụ cười, nhưng cũng có những giọt nước mắt, rất tự nhiên, đến nỗi một giảng sư giảng dạy văn chương ở đại học đã ngỡ Lâm là một thiên tài, đã cố ý viết sai chính tả và văn phạm để tạo ra một lối viết văn mới đầy sáng tạo độc đáo.

Có lẽ nhờ học ở “trường” đặc biệt (trường “ngổ”), nơi mà người ta chỉ dạy ăn uống, tiêu tiêu nên Lâm không biết kỳ thị, không biết thù hận, và vì không bị tẩy não bởi bất kỳ học thuyết chính trị hay lý tưởng, tôn giáo nào... nên Lâm mới có cái nhìn thật thẳng, thật trong sáng về cuộc sống. Và Lâm thấy được một cách rất “bình thường” những điều mà hàng triệu người “bình thường” không thấy hay cố ý không thấy, do mù quáng, do bị tẩy não. Thí dụ, Trung Tướng Nathan Bedford Forrest (Lâm Nã Thần Bách Phổ), là một “vĩ nhân” trong chiến tranh dân sự Hoa Kỳ nhưng đã tạo ra một đảng kỳ thị KKK thì không cần biết “ổng” đã làm gì cho đất nước, “ổng” và cái Đảng của “ổng” chỉ đáng để được xếp vào loại “cái đám tầm bậy tầm bạ.”

Có nhiều ý kiến khác nhau về ẩn số chính trị trong tiểu thuyết Forrest Gump (“Lâm Ngổ”), thế nhưng dohop đồng ý với ý kiến của Steve Tisch, có lẽ là cũng là ý kiến của số đông, đó là cuốn tiểu thuyết “hổng có” ẩn số chính trị gì cả, mà là một cuốn tiểu thuyết nhân bản, về lòng kính trọng, sự bao dung, về tình yêu chân thành và vô điều kiện. Cuốn tiểu thuyết này “hổng” phải là tiểu thuyết “chính trị”, và theo dohop, những ai “ngĩ” cuốn tiểu thuyết của Winston Groom là tiểu thuyết chính trị thì chính người đó đã bị tẩy não bởi “chủ nghĩa” gì đó rồi.

Đây là lần đầu tiên mà dohop dịch một cuốn tiểu thuyết. May mắn thay, dohop được chia sẻ với Ngô Lâm về sự không vẹn toàn trong ngôn ngữ. Lâm có IQ thấp hơn 70, nói năng ngây ngô, nghĩ sao viết vậy. dohop có lẽ IQ cao hơn 70, nói năng thảnh thơi cũng ngây ngô, hiểu sao dịch vậy. Giống như Ngô Lâm, tiếng Anh của dohop không vẹn toàn. Buồn thay, tiếng Việt của dohop cũng bị sút mẻ một cách tự nhiên vì những ảnh hưởng “không bình thường” trong cuộc sống như là xa quê hương, xa lối học văn chương “bình thường” (tức là không xen tạp với những “thứ khỉ” khác), hay “đại lợi như dậu”, như Ngô Lâm thường nói. Hy vọng là với những khuyết điểm tương đồng, dohop sẽ có thể dịch Forrest Gump theo đúng như ý mà Ngô Lâm muốn.

dohop xin chân thành cảm ơn Nghệ Sĩ Dzuy Lynh, chị Ct Ly, đã khuyến khích và nâng đỡ về tinh thần, và tạo cho dohop có cơ hội hướng về quê hương một cách trọn vẹn nhất. dohop không quên cảm ơn Họa Sĩ Triat và tất cả các bạn đọc, các mạnh thường quân đã giúp đỡ phổ biến câu chuyện Lâm Ngổ.

dohop.

Đôi lời phi lộ

Cùng quý bạn đọc

Tựa của truyện là “Forrest Gump”, bé Hộp xin Việt Hóa là “Ngô Lâm” (Hay Lâm Ngổ), là tên của nhân vật chính trong truyện của tác giả Winston Groom...

PJ O'Rourke đã nhận xét là “Winston Groom, qua cuốn tiểu thuyết Forrest Gump, đã tạo ra một công dân lý tưởng của thế giới ngày nay – đó là một thằng ngổ hoàn hảo”

bé hộp muốn Việt hoá các danh từ riêng càng nhiều càng tốt, và sẽ chú giải ở trang này (lý do là văn chương chữ nghĩa của dohop còn kém, có lúc cần phải chú thích mới rõ nghĩa hơn.)

Ghi chú:

Những tên nhân vật và địa danh, v.v. được Việt hóa, diễn tiến thời gian, không gian trong quá trình chuyển ngữ tác phẩm FORREST GUMP nếu có sự trùng hợp, chỉ là sự ngẫu nhiên tình cờ ngoài ý muốn của người dịch.

Trân trọng.

dohop

Chương 1

Dành cho Jimbo Meador và George Radcliff những người coi việc tử tế với Lâm và các bạn của Lâm là cần thiết.

Có một niềm vui khi điên mà không ai biết được ngoài những người điên

Dryden

ho tui nói cái điều này: làm một tên ngố hổng dễ như ăng cơm níp hay phẻ re như bò kéo xe... Người ta cười, người ta hổng kiêng nhểng và người ta đối sử sự tệ dới mình. Ngày nay bà con thường là tử tế dới kẻ khốn cùn bại lụi, nhưng tình tui đi – hổng phải lúc nào ai ai cũng vậy. Dù vậy, tui hổng than phiềng mà chi, dĩ tui nghĩ là tui đã có một cuộc đời khá thú vị, có thể nói như vậy đó.

Từ khi xanh ra tui đã dần rồi. Chỉ số IQ của tui gần được 70. Người ta nói là với chỉ số thông minh như vậy, tui là loại người ngố có chứng nhận đường goàng. Mặc dù vậy, tui có lẽ là hơi đần, hay có thể là hơi ngây thơ, nhưng đối dới riêng tui, tui chỉ nghĩ là tui *hơi ngố* hay đồng đồng như vậy – và hổng phải ngốc – dĩ khi người ta nói dĩa một tên ngốc, người ta hai nói dĩa mấy cái tên *ngốc Mông Cổ* – cái đám người dới hai con mắt nằm góa gần nhau giống như đám ba Tào nước miễn lòng thông tự chơi tự sử một mình ên.

Còn tui, tui rề rề thiệt, tui chịu, nhưng mà có lẽ tui thông minh hơn thiêng hạ nghĩ nhiều, dĩ những dĩ xảy ra trong đầu óc của tui khác sa thiêng thượng thiên hạ. Thử dụ, tui có thể *nghĩ* mọi chuyện rắc rối rành, nhưng khi tui nói hay viết ra thì nó hổng giống cái con vịt gì ráo trội. Để tui nói thêm cho bạn rõ.

Bữa hôm, tui đang đi trên đường thì có cái ông này đang làm diệc trong sân nhà ông. Ông chỉ dõ mấy bụi rậm bù xù rồi nói dới tui, “Ê Lâm, múôn kiêm tiên hông?” Tui nói, “Cũng được,” dĩa ông bử tui khiên đất. Khoảng 10 tới 2 chục se đẩy kúc kít bụi tổ bố, chời nắng chan, chỗ nào cũng nắng dĩa nóng. Khi tui làm xong rồi, ông móc túi lấy một đồng đưa tui. Đúng ra tui phải la um xum dĩ ít tiên góa nhưng tui lại lấy 1 đồng khỉ đó và chỉ nói được một tiến “Cám ơn” hay câu dĩ đó nghe ngu xuẩn giống như vậy, rồi tui đi bộ tiếp với cái một đồng trong tay như là một tên ngốc. Bạn hiểu tui nói chứ?

Bây giờ tui *hiếu* ích nhiều về những người ngố. Có thể một điều dĩ nhưc tui biết chắc, là tui đã đọc nhiều về kẻ ngố – từ tên ngu của Đoy-chi-e-vét-ki tới Vua Lia của Ghuy-Dâm Séc-pia, tên ngốc của Pho-óc-nơ, Beng-Gi, tới ngài cả Bu Rát-lì trong chiến Để diệt con chim bắt chước *Tu Kiu ở Móc-Kin-Bóc* – một tên đại ngốc. Tay mà tui thít nhứt là Len-Nì trong “*Của Người và Chuột*”. Hầu hết các nhà văn sĩ viết thần thánh – dĩ mấy tay ngốc này lun thông minh hơn người ta đánh đá. Mẹ bà, tui đồng ý với điều đó. Tên ngố nào cũng vậy. Hi hi.

Khi tui ra đời, má tui đặt tên cho tui là Lâm bởi dĩ Tướng Lâm Nã Thần Bách Phổ goánh trong Chiến tranh Dân Xự. Má lun nói là chúng tui có họ hàng thân thuộc với gia đình tướng Lâm gì đó. Và ông là một người vĩ nhân, má nói như vậy, ngoại trừ khi ông lập nên đảng phân biệt xét lý lị KKK sau khi chiến tranh chấm dứt thì ngay cả bà ngoại tui cũng nói cả đám đó là đám tầm bậy tầm bạ. Đó là điều tui có khinh hướng đồng ý, bởi dĩ Đại Thánh Pishposh, hay bất

cứ cái tên bậy bạ nào ông tự đặt cho ông, mở một tiệm bán súng đạn, lúc tui có lẽ khoảng 12 tuổi, tui đang đi ngang qua đó kê mắc vô cửa sổ coi thì thấy một cái thòng lọng thiếp là bụi đang treo tòn ten ở trống. Khi ông thấy tui, ông đúc đầu cổ ông dô trống rồi dục lên như ông bị treo cổ rồi thè lưỡi ra, v.v. để hù tui. Tui dội chạy và trốn đằng sau mấy cái xe hơi trong bãi đậu xe cho tới khi có người réo cảnh sát rồi cảnh sát tới bắt tui đưa tới má tui. Dì dậu, dù Lão Đại Tướng Lâm đã làm diệc gì đi nữa, lập đảng kỳ thị lý lịch hay chủng tộc KKK là điều hồng hay – ngay cả một tên ngu ngốc cách mấy cũng thấy được điều đó. Dù xao đi nữa, bạn hủ được tên Lâm của tui từ đâu mà ra.

Ngoại tui là người tốt thật sự. Ai ai cũng nói như vậy. Ba tui thì bị ngum hồng lâu sao khi tui xanh ra nên tui hồng bao giờ biết ông. Ông làm diệc ở bến cảng, là phu khung vát, rồi một cái cằng cầu đương cầu một cái lưỉ tổ chẵn trong đó là chuối với chuối từ một trong mấy chiếc tào của Công Ty Trái Cây Thống Nhứt rồi cái dì đó đứt bực bực rồi một đồng chúi rớt dô pa pa làm ông xẹp lép như con tép. Có một lần tui nghe mấy người nói dĩa tai nặng đó – họ nói cái gì mà rồi nùi như một đồng bòn bon xúu mạy cái con dịt gì đó, nửa tưng chuối ngồi chím chệ trên người pa pa. Bản thưng tui hồng thít chuối dì lắm, trừ bánh chuối niếp. Tui thấy bánh chúi niếp coi bộ ăng cứng được.

Rùi ngoại được cái đám người Công Ti Thống Nhứt trả tiền trợ cấp đừ đừ rồi ngoại ở trọ ở nhà chúng tui, cho nên cuột sống của tui tui cũng ổn. Lúc tui còn nhỏ, ngoại dủ tui trong nhà luôn, để mà cái đám con nít khỏi guậy tui. Những trưa hè nóng bứt, bà thường đặc tui dưới mái hiêng nhà rùi kéo mây tấm bạc xuống cho tối dà mác rồi cho tui uốn nước chanh vắt. Rồi ngoại ở đó, rồi nói chiện dới tui, nói dĩa mọi thứ đủ chiện trên trời dứi đắc hồng đầu dô đầu như người ta nói chiện với một con chó hai con mèo nhưn tui guen như vậy đó rồi thích nửa bởi dì tiếng nói của ngoại làm tui thấy thiếp là an tâm, và dễ chịu.

Lút đầu, khi tui lớn, ngoại cho tui ra ngoài chơi dới mọi người, nhưng rùi bà thấy ai cũng chọc gẹo tui, rồi một bữa nọ, có một thằng nhóc lấy cây quắc dô lưng tui trong lúc cả đám rượt đuôi tui la ó om xòm quắc goè goè thấy ghê luôn. Kể từ đó, ngoại cấm tui hồng chơi dới đám con trai nữa. Tui mới bắt đầu tập chơi dới mấy đứa con gái nhưng cũng hồng khá hơn, dì họ điều bỏ chạy hết, bỏ tui lại một mình ên.

Má nghĩ là cho tui đi học ở trường tiểu học sẽ tốt cho tui, dì sẽ làm cho tui đồng mọi người khác, nhưn hồng bao lâu sau, nhà trường biểu má là tui hồng nên tới trường đó. Dù vậy, họ chịu để cho tui học song lớp một. Mấy lần tui ngồi trong lớp trong lúc cô giáo nói dà nói rồi tui hồng biết đầu tui nghĩ cái dì nữa, nhưng mà tui nhìn ra cửa sổ, tới mấy con chim, mấy con xóc dới mấy cái dì đó trườn bò lên cây rùi ngồi trên cây xồi già và bụi bên ngoài lớp học, rồi cô dáo tới bàn tui la hét om xòm như khỉ đột khỉ khọt khọt, rùi bả bắt tui ra ngoài ngồi trên cái bệ ở hành lan. Rồi mấy đứa nhóc khác, tui nó hồng bao dờ chơi dới tui, trừ cái diệc rượt đuôi tui cho tui la lên để cả đám cười hổ hổ – đứa nào cũng dậy trừ con nhỏ Duyên, nó hồng có bỏ chạy bỏ tui lại một mình ên, rồi có khi con nhỏ Duyên còn cho tui đi kể bên nó khi tui đi bộ dĩa nhà khi lớp học song.

Nhưng rùi năm sao, người ta gọi tui tới một trường lợi khác, để tui nói cho bạn nghe, cái trường này kì goặc lắm. Đồng như là người ta đi khắp nơi thu thập mây đứa ngộ ngĩnh kì kì rùi để chung lại dới nhao, từ tuổi cỡ tui goặc nhỏ hơn cho tới mấy thần đực bụi 16, 17 tuổi. Họ là cái đám chẻ

chậm tiu dần dần hay tự dưng thít dục dục và hồng tự mìn ăn uống được, hay viếng L. một mìn ên cùng hồng song. Có lẽ là tui thông minh nhứt trong cái đám lù đù đó.

Có một thằng thiệc là bự dà mập, ít ra cũng 14 hay 15 tuổi hay dì đó, nó bị cái dì đó kì quặc làm cho nó dục dục như đang bị ngồi gế điện hai sao đó. Cô dáo của bọn tui là cô Mai, cô Mai bắt tui dồ phòng tắm hay L. dới nó mỗi khi nó cần đi, để mà nó hồng làm dì bậy bạ. Nhưng mà nó mún làm bậy bạ thì nó cứ làm. Tui hồng biểc cách nào để cản nó, bởi thế tui chỉ khóa tui trong phòng L. rùi ở trống cho tới khi nó song xui, rùi tui dắc nó trở dồ lớp học.

Tui ở trong cái trường đó khoản 5, 6 năm. Cùng hồng có ẹ lắm. Ngừi ta dạy tui tui tô màu bằng mấy ngón tay nhún sơn, rùi làm mái cái lặc dặc, nhưng nhiều nhứt là chỉ dạy tui làm nhữn chiện như cột dây dày rồi dùng có nhể nhải nước miễn khi ăng hay dùng có la om xùm hay quăng đồ dặc tùm lum tà la. Có thể nói là hồng có sách để học nói hay điểc – trừ điểc chỉ tui tui dộc bằng ngoài đường dà nhữn cái như khát biểc dứa L. dành cho dăng ông với L. dành riêng cho phụ nữ. Dù sau đi nữa, dới cái đám đại ngu tổ bố ở trường, múôn dạy nhiều hơn nữa cùng hồng có cách nào dạy được. Dới lại, tui nghĩ là mục đíc chính là để tách tui tui ra khỏi mọi ngừi khác. Mẹ bà, ai mà mún thấy cả đám khờ chậm tiu chạy dòng dòng dục dục trong xả hội? Ngay cả tui cũng hủi được cái dều đó.

Khi tui chắc là 13 tuổi, một dều kì quặt bắt đầu xảy ra. Đầu tiên, tui bắt đầu lớn. Mỗi tháng, tui cao thêm hơn 15 phân, rồi má tui phải nới rộng lưn quần của tui lia lịa. Tui cũng bắt đầu bự ra. Cho tới khi tui 16, tui đã cao hơn 2 thước dà nặng 110 kí lô. Tui biểt bởi dì ngừi ta đưa tui đi cân đo. Ngừi ta còn nói là hồng thể tướng tượng nổi.

Chiện dì xải ra sao đó đã thực xự thay đổi đời tui. Một bữa, tui đang cuốt bộ từ ngôi trường ngổ của tui dĩa nhà thì có một chiết se hơi kêu rét rét rồi ngừng cái rụp. Cái ông trong se ngoắt và réo tui tới rồi hỏi tên tui. Tui nói tui tên Ngô Lâm, rùi ổng hỏi tui học ở đâu, tại sau mà ổng hồng bao dờ thấy tui hết. Khi tui kể cho ổng nghe dĩa trường ngổ, ổng mới hỏi tui có bao giờ chơi túc cầu kiểu Mèo hông. Tui lắc đầu. Tui đoán là tui nên nói cho ổng nghe là tui có thấy đám trẻ nít chơi nhưng tui nó hồng đời nào cho tui chơi chung. Nhưng mà, như tui đã nói trước, tui hồng có dỏi nói chiện, tui hồng dỏi nói nhieu, bởi thế cho nên tui chỉ lắc đầu. Lút đó, trường học đã nhập học đượ 2 tưng.

Ba, bốn ngàì sau hai gì đó, ngừi ta tới trường ngổ và lôi tui ra khỏi trường. Má tui cũn tới, với cái ông trong se hơi hòm trước, với hai tay nữa dống du côn – tui đoán là hai tay này có mặc để dề phòng hờ tui nổi hứng làm chiện dì bậy bạ dì đó. Ngừi ta lôi hết đồ đạc của tui ra khỏi bàn rùi bỏ dồ một cái bị bằng dấy nâu, rồi biểu tui chào tạm bịt cô Mai, cô giáo của tui tui, rồi bắt thành linh cô Mai khóc hu hu rồi ôm tui thiệc là chắc. Rùi tui cũng chào tạm bịt nguyên cái đám ngổ, rồi cả đám ngổ la ó, nước miễn lòng thông rùi lên cơn dục dục, lấy tay đập bâng đập gế. Rồi tui ra xa rời mái trường ngổ thân thương.

Má ngồi ở gế trước kế bên ông se hơi, còn tui thì ngồi phía sao chính dứa hai tên du côn, giống như là bạn thấy trong phim khi cảnh sát đưa tù nhân xuống phố. Ngoai trừ chúng tui đã hồng có đi xùôn phố. Chúng tui đi thắn tới một trường trung học mới dứa xây xong. Khi tới đó, ngừi ta dẫn độ tui tới dăng phòng hiệu trưởng, má, tui dà cái ông se hơi đi dồ còn hai tên du côn thì đứng chờ ở hành lan. Ông hiệu trưởng là ông già tóc sám đeo cà dạt có một vết dơ dà

mặt cái guần bự như cái bị, chắc là chính bản thân ông cũng học ở trường ngổ ra. Chúng tui cùng ngồi và ông bắt đầu dãi thích rồi hỏi tui mấy câu, dà tui chỉ gặc đầu, nhưn mà người ta thiệt sự chỉ muôn tui chơi tút cầu. Cá nhân tui chỉ tính đượt chừng đó thôi.

Thì ra cái ông xe hơi là huấn liệng diên đá banh, ông tên là ông “Té”. Và ngài hôm đó, tui hồng có đô lớp học hay hành dì ráo trội, nhưng mà ông Té, ông đưa tui tới phòng thay của trường rồi một tay trong đám đồng du côn đưa tui bộ đồ tút cầu dới đủ miếng điệem dà một cái nón cối bằng mủ thiệt là đẹp dới mấy cái dì đó ở phía trước để bảo dệ cho cái mặt của tui hồng bị đập. Chỉ có một điều di nhưc, người ta hồng kím đượ đôi dày túc cầu nào dừa dới tui, bởi thế cho nên tui phải xài đôi dày tui đang đi cho tới khi người ta đặc mua đượ đôi dày túc cầu bự cho tui.

Guấn liệng diên Té dà hai cái tên “du côn” kiu tui mặc quần áo đá banh, rồi họ bắt tui cỡi ra, rồi mặt lại, rồi bắt đầu lại từ đầu, tới mười hay hai chụt lần như dậy, cho tới khi tui có thể tự làm điệc đó một mình. Có một thứ tui hay bị trục trặc khi mặc là cái khổ bảo dệ dóc-tráp để bảo dệ cái con k. dì đó – bởi dì tui hồng thấy lý do gì thực tế để mặc nó. Ôi thôi, họ ráng dãi thít cho tui hiểu, rồi một trong hai du côn nói dới tên kia là tui “khờ” hay đại lợi như dậy, tui đón là thẳng chả nghĩ là tui hồng hiểu thẳng chả nói dì, nhưn tui hiểu chứ, bởi dì tui để ý đặt biệc tới mấy chữ khỉ đó. Hồng phải là tui tự ái. Mẹ bà, tui đã từng bị kêu bằng những chữ tệ hại xấu xa hơn nhiều. Dù xao, tui cũng đã để í cái điều này.

Một lút sau, một đám trẻ con ủa đô phòng thay rồi lấy đồ đá bãnh ra rồi mặc đô. Rồi thì chúng tui ra ngoài rồi ông Té kêu mọi người tụ tập lại rồi ông cho tui đứng trước bọn họ rồi dới thiệu tui. Ông nói chiệp tào lao thiên địa nhiều lắm nhưn tui đâu có nghe rõ vì tui đang sợ chết nửa người rồi, bởi vì là tui chưa bao giờ hồng có ai dới thịu tui trước một đám đông lạ goắc. Nhưng rùi sau đó dài người trong đám tới bắt tay tui rồi nói họ rất dui vì có tui tham da và đại lợi như dậy đó. Xong rồi ông Té rút còi thổi cái rúc làm tui nhải từng thieu điều dái ra guần xong rồi mọi người bắt đầu nhảy tung tung nhảy dồng dồng để tập thể dục.

Chiệp gì xảy ra típ...Câu chiệp có lẽ khá dài, nhưng dù sao đi nữa, tui bắt đầu chơi đá banh kiểu Mèo. Huấn liệng diên Té dới một trong hai tên khùng bố đó dúp đỡ tui thêm một cách đặt biệc bởi dì tui đâu có biếc chơi. Có cái trò này mà cầu thủ như tui phải chận hay bờ-lóc người khát mà người ta ráng dãi thích cho tui hiểu nhưng sau khi họ cố dãi thít vài chực lần, mọi người có dẻ quợn bởi dì tui hồng thể nhớ nổi tui phải làm cái thứ khỉ khô gì nữa.

Rồi họ rán thử thứ khát nói là cho tui phòng thủ phòng dệ dì đó, cái mà người ta xếp 3 thẳng trước mặt tui rồi tui phải chạy goa họ rồi túm cái thần đang có banh. Chại goa họ thì hồng khó, bởi dì tui chỉ cần nhặng đầu của họ xuống, nhưng ông Té dà hai tên khùng hồng dừa ý với cái cách tui tóm cái thẳng có trái bãnh, rồi cuối cùng họ cho tui dật lộn với một cây xồi bự tổ bố khoảng 5, 6 chực lần – để mà tui thấy đượ là phải làm thế nào mới phải, tui nghĩ như dậy. Nhưng một hồi sau, sau khi họ nghĩ là tui đã học đượ điều gì rồi với cây xồi, họ cho tui tiếp tục dới 3 thẳng cầu thủ và thẳng ôm banh nữa rồi họ nổi khùng lên dì tui hồng nhảy đề lên cái thẳng ôm banh cho thiệt mang rợ – như là sao khi tui đẩy 3 thẳng cản đường tui ra chỗ khác. Tui bị chửi tối tăm mặt mày chiều hôm đó, nhưng khi tui hồng tập nữa, tui đi gặp huấn liệng diên, ông Té rồi nói dới ông là tui hồng mún nhảy lên người cái thẳng ôm banh bởi dì tui sợ là tui sẽ làm nó bị thương. Ông Té nói là tui sẽ hồng bao giờ nào làm đau cái tên khỉ này đượ, bởi dì nó có cái bộ đồ đá banh này bảo dệ rồi. Thiệc tình mà nói, tui hồng có sợ làm đau nó nhiều

lắm, tui chỉ sợ là hần ta sẽ nổi khùng lên rồi cả đám khỉ đột này rượt tui chạy nửa nếu tui hổng ngoang ngoảng dới bọn chúng. Nhưng thôi, để câu chuyện ngắn hơn, ... phải lâu lắm tui mới thực sự coi như là biết cách chơi như thế nào.

Cùng lúc dới diệc chơi bảnh, tui phải ôn tập học. Hồi học trường ngổ, tui tui thiệc sự hổng có học gì nhiều, nhưng bây giờ có nhiều thứ phải làm thiệc. Nhưng mà dù sao, người ta cũng tìm cách cho tui goa hết mấy cái khó, như là tui có 3 lớp đồng như ở nhà dạy, tui muốn làm cái gì thì làm, và rồi 3 lớp học có một cô giáo dạy riêng cho tui đọc chữ. Chỉ có “hai đứa tui tui”. Cô giáo rất tử tế dè dặt nửa bởi thế cho nên hơn một hai lần tui đã có ý nghĩ hơi bậy bạ dĩa cô giáo. Tên của cô giáo là cô Hằng.

Chỉ có khoảng một lớp duy nhất mà tui thích, đó là lớp ăn trưa, nhưng mà tui hổng nghĩ là bạn kiu nó là một lớp học. Lúc tui còn học ở trường ngổ, má tui làm cho tui một ổ bánh mì kẹp thịt ăn, với lại một cái bánh bích quỳ, dới lại một miếng trái cây, nhưn hổng bao giờ có chuối, rồi tui đem tới trường. Nhưng mà trong ngôi trường này người ta có một quán cà phê kiu là cà phê-te-ri-a dĩa đó với 9, 10 thứ khác nhau để ăn cho nên tui gặp trục trặc hổng biết chọn thứ nào. Tui nghĩ là chắc là có ai đó nói lại, bởi vì sau một từng hay sao đó, guăng liên diêng Té bủ tui cứ bước thẳng tới ăn bất cứ cái gì mà tui thích bởi dĩa “tất cả đã được thành toán rồi.” Thôi thì kệ bà nó, tui khỏi phải suy nghĩ chi cho mệt!

Mấy bạn đoán thử xem ai sẽ ở trong lớp nhà dới tui? Còn ai nữa ngoài con nhỏ Duyên. Con nhỏ tới chỗ tui đứng ở hành lan của trường rồi nói là nó nhớ tui học chung dới nó năm lớp 1. Cô ta bây giờ lớn lắm, dới mái tóc đen nhánh, và đôi chun giải dới khuông mặt trái soan thiệt đẹp, có mấy thứ nửa của con nhỏ cũng đẹp lắm nhưng... tui hổng dám nói ở đây.

Đội banh hổng phải được như ý muốn của ông guăng liên diêng Té. Ông thường hổng vui và lúc nào cũng la lối tiến với tui tui. Ông hét dơ mặc tui luông. Người ta ráng tìm cách này cách khác cho tui đứng yên dới lại hổng cho đối thủ dục banh từ cái thẳng ôm banh, nhưng tui hổng sao làm được ngoại trừ khi cả đám phải chạy cùng dới trái banh cho tới lằng dữa. Ông Té cũng hổng vừa í với cách chơi banh của tui lắm, để tui nói bạn nghe, tui đã phải dật lộn thiệc nhiều lần dới cái cây xồi đó. Nhưng rồi tui hổng có cách nào đạt tới cái trình độ mà tui có thể tung người tới cái thẳng ôm banh như là người ta muốn tui làm. Có cái khỉ dĩa đó làm tui hổng làm được.

Cho tới một ngày một biếng cổ sảy ra làm thay đổi tất cả. Trong quán Cà phê té ri-a, tui đã lấy đồ ăn xong rồi, rồi tui tới ngồi kế bên con nhỏ Duyên. Tui hổng muốn nói gì hết, nhưng Duyên là người di nhưc trong trường mà tui có thể nói là chúng tui biết nhau, dĩa tui cảm thấy thoải mái ngồi kế bên Duyên. Thường thường, Duyên hổng để ý tới tui, dĩa con nhỏ chỉ nói chuyện với người khác. Lúc đầu thì tui ngồi chung dới mấy người chơi banh chung, nhưng mà họ xem tui như hổng có mặt ở đó hay đại loại như vậy. Ích ra, Duyên có đối xử như là tui đang có mặt ở đó. Nhưng sau nhiều lần, tui để ý là có một thần khác hay ngồi gần Duyên, và thẳng này bắt đầu có những lời châm chọc tức dĩa tui. Thằng này nói mấy câu như “Cái thẳng Ngổ như con Bò đó sao rồi?” hay đại loại mấy thứ như vậy. Và chuyện như vậy kéo dài một hai tuần hay sao đó, rồi tui hổng nói cái gì hết, nhưn cúi cùng tui nói – ngay cả tui bây giờ cũng hổng tin là tui nói được điều đó – tui đã nói là, “Tao hổng phải Ngổ như con Bò,” rồi thằng đó chỉ nhìn tui rồi cười hô hố. Song rồi Duyên kêu thằng đó im đi, nhưng mà thằng đó lấy sửa đồ dĩa của tui, rồi tui nhảy lên rồi chạy vọt ra ngoài dĩa sợ.

Một ngày hôm sao hay sao đó, thằng đó tới gặp tui ở hành lan trong trường rồi nói là y sẽ dạy cho tui “một bài học”. Suốt ngày hôm đó tui sợ kinh khủng khiếp, rồi tới chiều hôm đó, khi tui chứng bị tới phòng thể thao thì gặp thằng đó dới một đồng bạn của hắn. Tui ráng tránh hắn nhưng hắn tới gặp tui rồi đẩy dõ vai tui. Rồi hắn nói đủ thứ những thứ xấu, kêu tui là “đại ngu dốt” và đồng như dậy, rồi thằng đó thoi dõ bụng tui. Thiệt ra tui hông có đao lăm, nhưn tui bắt đầu khóc tui queo ra hướng khác rồi bắt đầu chạy và chạy, rồi tui nge thằng đó rượt theo tui rồi mấy thằng khát cũng chạy theo tui nữa. Rồi tui ráng chạy thiệt nhanh tới phòng thể thao, tui chạy bằng goa sân tập đá banh rồi bắt thành linh tui thấy ông Té, guăng liện diêng đang ngồi trên kháng đài coi tui chạy. Mãi thằng rượt tui hông bám theo tui nữa mà đi goa hướng khát, rồi ông Té kêu tui mặt bộ đồ đá banh dõ ngay tức khắc, tui thấy khuôn mặt của ông Té kỳ goặc chưa từng thấy. Một lát sao, ổng vào phòng thay dới một tấm dấy có vẽ hình – có tất cả 3 cái – rồi ổng kêu tui ráng tìm cách nhớ chúng.

Trưa hôm đó trong giờ tập banh, ông Té sắp mọi người thành 2 đội rồi bắt thành linh hàng tiêng dẽ đưa banh cho tui dõ tui phải chạy ra ngoài bên tay mặt rồi chạy tới cúi lẩn dõ tới cây cột gôn. Khi mà cả đám dĩ theo tui, tui ráng hết sức chạy cho thiệt lẹ hông thoi cái đám đó xẽ bắt tui rồi dẽ tui xuống – dõ cái đám đó có tới 7, 8 đứa đang dĩ tui. Ông Té khoái góa cỡ thợ mộc; ổng nhả lên nhảy xuống như bị động cơn và dõ lưng mỗi người. Tui tui đã chạy đua nhiều lần rồi, khi mà ông Té muốn coi tui tui chạy nhanh cỡ nào, nhưn mà tui nghĩ là tui chạy nhanh hơn nhiều khi có ai dĩ tui. Nhưng mà có thằng khùng nào ngu tới nổi hông chạy nhanh hơn khi bị dĩ hông?

Dù sau đi nữa, nhiều người biếc và thích tui hơn từ lúc đó, dõ mấy thằng trong đội banh bắt đầu tử tế hơn dới tui hơn. Tui tui đã có một trận đấu đầu tiên, tui teo mún chết luông, nhưng mà người ta đưa banh cho tui dõ tui chạy tới lẩn gôn hai ba lần và kể từ đó người ta tử tế dới tui thiệt là nhiều luông. Chắc chắn là cái trường trung học đó học đã làm thay đổi mọi thứ trong đời tui. Đến nổi tui đã bắt đầu *thích* ôm banh chạy, nhưng mà họ chỉ thường thườn bửu tui chạy dõng ra hai bên mép sân rồi mới chạy tới, bởi dĩ tui hông học nổi cách chạy chín đứa rồi chạy dẽ cẳng lên người ta luôn như mấy cầu thủ khác thườn làm. Một trong hai tên khùng bố nói là tui là *trung vệ* bự nhưc trong lịch sử đá banh của toàn bộ các trường trung học trên thế dới. Tui hông nghĩ là tên đó nói như dậy để mà khen tui.

Ngoài diệc chơi banh ra, tui đọc chữ càn ngày càng khá nhờ cô giáo Hằng. Cổ đưa tui cuốn *Tâm Xôi-Dò* của Hàn Mặc Tử, dới lại hai cuốn sách nữa tui hông nhớ tên nổi, rồi tui đem hết mấy cuốn đó dĩa nhà dõ đọc hết lun, nhưng rồi cổ cho tui làm một cái tết thì tui làm hông khá lăm. Nhưng mà tui bảo đảm thích hết mấy cuốn đó.

Một thời gian sau, tui bắt đầu ngồi lại kể bên con nhỏ Duyên trong quán Cà-Phê-Te-Rịa, trong một thời gian dài hông có trực trực gì hết, nhưng rồi một hôm, dào mùa xung, tui đang đi bộ dĩa nhà thì còn ai nữa ngoài cái thằng đã đổ sữa dõ dũ tui rồi dĩ tui hôm trước. Nó cầm một cây gậy trong tay rồi bắt đầu kêu tui bằng những tên như “khờ” hay “con bò.”

Có mấy người đứng dõm rồi Duyên cũng đi tới, tui bắt đầu tính dõ lẹ nữa – nhưng hông hiểu sao, tui biếc là tui hông thể làm như dậy. Thằng đó lấy cây chọt dõ bụng tui, rồi tui mới tự nói dới tui, mẹ cha mày, rồi tui một tay chụp tay thằng đó rồi dới tay kia tui nóc ngược dõ đầu nó,

dà mọi chiến xem như kết thúc.

Tối hôm đó, má tui bị một cú điện thoại từ ba má của thằng khỉ đó, nói là niều tui mà đưng con của ông bà lần nữa, ông bà xẻ báo cho nhà chức trách cho tui dô cái tạo “múc mùa Lễ Thủy”. Tui ráng dãi thíc cho má tui biết, rồi má nói má hiểu mà, nhưng mà tui biết má đang lo. Má nói với tui là bởi vì tui bây giờ rất bực con, tui phải cẩn thận, bởi vì tui có thể dễ làm đau người khác. Và tui gác đầu, hứa dới má là tui sẽ hông làm người khác đau. Tối hôm đó dô giường rồi tui nghe tiếng má khóc một mình trong phòng.

Nhưng cái dụ mà tui goánh dăng cái thằng đó chắc chắn đã có một ảnh hưởng lớn, như là tạo ra một tia sáng chiếu dô sự nghiệp đá banh của tui. Ngay ngày hôm sau, tui xin ông Té cho tui được dẫn banh chạy thẳng chứ hông cần chạy quẹo qua một bên nữa, và ông Té đồng ý, và rồi tui chạy dượt qua được 4, 5 thằng luôn và tui thấy chung quanh tui thiệt là trống, rồi cả đám tui nó phải dí theo tui nữa. Năm đó, tui được tuyển chọn vô đội Túc Cầu Toàn Tiểu Bang. Tui hông thể tin được điều đó. Má tui đã mua cho tui hai đôi dớ mới và một áo xơ-mi mới cho ngày sinh nhật của tui. Má cũng ráng vợ véc tiền mua cho tui một bộ đồ vét mà tui mặc trong bữa lãnh thưởng giải Túc Cầu Toàn Tiểu Bang. Bộ đồ vét đầu tiên trong đời tui. Má cột cà-vạc cho tui rồi tui đi nhận giải thưởng.

Chú thích:

Beng-Gi = Benjie

Bu Rát-lì = Boo Radley

cà-phê-te-ri-a = Cafeteria

dóc-tráp = jocktrap – cái khố mặc để giảm thiểu chấn thương bộ phận sinh dục khi chơi đá banh kiểu Mỹ.

Đoy-chi-e-vét-ki = Doy-chee-eveskie (?)

Duyên = Mỹ Duyên, Jenny Currant. Cô bạn của Ngô Lâm.

Hàn Mạc Tử = Mark Twain

Hằng = Miss Henderson, tên của cô giáo dạy kèm riêng cho Ngô Lâm đọc chữ ở trường trung học đầu tiên.

K. = dohop cũng ráng tránh dùng chữ C., tùy theo tình huống mà K. có nghĩa là K. hay là C.

L. = Viết tắt của “Loo”, nhà cầu.

Lâm Nã Thần Bách Phổ= Trung Tướng Nathan Bedford Forrest.

Len-Nì = Lennie trong Of Mice and Men, tiểu thuyết của John Ernst Steinbeck

Lia = Vua Lia, King Lear, một bi hài kịch của William Shakespeare.

Mai = Margaret, một tên khá phổ biến của phái nữ. Cô Margaret là cô giáo của Ngô Lâm ở trường cho trẻ em kém phát triển về trí tuệ.

Ngô Lâm = Lâm Ngổ, Forrest Gump (tên Lâm, Họ Ngô)

Pho-óc-nơ = Faulkner

Séc-pia = “Guy Dâm Séc-pia”, Đại thi hào William Shakespeare

Té = Ông Té (Mr. Fellers) – Huấn luyện viên Túc Cầu (Football) của Ngô Lâm.

Tôm Xôi-Dò = Thomas “Tom” Sawyer một nhân vật trong một tiểu thuyết của Mark Twain (“Hàn Mạc Tử”)

Tu Kiu ờ Móc-Kìn-Bớ = To Kill a Mockingbird.

Tướng Lâm Nã Thần Bách Phổ = Trung Tướng Nathan Bedford Forrest.

Chương 2

Buổi tiệc dành cho đội túc cầu Toàn Tiểu Bang sẽ được tổ chức tại một phố nhỏ tên là Phố-mã-tà, ông Té nói là để “thay đổi bầu không khí” và đi qua mấy đường rầy se lửa là tới. Chúng tui đi bằng se buýt – có khoản 5, 6 đứa tui tui là người trong vùng mà được giải thưởng – và tui tui được điều lên xe tới Phố-mã-tà. Khoản 1, 2 tiếng nữa chúng tui mới tới nơi mà chiếc se buýt hồng có phòng L., tức là chỗ để... đá, mà tui đã uống 2 ly nước đá nhận trước khi đi, bởi dậy mà khi tới Phố-mã-tà tui thiệt sự là đã góa mất đá.

Tiệc được làm tại một giảng đường của Trường Trung Học Phố-mã-tà, và khi tui tui đô trống rỗng, tui dà mấy thằng nữa đi kiểm phòng L.. Hồng hiểu sao, khi tui kéo phéc-ma-tuya quần xuống, cái đồ kéo dính đô cái vạt áo xơ-mi nên hồng kéo nó xuống được. Sau nhiều lần thử giúp tui, một thằng tốt bụng của một trường khác (là đối thủ của tui tui) chạy ra ngoài kêu ông Té, rồi ông Té vô phòng L. cùng dới 2 tên khủng bố. Một trong hai tên khủng bố nó là cách duy nhứt để mà kéo phéc-ma-tuya xuống là xé nó ra làm hai. Lúc này, ông huống liên diên, ông Té chống nạnh rồi nói, “bộ hai anh nghĩ là tui sẽ cho cậu ta ra bàng tiệc dới cái phéc-ma-tuya mở banh khoai lang khoai mì ra ngoài hay sao? Hai anh có biết là mọi người sẽ có cái cảm nghĩ thế nào dĩa đội banh của chúng ta hông?” Rồi ông quay dĩa phía tui và nói, “Lâm, chắc là em chịu khó nín tề cho tới khi xong tiệc nha, rồi chúng tui sẽ tìm cách mở phéc-ma-tuya cho em – Em thấy được chứ?” Và tui gật đầu, bởi dĩa tui hồng biết làm cách nào khác, nhưng tui tưởng tượng ra được là tui sẽ có một buổi tối rất dài, dài lắm.

Khi tui tui ra ngoài và đi tới giảng đường có cả hàng triệu người đang ngồi ở bàn, nói cười và vỗ tay khi chúng tui bước ra. Tui tui được sắp vô một cái bàn dài trên sân khấu trước mặt mọi người, dà những dĩa tui sợ nhứt dĩa buổi tối dài dẫn dẫn đả trở thành hiện thực... Có vẻ như là ai ai cũng đứng dậy phác biểu – ngay cả mấy anh chị bồi bàn, và cái ông gác cổng cũng phác biểu. Tui ước gì có má tui ở đây, bởi vì má có thể giúp tui, nhưng bây giờ má đang ở nhà vì bị cúm. Rồi cuối cùng cũng tới lúc chúng tui được trao giải thưởng, đó là những trái banh cà na óng ánh như vàng 18 ka-ra, và khi tên của tui tui được kêu, tui tui theo thông lệ là tiến đến mi-cờ-rô để nói “cám ơn,” nhưng người ta cũng nói nếu ai muốn nói gì thêm thì nói, và nhớ là nói ngắn gọn để chúng tui có thể ra khỏi giảng đường trước khi thế kỷ này chấm dứt.

Hầu hết mọi người đã nhận được phần thưởng và nói “cám ơn,” rồi tới phiên tui. Ai đó ở mi-cờ-rô kêu “Ngô Lâm,” hồng biết tui nói cho bạn nghe chưa, tui họ Ngô, tui đứng dậy rồi tiến tới và người ta trao giải thưởng cho tui. Tui ghé đô mi-cờ-rô rồi nói, “Cám ơn quý dĩa”, rồi mọi người bắt đầu reo vui om xòm, vỗ tay thiệt lớn và tất cả cùng đứng dậy. Tui nghĩ là ai đó đã nói trước dới họ là tui thuộc loại hơi ngổ ngổ hay sao đó cho nên người ta đặc biệt tử tế dới tui. Nhưng tui quá đỗi ngạc nhiên trước tấm lòng tốt của mọi người, tui hồng biết phải làm sao, cho nên tui cứ đứng đực mặt ở đó. Rồi ai cũng im lặng chờ nghe tui nói, cái ông coi cái mi-cờ-rô mới bước tới hỏi tui muốn nói gì thêm hông. Và tui nói, “Tui phải đi đá.”

Mọi người dà quang khách hồng nói gì hết trong một lúc, rồi họ bắt đầu nhìn nhau, rồi họ thì thầm nho nhỏ gì đó, rồi ông Té lên sân khấu vịn tay tui rồi dìu tui dĩa chỗ ngồi. Thời gian còn lại của buổi tiệc, ông Té phải liếc nhìn tui luôn, nhưng ngay sau khi bữa tiệc chấm dứt, ông Té dà hai tên khủng bố đưa tui lại phòng tắm và xé banh cái phéc-ma-tuya guồn guồn tui, phải nói

là tui làm được một xô đầy luôn!

“Lâm,” huấn liệng diên Té nói sau khi tui tè xong, “tui phải công nhận là em có cách nói chuyện có duyên khác thường thiệt!”

*

Và năm kế tiếp hồng có dì đặt biệt lắm, ngoại trừ ai đó tung ra lời đồn là có một thằng ngố trong đội túc cầu Toàn Tiểu Bang cho nên có một đồng thư gửi tới tui từ khắp nơi trong nước. Má gom hết mấy lá thư lại rồi đóng và dán lại trong một cuốn an-bum thiệt bự. Một hôm, có một gói gò gửi tới tui từ Thành Phố Nữ Ướt trong đó có một trái banh chầy hay banh bết-xờ-bô gì đó chính hiệu con nai vàng của đội banh chầy Thành Phố Nữ-Ướt, toàn bộ cầu thủ trong đội banh chầy nổi tiếng của Mẻo này ký tên dô trái banh và tặng tui. Đó là điều quý nhứt xảy ra cho tui từ trước tới bây giờ! Tui quý trái banh đó như là một thỏi vàng ròng, cho tới một hôm khi tui tung banh chơi ở trong sân nhà thì có một con chó thiệt là bự phóng tới chụp trái banh từ trên không rồi gặm và nhai trái banh thiệt ngon lành. Những chuyện giống như đây luôn xảy ra dói tui.

Một hôm, huấn liệng diên Té kêu tui rồi đưa tui đến vắng phòng hiệu trưởng. Trong phòng có một ông từ trường Đại học, ổng bắt tay tui rồi hỏi tui có bao giờ nghĩ đến chuyện chơi túc cầu ở đại học hông. ổng nói là người ta đã “theo dõi” tui trong suốt thời gian qua. Tui lắc đầu, bởi dì tui đã hồng nghĩ đến chuyện đó.

Ai cũng có vẻ kính nể ông này, ai cũng cúi đầu, khúm núm dạ thưa, kêu ổng là “Ông Gáo.” Nhưng ông Gáo biểu tui cứ kêu ổng là “Gấu,” mà tui nghĩ là cái tên này tức cười thiệt, ngoại trừ là tui công nhận ổng có phần nào giống con gấu. Ông Té cho biết là tui hồng phải là học sinh thông minh nhứt, nhưng mà ông Gấu nói là ổng sẽ có cách giúp tui đặc biệt trong việc học ở đại học, bởi dì hầu hết mấy cầu thủ đang chơi cho đội banh của trường đại học cũng hồng có thông minh hơn tui nhiều. Một tuần sau, người ta cho tui làm một bài tép dói những câu hỏi hóc búa hóc kiem gì đó tui chưa từng thấy bao giờ. Sau một hồi ngồi dói bài tép tui thấy buồn ngủ nên ngủ luôn hồng làm thêm câu nào nữa.

Hai ngày sao, ông Gấu tới trường nữa và tui được mời tới vắng phòng hiệu trưởng cùng dói huấn liệng diên, ông Té. Mặt ông Gấu thiệt là bí xì thê thảm thiệt, nhưng ổng vẫn nói chuyện nhẹ nhàng dà tử tế; ông Gấu hỏi tui có phải tui đã cố gắng hết cỡ trong cái tép đó hông. Tui gặc đầu, ông hiệu trưởng trợn mắt nhìn tui, rồi ông Gấu nói, “Thôi thì... Thiệt đáng tiếc, bởi vì điểm của bài tép có vẻ cho chúng ta biết là cậu học sinh này thực sự ngốc.”

Lúc này ông hiệu trưởng gặc gù, còn huấn liệng diên Té thì đứng đó với hai bàn tay đút trong túi quần với khuôn mặt buồn thê thảm. Có vẻ như là tui hồng còn triển vọng chơi banh ở đại học.

Cái sự thực là tui quá ngố để được chơi trong đội banh của đại học có vẻ hồng làm cho Quân đội Mỹ nể tui lắm. Năm đó là năm cuối của trung học và khi tới mùa xuân những học sinh khác điều tốt nghiệp. Dù sao, người ta cũng cho tui lên bục đứng, họ còn cho tui vận áo dài đen tốt nghiệp nữa. Ông hiệu trưởng thông báo tới mọi người là nhà trường sẽ tặng cho tui một chứng chỉ “đặc biệt”. Tui tiến tới mi-cờ-rô, hai tên khùng bố cùng đứng dậy đi với tui – tui đoán là để

đề phòng tui phác biểu bày bạ như lần ở hội trường giải túc cầu Toàn Tiểu Bang. Má tui ngồi ở hàng ghế đầu trong đám quan khách, má đang khóc và đang vẩy tay, tui rất cảm động và vui, như là tui đã thiộc sự đạt được điều gì đó.

Nhưng cuối cùng, khi tui đi nhà rồi, tui mới hiểu rõ hơn được những giọt nước mắt của má và nỗi buồn lo của mọi người, của ông Gấu, ông hiệu trưởng, ông Té và ngay cả hai tên khùng bố. Có một lá thư gửi từ quân đội bửu tui phải báo cáo dới cơ quang tổng động hòn hay động viên hay con khỉ gì đó. Tui thực sự hồng rỏ cách mãnh mung chạy chọt, nhưng má có chạy chọt – đó là năm Mậu Thân Mậu Khỉ gì đó (1968), và có đủ thứ cách mãnh mun chạy chọt đã sảy ra.

Má đưa tui một lá thư từ ông hiệu trưởng để cho tui đưa lại cho cái đám động hòn, nhưng hồng hiểu sao tui làm mắc cái lá thư đó trên đường tới chỗ gi tên đô quân đội. Chỗ đó là một chỗ điên khùng. Có mấy tên da xạm màu bận đồ lính la hét mọi người và phân chia mọi người ra làm mấy đám. Tui tui đang đứng ở đó và một tên lính bước tới rồi ré lên, “Nge đây, tui muốn phân nửa mấy anh goa bên đó, phân nửa qua bên đây, rồi phân nửa còn lại đứng yên tại chỗ!” Ai cũng bị đẩy qua ủi lại, ai cũng lúng túng hết và ngay cả tui cũng đoán được cái tên lính này là một tên đại ngốc.

Người ta đưa tui đô một phòng rồi bắc xếp hàng rồi kêu tui tui cởi hết đồ ra. Tui hồng ham chiện đó, nhưng mấy người khác điều cởi hết quần áo nên bởi dậy tui cũng phải làm theo. Họ nhìn tui tui ở đủ chỗ – mắt, mũi, miệng, tai – dà coi luôn của gúy và những chỗ kín. Tới một lúc, họ kêu tui, “Khum người xuống,” và khi tui đang cúi người xuống, ai đó bất thành lình chọt một ngón tay đô ngay lỗ đít của tui.

Đúng dậy!

Tui goầy người rồi túm cái tên mất dạy đó rồi dộng cho nó một cú từ dưới cằm. Bắc thành lình, mọi chuyện trở nên ồn ào dà lộn sộn. Một đám người xông tới nhảy đề lên người tui. Nhưng mà tui đã quá quen dới cái trò chơi này. Tui hắc cả đám dăng ra hết rồi tui chạy ra cửa. Khi tui đi tới nhà và kể cho má nghe chuyện gì đã xảy ra, má buồn lắm, nhưng rồi má nói, “Lâm, con đừng lo nghĩ, mọi chiện rồi sẽ êm xuôi thôi.”

Còn lâu mới êm xuôi. Tuần xau, một chiếc xe thùng lết bánh đô con đường nhà tui tui rồi một đám lính mặc đồ ra trận dới mấy cái nón cối bóng lờn tràn tới cửa nhà, và họ muốn gặp tui. Tui đang trốn trong phòng, nhưng Má tới gặp tui rồi nói là mấy người đó chỉ muốn cho tui góa giang tới đơn dị tổng động hòn hay động viên gì đó. Trên đường đi tới chỗ động hòn, mấy người này canh chừng tui kỹ lắm, giống như là tui là một thằng điên dậy.

Họ đưa tui tới một cái cửa nhỏ dẫn tới một văn phòng thiết bị nơi đó có một ông lớn tuổi mặc quân phục bóng như chiếc dày và ống cẳng nhìn tui rất kỹ. Người ta kêu tui ngồi xuống rồi thả cho tui một cái bài tét, mặc dù cái tét này để thấy mù nội nếu xo dới cái tét mà tui phải làm ở trường để xin đô đá banh ở đại học, nó cũng hồng có dễ như ăn cơm bữa.

Khi tui làm xong, người ta đưa tui goa một phòng khác trong đó có 4, 5 tên đang ngồi tại một cái bàn dài bắc đầu hỏi tui mấy câu hỏi, họ chiện nhau tờ giấy, có lẽ là bài tét mà tui đã làm. Song rồi mấy tên đó chụm đầu lại nói dới nhau cái gì đó mà khi nói chiện xong, một trong mấy tên đó ký tên lên một tờ giấy rồi đưa lại cho tui. Khi tui đem tờ giấy đó đi nhà, Má đọc rồi má

bắc đầu nắm tóc má mà kéo lên rồi khóc hu hu, “Con xin tạ ơn Chúa,” bởi dì trên tờ giấy có con dấu “TAM HOẢN” quân dật, dà dới lý gio tui đúng là gốc như đình ốc.

Có một chuyện cũng xảy ra vào cái tuần đó và là một biến cố lớn trong đời tui. Có một cô gái ở trọ nhà tui, cổ làm nhân viên trực máy cho một tổng đài điện thoại hồng xa. Tên của cổ là cô Phụng. Cô Phụng rất đẹp, dễ thương và ít nói, nhưng một buổi tối trời thiếp oi bức, rồi có xẩm chớp và mưa đông gió, cô Phụng lú đầu ra khỏi cửa phòng khi tui đi ngang qua và nói, “Lâm, chị có một hộp bánh dẻo hạt dẻ và hạnh nhân ngon lắm, chị mới mua trưa nay, Lâm ăn với chị hông?”

Và tui nói “âng,” rồi cô Phụng kéo tui vô phòng, trên bàn phấn trang điểm của cô Phụng là hộp bánh dẻo. Phụng cho tui một miếng, rồi hỏi tui nếu tui muốn ăn nữa, và chỉ ngón tay kêu tui ngồi lên giường. Có lẽ tui đã xức 10 hay 15 cái bánh thì có một ánh chớp ngoài cửa sổ, rồi một tiếng trời đánh cái rầm, cái màn cửa bị gió cuốn bay tung lên, rồi cô Phụng đẩy tui nằm ngửa ra trên giường. Cổ bắc đầu vuốt ve tui nhẹ nhàng và thân mật. “Em cứ nhắm mắt lại đi rồi thì mọi chuyện sẽ êm xuôi cả thôi!” Cô Phụng nói như dậy với tui. Kế tới, có cái gì đó chưa bao giờ xảy ra đã xảy ra. Tui hồng thể nói nó là cái gì, bởi gì hai con mắt tui đang nhắm, và bởi dì tui sợ má nghe được sẽ diết tui, nhưng mà để tui nói cho bạn nghe – cái đó đã cho tui một cái nhìn hoàn toàn mới lạ dĩa mọi thứ trong tương lai.

Dĩ nhiên là mặc dù cô Phụng rất đẹp, dễ thương và tử tế, mấy cái mà cổ làm với tui tối hôm đó là mấy thứ tui thiếp sự muốn Duyên làm dới tui. Nhưng mà tui hồng biết làm cách nào làm được chuyện đó với Duyên, ngay cả cái diệc đầu tiên là phải làm sao, dới tính tình của tui như đây, làm sao tui có thể làm cái chuyện hẹn hò với một cô gái. Chỉ cái việc hẹn hò nhẹ nhàng thôi đã khó rồi.

Nhưng nhờ kinh nghiệm mới biết được với cô Phụng, tui có được cang đảm để hỏi Má là tui phải làm gì với Duyên, mặc dù chắc chắn là tui hồng nói cho má cái dì hết về cô Phụng. Má nói để má sắp xếp mọi chuyện cho, và Má tới gặp má của Duyên, giải thích sự tình cho má của Duyên nghe, và chiều hôm sau, chèo đéc ời, ai ở trước cửa nhà tui kìa, chính là Duyên!

Duyên mặc áo đầm trắng với một bông hồng nhạt cài trên tóc và nàng đẹp hơn tất cả những dì tui đã từng mơ mộng. Duyên bước vào trong nhà và Má đưa nàng tới phòng khách rồi mời nàng nước ngọt với cà-rem rồi gọi tui tới. Tui đang ở trong phòng và thấy Duyên bước tới cửa nhà là tui đã muốn chạy rồi, lúc đó 5 ngàn người dí tui tui cũng hồng hồi hộp bằng bước ra khỏi phòng vào lúc này, nhưng má đã tới phòng cầm tay tui tới phòng khách, rồi làm cho tui một ly nước ngọt với cà-rem nổi trong ly. Ly kem đã làm tui cảm thấy dễ chịu.

Má nói là tui tui có thể đi xem xi-nê rồi cho Duyên 3 đô-la, rồi hai đứa tui đi bộ tới rạp. Chưa bao giờ Duyên dễ thương như vậy, nàng vừa nói, vừa cười, còn tui thì cứ gặc đầu và nhăn răng cười như một thằng ngố. Rạp chiếu phim chỉ cách nhà tui 4 hay 5 căn phố, và Duyên tới phòng vé mua vé rồi tui tui vào chỗ ngồi. Duyên hỏi tui có thích ăn bắp rang hông, Duyên đi mua bắp và khi trở lại thì phim đã bắt đầu.

Đó là một phim dĩa hai người, người đàn ông tên là Bình và cô gái là Chi cướp nhà băng và trong phim có nhiều người hay lắm. Nhưng có nhiều màn chém diết và bắn nhau và đủ thứ tầm bậy tầm bạ nữa. Đối với tui, cuốn phim thiếp tức cười dì người ta có thể diết nhau bằng cách này hay

cách khác, bởi dậy mà tui cười nhiều lắm khi mấy chiện giống dậy xảy ra, và cứ mỗi lần tui cười như dậy, Duyên có vẻ như thụt ngừi xuống ghế. Xem được nửa phim thì nàng ta gần như đã rút xuống tận sàn rạp hát rồi. Bất thành linh tui thấy được như vậy, dà nghĩ rằng Duyên chắc là dì sao đó mà bị té khỏi ghế, bởi dậy, tui đưa tay xuống nắm lấy vai của Duyên để mà kéo nàng lên ghế lại.

Nhưng khi tui kéo Duyên lên, tui nghe như cái gì đó bị rách, tui mới nhìn xuống thì thấy cái áo đầm trắng của Duyên bị rách toàn bộ và mọi thứ của cô nàng đều chĩa ra ngoài. Tui mới lấy tay kia để che cho nàng, nhưng Duyên bắt đầu la hét điên cuồng và guơ tay tùm lum hết, rồi tui ráng ôm cô nàng để cô nàng đừng bị té nửa hay bị xúc áo bức guần nửa, rồi chung quanh tui có nhiều người nhìn xem chuyện gì ồn ào ầm ĩ đã xảy ra. Bất thành linh, một tên bước xuống bậc chĩa đèn pin xáng rực dồ tui với Duyên, nhưng bây giờ Duyên bị phô bày cho mọi người coi, cô nàng bắt đầu hét ré lên và khóc hu hu rồi cô nàng nhảy ra ngoài, rồi chạy ra khỏi phòng chiếu phim.

Chuyện xảy ra tiếp mà tui biết là có hai tên tới kêu tui đứng dậy đi theo chúng tới một văn phòng. Vài phút sau, bốn ông cảnh sát tới kêu tui đi dới họ. Họ đưa tui tới một chiếc se cảnh sát, hai cảnh sát ngồi ở băng ghế trước, hai cảnh sát ngồi phía sau dới tui, giống như cái lần đầu mà hai tên khủng bố của ông Té ngồi dới tui trong xe hơi ông Té, nhưng mà lần này thì tui bị đưa “xuống phố” thực sự, rồi hai tên khủng bố dẫn tui tới một cái phòng, đặc mấy ngón tay của tui vào mực rồi ịnh dấu tay của tui lên dấy rồi chụp hình tui xong rồi tổng tui dồ phòng giam. Đó là một kinh nghiệm thâm. Lúc nào tui cũng lo hổng biết chuyện gì đã xảy ra cho Duyên, nhưng hổng lâu sau, má tui tới, má lau nước mắt bằng cái khăn mù-xoa, mấy ngón tay của má đan và vịn chặt dới nhau, và tui biết là một lần nữa, đời tui lại đen như mỏ chó.

Vài ngày sau, người ta giống như tổ chức lễ lộc gì đó ở tòa án. Má tui mặc đồ vét cho tui rồi đưa tui tới tòa án, và tui tui gặp một ông có râu mép tay cầm một cái bìa thiệp bự, và ông này rất tử tế với tui tui, ổng nói một đổng chuyện gì đó dới ông quan tòa, rồi mấy người khác, kể luôn má tui, cũng nói mấy chiện khỉ gì đó, và rồi cuối cùng, tới phiên tui nói.

Cái ông có râu mép đỡ tay tui cho tui đứng dậy, rồi ông Tòa hỏi tui mọi chiện đã xảy ra như thế nào? Tui hổng biết phải nói gì, bởi dậy tui chỉ nhún vai rồi ông Tòa mới hỏi tui có điều gì tui muốn nói thêm dồ hông, vì vậy tui mới nói, “Tui phải đi đái,” bởi dì tui đã ngồi ở đó gần nửa ngày rồi và tui thực sự muốn bể bong bóng luôn! Ông quan tòa thò đầu ra từ cái bàn bự và cử kỷ của ổng rồi nhìn tui một cách kỳ cục như tui là người Hỏa Tinh hay đại loại như dậy. Lúc đó, ông có râu mép mới lên tiếng và rồi ông Tòa mới kêu ông có râu dẫn tui tới L. và ổng dẫn tui tới L cho tui tè. Khi tui rời hội trường, tui nhìn lại thì thấy má đang gục đầu vô hai bàn tay và chậm nước mắt bằng khăn mù-xoa thấy mà tội nghiệp.

Dù sao đi nữa, khi tui trở lại, ông quan tòa đang gãi cằm và nói toàn bộ câu chiện “thiệt là quái dị,” nhưng mà ổng nghĩ là tui nên đi lính hoặc làm việc gì giống như dậy để mà cho tui được nên người. Má tui mới nói dới quan tòa là Quân Đội Hoa Kỳ hổng chấp nhận tui, bởi vì tui quá ngốc, nhưng mà mới sáng này, trường Đại Học đã gửi thư cho tui nói là nếu tui chịu đá banh cho họ thì tui có thể học ở đại học mà hổng phải trả học phí.

Quan tòa mới nói là điều đó nghe cũng thiệt quái đản, nhưng mà ông chấp nhận, miễn sao là

tui đem cái đít bự của tui ra khỏi cái phố này là được rồi.

Sáng hôm sau, tui cuống gỏi lên đường, còn Má, Má đưa tui tới trạm se buyet rồi đưa tui lên xe. Tui nhìn ra cửa sổ, còn Má, Má đang khóc và đang chậm rãi dới chiếc khăn mù-xoa.

Hình ảnh đó đã trở thành một cảnh góa quen thuộc đối với tui. Nó đã được đóng dấu vô ký ết của tui. Dù sao, mọi người đã lên xe hết và xe đã đi, và tui bắt đầu xa Má.

Chú thích:

Bình và Chi = Bonnie và Clyde, hai nhân vật trong phim cướp Ngô Lâm xem cùng với Duyên.

Bóng chày = baseball

Gáo = Ông Gáo, Mister Bryant. Huấn luyện viên túc cầu của một trường Đại Học nổi tiếng, ngưỡng mộ tài chơi banh của Ngô Lâm. Ông Gáo khoái Ngô Lâm gọi ông ta là “Gấu”.

Nủ-Uớt = Nữ Ướt, Thành Phố New York của Hoa Kỳ

Phố-Mã-Tà = Flomaton, tên một thành phố nhỏ ở Hoa Kỳ

Phượng = Miss French, một cô gái ở trọ nhà của Ngô Lâm.

Chương 3

Khi chúng tui tới trường đại học, Huấn Liên Diên ông Gấu đã đi tới Dim hay là phòng thể dục thể thao, ở đây chúng tui đã mặc quần sọt và áo thun, ông Gấu bắt đầu đọc diễn văn. Cũng cùng một loại bài mà Huấn liên diên ông Té đã đọc, ngay cả một thằng đầu óc đơn giản như tui cũng có thể hiểu được là ông Huấn liên diên này chỉ muốn nói chiến bí-dì-nựt, tức là sẽ làm diệc đâu ra đó! Bài diễn văn của ông ngắn gọn và dễ mền, và kết luận dới một câu là cái người cuối cùng lên xe buýt để đi tới sân tập thì sẽ khỏi cần bước lên xe, bởi vì ông sẽ đá dõ dít người đó một cú thiệt mạnh cho bay thẳng tới sân đá banh luôn! DẠ! CHÚNG TUI NGHE! Tụi tui hổng có nghi ngờ lời nói của ông Gấu chúc xiu nào, và cả đám tui tui chen nhau bước lên rồi ngồi rụp rụp trên chiếc xe buýt y như là một đồng chén đĩa được xếp lên cái giá đĩa.

Và điều này xảy ra trong tháng 8 ở bang A-la-ba-má, là nơi nóng hơn mấy chỗ khác. Ở đây người ta nói là nếu bạn đập một cái trứng dịt lên cái nón cối đá banh thì chừng 10 giây sau bạn sẽ có món trứng rán đẹp như mặt trời buổi trưa. Đương nhiên hổng có ai trong đám tui tui dám thử cái trò này vì ai cũng sợ ông Gấu nổi giận. Đó là một điều hổng ai muốn xảy ra, bởi vì ông Gấu chưa nổi giận mà mọi chiến đả góa ghệt thở gần như hổng chịu nổi nữa rồi.

Huấn liên diên Gấu cũng có mấy tên khùng bố của ông để đưa tui đi đây đi đó. Mấy tên đó đưa tui tới chỗ tui sẽ ở, đó là một ngôi nhà gạch đẹp mắt trong khuôn viên đại học mà hổng biết ai đó đặt tên cho nó là cái “Cung Khi” hay là “Hầu Cung.” Bọn khùng bố dẫn độ tui tới một nhà đậu xe rồi dắt tui lên cầu thang tới phòng của tui. Điều đáng tiếc là tuy bên ngoài Cung Khi là một tòa nhà khang trang, bên trong thì hổng phải đẹp như vậy. Lúc đầu, tui thấy có vẻ như là lâu lắm rồi hổng có ai trú ngụ ở đây, có góa nhiều bụi, đất và đủ thứ tầm bậy tầm bạ tùm lum tà la hết, gần như cánh cửa nào cũng bị xức, bể hay méo, và gần như tất cả cửa sổ cũng bị tiêu tùng luôn.

Một vài anh chàng đang nằm trên giường xiếp ở trong đó, tất cả ăn mặc quần áo hết sức khiêm tốn bởi vì ở trong đó nóng tới 45 độ và ruồi nhặng và đủ thứ có cánh bay vò vò xò xè rả rít. Ở hành lang có một chõng báo chí thiệt là bụi, lúc đầu tui sợ người ta sẽ bắt tui đọc bởi vì đây là đại học hay đại loại như vậy, nhưng sau đó thì tui biết đồng báo này để ở đó để cho tui tui lột sần nhà cho tui tui khỏi đập lên đắc hay đủ thứ rác rưởi tầm bậy khi tui tui đi goanh trong nhà.

Mấy tên khùng bố đưa tui tới phòng của tui và nói là họ hy vọng gặp được bạn cùng phòng của tui tên là Cường gì đó, nhưng mà họ kiếm tên này goài hổng được. Bởi vậy, họ kêu tui lấy đồ của tui ra ngoài rồi chỉ cho tui nhà tắm chỗ nào, cái phóng tắm còn ẹ hơn cái mà bạn hy vọng kiếm được ở trạm xăng nhỏ có một ống bơm, song rồi mấy tên khùng rút lui. Nhưng trước khi đi, một tên khùng bố nói là tui dới lại thằng Cường thế nào cũng hạp nhau bởi vì cả hai đưa tui tui điều có khối óc bụi bằng trái cà tím hay cà trứng dẽ dỉ đó. Nghe vậy, tui bèn nhìn trừng trừng dõ mặt thằng khùng đó, bởi vì tui nghe mấy thứ bậy bạ như vậy nhiều lần góa rồi, nhưng rồi thằng đó kêu tui bỏ hết đồ xuống rồi hít đất 50 cái cho nó coi. Kể từ đó, mấy tên khùng bố kêu tui làm gì thì tui làm y như vậy, khỏi thắc mắc.

Sau khi lấy dĩa báo trải lên cái giường xiếp để che bụi bặm, tui leo lên nằm ngủ, và tui đang có một giấc mơ xum họp trong phòng khách dới má tui như chúng tui thường làm khi trời nóng

bút, và Má sẽ làm cho tui một ly nước đá chanh rồi nói cho tui nghe hàng giờ – nhưng bất thành linh, cánh cửa phòng bị ai đó đá mở banh cái rầm làm tui hoảng sợ gần chết! Một anh chàng đứng sừng dừa khung cửa dới khuôn mặt điên dại, cặp mắt lồi ra như con ếch hông có răng cửa, cái mũi thì giống như trái dưa vàng và tóc của hắn thì dựng đứng lên y như là của gúy của hắn bị cắm dơ ổ cắm điện. Tui đoán được cái tên này phải là thằng Cường.

Thằng đó bước dơ phòng cái kiểu như là đang chờ ai nhảy dơ người hắn, hắn nhìn goa nhìn lại rồi bước thẳng dơ cái cửa mà hắn mới đá dăng ra. Cường hồng cao lắm, nhưng phải nói là nhìn nó giống như một cái tủ lạnh. Việc đầu tiên, hắn hỏi tui ở vùng nào tới. Khi tui trả lời là tui từ Mỏ-Bài, hắn nói cái làng đó chỉ toàn là dân còn bú sữa mẹ, rồi hắn nói dới tui là hắn từ Ôp, nơi mà người ta sản xuất bơ đậu phộng, và nếu tui hồng thích bơ đậu phộng thì chính hắn sẽ khui một lon bơ rồi trét hết dơ đích tui! Trong mấy ngày, đối thoại giữa hai chúng tui đại loại là như vậy đó.

Trưa hôm đó lúc tui tập dợt ở sân banh, trời nóng tới 10 ngàn độ, mấy tên khủng bố của ông Gấu chạy vòng vòng la hét và chửi bới và bắt tui tui tập dợt. Cái lưới của tui dả thè dài ra ngoài như cái cà-ra-vác hay đại loại như vậy, nhưng tui vẫn cố gắng làm diệc ngim chỉnh. Cúi cùng, mấy tên khủng bố chia tui tui ra từng nhóm, và cho tui đứng phía sau, rồi tui tui bắt đầu chạy theo đội hình.

Hừm, trước khi tui tới Đại Học, người ta gửi cho tui một thùng chứa cả triệu thể chơi banh, lúc đó tui hỏi Huấn luyện viên Té là tui phải làm gì với cái đồng dấy đó, ổng chỉ lắc đầu buồn bã và nói là tui hồng cần phải làm cái gì hết – và chỉ cần chờ tới ngày dơ Đại Học, người ta sẽ tìm cách chỉ tui phải làm gì.

Tui ước gì tui đã hồng nghe theo ông Té, bởi vì khi tui chạy dợt đầu, tui chạy ngược chiều, và tên trùm khủng bố chạy ào tới tui la hét om xòm, và khi hắn hết la hét, hắn hỏi tui tại sao tui hồng học mấy cái thể chơi người ta đã gửi cho tui? Khi tui nói, “Vậy sao,” hắn bắt đầu nhảy tung tung, quơ tay quơ chùng như khỉ mắc phong hay như là hắn đang trần truồng ở dữa đám ong tò vò, rồi khi hắn hết nhảy tung tung, hắn biểu tui chạy 5 vòng quanh cái sân banh trong lúc hắn đi gặp ông Gấu để bàn chuyện dĩa tui.

Ông Gấu đang ngồi chễm chệ ở trên một cái tháp thiếc là bụi nhìn xuống tui tui y như là ông Phật Di Lặc, còn tui thì dữa chạy vừa nhìn cái tên khủng bố leo lên tháp, và khi hắn lên tới chỗ cao nhưc để mà dĩa dới ông Gấu thì ông Gấu thò cái cổ dài của ổng ra phía trước, tui cảm thấy là ánh mắt của ổng đang đốt cháy cái đích dữa bụi vừa ngóc của tui. Bất thành linh, một động nói phát ra từ cái loa bụi tổ chẳng cho mọi người nghe, “Cầu thủ Ngô Lâm, hãy báo cáo với chòi huấn luyện,” rồi tui thấy ông Gấu và tên khủng bố trèo xuống. Trong xuốc thời gian chạy ngoài đó, tui ước gì trước đó tui đã chạy chiều ngược lại.

Nhưng bạn biết tui ngạc nhiên cỡ nào hông khi tui thấy rõ ràng là ông Gấu đang cười. Ổng ra dĩa cho tui tới băng ghế ở khán đài rồi chúng tui ngồi xuống, ổng mới hỏi tui lần nữa là tại sao tui hồng có học mấy tờ giấy người ta gửi cho tui. Tui mới bắt đầu dãi thích cho ổng nghe những gì ông Té nói dới tui nhưng ổng chặn ngang rồi kêu tui trở lại hàng rồi bắt đầu chụp banh, và rồi tui nói với ổng một chuyện khác tui đoán là ổng hồng muốn nghe, đó là tui chưa bao giờ chụp banh ở trung học, bởi vì người ta thấy là dạy cho tui biết và nhớ lần gần năm chỗ nào cũng đủ

mệt rồi, hưởng hồ gì mà tui vừa chạy dòng vòng vừa chụp banh trên không.

Khi nghe tui nói như vậy, mặc ông Gấu tự nhiên lè xệ một cách kỳ khôi, rồi ổng nhìn dáo khoảng xa, đồng như là ổng nhìn suốt tới mặt trăng hay đại loại như vậy. Xong rồi ổng kêu tên khùng bố đem trái banh cà na lại, rồi khi có banh, ông Gấu ra lệnh cho tui chạy một khúc rồi dòng lại. Khi tui vừa goay lại, ổng thả trái banh dỏ tui. Tui thấy trái banh như bay tới tui từ từ y như trong phim chậm, nhưng rồi nó dăng ra khỏi tay tui rồi rớt xuống đất. Ông Gấu gặc gù cái đầu lên xuống đồng như ông nói là đúng ra ổng phải thấy cái điều này từ trước, nhưng dù sao, tui cảm thấy là ổng hổng có khoái lắm.

Từ lúc tui còn nhỏ, cứ mỗi lần tui làm dỉ xai, má tui sẽ nói, “Lâm, con phải cẩn thận, nếu không người ta sẽ tố cáo cho con đi mức chỉ cà tha.” Tui sợ tố cáo đi tới chỗ “mức chỉ cà tha” đến nỗi tui luôn luôn cố gắng để khá hơn, nhưng trời chắc sập nếu còn một chỗ nào ẹ hơn cái Cung Khỉ mà tui đang ở để mà người ta gửi tui đi?

Tại cái Cung Khỉ này con người ta còn làm những chuyện tục tằn rất rườì mà tui nghĩ là ngay cả cô giáo ở trường ngổ của tui trước đây cũng chịu hổng nổi – thí dụ như là phá banh mấy cái L. và mấy cái bồn cầu để... tè ở trong L., nếu bạn dỏ phòng tắm bạn sẽ hổng thấy cái khỉ gì hết ngoài cái lỗ ở trên xà nhà để mà ị dỏ, và có lần tên nào liệng nguyên cái bồn cầu nặng chịch goa cửa sổ rớt dỏ mui một chiếc xe hơi đang chạy ngang. Một đêm, có một thằng đem cây súng bắn đạn là những trái banh đánh gôn củ bắn dỏ toàn bộ các cửa sổ bằng kiếng của một ký túc xá đại học bên kia đường. Cảnh sát đại học ào tới liền, nhưng cái tên đó quăng một cái máy ghe thiệt là bự từ cửa sổ xuống, hổng biết hấn kiếm được từ đâu nữa, và cái máy tàu rớt ngay dỏ mui xe của cảnh sát. Ông Gấu đã bắt cái tên đó phải chạy thêm mấy chục vòng chung quanh sân banh để phạt hấn.

Tui và Cường hổng có hạp nhau dữ lắm, chưa bao giờ tui cảm thấy cô đơn như ở đây. Tui nhớ Má, và tui muốn trở dỉ nhà. Một vấn đề dới Cường là tui hổng hiểu hấn. Câu nói nào của hấn cũng dính nhiều chữ chửi thề trong đó, tới chừng tui nghĩ ra hết được những chữ mà hấn muốn nói trong câu thì câu sau, cũng đầy nhóc chữ chửi thề, đã đi xuống ống cống Hà thành dỏ mấy bó rau muốn mắc tiêu rồi. Hầu như goa tất cả câu nói của Cường, tui chỉ gom lại được một ý chính là thằng khỉ này hổng có vui gì cái chuyện khỉ gì đó.

Thằng Cường có một chiếc xe hơi và hấn thường cho tui gó dảng tới chỗ dợt banh, nhưng một hôm tui gặp nó, nó đang chửi thề và gầm gừ cái gì đó bên xe hơi rồi khom người nhìn xuống một cái vỉ thưa bằng sắt trên mặt đường che lỗ ống cống. Hình như là cái xe của nó bị xẹp bánh rồi nó phải thay bánh xe-cua, khi mà hấn gắn cái mâm xe dỏ, hấn dỏ ý đá dăng cả đám mấy con bù lon con tán của bánh xe dỏ lỗ cống hết. Tui tui chắc chắn là sẽ trễ giờ tập dợt, và điều này là điều hổng có tốt chúc xiu nào, bởi vậy, tui mới kêu thằng Cường, “Tại sao mày hổng gở một con ốc từ mỗi bánh xe khác rồi gắn chúng dỏ đây, như vậy thì bánh xe nào cũng có gắn đủ con ốc bù lon hết, cũng đủ cho tui mình lết tới sân banh kịp giờ?”

Thằng Cường ngưng chửi thề trong một lúc rồi nhìn lên tui rồi nói, “Mày đúng ra là *thằng ngốc* mà, làm sao mà mày nghĩ ra cách đó vậy? Tui mới nói là, “Có lẽ tao ngổ thiệt, nhưng mà ít ra, tao hổng có *ngu*,” lúc này thì thằng Cường nổi khùng lên rồi dỉ tui chạy có cò, mà trong tay hấn vẫn còn cầm mỏ lết, xà beng con tán đủ thứ, vừa rượt tui hấn dứa chửi tui bằng những chữ

ngĩa ẹ và bậy bạ nhúc tui chưa bao giờ nghe bao giờ, và từ đó, quan hệ giữa hai chúng tui xem như đi xuống cống Hà thành thiệc luôn.

Sau vụ đó, tui quyết định kiếm chỗ khác để ở, bởi đây, sau khi dợt banh xong, tui đi xuống tầng hầm của Cung Khỉ và tui ở dưới đó suốt đêm. Chỗ này hổng có dơ hơn mấy phòng trên lầu, lại có một bóng đèn điện nửa. Ngày hôm sao, tui đem cái giường xếp của tui xuống đó và tui sống trong tầng hầm kể từ đó.

Trong thời gian đó, Đại Học đã khai giảng, và người ta phải tìm cách làm gì đó cho tui. Có một nhân viên của Phân Khoa Thể Dục Thể Thao hình như là hổng làm việc gì hết ngoài các diệc tìm cách làm sao cho mấy thằng ngổ thi đậu. Một dài môn có vẻ như dễ, như môn Thể Dục, nên người ta ghi danh cho tui dō môn đó. Nhưng mà tui bắc buột phải học một môn Ảnh Văn và một môn khoa học hay toán, mà mấy cái môn này thì khó mà đi goanh đi queo để vượt qua lắm. Sau đó tui biết là có một số thầy cô sẵn sàng nhẹ nhàng dới cầu thủ đá banh, nghĩa là họ sẵn sàng hiểu rằng cầu thủ thì luôn bận rộn dới việc thi đấu nên hổng thể nào dành nhiều thời gian cho việc học được. Một trong những thầy cô này là một ông trong phân khoa Khoa Học, nhưng xui là ổng chỉ dạy cái gì đó gọi là “Quang học trung cấp,” hình như là cần thiết cho mấy sinh viên đi chuyên dĩa ngành Vật Lý hay đại loại như đây. Nhưng mà dù sao người ta cũng ghi tên tui cho học môn đó, mặc dù tui hổng biết ngành Vật Lý khác Thể Dục ở chỗ nào, tên ngành nào cũng có chữ Phí-Dịt trong đó.

Tui hổng may mắn lắm trong môn Ảnh Văn. Hình như là hổng có thầy cô nào bao giung rộng lượng trong toàn bộ cái phân khoa đó, bởi đây, người ta kêu tui cứ học đại, thi rớt cũng được, rồi thì người ta sẽ ráng tìm cách khác để mà xoay xở sau.

Trong môn Quang Học Trung Cấp, người ta đưa cho tui một cuốn sách giáo khoa nặng 2 ký rưỡi và giống như sách coi tử vy của mấy ông Chệt ở Chợ Lớn. Nhưng mỗi đêm, tui cứ đem cuốn sách này xuống tầng hầm rồi ngồi trên cái giường xếp của tui, dưới cái bóng đèn, sau một thời gian, hổng biết do nguyên do kỳ cục gì đó, tui thấy coi bộ tui bắc đầu hiểu được môn này. Cái mà tui hổng hiểu nổi là tại sao ngay từ đầu người ta đã xếp cho tui tui học cái môn Quang Học, nhưng tui thấy ra là hiểu mấy cái phương trình khỉ khô đó gỏ là dễ như ăn xôi. Giáo Sư Quai dạy tui môn Quang Học mời tui tới văn phòng của ổng ngay sau kỳ thi đầu tiên. Ổng hỏi, “Lâm, tui muốn anh nói thiệc cho tui nghe, có phải có người nào đó cung cấp cho anh câu trả lời của bài thi hông?” Và tui lắc đầu, ông bèn đưa tui một tờ giấy trên đó có một bài toán Quang Học rồi kêu tui ngồi tại chỗ để giải. Khi tui làm song, Giáo Sư Quai xem bài tui làm rồi lắc đầu, rồi nói, “Bố Khỉ! Đúng là một phép lạ!”

Môn Ảnh Văn lại là một vấn đề khác hoàn toàn. Ông thầy tên là ông Bương, và ông rất là bướng và khó chịu, lại nói nhiều nửa. Bữa học đầu tiên vừa chấm dứt, ổng biểu tui tui tối hôm đó phải ngồi xuống rồi tự viết một tiểu sử ngắn dĩa đời mình. Có lẽ đây đúng là một việc khó nhúc mà tui đã cố gắng làm, nhưng mà tui đã thức gần như trắng đêm, suy nghĩ và viết, tui chỉ viết lại tất cả những ý gì lọt dō đầu tui, bởi vì tui nhớ là người ta đã kêu tui cứ học đại môn này, thi rớt cũng được.

Vài ngày sau, Ông Bương mới phát lại bài làm của tui tui và ông phê bình, chọc guê, biêu xấu bài viết của từng người. Tới phiên bài của tui, tui đã chắc chắn là kết gỏ sẽ đen như mỗm chó.

Nhưng ống cầm bản tiểu xử của tui lên rồi bắc đầu đọc lớn cho mọi người nghe, ống cười và mọi người cùng cười. Tui đã viết về bản thân mình trong ngôi trường ngổ năm xưa, rồi chơi banh cho Huấn luyện viên Té, rồi tới cái bữa tiệc của Túc Cầu Toàn Tiểu Bang, rồi tới bộ phận Tổng Động Viên, rồi tới Duyên và Tui trong rạp xi-nê, và đủ thứ nữa. Khi đọc xong, Ông Bương mới nói, “Đây mới là *nguyên bản độc đáo*! Đây mới là điều mà tui *muốn* các anh chị làm,” và ai cũng ngoái đầu nhìn tui, và ông Bương nói tiếp, “Ngô Tiên Sinh, tôi thấy anh nên nghĩ đến việc ghi danh vào phân khoa Văn Chương, chuyên về viết lách, sáng tạo – nhưng mà làm thế nào mà anh nghĩ ra được cách viết như thế này vậy?” Và tui trả lời, “Tui phải đi đái.”

Ông Bương có vẻ như là dục bằng người trong một tích tắc, nhưng rồi ống cười lẩn lộn luôn và mọi người khác cũng vậy, và ông Bương nói, “Ngô Tiên Sinh, anh góa thật là một anh chàng rất khôi hài.”

Và một lần nữa, tui hết sức ngạc nhiên.

Trận banh đầu tiên rơi vào ngày Thứ Bảy, một vài tuần sau khi nhập học. Trong suốt thời gian đó, tui tập dợt hổng tốt chúc nào, cho tới khi ông Gấu nghĩ ra cách phải làm gì dới tui, điều này cũng giống như mấy thứ mà ông Té đã vấp phải khi tui còn học trung học. Người ta chỉ đưa banh cho tui rồi để cho tui chạy. Tui chạy rất tốt trong trận banh đầu, và 4 lần tui ôm banh chạy được tới gôn của đối phương rồi đặt banh xuống sân, và tui tui guất đẹp đội banh trường Đại Học Gió-Già với tỉ số 35-3, và mọi người vỗ lên lưng tui cho tới khi lưng tui rất mới thôi. Sau khi tui tắm rửa xong, tui gọi điện thoại cho Má và Má nói má đã theo dõi trận đấu ở trên đài, và Má mừng góa đến nỗi má muốn nổ tung luôn! Tối hôm đó, mọi người rủ nhau đi ăn và làm mấy chiện bậy bạ gì đó, nhưng hổng ai rủ tui một tiếng, bởi vậy, tui xuống tầng hầm một mình. Tui ở đây một lúc thì nghe tiếng nhạc tới từ chỗ nào đó ở trên lầu, tiếng nhạc nghe thiệt là hay, và hổng hiểu sao, tui tự ý đi lên lầu để coi tiếng nhạc đó ở đâu ra.

Tui tới chỗ đó, có một thằng này tên là Bửu, nó đang ngồi trong phòng và đang chơi khẩu cầm. Thằng Bửu bị gãy bàn chung trong lúc tập dợt nên hổng chơi banh được và cũng hổng có chỗ nào để đi chơi. Nó cho tui ngồi trên một cái giường xiếp và nghe nó chơi Ác-Mô-Ni-Ca, tui tui hổng nói chiện hay làm gì khác, nó ngồi trên một giường, còn tui thì ngồi trên một giường khác. Khoảng một tiếng sau hay sao đó, tui hỏi hấn tui có thể chơi thử được hông, hấn nói, “Được chứ.” Lúc đó, tui hoàng toàn hổng biết là điều này sẽ thay đổi đời tui mãi mãi.

Sau khi tui chơi với cái đó một lúc, tui đã đạt tới mức mà tui chơi coi bộ khá lắm, và thằng Bửu khoái điên luôn, nó nói là nó chưa bao giờ nghe ai chơi hay như vậy. Trời đã khuya, thằng Bửu kêu tui giữ cái Ác-Mô-Ni-Ca đó đi, và cái đó theo tui dờ tầng hầm, và tui tiếp tục chơi lâu lắm, chơi cho tới khi tui buồn ngủ và ngủ luôn.

Ngày hôm sau, Chủ Nhật, tui tới thằng Bửu để trả Ác-Mô-Ni-Ca cho nó nhưng thằng Bửu nói là nó tặng tui, bởi vì nó còn một cái nữa, và tui vui thiệt là vui, và tui đi dạo rồi ngồi sống một gốc cây rồi chơi Ác-Mô-Ni-Ca nguyên một ngày cho tới lúc tui hổng còn biết bài nào khác nữa để chơi tiếp.

Chiều ngày hôm đó, sau khi mặt trời gần mất dạng, khi tui bắt đầu cuộc bộ dĩa “Hầu Cung” hay là Cung Khỉ. Tui đang băng qua bãi cỏ tới ký túc xá thì bất thành lình tui nghe tiếng con gái gọi tui, “Anh Lâm!”

Tui quay đầu lại, và đứng sau lưng tui là hồng ai khác ngoài Duyên.

Một nụ cười thiệc tươi trên khuôn mặt trái xoan của nàng, và Duyên tới nắm tay tui rồi nói là cô ta thấy tui chơi banh ngày hôm qua và tui chơi hay quá xá, và đại loại như vậy. Thì ra, Duyên đã hồng có nỗi khùng hay giận gì hết dìa cái chuyện xảy ra trong rạp xi-nê, Duyên còn nói là hồng phải lỗi tại tui, mà chỉ là cái khỉ gừ đó trong đời. Duyên mời tui đi uống cô-ca-cô-la với cổ.

Đời quá đẹp đến nỗi tui tưởng mình đang mơ, tui đang ngồi với Duyên, cô nàng nói đang học về kịch nghệ và âm nhạc và Duyên muốn trở thành một diễn viên hay một ca sĩ. Duyên cũng sinh hoạt văn nghệ trong một ban nhạc nhỏ chuyên về nhạc dân gian, dân ca gì đó, và kêu tui tới tòa nhà Hội Sinh Viên vào tối ngày mai, nơi ban nhạc sẽ chơi, và cô nàng mời tui tới. Và, cho phép tui nói, là tui rất nóng lòng chờ tới tối mai.

Ghi chú:

A-la-ba-má = Alabama, một bang ở Hoa Kỳ

bí-dì-nựọt = business, thương nghiệp.

Bương = Mister Boone, giảng viên môn Anh Văn, dạy Ngô Lâm tại Đại Học.

Bửu = Bubba, một cầu thủ trong đội banh ở Đại Học, Bửu dạy Ngô Lâm chơi khẩu cầm.

Cường = Curtis, bạn chung phòng đầu tiên của Lâm, ở ký túc xá ở đại học.

Gió-Già = Georgia, một địa danh ở Hoa Kỳ.

Mỏ-Bài = Mobile, một địa danh ở Hoa Kỳ.

Ôp = Opp, một địa danh ở Hoa Kỳ.

Phí-Dịt = physic. Physics = môn Vật Lý. Physical Education = môn thể dục.

Quai = Giáo sư Quai, Professor Hooks, giáo sư môn dạy Ngô Lâm môn Quang Học tại Đại Học.

Chương 4

Vào lúc này ông Gấu và đám khủng bố đang tính toán làm một chuyện bí mật, và mọi người xem như hồng được phép nhất tới, ngay cả đám cầu thủ tui tui cũng phải xem như hồng biết. Người ta đang chỉ tui bắt banh trên không. Mỗi ngày, sau khi dợt song, tui phải làm việc dới hai cái tên khủng bố và các cầu thủ hàng tiền dệ, tui vừa chạy vừa bắt banh trên không, cho tới khi tui mệt lả và lưới của tui thè tới rún. Nhưng trong thời dạn tui tập bắt banh trên không, ông Gấu nói là đây xẻ là “Vũ khí bí mật” của đội, y chang như là “bom gài nơi công cộng của VC” hay đại loại như vậy, bởi vì hồng lâu, mấy đối thủ của tui tui sẽ đoán ra được tại sao hồng có ai tung banh tới tui hết, và như thế họ sẽ hồng có đề phòng việc tui có thể bắt banh từ trên không.

“Lúc đó,” ông Gấu cho biết, “chúng tui sẽ hô biến, và cái dít bự của chú mày sẽ như được nói lỏng bù lon, và khối thịt cao trên 2 mét, nặng 110 kí-lô của chú mày sẽ được phóng đi như hỏa tiễn, chú mày sẽ xoi đẹp 200 mét trong 9 dây đồng hồ! Thiên hạ sẽ lé con mắt!”

Lúc này, thằng Bửu dới tui đã trở nên đôi bạn chí thân, và nó giúp tui học chơi Ác-mô-ni-ca thêm vài bài mới. Có lúc hẳn đi xuống tầng hầm chơi chung dới tui và tui tui cùng nhau hòa tấu khẩu cầm, nhưng thằng Bửu nói là tui chơi hay hơn nó nhiều lắm và nó sẽ hồng thể nào chơi được như tui. Tui phải nói cho các bạn nghe, nếu mà hồng có nhạc Ác-mô-ni-ca chắc là tui đã cuốn gói dìa nhà rồi, nhưng âm nhạc đã làm tui cảm thấy hết sức thoải mái, tui hồng thể nào mô tả được cái cảm giác đó. Giống như là toàn thân của tui là cái Ác-mô-ni-ca và âm nhạc làm tui sướng lâng lâng tới nổi da gà khi tui chơi nó. Hầu hết các thủ thuật chơi là từ cái lưới, môi, mấy ngón tay và cách di động cái cần cổ. Tui nghĩ là việc tập chạy và bắt banh đã làm cho cái lưới của tui lè ra dài hơn – có thể nói tui kiếm cái lưới đó từ địa ngục mang dìa.

Thứ sáu tới, tui ăn mặc bóng lưỡng, và thằng Bửu cho tui mượn dầu chải tóc, dầu thơm cạo râu rồi tui đi tới tòa nhà của Hội Sinh Viên. Có một đám đông ở đó và đương nhiên, Duyên và ba, bốn người nữa trên sân khấu. Duyên mặc cái áo đầm dài và chơi Tây Bang Cầm, một người nữa chơi băng cầm và có một tên chơi đàn cò đàn trâu gì đó và đang dục dục băng băng ra mấy nốt với mấy ngón tay của hẳn y như là đang nhổ lông gì đó.

Âm thanh nghe thiệt là hay, và Duyên nhận ra tui trong đám đông, cô nàng cười và dùng mắt ra dấu cho tui tới ngồi ở hàng ghế đầu. Thiệt là tuyệt khi tui ngồi đó thưởng thức âm nhạc và ngắm nhìn Duyên. Tui cũng nghĩ như là lần sau mình sẽ có dịp mua bánh dẻo và hồng chừng Duyên cũng thích ăn bánh dẻo giống cô Phụng.

Bang nhạc chơi khoảng một tiếng hay đại loại như vậy, và ai cũng có vẻ vui vẻ thoải mái. Họ chơi nhạc của Gioan Bi-dơ, Bóp Đi-lăng, Phê-rô, Pao-lô và Ma-ri. Tui đang ngả lưng dõ ghé và nhắm mắt nghe nhạc, rồi bất thành linh, hồng hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng tui móc cây khẩu cầm ra rồi chơi cùng với nhạc của họ.

Điều kỳ cục nhứt, là Duyên đang hát bài “Thổi vào gió”, và khi tui chơi Ác-mô-ni-ca, cô nàng ngưng trong một giây, rồi anh chàng chơi băng-giô cũng ngưng đàn, họ rất ngạc nhiên tui thấy được trên nét mặt, rồi Duyên tặng tui một nụ cười duyên dáng rồi mới hát tiếp, rồi anh chàng chơi băng cầm ngưng để cho tui cơ hội chơi khẩu cầm một đoạn, đám đông bắt đầu vỗ tay tán

thường khi tui chơi xong. Sau đó, Duyên bước xuống từ sân khấu và bang nhạc tạm ngưng chốc lát, cô nàng nói với tui, “Anh Lâm, chènng đéc ời, anh học chơi cái đó hồi nào vậy?” Dù sao đi nữa, Duyên mời tui chơi với ban nhạc của cô. Cứ mỗi thứ sáu, nếu hồng phải chơi ban ở vùng khác, tui kiếm được 25 đô mỗi tối. Cuộc sống tui như là ở thiên đàng cho tới khi tui khám phá ra được là cô nàng Duyên đang mần cái thằng chơi đàn băng-giô.

Xui xẻo thay, tui hồng làm bài tốt lắm trong lớp học Ảnh Văn. Ông thầy Bương biểu tui lên gặp ổng sau khoảng một tuần hay đại loại như vậy, từ lúc ổng đọc tiểu sử tự viết của tui cho cả lớp học nghe, ổng nói, “Ngô Tiên Sinh, tui nghĩ là đã đến lúc anh nên chấm dứt mấy cái trò đùa của anh được rồi và bắt đầu ăn nói, viết lách cho đàng hoàng.” ổng đưa lại bài viết của tui về nhà thơ Ghuy-Dâm Gọt-Quệt.

“Thời kỳ Lãng Mạn,” ổng nói, “hồng có tiếp theo một đám ‘rác rưởi cổ điển’. Thi hào Bốp và Đờ-rái-dần cũng hồng tiếp theo bằng một hai tên ‘ích kỷ dơ bẩn tục tằn.’” ổng bắt tui làm bài lại, và tui mới bắt đầu hiểu ra là lão Bương hoàn toàn hông biết tui là một tên ngố, nhưng mà thế nào lão cũng phải khám phá ra điều này thôi.

Cũng vào thời gian này, người nào đó chắc có nói gì đó với người nào khác, bởi vì một hôm, ban cố vấn hướng dẫn khỉ khô gì đó của phân khoa thể dục thể thao kêu tui tới văn phòng, nói là tui được phép bỏ mấy giờ học kể để sáng mai báo cáo với Bác Sĩ Cối tại Trung Tâm Y Khoa Đại Học. Sáng sớm tui đã tới đó, thấy bác sĩ Cối và một chồng dầy tờ ngay trước mặt ổng, vừa nhìn qua dầy tờ, ổng vừa kêu tui ngồi xuống rồi bắt đầu hỏi tui này nọ. Khi hỏi xong, ổng kêu tui cởi hết quần áo – cởi hết nhưng chừa lại quần xịp, câu sau này làm tui dễ thở hơn bởi vì kinh nghiệm quá khứ của tui với cái lần đụng mấy tên bác sĩ quân đội – và ổng bắt đầu xem xét tui kỹ thiệc kỹ, nhìn sâu dò mắ tui, rồi gỏ vô đầu gối tui dới cái búa nhỏ bằng mủ.

Sau đó, bác sĩ Cối hỏi tui có chịu trở lại trung tâm vào buổi trưa dới cây ác-mô-ni-ca của tui, bởi vì ổng có nghe qua, và tui có chịu chơi nhạc cho một trong mấy lớp y khoa của ổng nghe hông? Và tui nói tui chịu, mặc dù ngay cả một tên ngu như tui cũng thấy điều này có vẻ hết sức kỳ quặc.

Có khoảng một trăm người trong lớp Y, tất cả đều mặc tạp dề màu sanh lá cây và cầm viết ghi chép. Bác sĩ Cối cho tui ngồi trên ghế trên sân khấu, có một bình nước thủy tinh và một ly nước trước mặt tui.

Ổng bắt đầu xổ rẹt rẹt ra một bãi chữ nghĩa luôn tui hồng hiểu được cái khỉ gì hết, nhưng sau một hồi, tui có cảm giác là ổng đang nói dĩa tui.

“Nhà bác học Ngốc,” ổng nói lớn, và mọi người nhìn trừng trừng dĩa phía tui.

“Một người hồng biết thắc cà-dạt, một người chỉ tạm biết cột dây dầy sơ xịa, và có một đầu óc có lẽ chỉ bằng một đứa trẻ 6 tới 10 tuổi, và – trong trường hợp này – lại sở hữu một thân hình của..., của ai nhỉ? đúng rồi, một thân hình vạm vỡ, tráng kiện của Thần Tình Ái Hy Lạp.” Bác sĩ Cối cười dới tui, một nụ cười tui hồng khoái, nhưng tui đoán là tui đang bị kẹt cứng rồi.

“Thế nhưng,” ổng nói tiếp, “trong cái trí óc của nhà bác học Ngốc này có mấy cái túi thông minh hiểm hoi, để mà Lâm Ngốc có thể giải được những phương trình toán học cao cấp mà ngay cả quý vị ngồi ở đây phải bí, Lâm Ngốc có thể tiếp thu những âm điệu phức tạp một cách

để dàng như ăn bún, y như là thiên tài Liệt hay là Bị-Thỏ-Vẹm. Xin giới thiệu với quý vị, nhà bác học Ngổ.” Lão ta nói một lần nữa và chìa tay dĩa phía tui.

Tui hồng biết phải nên làm cái khỉ gì ở chỗ này, nhưng ổng Cối kêu tui chơi cái gì đó đi, bởi vậy, tui lấy ác-mô-ni-ca ra rồi bắt đầu chơi bài “Hít-Hít, Chú Rồng Kỳ Diệu” Mọi người ngồi đó nhìn tui giống như tui là một con sâu hay đại loại như vậy, và khi bài nhạc chấm dứt, tất cả ngồi im nhìn trừng trừng dò tui – hồng có một tiếng vỗ tay hay khỉ khô gì hết. Tui nghĩ là họ hồng thích bài đó, bởi vậy, tui đứng lên rồi nói, “Cám ơn,” rồi tui đi khỏi trung tâm. Cầu mong có ngày kứt và rác rưởi đổ lên đầu cái đám người này.

Trong suốt học kỳ đó chỉ có hai chiến nửa có thể nói là hơi hơi quang trọng. Cái thứ nhứt là khi chúng tui thắng dải Vô Địch Túc Cầu Đại Học Toàn Quốc và đi tới giải Túc Cầu Cam Cuối Mùa, và chiến thứ hai là khi tui khám phá ra Duyên đang chịch tay đàn băng cầm.

Tối hôm đó, bang nhạc tui tui theo kế hoạch chơi ở tòa nhà ký túc xá Đại Học. Tui tui có ngày dợt banh dới nhiều cố gắng kinh khủng, và tui hết sức khát nước, tui tưởng tượng có thể uống nước từ trong bồn cầu trong L. như là một con chó. Có một cái quán nhỏ cách cái Cung Khỉ 5 hay 6 căn phố, và sau khi dợt xong, tui đi bộ tới đó tìm mua chanh để ực nước chanh dới đường như má tui thường làm cho tui. Có một bà già mắt lé trong quầy nhìn tui giống như tui là tên cướp hay đại loại như vậy. Tui ráng kiểm mấy trái chanh màu xanh, sau một hồi, bà mới hỏi, “Anh bạn cần cái gì?” và tui nói, “Tui muốn mua mấy trái chanh,” rồi bà nói ở đây hồng có chanh. Bởi vậy, tui mới hỏi bà có chanh vàng hông, bởi vì tui nghĩ là chanh vàng chắc cũng được, nhưng mà bà cũng hồng có chanh vàng luôn, cũng hồng có cam hay cái khỉ gì hết. Quán của bà hồng phải loại quáng đó. Tui liếc nhìn quanh gần khoảng một tiếng đồng hồ hay sao đó, và bà già này bắt đầu hồi hộp, và cuối cùng bà mới nói, “Anh bạn hồng mua cái gì sao?” bởi vậy, tui lấy một lon trái đào từ trên kệ, lấy một chút đường, nghĩ là mình có thể làm cái gì đó để uống đỡ, như nước đào đường – hay đại loại như vậy, và tui sắp sửa chết khát tới nơi. Tui trở về tầng hầm của tui, mở hộp trái đào với con dao, rồi nhét mấy trái đào dỏ một chiếc dỏ rồi mới bóp nó dỏ một cái hủ. Tui bỏ chút nước dỏ, rồi bỏ đường rồi khuấy lên, nhưng mà, mấy bạn biết hông, nó hồng giống nước chanh chúc nào hết – thực ra, nó có vị giống mấy thứ khác nhiều hơn... thí dụ như giống mấy chiếc vớ bị cháy.

Dù sao, tui phải tới tòa nhà ký túc xá lúc 7 giờ, và khi tui tới đó, vài anh chàng đang dựng rạp, kéo dây điện, nhưng hồng ai biết Duyên và tay chơi băng cầm ở chỗ nào hết. Tui hỏi lòng dòng một hồi, rồi tui đi ra chỗ bãi đậu xe để hít thở cho bớt ngộp. Tui thấy se của Duyên ở đó, và tui nghĩ là có lẽ Duyên mới tới thôi.

Toàn bộ mấy cái cửa kiếng của xe bị đóng hơi mờ cam luôn nên tui hồng thấy gì bên trong hết. Rồi thì, bất thành linh, tui nghĩ là có lẽ Duyên bị kẹt trong đó nên hồng ra ngoài được, có lẽ cô nàng bị nhiễm độc khói xe hay đại loại như vậy, bởi vậy, tui mở cửa xe và nhìn dỏ trống. Khi tui mở cửa xe, đèn trong xe xáng lên.

Và Duyên đang nằm trong đó, ở băng ghế sau, phần trên của cái áo đầm thì bị kéo xuống, phần dưới của áo đầm thì bị kéo lên. Tay chơi đàn băng cầm cũng ở trong xe, trên người của Duyên. Duyên thấy tui thì bắt đầu la hét và gư tay tùm lum hết y chang như lần ở trong rạp xi-nê, và bất thành linh, tui chợt nghĩ là có lẽ Duyên đang bị cái tên này xúc phạm, bởi vậy, tui mới

túm áo tên chơi bằng cầm, mà hắn chỉ mặc có cái áo chứ còn cái gì khác nữa đâu, rồi tui rút cái đích của tên khỉ này ra khỏi Duyên và liệng nó ra ngoài se.

Và... ngay cả một thằng ngốc cũng có thể đoán được tui vừa làm một chiến tầm bậy nữa. Bởi dì, Lạ Chúa, bạn hồng thể tưởng tượng nổi chiến gì xảy ra. Thằng đó nguyên rửa tui, Duyên vừa chườm thề vừa ráng kéo áo lên, kéo áo xuống, và cuối cùng nàng nói, “Lâm – sao anh dám làm như vậy!” rồi nàng bỏ đi. Tay chơi đàn bằng cầm cũng thọt tay dơ xe lấy cây đàn rồi bỏ đi luôn.

Dù sao đi nữa, sau chiến đó, tui có vẻ hồng còn được đón mời để chơi trong cái bang nhạc nhỏ đó nữa, tui mới đi địa căn hầm của tui. Tui vẫn hồng hiểu được chính xác chuyện gì đã xảy ra, nhưng khuya hôm đó thằng Bửu thấy ánh đèn của tui từ tầng hầm nên đi xuống thăm tui, và tui kể chiến đó cho nó nghe, nó nói “Ông nội ời, Lâm, người ta đang mần tình đó!” Ừ mà tui nghĩ đúng ra tự tui phải đoán ra chiến đó, nhưng thiệt tình mà nói, chiến đó hồng phải là chiến tui muốn biết. Nhưng mà, có lúc, người đàn ông cũng nên nhìn dơ thực tế.

Có lẽ, một điều tốt là tui đang thiệt bận rộn dới túc cầu, bởi dì cái cảm giác đó thiệt là ghê rợn, cái cảm giác biết Duyên đang làm chiến đó dới tay chơi đàn bằng-giô, và cái cảm giác biết là Duyên hồng hề nghĩ tới tui trong phương diện đó. Nhưng trong khoảng thời gian này, chúng tui đã bắt bại trong nguyên một mùa đá banh và đang chuẩn bị chơi Vô Địch Túc Cầu Toàn Quốc trận Cam Cuối Mùa, goánh cái bọn lột vỏ bắp bang Nơ-Bơ-Rát-Ca. Chơi banh dới một đội từ miền Bắc bao giờ cũng là chiến lớn, bởi dì thể nào cũng có cầu thủ da màu trong đội, và đó là lý do làm cho một số cầu thủ khiếp sợ – thí dụ như thằng Cường bạn chung phòng củ của tui – mặc dù chính bản thân tui hồng lo ngại chiến đó, bởi vì hầu hết những người da màu mà tui từng gặp thường tốt bụng hơn cái đám da trắng.

Dù sao, tui tui đi tới Giải Cam Cuối Mùa ở thành phố Mai-Ếm-Mi, và giờ thi đấu đã tới, tui tui là lý do làm cho cuộc thi náo động lên. Ông Gấu tới phòng thay và hồng nói chiến nhiều, ngoại trừ, nếu chúng tui muốn thắng, chúng tui phải thiệt cố gắng hay đại loại như vậy, và rồi chúng tui ra sân, và người ta đá trái banh tới chúng tui. Trái cà na bay thẳng tới tui và tui bắt nó trong không khí rồi chạy một mạch dơ thẳng một đồng đen dũi dân lột vỏ bắp ở Nơ-bơ-rát-ca và mấy thằng già da trắng bự khổng lồ mỗi thằng nặng 2 tạ rưỡi.

Hết một buổi trưa xảy ra như vậy. Vào khoảng giữa trận đấu, đối phương đã dẫn trước dới tỉ số 28-7 dơ tui tui là một lũ đau khổ tiết vọng đáng thương. Ông Gấu bước dơ phòng thay đồ và lắc cái đầu liên tục như là ổng nghĩ là tui tui đang làm ổng thất vọng. Rồi ổng bắt đầu về cái gì đó trên bảng đen và nói chiến dới thằng Ty, tui tui gọi thằng này là Mảng Xà, là tiền vệ của đội, và mấy cầu thủ khác, rồi ổng kêu tên tui rồi biểu tui đi dới ổng tới hành lang.

“Lâm,” ổng nói, “mấy thứ tầm bậy tầm bạ thú vị goách này phải chấm dứt.” Mặt của ổng thẳng dơ mặc tui, và tui cảm thấy hơi thở nóng rang của ổng phà lên gò má tui. “Lâm,” ổng nói, “suốt một năm dài tui tui chạy, ném banh và truyền đủ thể banh tới chú mày một cách bí mật, và chú mày chơi cũng hết xảy con cào cào. Bây giờ đã tới lúc chúng ta dùng chiến thuật bí mật để đè bẹp tui lột vỏ bắp mất dạy này, bọn chúng sẽ hoảng sợ dái trong guồn, và guồn của tui nó sẽ rút xuống mắc cá chung. Nhưng mọi diệc tùy thuộc vào chú mày hết, Lâm – bởi vậy, chú mày hãy ra sân và chạy, chạy, chạy như là đang có con bò điên đang dí theo chú mày.”

Tui gác đầu, và lúc đó cũng là lúc phải trở ra sân đấu. Mọi người tru tréo và reo hò vui vẻ, nhưng tui có cái cảm giác như là một gánh nặng đang đè lên vai tui, thiệt là hổng công bằng chút nào. Thôi thì kệ bà nó – có lúc đời là như vậy mà.

Màn đầu tiên khi chúng tui có banh, thằng Mảng Xà, tiền vệ nói riêng dới tui, “OK, tụi tao sắp chạy chiến thuật Ngô Lâm, mày chỉ cần chạy 20 thước rồi nhìn lại, và trái cà na sẽ ở ngay chỗ đó.” Và trời sập nếu banh hổng ở đó! Bất thành linh tỷ số là 28-14.

Tụi tui chơi thiệt là đã điệu từ lúc đó, ngoại trừ là cái đám Nơ-bơ-rát-ca lột bắp đen thui và mấy thằng trắng, bự nhưng dần dần hổng phải chỉ coi tụi tui tấn công thôi. Bọn chúng cũng có mấy mảnh khỏe của bọn chúng – cái chánh là tụi nó chạy lên người tụi tui như là tụi tui là dầy cạc-tông hay đại loại như vậy.

Nhưng bọn chúng vẫn có vẻ ngạc nhiên đôi chút là tui có thể bắt banh trên không, và sau khi tui bắt banh được 4, 5 lần nữa, và tỉ số là 28-21, bọn chúng bắt đầu cho hai tên bự chiên môn rượt và cản tui. Và như vậy, thằng Vĩnh, hậu vệ hổng còn bị ai kèm hết, và nó chụp banh đưa tới từ thằng Mảng Xà và đẩy tới tụi tui ở vạch 14 mét. Và thằng Hồ, tụi tui gọi hắn là Chồn tinh, có cú đá rất đẹp, tung một bàn thắng và tỉ số bây giờ 28-24.

Ông Gấu chạy tới gần lề biên rồi nói dới tui, “Lâm, dù chú mày có thể có đầu óc như con Kẹt, nhưng chú mày ráng dồi trí lực cho đội. Đích thân tao sẽ làm mọi cách cho chú mày trở thành Tổng Thống Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ hay là bắc cứ chức vụ gì mà chú mày muốn, nếu chú mày chỉ cần đưa trái cà na đó tới lề biên một lần nữa thôi.” Ông vuốt đầu tui lúc đó, y chang như là tui là một con chó, và rồi tui trở lại sân đấu.

Thằng Ty Mảng Xà, nó bị kẹt ở lề biên bên phải ngay từ cú đầu, và đồng hồ sân đang ngựa phi. Tới cú thứ hai, nó giả bộ đưa banh tới tui, thay vì ném banh, nhưng ngay lúc đó, khoảng hai tấn thịt bò Nơ-bơ-rát-ca đen và trắng nhảy đè lên người tui ngay tức thì. Tui nằm đó, lưng tui sổng xoài trên sân, tưởng tượng ra cái cảnh một tấn chuỗi đồ đồ người tía của tui, và lúc đó tui bật dậy được liền từ cái đồng thịt đó.

“Lâm,” thằng Ty nói, “Tao làm bộ thả banh cho thằng Vĩnh, nhưng tao sẽ tung banh tới mày, vậy tao muốn mày chạy xuống dưới đó tới góc trong rồi quẹo goa phải và trái banh sẽ ở đó cho mày.” Mắt thằng Ty đang long lên như mắt cọp. Tui gác đầu và làm theo lệnh.

Đúng như vậy, thằng Ty ném trái banh dơ tay tui và tui xé chạy tới giữa sân và mấy cái cột gôn đang ở trước mặt. Nhưng bất thành linh, một tên khổng lồ bay tới cản đường tui, và rồi toàn bộ đám lột bắp đen thui và mấy thằng trắng và ngu nhúc trên thế giới điều hướng dơ tui chụp, đập, đục đẻo, nhảy dơ người tui và tui bị té xuống. Tụi tui chỉ còn một dài thước là ghi bàn thắng. Khi tui đứng lên được, tui thấy thằng Ty đã xếp mọi người vô hàng cho màn chót, bởi vì chúng tui hổng còn giờ nghỉ nữa. Ngay sau khi tui tới chỗ của tui, hắn tức tốc đặc banh xuống sân rồi đẩy xuống, tui chạy ra nhưng bất thành linh hắn tung trái cà na khoảng 6 mét qua khỏi đầu tui, cố ý ra khỏi biên – tui nghĩ là để ngưng đồng hồ sân, lúc đó chỉ còn 2 hay 4 dây đồng hồ.

Rủi thay, thằng Ty bị quên hay rối trí vì cái gì đó, tui đoán là nó nghĩ là còn tụi tui mới chơi ba màn và còn một màn nữa, nhưng sự thực là tụi tui đã chơi 4 màn, và vì vậy, tụi tui mất banh,

và dĩ nhiên, là thua luôn trận đấu. Trận đấu mà có vẻ như phần thắng đã ở trong tay.

Dù sao đi nữa, việc này càng thêm buồn cho tui, bởi dĩ tui tưởng tượng là Duyên có lẽ đang theo dõi trận banh và có lẽ, nếu tui được banh và thắng, chắc là cô nàng sẽ thử tha thứ cho tui. Ông Gấu buồn thê thảm địa kết quả của trận đấu nhưng ông ráng nuốt hết nỗi buồn và nói, “Thôi các em trai, bao giờ cũng còn cơ hội cho năm sau.”

Ngoại trừ tui, đúng vậy. Tui cũng hông thể có cơ hội đó nữa.

Chú thích:

Bị-Thỏ-Vẹm = Liệt và Bị-Thỏ-Vẹm, Liszt và Beethoven, các thiên tài nhạc Dương Cầm.

Bóp Đi-lăng = Bob Dylan, ca sĩ, nhạc sĩ, thi sĩ, họa sĩ Hoa Kỳ có ảnh hưởng rất lớn với nhạc Pop.

Bốp = Thi hào Anh, Pope.

Cối = Mills, tên một bác sĩ tại Đại Học

Đờ-rái-dần = Thi hào Anh, Dryden

Ghuy Dâm Gọt-Quẹt = Đại thi hào William Wordsworth.

Gioan Bi-dơ = Joan Chandos Baez, nữ ca sĩ nhạc dân ca Hoa Kỳ, có giọng hát rung đặc biệt.

“Hít-Hít, Chú Rồng Kỳ Diệu” = “Puff, the Magic Dragon”, một bài hát nổi tiếng của Leonard Lipton và Peter Yarrow.

Hồ = tên một cầu thủ trong đội, còn được gọi là Weasel hay là “Chồn”.

Liệt = Liệt và Bị-Thỏ-Vẹm, Liszt và Beethoven, các thiên tài nhạc Dương Cầm.

Mai-Ếm-Mi = Thành phố Miamia ở bang Florida.

Nơ-Bơ-Rát-Ca = Bang Nebraska của Hoa Kỳ.

Phê-rô, Pao-lô và Ma-ri = Peter, Paul and Mary, tam ca nhạc dân ca nổi tiếng trong thập niên 60.

Túc Cầu Cam Cuối Mùa = Giải túc cầu The Orange Bowl, một giải túc cầu giữa các đại học ở Mỹ, chơi ở

Sun Life Stadium ở Miami Gardens, Florida, Hoa Kỳ từ 1/1/1935.

Ty = Tên một cầu thủ tiền vệ, còn có tên là Snake, “Mãng xà”.

Vĩnh = Gwinn, tên một cầu thủ hậu vệ.

Chương 5

Sau giải túc cầu Cam Cuối Mùa, phân khoa thể dục thể thao tính điểm và hạng của tui cho học kỳ một ở đại học, và hồng bao lâu sau, ông Gấu mời tui tới vắng phòng của ông. Khi tui tới đó, mặt ông Gấu giống như một con cá chết.

“Lâm,” ông nói, “Tao hoàng toàn hiểu được cái việc chú mày bị chìm xuống trong môn Anh Văn vá vở xe, nhưng hết mấy ngày goa, tao suy nghĩ bể cái đầu từ sáng tới tối cũng hồng hiểu nổi làm cách nào mà chú mày kiếm được điểm ưu hạng trong cái môn Quang Học Trung Cấp mà lại đập vỡ chuỗi trong cái môn thể dục thể thao – khi mà người ta mới tặng cho chú mày cái danh hiệu Trung Vệ Sáng Giá Nhức ở Hội Nghị Đông Nam.

Đó là một chuyện khá dài nên tui hồng muốn làm cho ông Gấu bị chán với câu chuyện của tui, nhưng mà tui hồng biết vì cái con khỉ chó gì mà người ta bắt tui nhớ khoản cách dũa hai cái cột gôn trong sân đá banh quốc tế? Và rồi ông Gấu nhìn tui dới khuôn mặt buồn ủ rũ. “Lâm,” ông nói, “Goa xin lỗi, goa rất đau lòng khi phải nói mấy câu này cho em nghe, nhưng mà cái việc em thi rớt môn thể dục đã làm người ta cho em ra khỏi trường rồi, goa hồng còn cách nào cứu em được nữa.”

Tui chỉ đứng đó vặng vẹo hai bàn tay dới nhau, cho tới một lúc tự nhiên tui hiểu được những gì ông Gấu đã nói – tui sẽ hồng được chơi đá banh nữa. Tui sẽ phải xa trường Đại Học. Có thể là tui sẽ hồng bao giờ gặp các bạn chơi banh của tui nữa. Có thể là tui cũng sẽ hồng bao giờ được gặp Duyên nữa. Tui phải dọn ra khỏi tầng hầm của tui, và tui sẽ hồng được học môn Quang Học Cao Cấp trong học kỳ tới như Giáo Sư Quai đã khuyên tui. Tui hồng biết là nước mắt của tui đã trào ra từ lúc nào. Tui hồng nói tiếng nào hết. Tui chỉ đứng đó nhìn xuống khoảng nền nhà quen thuộc nhưng sẽ trở thành xa lạ dới tui.

Rồi ông Gấu đứng dậy và đi tới, hai tay ông ôm lấy tui.

Ông nói, “Lâm, đừng buồn nữa, con trai, mọi chuyện rồi sẽ qua. Khi em mới tới đây, goa cũng đã nghĩ là chuyện như hôm nay sẽ xảy ra. Lúc đó, goa rán năn nỉ họ, “Hãy để cậu ấy cho tui chăm sóc trong một mùa banh thôi cũng được!” Lúc đó, goa chỉ ước ao chừng đó. Và, con trai thấy hông, nhờ con mà chúng ta đã có một mùa banh hết sức tuyệt vời. Hồng ai chối cãi được điều này. Và chắc chắn là con đã hoàng toàn hồng có lỗi gì hết khi mà thằng Ty làm mất banh vào phút chót...”

Tui nhìn lên, và tui cũng thấy được những giọt nước mắt trên mặt ông gấu, ông nhìn vào tui rất lâu.

“Lâm,” ông nói, “chưa bao giờ có một cầu thủ chơi banh cho trường giống như con đã chơi, và sẽ hồng bao giờ có nữa. Con đá chơi hay lắm.”

Rồi ông Gấu đi tới cửa sổ, rồi nhìn ra ngoài, và ông nói, “Chúc con nhiều may mắn, con trai – bây giờ, hãy đem cái đích bụi và gỗ của chú mày ra khỏi chốn này.”

Và tui phải ra khỏi Đại Học.

Tui trở địa tầng hầm để mà gom đồ đạc khỉ của tui. Thằng Bửu ghé thăm và đem xuống hai

lon bia, nó đưa tui một lon. Tui chưa từng uống bia, nhưng bị giờ thì tui hiểu tại sao mà người ta có thể thích cái vị của nó. Từ Hầu Cung, thằng Bửu đi bộ dới tui ra ngoài, và trong sự ngạt nhiên của tui, cả đội banh đã đứng sẵn ở bên ngoài để từ giả tui.

Mọi người điều iêm lặng, và thằng Ty tiến tới bắt tay tui rồi nói, “Lâm, cho tao xin lỗi thiệt nhiều vì đã làm mất banh vào phút chót, cho tao xin lỗi nhé?” “Chắc chẳng là hồng sao mà “Mảng Xà!”. Và rồi từng người một tới bắt tay tui, ngay cả thằng bạn củ của tui, thằng Cường, cũng bắt tay tui, nó đang đeo kiềng và nẹp đầy người, từ cổ trở xuống, chắc là bởi vì nó đã đập và đá bể góa nhiều cửa ở Cung Khỉ.

Thằng Bửu nói nó sẽ dúp tui đem mấy cái đồ khỉ của tui tới bến xe đò, nhưng tui nói tui muốn đi một mình ên hơn. “Đừng để mất liên lạc nhé Lâm,” thằng Bửu nói như vậy. Dù sao, trên đường tới bến xe đò, tui đi ngang qua cửa hàng của Hội Sinh Viên, nhưng tối nay hồng phải là tối thứ sáu nên bang nhạc của Duyên hồng có chơi, bởi vậy tui mới nghĩ, kệ bà nó, rồi tui đón xe đò để đi nhà.

Mãi tới khuya xe đò của tui mới tới Mỏ Bài. Tui đã hồng có báo cho má của tui biết sự tình, bởi vì tui biết là Má sẽ buồn lắm, và tui cuốc bộ đi nhà, nhưng khi tui đi nhà tui thấy có một ánh đèn từ phòng Má, và Má đang ở đó, Má đang khóc tí tê như tui đã thấy trong dịp nào đó. Má nói là Quân Đội Mỹ đã biết được là tui thi rớt ở đại học, và cùng ngày đó, một thông báo đã tới biểu tui báo cáo dới Trung Tâm Tuyển Mộ Quân Đội. Nếu lúc đó tui mà biết rõ mọi thứ như bây giờ, tui đã hồng bao giờ trình diện.

Mấy ngày sau, má tui đưa tui xuống chỗ đó. Má làm cho tui một một gà mên đồ ăn trưa, để lỡ mà tui bị đói bụng dọc đường. Có khoản 100 thanh niên đang đứng dờ khoảng 4 hay 5 chiếc xe buýt đang chờ ở đó. Một ông thượng sĩ già đang la hò và hét dõ mỗi người, và Má đi tới ông rồi nói, “Tui hồng hiểu tại sao ông có thể bắt thằng con trai của tui dõ lính – bởi vì nó là một thằng *ngổ*,” nhưng lão thượng sĩ già chỉ nhìn lại Má rồi nói, “Nhưng, thưa bà, bộ bà nghĩ là mấy thằng thanh niên khác đang ở đây hồng có *ngổ* sao? Bộ tui nó là En-xơ-ten hả? Rồi lão ta tiếp tục la hò, la hét. Hồng bao lâu, lão hét dõ mặc tui luôn, rồi tui bước lên se buýt, và se chiến bánh.

Kể từ lúc tui rời ngôi trường *ngổ* của tui, người ta đã liên tục hét dõ mặt tui – mấy ông huấn luyện diên, ông Té, ông Gấu và cái đám khùng bố của mấy ông, rồi bây giờ là tới cái đám người trong quân đội. Nhưng mà, cho phép tui nói điều này, cái đám người trong quân đội la hét lớn hơn và lâu hơn và dơ bẩn tục tũn hơn mọi người khác. Họ hồng bao giờ dờ ý. Và hơn nữa, họ hồng bao giờ than phiền là bạn ngu hay *ngổ* như mấy ông huấn luyện diên hay than phiền – họ chỉ để ý tới của gúy và chỗ kín của bạn hay bộ phận bài tiết từ ruột già trở xuống, và bởi thế cho nên trước khi nói câu gì, họ điều phải hét lên mấy chữ như là “đầu con Kẹt.” hay “cái lỗ đích.” Thỉnh thoảng tui có ý tưởng là hồng chừng thằng Cường đã ở trong quân đội trước khi hấn trở thành cầu thủ chơi túc cầu.

Dù sao đi nữa, sau khoảng một trăm tiếng đồng hồ trên xe buýt, tui tui đã tới căn cứ Phước Bình thuộc Gió-Già, và tui đang nghỉ dĩa tỉ số 35-3, là tỉ số trận đấu mà tui tui quất đẹp bọn Cầu Gió-Già. Tình trạng của trại lính thiệt ra khá hơn so dới cái Cung Khỉ một chút xíu, nhưng mà đồ ăn thì hồng được như ở cung khỉ – đồ ăn ở đây rất gớm, nhưng phải công nhận là có nhiều đồ ăn lắm.

Ngoài diệc đó ra, chúng tui chỉ cần làm theo mệnh lệnh và chịu khổ nghe người ta la hét trong nhiều tháng tới. Người ta dạy tui tui bằng súng, quăng lựu đạn và bò lê lết dưới đất. Khi mà tui tui hồng làm mấy chiện đó thì tui tui hoặc là chạy lòng vòng, hoặc là rửa L., chùi bồn cầu hay đại loại như vậy. Một điều tui nhớ ở Phước Bình là có vẻ như hồng có ai thông minh hơn tui nhiều, và điều đó chắc chắn đã làm tui cảm thấy khá thoải mái.

Tới trại hồng bao lâu thì tui bị bắt làm Cày Bí hay là lao công nhà bếp, bởi vì tui đã vô ý bắn lủng cái bồn đựng nước trên cái tháp nước khi mà tui tui tập bắn súng ở trường bắn súng. Khi tui đi tới nhà bếp thì hình như là tên đầu bếp đã nghỉ bệnh hay sao đó, và một tên chỉ dõ tui rồi nói, “Lâm, hôm nay mày là đầu bếp.”

“Nhưng mà tui nấu cái gì?” Tui hỏi. “Tui hồng nấu cái gì bao giờ hết.”

“Ai mà để ý cái chiện đó,” một tên khác nói. “Chỗ này hết có phải là khách sạn tỉnh quý hay thành quý gì đó, mày biết mà.”

“Sao mày hồng làm cái món hầm?” Ai đó nói dõ. “Món này dễ làm hơn.”

“Món này làm bằng cái gì?” Tui hỏi.

“Mày cứ nhìn dõ mấy cái tủ lạnh dõ lại mấy cái gác măng dê,” một anh chàng gợi ý. “Rồi mày dục hết tất cả mấy thứ mày thấy dõ rồi nấu cho sôi.”

“Nhưng mà nếu nó hồng ngon thì sao?” Tui thắc mắc.

“Kệ mẹ nó, hồng có ai để ý cái cục kức gì đâu. Mà mày có ăn cái gì gọi là ngon ở đây bao giờ chưa?” Tui phải công nhận, thằng đó nói một điều quá đúng.

Rồi thì tui bắt đầu dõ bắt cứ cái gì tui dõ trong mấy cái tủ lạnh và gác măng dê. Có mấy chục lon cà chua, mấy chục lon đậu, và trái đào, cùng với thịt heo miếng đã xông khói, gạo và mấy bịch bột mì và mấy bì khoai tây, và tui hồng biết còn cái gì mà tui chưa lấy. Tui gom lại cả dõ rồi hỏi một trong mấy tên ở đó, “Tui phải nấu cái dõ này trong cái gì bây dõ?”

“Có mấy cái nồi trong tủ,” thằng đó nói, nhưng khi tui nhìn dõ tủ thì chỉ thấy mấy cái nồi nhỏ, và chắc chắn là hồng có cái nồi nào đủ bự cho tui nấu cái món hầm cho hai trăm người ăn.

“Tại sao mày hồng hỏi ông Trung Úy?” Một người khác nói.

Và ai đó trả lời “Ổng đang bận thao diễn ở ngoài,”

“Tao hồng biết,” một anh chàng nói, “nhưng mà khi cái đám khỉ đó trở lại đây hôm nay, tui nó là ma dõ, bởi vậy, mày phải nghĩ ra một cách nào đó để nấu.”

“Còn cái nồi này thì sao?” Tui hỏi. Có một cái khỉ tròn tròn gì đó bằng sắc cao gần 2 thước, và chu di khoảng 1 thước rưỡi đang nằm chõn in ở một góc.

“Cái đó? Cái khỉ đó là cái nồi súp-de. Mày hồng có nấu cái gì trong đó được đâu!”

“Tại sao vậy?” Tui hỏi.

“Hừm... Tao hồng biết. Nhưng nếu tao là mày tao sẽ hồng xài cái đó để nấu.”

“Cái đồ nóng lắm. Có nước trong đó nữa,” Tui nói.

“Mày muốn làm cái gì thì làm,” ai đó nói dới tui như vậy, “Tui tao còn nhiều thứ khỉ khác phải làm nữa.”

Và bởi vậy cho nên tui xài cái nồi súp-de để hầm đồ ăn. Tui khui hết mấy lon đồ hộp và gọt bỏ khoai tây và liêng toàn bộ thịt thà mà tui kiếm được đồ trông, rồi tui bỏ hành củ, cà rốt, mười tới hai chục chai sốt cà và hột cải và toàn bộ những gì tui nghĩ ra được. Khoảng một tiếng sau, tui có thể nghe mùi đồ ăn từ cái nồi hầm của tui.

“Sao, bữa ăn tối tới đâu rồi?” Sau một hồi, ai đó lên tiếng hỏi tui.

“Tui phải nếm thử mới biết được,” Tui nói.

Tui mở chốt nồi súp-de rồi nhìn dò, và tui thấy được toàn bộ mấy thứ khỉ đang nổi bong bóng bập bùng và đang sôi, thỉnh thoảng, có một củ hành hay một củ khoai nổi lên trên mặt rồi goay dòng dòng.

“Để tao nếm thử,” một anh chàng hỏi tui. Hắn lấy một cái lon bằng thiếc nhúng vô nồi súp-de rồi múc ra được một chút súp.

“Hừm... Cái khỉ này chưa có gần chín nữa,” hắn nói. “Mày nên vạng lửa cao hơn. Bọn ma đói sẽ đi tới bất cứ lúc nào.”

Bởi vậy, tui vạng lửa cao hơn và đúng như thằng đó nói, cái đám lính đó bắt đầu đi tới. Tui có thể nghe bọn chúng dò trại và đang tắm nước từ vòi hoa sen và lục đục mặt đồ để ăn tối, và hồng bao lâu cái đám đó sẽ tràn dò nhà ăn.

Nhưng cái nồi hầm của tui vẫn chưa xong. Tui nếm thử lần nữa, nhưng nhiều thứ vẫn chưa chín. Bên ngoài nhà ăn đã có đủ thứ tiếng gầm gừ hầm hừ rồi thành ca hát, vì vậy tui mở lửa lớn thêm lần nữa.

Khoảng một tiếng sau hay sao đó, bọn lính bắt đầu gõ bàn dới mấy con dao và mấy cái nĩa y như là tù nhân đang nổi loạn, và tui biết là tui phải làm cái gì đó cho thiệt nhanh, bởi vậy, tui mở lửa cao hết cỡ luôn, hồng còn cách nào cao hơn nữa được.

Tui ngồi đó canh chừng và hồi hộp đến nỗi tui hồng biết làm gì khác hết, rồi bắt thành lính, ông thượng sĩ nhúc tung cửa dò biếp.

“Cái khỉ gì đang xảy ra ở trong này vậy?” Ông hỏi. “Đồ ăn của bọn lính ở đâu rồi?”

“Dạ sắp có rồi, Thượng Sĩ,” tui nói, và đúng lúc đó, cái nồi súp-de bắt đầu rung rinh và lắc dử dội. Hơi nước nóng bắt đầu bốc ra bên hông và một trong mấy cái căng của nồi súp-de bị xức ra ngoài và dăng lên sàn.

“Cái đó là cái gì vậy?” Ông thượng sĩ hỏi tui. “Chú mày nấu cái gì trong cái *nồi súp-de* sao?”

“Dạ, đó là bữa ăn tối,” Tui nói, rồi cái mặt của ông thượng sĩ có vẻ ngạc nhiên lắm, nhưng một dây sau, ông ta có vẻ khiếp sợ cái gì đó, như là có chiếc xe tải đang lao dò ổng vậy, và ngay lúc đó, cái nồi súp-de phát nổ.

Tui hồng biết chính xác chiện dì đã xảy ra sau đó. Tui nhớ là cái mái của nhà ăn bị bay mất tiêu và toàn bộ cửa sổ, và cửa cái cũng đi đâu mất tiêu luôn.

Cái nồi súp của tui cũng thối cái anh chàng rửa chén bay xuyên goa tường, và cái tên đang xếp chén đĩa bị bắn bay lên trời y chang như là người đạn cà-nông trong gánh xiếc.

Dù sao đi nữa, thượng sĩ già dới tui thoát chết như là một phép lạ, như là ngài ta nói phép lạ sẽ xảy ra khi mình góa gần trái lựu đạn bị nổ, mình sẽ hồng bị sao hết. Dù vậy, tui và thượng sĩ bị lột trần truồng vô sản hồng còn cái gì nữa y như là bị đấu tố giữa chợ, nhưng riêng tui thì còn được cái mao đầu biếp ở trên đầu. Và cái đám rau thịt đậu hành bày hầy trong nồi phủ đầy ngài và mặt mũi tui tui, làm cho tui tui giống – ừ mà tui cũng hồng biết giống cái khỉ gì nữa – nhưng mà, ông nội tía ơi, ngộ dữ lắm.

Chiện hồng thể tin được là hết cái đám lính đang ngồi ở nhà bàn cũng hồng bị sao hết. Cái dụ nổ đó chỉ làm cho cái đám đó bị phủ đầy dới rau cải, và đồ hầm nói chung, và tui nó ngồi chết trân, y như là bọn lính mới gặp ma hay sao đó – một điều chắc chắn là cái dụ này làm bọn chúng câm họng luôn, hồng còn hỏi khi nào thì có đồ ăn nữa.

Bất thành linh, ông đại đội trưởng chạy dõ nhà biếp.

“Cái gì vậy!” Ông la lên. “Chiện gì xảy ra vậy?” Ông nhìn hai đứa tui tui, rồi ông tru lên, “Thượng sĩ Khanh, có phải là ông hông?”

“Hông! Đây là Ngô bắt hầm trong nồi súp-de!” ông thượng sĩ nói, và rồi ông như là rung lên, rồi ông dục bằng con dao phay chặt thịt ra khỏi tường của nhà biếp.

“Ngô Lâm – Súp-de – Hầm!” ông hét lớn lên, rồi ông cầm dao phay dí theo tui. Tui chạy ra khỏi cửa, và ông thượng sĩ dí theo tui tới khắp mọi nơi, qua mấy cái sân tập diễn hành, chạy thẩu qua Câu Lạc Bộ Sĩ Quan luôn, qua bãi đậu xe quân đội luôn. Nhưng mà tui thắng ông một cách dễ dàng, bởi vì chạy là sở trường của tui, nhưng mà, cho phép tui nói điều này: Lúc đó tui nghĩ là tui chắc chắn sắp sửa phải tình nguyện bị gửi đi học tập cải tạo ở cái chỗ mức chỉ cà tha hay là mức mùa lệ thu dì đó rồi!

Một tối, vào mùa thu, điện thoại trong trại lính reo lên và đó chính là thằng Bửu điện cho tui. Nó nói là ngài ta đã cúp học bổng thể thao của nó bởi vì bàn chưng của nó bị gảy nặng hơn là ngài ta đã nghĩ, và vì vậy nó cũng sắp sửa phải rời ghế nhà trường. Nhưng mà thằng Bửu hỏi tui có thể xin phép đi tới Bờ Minh Hầm để coi trường Đại Học của tui đấu dới bọn trí thức chó từ Mít Xịt Xi Bi hông. Nhưng mà tui đã bị cấm túc trong doanh trại thứ bảy đó, bởi dì tui hồng được phép ra khỏi trại ngày cuối tuần kể từ cái dụ tui làm nổ nồi súp hầm, gần nửa năm rồi. Dù sao, hồng đi được nhưng tui lắng nghe trận đấu trong ra-dô trong lúc tui chà rửa mấy cái L., mấy cái bồn cầu trong trại lính.

Tỉ số rất sát nhau vào cuối hiệp thứ 3, và thằng Mảng Xà được dịp trở tài thả ga bữa đó. Tui tui thắng 38-37 nhưng cái đám trí thức chó đó mới dờ ghì bàn thắng bằng “Tắt Dao” tức là để trái cà na xuống đất sau lăng gôn, lúc đó chỉ còn một phút nữa là hết giờ. Bất thành linh, vào “Dao” thứ tư hay là màn thứ tư, và tui tui hồng còn màn nghỉ nào nữa. Tui thầm cầu nguyện cho thằng Ty đừng có làm cái chiện tằm bậy như ở trận Cam Cuối Mùa mà quảng banh ra ngoài biên trong “đao” thứ tư để mà thua nữa, nhưng mà, ngay chốc, nó đã đẳng trí và làm nữa.

Tui đang góa thất vọng thì, bất thành linh, có góa chừng tiếng reo hò hoan hô đến nỗi tui hổng nghe được lời tường thuật của ra-dô cho tới khi tất cả tiếng ồn dịu xuống, thì ra chiến là như đây: thằng Ty chỉ *làm bộ* đảng trí tung banh ra ngoài biên để dưng đồng hồ sân, *thực ra*, nó lên đưa banh cho thằng Cường chạy banh để thắng bằng “Tắt Dao”. Bao nhiêu đó thôi bạn cũng đủ biết là ông Gấu cáo cở nào. Ông Gấu đã tính kỹ và nghĩ tới chiến bọn cầu trí thức từ Mít Xịt Xi Bi thực ra rất ngu, chúng nó ngu đến nỗi có thể nghĩ là chúng tui khờ khạo tới mức có thể làm tầm bậy hai lần.

Tui thiệt là dui dĩa trận banh đó, nhưng tui hổng biết là Duyên có coi hông, và hổng biết Duyên có đang nghĩ tới tui hông.

Nhưng rồi chiến đó hổng còn quang trọng nữa, bởi vì một tháng xau tui tui lên đường hành quân. Gần một năm goa, tui tui đã tập luyện như là người máy, tui tui sắp sửa phải đi xa vạn dặm, và điều này hổng có phóng đại chút xíu nào. Tui tui hướng tới Việt Nam, mà người ta nói là điều đó hổng có tệ lắm so dới những gì mà tui tui đã trải qua trong năm vừa rồi. Nhưng mà rồi tui tui sẽ khám phá ra, *cái điều sau mới đúng là một sự phóng đại*.

Tui tui tới đó vào tháng hai, và chiếc xe lửa chở hàng đã đưa chúng tui từ Qui Nhơn tới Chơi Ku hay Pleiku gì đó dọc theo bờ biển Nam Hải qua vùng cau nguyên. Chiến đi hổng có tệ lắm và nhiều quang cảnh đẹp và thú vị, dới nhiều rừng chuối, rừng dừa và đồng ruộng có đám dân mít nhỏ con đang cày bừa. Tất cả những người cùng phe dới tui tui ai ai cũng thiệt là thân mật, họ đưa tay vẫy chào tui tui và nhiều nữa.

Tui tui thấy là còn gần nửa ngày trời mới tới đó được bởi dì một đám mây đất đỏ bụi tổ bố treo lưng chừng ở Pleiku. Ở ngoại ô Pleiku thì có nhiều túp liều lụp xụp buồn bã ẹ hơn là mấy cái mà tui thấy ở A la ba má, dới dân nghèo tùm lại dưới các mái nhà lụp xụp và họ hổng có răng cở gì hết, và có trẻ nít hổng mặc đồ, đại loại, dân này đi ăn xin. Khi tui tui tới Bộ Chỉ Huy của Lữ Đoàn, và kho đạn, mọi thứ nhìn hổng tệ lắm, ngoại trừ bụi đất đỏ ra. Hổng có cái gì xảy ra đáng để mà tui tui ngấm nghĩa, và trại lính thì ngăn nắp, gọn gàng với các lều lính xếp theo nhiều hàng dài tới chỗ tui hết thấy nổi, đất và bao cát được bố trí gọn gàng, đẹp mắt chung quanh các lều lính. Hổng thấy đồng thời chiến chút nào hết. Tui tui có lẽ giống như đang trở dìa trại Phước Bình vậy.

Dù sao đi nữa, người ta nói là tất cả điều im lìm bởi dì đã bắt đầu năm mới của dân mít – Tết, hay đại loại như đây – và vì vậy hai phe đang có một cuộc ngưng bắn. Biết được điều này, cả đám tui tui mừng rung luôn, bởi dì chưa có gì hết mà tui tui cũng đủ xợ rồi. Thế nhưng hòa bình và im lặn hổng kéo dài được bao lâu.

Sau khi tui tui xếp hàng ngay ngắn và vuông dức, người ta kêu tui tui đi tới Nhà Tắm Lữ Đoàn để chà rửa cho sạch. Nhà Tắm Lữ Đoàn chẳng goa chỉ là một cái lỗ bụi hổng sâu lắm, ở nơi đó người ta để 3 hay 4 cái xe tải chở nước và người ta kêu tui tui xếp quân phục để trên miệng lỗ rồi khi tui tui xuống dưới, người ta xả xịt nước dới tui tui.

Dù đây, điều này cũng chẳng tệ, bởi dì gần một tuần rồi tui tui hổng được tắm rửa, tui tui bắt đầu có mùi trái cây chín rục. Tui tui di chuyển cái đích của tui tui trong cái hố này, rồi được xịt nước, và đủ thứ, rồi khi trời chỉ vừa bắc đầu tối, tự nhiên bất thành linh, có một tiếng gì ngộ

ngộ trên không và cái thằng đực đang xịt nước dồ tui tui rống lên “nó *đề ba* đó,” rồi cả đám lính ở trên miệng lỗ biển mất như bị bốc hơi. Tui tui đứng ở dưới lỗ trần truồng nhìn lẫn nhau hổng biết gì hết, rồi có một tiếng nổ bự dừ dội gần tui tui, rồi một cú nữa, và mọi người bắt đầu la hét và chửi bới rồi ráng kiếm guồn áo mặc dồ. Bắt đầu có mấy trái rớt gần chung quanh tui tui, và ai đó la lên, “*Nằm xát xuống đất!*” Điều này hết sức khôi hài bởi dỉ chúng tui đã nằm bẹp xuống đáy lỗ rồi, tới lúc này tui tui giống mấy con trùng đất nhiều hơn là người ta.

Một trái pháo nổ đầu đó tung một đồng miếng và rác rưởi bầy bạ dồ hố, và một thằng đực ở cái mé bên kia của hố bị trúng, bắt đầu la hét và réo om xòm, ôm chỗ này, chụp chỗ kia, và máu chảy tùm lum. Điều góa rõ là cái hố này hổng phải là chỗ an toàn để núp. Thượng sĩ Khanh bắt thành lính xuất hiện ở miệng hố, và ổng la hét tui tui ra khỏi hố để đi theo ổng. Loạt pháo kích thỉnh thoảng có vẻ như ngừng chúc xịu, và tui tui mới xách đích ra khỏi cái lỗ khỉ đó được. Tui leo lên trên rồi mới nhìn xuống đất, ôi Trời ơi! Bốn, năm thằng xịt nước cho tui tui đang nằm đó. Thiệt là khó mà thấy ra được cái đồng đó chính là người ta – cả đám người bị nghiền nát hay bị sé rách tui tưởng tượng giống như là bị máy cày hay trâu bò gì đó chạy goa trong phim rau muốn sống gì đó. Tui chưa hổng bao giờ thấy người chết, và đây là cái cảnh khủng khiếp ghê rợn nhưc xảy ra dới tui từ trước tới giờ!

Thượng sĩ Khanh ra dấu cho tui tui bò theo sau ổng, và tui tui làm theo lệnh. Nếu mà người ta coi tui tui bò từ trên cao chắc là rất là ngoạn mục. Một trăm rưởi anh chàng hay giống dậy trần truồng hở dít bò ngoằng nghèo làm thành một đường dài trên mặt đất.

Có một đám hố cá nhân gọi là lỗ cáo được đào theo một hàng, và Thượng sĩ Khanh cho ba hoặc bốn người vô một lỗ cáo. Nhưng mà ngay sau khi tui tui dồ lỗ cáo, tui tui mới thấy là thà cứ để cho tui tui ở lại trong cái lỗ tắm đầu tiên còn hay hơn. Mấy cái lỗ hồ ly tinh này toàn là nước nhót bày bày và thúí goắc do trận mưa đưa tới, và hổng có hồ cáo gì hết nhưng toàn là ết nhái dà rắn dới đủ loại côn trùng bò ngổn ngang, nhái lung tung, uốn éo trong đó.

Sự diệc kéo dài suốt đêm luôn, và tui tui phải ở trong mấy cái lỗ hồ cáo gì đó dới cái bụng trống rỗng vì hổng có bữa ăn tối. Mãi cho tới lúc mặt trời gần hiện ra thì tui VC mới bớt pháo kích, tui tui được lệnh xách đích ra khỏi lỗ cáo để mặc dồ và lấy vũ khí, chuẩn bị cho đợt tấn công của VC.

Bởi dỉ tui tui tương đối mới mẻ ở đây nên thực sự hổng làm được gì nhiều – người ta còn hổng biết xếp tui tui dồ chỗ nào nữa, bởi dậy, người ta kiêu tui tui canh gác dòng ngoài của doanh trại ở phía Nam, mấy cái L. của đám sĩ quang được dựng lên ở đây. Ở chỗ này còn có lẽ còn ẹ hơn ở trong mấy cái lỗ cáo nữa, bởi dỉ một trong mấy trái pháo của VC lọt vô L. làm dăng cỡ 250 Kí lô kức sĩ quang đi tới khắp nơi.

Tui tui phải ở đó nguyên một ngày hôm đó, hổng có điểm tâm, hổng có ăn trưa; và tới khi mặt trời lặn, tui VC bắt đầu pháo kích nữa cho nên tui tui phải nằm đó với toàn bộ cái đám kức hay đại loại như dậy. Ôi trời đất quỷ thần ơi, thiệt là gớm ghiếc gê nơi đi.

Cúi cùng rồi ai đó chợt nhớ ra là tui tui chắc là đói bụng, và một đồng đồ ăn đồ hộp đóng gói của bộ binh gọi là Xì Ra Xong, được đem tới. Tui có được thịt heo lạnh và trứng trong lon đóng dấu sản xuất năm 1951. Có đủ thứ tin đồn được lang truyền. Người nào đó nói là đám Vịt Con hay là VC đang mần thành phố Pleiku. Có người nói đám vịt này có bom nguyên tử nhưng bọn

chúng chỉ thích chơi súng cối để làm nhục chí tui tui. Có người còn nói là cái đám dịt hồng có bao giờ pháo kích tui tui, nhưng chính cái tui Úc Thòi Lòi, hay có thể là tui Hòa Lang hay tui Đang Mạch pháo goa pháo lại. Lúc này thì tui kóc cần biết ai đả pháo kích nữa. Đ.M., Tui là Tám Khỏe, xin tiên bố li khai dới mọi tin đồn thất thiệt!

Dù sao đi nữa, sau cái ngày đầu tiên đó, tui tui bắt đầu cố gắng biến cái dòng ngoài phía Nam này thành một chỗ ở được. Tui tui đào thêm nhiều lỗ cáo rồi dùng mấy miếng váng và thiếc từ L. của sĩ quan để làm mấy cái chòi nhỏ. Mặc dù vậy, đợt tấn công của VC đả hồng bao giờ tới, và tui tui hồng thấy một Vịt Con nào để bắn hết. Tui nghĩ là, dù sao đi nữa, có thể là cái đám Vịt Con đó có đủ đỉnh cao trí tuệ để hồng có bỏ công bỏ mạng vịt ra để tấn công cầu tiêu hay L. gì đó. Trong ba hay bốn ngày, tui vịt con pháo kích tui tui mỗi tối, và rồi cuối cùng, vào một buổi sáng khi mà đợt pháo kích có vẻ ngừng, tiểu đoàn trưởng là Thiếu Tá Bôn bò tới gặp chỉ huy đại đội của tui tui rồi nói là tui tui phải đi lên phía bắc để giúp cho một lữ đoàn khác đang bị VC mần tới tập trong rừng rậm.

Một lúc sao, Trung Úy Hợp kêu tui tui “lên ngựa”, và ai cũng ráng nhéc thiệt nhiều Xì Ra Xong dới lại lụ đạn dô tui – điều này thiệt là khó sử, bởi dì bạn hồng thể ăn lụ đạn được nhưng mà biết đâu có lúc phải cần tới nó. Dù sao đi nữa, tui tui được nhét dô máy bay trực thăng và rồi thì tui tui cất cánh.

Đám trực thăng của tui tui chưa hạ xuống nhưng tui tui có thể thấy là Lữ Đoàn 3 đang ở trong địa ngục. Có đủ thứ khói và đủ thứ khí bay lên từ rừng rậm bù xù và một mảng rừng lớn đả bị lật trần trụi. Tui tui chưa kịp đáp xuống thì đả bị bọn vịt con bắn dô. Bọn chúng bắn nổ một trực thăng của tui tui trên không, và đó là một cảnh khủng khiếp, phải nhìn đồng đội bị cháy hay đồng đội, và tui tui hồng làm được gì hết.

Tui đang là người ôm kho đạn cho súng máy, bởi vì người ta nghĩ là bự con như tui thì có thể khiêng dất được đủ thứ khí hết. Trước khi tui rời máy bay, một vài người hỏi tui có thể vui lòng mang dùm họ vài trái lụ đạn để mà họ có thể mang thêm lương thực, và tui chịu. Điều này hồng làm tui phật lòng gì hết. Thượng sĩ Khanh cũng bắt tui rinh cỡ 40 lít nước nặng cỡ 25 ký. Và tui sắp sửa đi thì thằng Điền đang rinh cái giá súng bị sụm chùng nên tui ôm cái giá súng luôn. Nếu mà cộng hết mấy thứ mà tui rinh chắc cũng giống như tui đang vác một trong mấy tên cầu thủ guậy hái bắp Nơ Ba Rát Ca. Nhưng mà cái trò khỉ này hồng có giống cái trò chơi banh chúc nào hết.

Trời bắt đầu tối khi tui tui được lệnh đi tới một cái đồi để đỡ gánh nặng cho Đại Đội Xạc-li đang bị VC đè bẹp hay là đang đè bẹp VC, tùy theo bạn nghe tin tức từ “Sao và Vạch” của Bộ Quốc Phòng Mẻo hay chỉ cần nhìn chung goanh coi chiến khỉ gì đả xảy ra.

Trong mọi tình huống, khi tui tui tới đó, có đủ loại thứ khí bay tùm lum hết và có khoản một tá lính đang bị thương nặng rên la khóc lóc và có góa nhiều tiếng ồn từ mọi phía nên hồng ai nghe được cái khỉ gì hết. Tui bò thiệt thấp để ráng đưa cái đám đạn dược và nước uống và cái giá súng, cộng với mấy thứ khí của tui nữa, lên tới chỗ Đại Đội Xạc-li, và tui đang di chuyển hết sức khó khăn qua một cái chiến hào thì có một tên lính ở trong đó hụ lên dới một tên lính khác, “Mày ra coi cái thằng Khùng tổ bố kia – nhìn nó giống quái vật Phan Kinh Tài hay sao đó!” Và tui chuẩn bị dợt lại, bởi vì chưa có ai chọc guê mà tình cảnh đả quá tệ rồi – nhưng ngay lúc đó,

Ồi trời ơi! Thằng lính kia trong chiến hào bất thành linh nhải ra và khóc lớn, “Lâm – Ngô Lâm đây mà!”

Lạy Chúa tui, nó chính là thằng Bửu!

Văng tắc là thằng Bửu, dù là bàn chưng nó bị quá tệ đến nỗi hổng chơi banh được, vẫn hổng đủ tệ đủ để thoát khỏi cảnh bị đẩy đi nửa dòng trái đất để đại diện cho Quân Đội Hoa Kỳ. Dù sao đi nữa, tui ráng lết cái đích đáng thương của tui dới mấy thứ khác lên tới cái nơi mà tui phải tới, và một lúc sau, thằng Bửu cũng tới đó, và trong lằng đạn và pháo, ngừng mỗi khi máy bay của tui xuất hiện, tui và thằng Bửu có dịp gặp nhau.

Thằng Bửu cho tui biết là nó nghe nói Duyên đã bỏ học để đi theo cái đám phản chiến hay đại loại như vậy. Nó cũng nói là có một bữa, thằng Cường đục lộn với một cảnh sát ở đại học bởi vì tên cảnh sát này phạt hắn dĩa cái tội đậu xe bậy, và khi thằng Cường đang thả bánh để đá trong sân trường thì nhân viên công lực úp tới tung một cái lưới dơ và chụp thuốc mê để bắt nó. Thằng Bửu nói là sau đó ông Gấu bắt thằng Cường chạy thêm 50 vòng quanh sân banh để phạt nó.

Thiệt đúng là thằng Cường, thằng bạn củ của tui chứ hổng ai hết!

Chú thích:

Bờ Minh Hầm = Birmingham một địa danh ở Hoa Kỳ.

Bôn = Thiếu Tá Balls.

Cây Bí = KP. “Kitchen Police” cảnh sát trong nhà bếp, tiếng lóng của quân đội Mỹ có nghĩa là làm những việc ở nhà bếp hay nhà ăn của quân đội.

Đao = down, từ ngữ túc cầu Mỹ.

Điền = Daniels, một người lính cùng lữ đoàn với Ngô Lâm.

En-xờ-ten = Nhà bác học Einstein, người tìm ra thuyết tương đối.

Hợp = Trung Úy Hooper.

Khanh = Thượng sĩ Kranz.

Mít Xìt Xì Bi = Mississippi, một bang ở Hoa Kỳ.

Phan Kinh Tài = Frankenstein, một người hay là quái vật, được bác sĩ Frankenstein tạo nên bởi nhiều bộ phận người chết lấy từ nhà xác.

Phước Bình = căn cứ quân sự Fort Benning của Hoa Kỳ ở Georgia (“Gió-Già”)

Tắt Đao = Touchdown, từ ngữ túc cầu Mỹ, nghĩa là để trái banh chạm xuống đất sau lằng gôn.

Xạc-li = Charlie

Xì Ra Xong = C-ration, khẩu phần ăn đóng gói sẵn của Bộ Binh Mỹ bao gồm đồ hộp, đồ nấu sẵn (1 hộp bánh gato hay bánh biscuit, 1 lon thịt ba lát, 1 lon trái cây như peach... tráng miệng, 1 hộp mứt, 1 gói thuốc lá nhỏ, v.v.)

Chương 6

DD

êm đó là một đêm dài và trắc trở. Tụi tui hổng xử dụng máy bay được, bởi vậy, bọn vịt con cho tụi tui ăn pháo kích miễn phí nguyên một buổi tối. Có một cái đèo nhỏ ở giữa hai cái đồi, tụi tui ở một đồi, tụi vịt con thì ở cái đồi bên kia, và phía dưới đèo là cái chỗ tranh chấp lộn xộn giữa tụi tui và VC – mặc dù tui thiệt sự hổng biết ai mà ham cái miếng đất sinh bụi bặm đó. Dù sao đi nữa, Thượng Sĩ Khanh đã nói với tụi tui nhiều lần và nhiều lần lắm rồi, là tụi tui không phải được đưa tới đây để hiểu chiến khỉ gì đã xảy ra, mà tụi tui được đưa tới đây để chỉ làm theo mện lện mà thôi.

Hổng bao lâu, Thượng Sĩ Khanh tới và bắt đầu ra lệnh. Ông nói là tụi tui phải di chiến khẩu súng máy 50 mét vòng qua bên trái của một cây cổ thụ sừng sững ở giữa đèo, rồi kiếm một chỗ an toàn để giữ nó hổng thôi cả đám tụi tui sẽ bị quéc mắc tiêu luôn. Theo tui nghe được và thấy được thì bắc kỳ chỗ nào, ngay cả cái chỗ tụi tui đang đóng, cũng hổng an toàn được, nhưng mà đi xuống tới cái đèo đó trú núp thì phải nói là hết sức kỳ khôi kỳ dị lạ thường. Dù sao đi nữa, tui sẽ ráng làm theo lẽ phải.

Tui và thằng Bốn, là tay súng máy, và thằng Đồi, thằng này cũng ôm kho đạn giống tui, và hai thằng nửa bò ra khỏi lỗ và bắt đầu di chiến xuống con dốc nhỏ đó. Bò được nửa đường thì bọn VC thấy tụi tui và bắt đầu bằng tụi tui dới súng máy của VC. Dù vậy, trước khi chiến xấu xảy ra, tụi tui đã rẽ ra tứ phía theo con dốc và lăn dơ bụi. Tui thiệt sự hổng biết 1 mét chính xác là bao nhiêu xa, chắc là dài hơn một thước Anh, bởi vậy, khi tụi tui tới gần cây cổ thụ bụi đó, tui nói với thằng Đồi, “Có lẽ là tui mình nên xích qua bên trái nữa,” và hẩn nhìn trùng trùng dơ mặc tui, rồi gầm gừ, “Lâm, mày ngậm cái đích mày lại được hông, có VC ở đây.” Quả đúng như vậy, có khoảng 6 hay 8 vịt con đang ngồi chồm hồm dưới gốc cổ thụ, đang ăn trưa. Thằng Đồi móc ra một trái lựu đạn và gỡ ngòi, rồi nó thấy lựu đạn tới cây cổ thụ. Trái lựu đạn phát nổ trước khi chạm đất rồi có đủ thứ tiếng chí chớe điên dại nơi đám vịt ngồi – rồi thằng Bốn mở đại liên trung liên tiểu liên gì đó, còn tui và hai thằng khác bồi thêm dài trái lựu đạn cho chắc ăn. Toàn bộ chỉ xảy ra trong một phút hay đại loại như vậy, và khi tiếng súng đạn đã im, tụi tui tiếp tục đi theo con đường người ta đã ra lệnh.

Tụi tui đã tìm được một chỗ cho khẩu súng máy rồi ở đó cho tới khi trời tối – và suốt đêm dài luôn, nhưng đã hổng có chiến gì xảy ra. Tụi tui có thể nghe được đủ thứ khỉ di đó đang diễn ra ở những vùng chung quanh, nhưng hổng ai đụng tới tụi tui hết. Khi trời sáng lên, tụi tui đói dạ mệ, nhưng tụi tui vẫn ở đó. Lúc đó, có một thằng lính chạy từ Thượng Sĩ Khanh tới nói là Đại Đội Xạc-Li bắt đầu tiến tới cái đèo ngay sau khi máy bay của tụi tui dẹp sạch bọn VC, chừng vài phút sau thôi. Đúng như vậy, mấy chiếc máy bay bay tới và thả mấy thứ khỉ xuống, rồi toàn bộ cái gì cũng nổ tung lên hết và đám vịt con bị dẹp sạch sẽ.

Tụi tui có thể thấy Đại Đội Xạc-Li di chiến xuống đồi tới con đèo, nhưng khi họ vừa tới triền đồi, họ bắt đầu lục đục dọc theo con dốc, rồi toàn bộ đủ loại các đủ khí súng đạn dao búa trên thế giới bắt đầu chĩa dơ Đại Đội Xạc Li mà nổ và nhả đạn, thả đạn súng cối, và toàn bộ rồi beng kinh khủng luôn. Từ chỗ tụi tui, tụi tui hổng thấy VC, bởi dỉ rừng rậm ở đây thiệt là dày đặc còn

hơn là cải chổi quéc biếp, nhưng chắc chắn ai đó đang bắn dồ Đại Đội Xạc-Li. Có thể là tụi Hòa Lan – hay là ngay cả tụi Đàng Mịch – có trời mới biết được?

Tay súng máy của tụi tui là thằng Bốn đang rất căng thẳng và hồi hộp trong suốt cái khỉ này, bởi dỉ nó đã nghĩ ra là lằng đạn đã tới từ phía trước tụi tui, nghĩa là cái đám VC đó đang ở ngay dữa tụi tui và Đại Đội Xạc-Li. Nói cách khác, tụi tui đang ở đây một mình. Thằng Bốn nói là niếu cái đám vịt này hổng chịu nổi Đại Đội Xạc-Li, trước sau gì tụi nó cũng trở về chỗ tụi tui, và niếu bọn chúng thấy tụi tui ở đây, chắc chắn là bọn chúng hổng có khoái lắm. Tóm lại, tụi tui phải dờn dích đi chỗ khác.

Tụi tui cùng nhau dẹp mấy thứ khỉ của tụi tui và tìm cách trở ngược lại lên đồi, nhưng khi tụi tui vừa di chiến, thằng Đờn phát hiện ra một đám VC mới bự đến nỗi chắc một chiếc xe buýt cũng hết hổng đủ, và cái đám VC này có dư súng đạn mang cùng mình, tới cái miệng và răng cũng có đạn nữa, và bọn vịt này đang leo lên đồi tới chỗ Đại Đội Xạc-li. Có lẽ cái điều tốt nhất tụi tui nên làm lúc này là thử làm bạn với cái đám vịt con này và quên hết toàng bộ mấy thứ khỉ khác, thế nhưng cái điều này hổng có trong sách lược của tụi tui. Cho nên tụi tui chỉ rúc thấp xuống rồi núp trong cái bụi rậm bự và bù xù rồi chờ cho đám VC leo tới đỉnh đồi. Lúc đó, thằng Bốn nhả đạn từ súng máy, chắc là giết chết cỡ 10 hay 15 VC ngay tức tốc. Thằng Đờn dới tụi thì quăng lựu đạn, cho tới một hồi thằng Bốn hết đạn và cần thay một dây đạn mới. Tui gắn một dây đạn mới cho nó, nhưng dữa đúng lúc nó tính bóp cò, một diên đạn của VC trúng ngay chóc đầu thằng Bốn, làm đầu nó nổ tung dới mấy thứ bên trong dăng lộn ra ngoài. Nó nằm ngay đơ trên đất, hai tay nó dấn ôm chặt khẩu súng đã gắn bó dới cuộc đời nó mà đời nó thì tiêu tung rồi còn đâu.

Ồi Trời ơi, kinh khủng goa – và tình huống mỗi lúc ẹ hơn. Khỏi cần phải nói bạn cũng biết bọn VC sẽ làm gì nếu mà bọn chúng bắt được tụi tui. Tui kêu thằng Đờn goa bên tui, nhưng hổng có tiếng trả lời. Tui mới dực cây súng từ tay thằng Bốn rồi mới bò goa chỗ thằng Đờn, nhưng mà nó dới hai thằng nữa cũng bị trúng đạn, nằm chèo goeo. Tụi nó chết rồi, nhưng thằng Đờn vẫn còn thở, bởi vậy, tui kéo nó dậy rồi tung nó lên vai tui y chang như là một bao bột mì rồi tui bắc đầu chạy qua rừng dĩa hướng Đại Đội Xạc-li, bởi dỉ tui sợ goa, hổng còn hồn dĩa dỉ nữa. Tui chạy được có lẽ 20 thước thì đủ thứ đạn dí tui từ phía sau, tui đoán là chắc chắn có diên trúng dồ dít tui. Nhưng khi tui chạy goa bãi lau xây thì tới một vùng cỏ mọc thấp, và tui rất ngạc nhiên dỉ ở đây có đầy VC, đám vịt này đang nằm dưới đất và nhìn dĩa hướng khác, tui nghĩ là bọn chúng đang bằng dồ Đại Đội Xạc-Li.

Tui hổng biết phải làm dỉ bi giờ? Tui có đám vịt đằng sau lưng, đám vịt trước mặt và đám vịt ngay ở bàn chưng tui luôn. Tui hổng biết làm cách nào khác, bởi vậy, tui chạy hết tốc độ và bắc đầu rống lên và la hét đủ thứ tùm lum lên. “Tao là Lê Dăng 8, đả đảo bọn phác xít Đức Cống kì thị KKK, chủ nghĩa Ngốc ngét Lâm minh nít bách chiếng bách thẳng địch địch muốn nằm!” “Đả đảo bọn Tây Sai, Tây Xỉn bành trướn Vịt Bắc Kinh!” “Đả đảo cái bọn ăn bộ xít, híp dâm bộ xè, tè lên rầu muốn!” “Công Công Ky Ky đâu, Tô Tô đâu? Đ.M. còn cái con... cầy cũng goánh!” Lúc đó, tui giống như là bị khùng lên rồi, tui nghĩ như vậy, bởi dỉ tui hổng còn nhớ chiện dỉ xảy ra sau đó ngoại trừ là tui vẫn chạy và la hét chưởi bới om xòm và tui chạy thực mạng luôn. Mọi chiện hoàng toàn rồi beng, và bắc thành linh, tui đang ở chính dữa Đại Đội Xạc-Li và mọi người tới vỗ lưng tui y chang như tui vừa ghi một bàn thắng bằng Tắt Dao trong một trận túc cầu.

Hình như là tui đã làm cho bọn VC hoảng sợ và bọn chúng chạy cong đít rút dìa ổ của bọn chúng hết. Tui để thằng Đồi xuống đất rồi mấy thằng Quân Y chạy tới chăm sóc nó, và tíc tắc sao, Đại Đội Trưởng của Đại Đội Xạc-Li tiến tới và bắt đầu bắt tay tui như là bơm vỏ xe rồi nói tui đúng là một bậc trượng phu quân tử. Rồi ông hỏi, “Bằng cách khỉ nào mà chú mày làm được chuyện đó đây, Lâm?” Ông chờ tui trả lời, nhưng chính tui còn hông biết sao tui làm được như vậy nữa, bởi đây, tui mới nói, “Tui phải đi đái” – và đúng là tui đang mắc đái thiệt. Ông Đại Đội Trưởng nhìn tui hết sức kỳ cục, rồi ông mới nhìn goa Thượng Sĩ Khanh, ông cũng mới tới, rồi Thượng Sĩ Khanh nói, “Ồi trời, Ngô Lâm đây mà! Lâm, chú mày đi với tao,” rồi ông đỡ tui tới một gốc cây.

Tối hôm đó, thằng Bửu gặp tui và tui tui ở cùng một lỗ cáo và ăn tối dới Xi Ra Xong hay Ra Xong Xi gì đó. Sau đó, tui lấy cái Ấc-mô-ni-ca mà thằng Bửu đã tặng tui ra, và chơi một vài điệu nhạc. Âm thanh nghe rộn rịp sao đó ở trong rừng, dù là tui thổi bài “Ô kìa Cô Thắm” và bài “Mái nhà nơi khỉ ho cò gáy”. Thằng Bửu có một hộp kẹo má nó mới gởi tới cho nó – kẹo nhân quả và bánh dẻo – và tui tui cùng ăn. Và cho phép tui nói dới bạn điều này – mấy cái bánh kẹo dẻo đó chắc chắn làm cho tui nhớ chút kỷ niệm xưa.

Một lát sau, Thượng Sĩ Khanh tới hỏi tui 40 lít nước đâu rồi – đó là một thùng đựng nước uống thiệt bự. Tui nói dới ông là tui để trong bụi rồi khi tui ráng còng thằng Đồi trên lưng cùng dới khẩu súng máy nữa. Trong một phút, tui tưởng là ông sẽ bắt tui trở lại chỗ đó để lấy thùng nước, nhưng ông đã hông kêu tui làm đây. Ông chỉ gật gù, ông nói là bởi dì thằng Đồi bị thương, còn thằng Bốn thì chết rồi, nên bây giờ tui xẻ là tay súng máy. Tui mới hỏi ông ai sẽ vác cái giá súng và đạn, và mọi thứ nữa, nên ông mới hỏi mọi người. Lúc đó, thằng Bửu nói là nó sẽ làm chuyện đó, nếu nó được chiến qua đại đội của tui tui. Thượng sĩ Khanh suy nghĩ một phút, rồi ông nói là chuyện đó có thể sắp xếp được, bởi vì bây giờ Đại Đội Xạc-Li thiệt ra hông còn đủ lính để chà một cái L. hay nhà vệ sinh, hay đại loại như đây. Và nhờ đây, tui dới thằng Bửu được đồn tụ một lần nữa.

Những từng lễ tiếp trôi goa như con rùa, dà tui gần như có cảm giác là thời gian đang đi ngược lại. Lên một đồi, xuống một cái đồi khác. Có lúc có vịt con trên đồi, có lúc hông có VC nào hết. Thượng Sĩ Khanh nói là mọi thứ đều tốt, bởi dì tui tui đang thiệt sự diễn hành trở dìa Hoa Kỳ. Ông nói là tui tui sẽ diễn hành ra khỏi Việt Nam, đi xuyên qua nước Lào, rồi đi xuyên lên Trung Cộng và Nga Xô, rồi đi tới Bắc Cực rồi băng goa băng đá trắng phau để tới A-Lát-Xờ-Cà và tại đây, má của tui tui sẽ tới đón tui tui dìa. Thằng Bửu nói tui hông cần phải để ý tới những gì ông nói, bởi vì ông là một tên ngố.

Mọi thứ trong rừng đều rất thô sơ mọi rợ – hông có chỗ ị, phải ngủ trên đất như một con thú vật, ăn thì phải ăn bằng lon, hông có chỗ tắm hay đại loại như đây, quần áo thì toàn bộ thúí goác rồi. Mỗi từng, tui được một lá thư từ Má. Má nói là mọi việc ở nhà đều ổn, nhưng mà từ khi tui rời trường trung học thì trường đó hông còn đoạt giải thể thao dì nữa. Tui cũng viết lại cho Má mỗi khi có cơ hội, nhưng mà nếu tui nói hết những gì xảy ra thì chắc mà Má sẽ bắt đầu chửi bới om xòm như trước kia? Bởi đây, tui chỉ nói là tui tui có một thời gian tiệt vời ở đây, và ai cũng đối xử tốt dới tui tui. Duy có một điều là tui viết thư cho Duyên và nhờ má tui chiến tới gia đình của Duyên để nhờ họ chiến thư tui tới cổ – hông biết Duyên đang ở đâu. Nhưng rồi tui hông được tin gì dìa Duyên trở lại hết.

Trong thời gian này, thằng Bửu và tui, chúngtui có một kế hoạch để làm sau khi chúng tui được giải ngũ. Tụi tui sẽ trở về nhà, kiếm một chiếc tàu tôm và bắt đầu đi đánh tôm để làm ăn. Quê của thằng Bửu là Bãi Dầu Lá Ba Tre, cả đời thằng Bửu làm việc trên ghe đánh tôm. Nó nói là có lẽ tụi tui sẽ mượn tiền đâu đó để mua tàu, rồi tụi tui thay phiên nhau làm thuyền trưởng hay giống dậy, và tụi tui có thể sống trên thuyền và sẽ có chiện để làm. Thằng Bửu đã tính toán tất cả. Cần bao nhiêu kí lô tôm để trả xong cái nợ mua tàu, bao nhiêu kí lô tôm để mua xăng nhớt, bao nhiêu kí lô tôm để ăn, và phần còn lại tụi tui làm cái gì cũng được. Tui có cái diễn ảnh trong đầu, là tui đứng bên vòng lái tàu – hay đã hơn nữa, ngồi phía đuôi tàu để mà ăn tôm thả ga! Nhưng khi tui nói chiện đó cho thằng Bửu nghe, nó nói, “Mồ tổ mày Lâm, ăn no té địch như mày chắc tui mình phải bán nhà bán tàu phá sản luôn góa! Tui mình hổng được ăn con tôm nào hết cho tới khi kiếm được chút ít tiền lời” OK, OK, được rồi, điều đó có lý – tui thấy thằng Bửu tính như dậy cũng được.

Một hôm, trời bắt đầu mưa và mưa hổng dứt trong hai tháng. Tụi tui đã trải qua đủ loại mưa khác nhau, gọi trừ mưa đá, hay mưa tuyết. Có lúc hạt mưa nhỏ như kim châm, có lúc thì hạt mưa mập như phỉ lủ. Có lúc mưa đi ngang và thẳng từ trên xuống, và thỉnh thoảng, mưa có vẻ như đi từ dưới đất lên nữa. Dù sao đi nữa, tui tui có bốn phận làm nhiều thứ gì khác nữa, chủ yếu là đi lên đồi, đi xuống đồi và đi tìm VC.

Một bữa, tui tui tìm thấy VC. Bọn vịt như đang có đại hội VC hay sao đó, bởi vì nó giống y chang như khi bạn đập trúng ổ kiến, và đám kiến sẽ bu chung quanh bạn. Cái đám máy bay của tui tui cũng hổng bay được trong điều kiện như thế này, bởi vậy, chỉ 2 phút sau hay giống dậy, tui tui có bắt đầu có vấn đề một lần nữa.

Lần này thì tui tui giống như vừa kéo guân xuống để làm chiện tục thì bị VC bắt. Tui tui đang băng gao ruộng lúa thì bất thành linh, đủ thứ gì đó quăng dơ tui tui. Người ta la hét, gầm, rống và bị bắn trúng, và ai đó la lên, “Rút lui!” Rồi tui chụp cây súng máy và bắt đầu chạy cùng dới mọi người khác tới mấy cây dừa, ít ra đám dừa này có thể bảo vệ tui tui hổng bị mưa làm ướt. Chúng tui tạo nên một đường biên hay đại loại, rồi chuẩn bị sẵn sàng cho một đêm dài nữa nhưng khi tui nhìn chung quanh, tui hổng thấy thằng Bửu ở đâu hết.

Ai đó nói là thằng Bửu ở ngoài ruộng, và nó bị trúng đạn, và tui la lên, “Trời!” rồi Thượng sĩ Khanh nghe vậy mới nói, “Lâm, chú mày hổng được ra chỗ đó nghe chưa.” Nhưng, kệ mẹ ông – tui bỏ cây súng máy lại bởi vì nó chỉ làm tui nặng thêm, và tui bắt đầu phi thân tới chỗ cuối cùng mà tui thấy thằng Bửu. Nhưng mới nửa đường, tui xem đập lên một anh chàng trong trung đội 2 đang bị thương quá nặng, và nó nhìn lên tui rồi đưa tay lên, bởi vậy, tui nghĩ, bà nội nó, tui phải làm gì bây giờ? Bởi vậy, tui hất nó lên lưng tui rồi chạy đi thật nhanh. Tui chạy trong lằn đạn và đủ thứ gì đó bay tùm lum hết. Đây là điều tui hổng thể hiểu nổi – tại sao chúng ta phải làm mấy chiện gì như thế này? Chơi banh là một chiện tui tạm hiểu đi. Nhưng mà cái chiện gì này, tui hổng thể hiểu tại sao. Tổ cha nó.

Tui đưa thằng nhóc đó trở về rồi, để nó xuống đất rồi chạy ra lần nữa, và trời sập nếu tui hổng xem đập thằng khác nữa. Bởi vậy, một lần nữa tui phải cúi xuống để hất một thằng lính lên lưng, nhưng khi tui dựng nó lên, óc của nó rớt xuống đất ruộng, bởi vì đằng sau đầu của thằng này bị mở banh rồi. Đ.M.

Bởi vậy, tui mới thả cái dít khỉ thảng này xuống đất rồi tiếp tục kiểm thảng Bửu, và đúng là thảng Bửu kia, nó bị trúng hai phát dồ ngực, tui nói, “Bửu, mọi chiện sẽ iêm xuôi, mày nge hông, bởi dì chúng ta sẽ có được chiếc tàu đánh tôm và mọi thứ,” rồi tui cồng thảng Bửu dìa nơi chúng tui đang trú ẩn, rồi tui để nó nằm xuống đất. Khi tui lấy lại được hơi thở của tui, tui nhìn xuống, áo của tui đã đầm máu và chất nhớt màu vàng xanh chảy từ vết thương của thảng Bửu, và thảng Bửu nhìn tui, rồi nói nói, “Đ.M. nó, Lâm, mày nói tao nghe thử đi, tại sao chiện khỉ này xảy ra đây?” Hừm, tui phải nói cái khỉ gì bi giờ?

Rồi thảng Bửu mới hỏi tui, “Lâm, mày chơi Ác-mô-ni-ca cho tao nghe một bản đi?” Và tui lấy Ác-mô-ni-ca ra, bắt đầu chơi bản gì đó – ngay tui cũng hông biết nó là bản gì, rồi thảng Bửu mới nói, “Lâm, mày chơi giùm ta bản ‘Trên đường đi xuống trên dòng Thiên Nga’ được hông?” và tui nói, “Chắc chắn là được mà, Bửu.” Tui lau cái Ác-mô-ni-ca rồi bắt đầu thổi cho thảng Bửu nghe trong lúc đủ thứ đạn khỉ bay dềo dềo, và tui biết đúng ra tui phải trực cây súng máy của tui, nhưng kệ mẹ nó, tui dẫn cứ chơi bài hát đó.

Tui đã hông để ý được trời đã hết mưa hồi nào dà bầu trời đã chiến goa một màu tím đau thương. Ánh sáng tím đã làm cho khuông mặt mọi người giống y như là khuôn mặt của xác chết, và hông hiểu dì sao đó, bọn VC đã ngừng bắn khá lâu. Tui tiếp tục chơi bản “Trên đường đi xuống trên dòng Thiên Nga” một lần nữa, rồi lần nữa, tui quỳ bên cạnh thảng Bửu trong lúc một quân y chích thuốc cho nó và đang cố gắng hết sức để chăm sóc nó. Thằng Bửu chụp chừng tui rồi ôm chặt, hai mắt của nó bỗng mờ như hai đám mây và cái bầu trời hồng tím ghé nhóm đó như đang uống cạn sự sống trên khuông mặt thảng Bửu.

Thằng Bửu đang ráng nói câu gì đó, và tui cúi xuống thiếp gần để nghe nó nói. Nhưng tui không thể hiểu được nó nói gì. Nên tui hỏi người lính quân y, “anh có nghe nó nói gì hông?” Và anh ta nói, “Tới nhà rồi. Anh nói là *về tới nhà rồi*.” Thằng Bửu, nó đã chết, và tui chỉ có thể nói bấy nhiêu thôi.

Phần còn lại của buổi tối hôm đó là những gì kinh khủng nhứt mà tui đã từng biếc tới. Hông có cách nào để tui tui nhậng được tiếp viện bởi dì trời đã bắt đầu nổi cơn dông. Bọn VC đang góa gần tui tui đến nỗi tui tui còn nghe bọn chúng nói chiện dới nhau, và có một lúc, trung đội 1 phải đánh lộn tay đôi dới VC. Khi bình minh lên, người ta kêu máy bay chở bom na-pam tới, nhưng cái khỉ máy bay đó như là thả kức góa gần tui tui. Mấy người lính tui tui bị trúng và bị cháy – nên họ chạy tới chỗ trống với mấy con mắt mở bự như bánh ích trần, ai cũng chửi thề và khiếp sợ tới đổ mồ hôi hột, và cây cối bị bắt lửa cháy góa gần, và đám cháy như đã dập tắt cơn mưa!

Có lẽ trong khoản thời gian hỗn loạn này, tui đã bị trúng đạn, và giống như trúng số độc đắc, tui bị trúng đạn dồ dít nửa. Tui hoàn toàn hông nhớ tui đã bị trúng lúc nào. Tui tui mỗi mệ tâm trí rả rời. Tui hông còn biết chiện gì đã xảy ra nữa. Mọi thứ điều bậy bạ hông đâu dồ đâu hết. Tui bỏ cây súng máy của tui luôn. Tui cóc cần cái khỉ gì nữa. Tui đi tới đằng sau một gốc cây rồi ngồi xuống, tui rúc chừng lên và bắt đầu khóc. Thằng Bửu đi rồi, chiếc tàu đánh tôm của tui tui cũng đi rồi; và thảng Bửu là người bạn dì nhứt mà tui đã từng có – có lẽ ngoại trừ Duyên ra, thế nhưng mà tui đã quậy thúì cái tình bạn đó luôn rồi. Nếu hông vì Má, có lẽ là tui cũng nên chết ngay cái chỗ này cho xong – chết già hay chết khỉ gì đó, kệ mẹ nó – có khác gì nhau đâu?

Sau một hồi lâu, vài chiếc trực thăng bắc đầu đáp xuống để cứu nguy cho tui tui, nhưng mà tui đoán là cái khỉ na-pam đó đã làm bọn vịt con sợ góa chạy hết rồi. Bọn vịt chắc đã nghĩ là nếu máy bay của tui tui đã sẵn sàng thả bom lên chính cái đám lính của tui tui thì *còn khuya mới nhẹ tay với bọn chúng!*

Ngài ta đang khiêng mấy đứa bị thương ở ngoài đó thì Thượng Sĩ Khanh đi qua, tóc ông bị cháy hết, quần áo cũng bị cháy, nhìn ông giống như diên đàn mới được bầy ra từ nòng đại bác. “Lâm, hôm goa chú mày giỏi hết sức à ngheng,” rồi ông hỏi tui muốn hút thuốc hông.

Tui nói tui hông biết hút thuốc, rồi ông gật gù. “Lâm,” ông nói, “chú mày hông phải là người lính thông minh nhưc mà tao từng gặp, nhưng mà, Lâm, mày thiệc đúng là một chiến sĩ, và đáng được kẻ thù khiếp sợ. Tao ước gì tao có một trăm người lính như chú mày.”

Ông hỏi tui có bị đau hông, và tui nói hông, nhưng đó hông phải là sự thực. “Lâm,” ông nói, “chú mày sắp được dìu quê, tao đoán là chú mày biết chứ.”

Tui hỏi Thượng sĩ Khanh thằng Bửu đâu rồi, rồi ông nhìn tui thiệc kỳ cục. “Bửu sẽ đi thẳng cùng chúng ta,” ông nói. Tui mới hỏi ông tui có thể đi cùng trực thăng dới thằng Bửu được hông, và thượng sĩ Khanh nói, hông được, thằng Bửu phải lên trực thăng sau cùng, bởi dì nó chết rồi.

Ngài ta chích thuốc cho tui, ống thuốc có đủ thứ khỉ gì đó để làm cho tui thấy dễ chịu, nhưng tui vẫn nhớ là tui đã trườn tới núu vai Thượng sĩ Khanh, rồi tui nói, “Thượng sĩ, tui chưa bao giờ nhờ vả thượng sĩ chiện gì hết, xin chính tay thượng sĩ đưa thằng Bửu lên trực thăng giùm tui được hông, và bảo đảm nó lên trực thăng an toàn được hông?”

“Lâm, tao bảo đảm với chú mày,” ông nói. “Đừng lo cái chiện khỉ đó làm gì – tui tao còn tính tới chiện cho thằng Bửu ở khách sạn 5 sao hạng nhưc nửa đó.”

Chú thích:

A-Lát-Xờ-Cà = Bang Alaska của Hoa Kỳ, gần Nga Sô.

Bãi Dầu Lá Ba Tre = Bayou La Batre, một làng đánh cá ở hạt Mobile (“Mỏ Bài”), bang Alabama (“A la ba má”).

Bổn = Bones, một người lính cùng lữ đoàn với Ngô Lâm.

Đời = Doyle, một người lính cùng lữ đoàn với Ngô Lâm.

Mái nhà nơi khỉ ho cò gáy = “Home on the Range”, một bài nhạc phổ biến ở Hoa Kỳ, là “Bang ca” của bang Kansas.

Ô kìa Cô Thắm = “Oh Suzanna”, một bài nhạc phổ biến ở Hoa Kỳ, đặc biệt là tại Bang California.

Trên đường đi xuống trên dòng Thiên Nga = “Way Down Upon the Swanee River” một bài nhạc viết năm 1851 của Stephen Foster

Chương 7

Tui phải ở bệnh viện Đà Nẵng trong suốt 2 tháng. Nói đùa cái bệnh viện hông thôi thì hông có cái gì để nói, nhưng mà tui tui ngủ trên giường xiếp có cái mùng để muỗi khỏi cắn, sàn của bệnh viện bằng ván cây và được quét xạch một ngày hai lần, và tui nói như dậy là nhiều rồi, so với cái cảnh sống rừng rú mọi rợ mà tui tui đã quen rồi.

Có nhiều người bị thương nặng hơn tui rất nhiều đang ở bệnh viện đó, tui xin nói cho bạn biết. Những thằng trai trẻ mất tiêu nguyên cánh tay, nguyên cái chùng, hay bàn tay, bảng chùng mà mình hông biết tui nó còn mắc cái gì nữa hông, thiệt là tội nghiệp. Có những thằng bị bảng lưng bụng lưng ngực dà lưng mặc luôn. Tối tối, chỗ này đầy đủ tiếng kêu rên rỉ như là phòng tra tấn – mấy thằng đó tru và khóc và kêu má má của tui nó.

Có một ông nằm kế bên giường tui tên là Dân, ông đã bị kẹt trong xe thiếc giáp khi xe bị nổ. Ông bị phỏng tùm lum hết người, và tại giường có đủ thứ vòi và ống đi vô người ông hay đi ra khỏi người ông gì đó, nhưng tui chưa bao giờ nghe ông rên la. Ông Dân ít nói và khi nói chuyện thì nói rất nhẹ nhàng. Ông tới từ bang Con-nít-ti-cút, và ông đang là thầy giáo dạy lịch sử lúc người ta tóm ông và thấy ông dơ quân đội. Bởi vì ông thông minh, người ta gửi ông tới trường đào tạo sĩ quan và phong cho ông chức Trung Úy. Hầu hết mấy ông trung úy mà tui biết đều có đầu óc cù lừng hơi dõng tui, nhưng ông Dân thì khác. Ông có triết lý riêng của ông dựa lý do tại sao ông phải dơ lính hay nằm trong bệnh viện này, đó là, có lẽ tui tui đã làm sai dới những lý do đúng, hay là tui tui làm đúng nhưng với lý do tầm bậy, đại lợi như dậy, nhưng mà dới lý do nào cũng dậy, tui tui đã làm hông đúng cách. Bởi vì ông là sĩ quan thiếc giáp, v.v., ông nói tui mình đã thiệt là khô hài khi tham chiến ở một chỗ khó mà xài xe tăng được, nơi mà chỉ toàn là núi với sinh lầy. Tui kể cho ông nghe đùa thằng Bửu, và ông gặc gù buồn bả, rồi ông nói là xẽ có nhiều thằng Bửu khác bỏ mạng trước khi cuộc chiến này chấm dứt.

Khoản một tuần hay sao đó, người ta chuyển tui tới bộ phận khác của bệnh viện, nơi đây tui tui chờ ngày khỏe mạnh lại nhưng mỗi ngày tui trở lại khu chăm sóc đặc biệt và ngồi một hồi dới ông Dân. Có lúc tui chơi ác-mô-ni-ca cho ông nghe, và ông khoái lắm. Má tui đã gửi cho tui mấy thanh sô-cô-la Hết-Sì từ lâu, và mấy thanh kẹo này cú cùng đã bắt được tui ở bệnh viện, tui muốn ăn chung dới ông Dân, nhưng ông hông ăn được cái gì hết ngoại trừ mấy cái mà người ta bơm dơ mấy cái ống dơ bụng ông.

Tui nghĩ là ngồi ở đó nói chuyện dới ông Dân đã có một ấn tượng thiệt lớn dới cuộc đời của tui. Tui biết là, bởi vì tui là một tên ngố, đúng ra tui hông có cái triết lý gì của chính tui, nhưng có lẽ điều đó đã đúng chỉ vì hông có ai đã từng dành thời gian để nói chuyện đùa triết lý của tui. Triết lý của ông Dân là, tất cả mọi thứ xảy ra với chúng ta, hay cũng theo cái lẽ đó, xảy ra với mọi vật, mọi thứ, ở bất cứ chỗ nào, điều tưng theo những luật tự nhiên, và những luật này chi phối toàn vũ trụ. Quang điểm của ông trong cái chủ đề này rắc là phút tạt nhưng cái thực chắc của những gì ông đã nói đã bắt đầu thay đổi cái nhìn của tui dới mọi thứ.

Trong suốt cuộc đời của tui, tui hông có hiểu cái khỉ gì hết đùa những sự diệc đã xảy ra. Một điều gì đó xảy ra, rồi một cái gì khác xảy ra, rồi một cái gì khác nữa, và tiếp tục như dậy, và phân nửa của những gì xảy ra hông có ra cái con khỉ gì hết. Nhưng ông Dân nói là tất cả những gì xảy

ra điều là một phần của một nguyên tắc, một quy trình gì đó, và cách tốt nhất để đi tới là tìm ra cho được cách thức để mà hội nhập do cái quy trình đó, và rồi rảnh sức giữ vị trí của mình trong quy trình. Dù sao, khi biết được điều này, mọi thứ có vẻ trở nên rõ ràng hơn đối với tui.

Dù thế nào đi nữa, tình trạng của tui khá hơn nhiều sau vài tuần, và cái đít của tui đã lành lặn đẹp đẽ. Bác sĩ nói là chỗ da của tui đồng như da của con “tê giác” hay đại loại như vậy. Người ta có một phòng dài trí ở bệnh viện, và bởi vì tui hồng có chiến gì để làm, một hôm tui lang thang vô trổng thì có 2 thằng đang chơi ping-pong. Một hồi sau, tui hỏi coi tui chơi được hông, và người ta cho tui chơi. Tui thua một dài trận đầu nhưng hồng lâu sau, tui thắng luôn hai thằng này. “Hồng ngờ chú mày bự nhưng hồng có chậm chạp nào hết!” một thằng nói. Tui chỉ gặc đầu. Tui rảnh chơi ping-pong mỗi ngày, và bạn tin hay hồng tin, tui bắt đầu chơi khá lắm.

Mỗi buổi trưa, tui tới thăm ông Dân, nhưng buổi sáng thì tui chỉ có mình tui. Người ta cho phép tui rời bệnh viện nếu tui muốn, và có một chiếc xe buýt đưa những người như tui xuống phố để mà tui tui có thể đi vòng quanh mua mấy thứ khỉ gì đó ở mấy tiệm của dân mít ở Đà Nẵng. Nhưng mà tui hồng cần thứ khỉ gì hết, bởi vậy, tui chỉ đi quanh quẩn, và ngắm cảnh.

Có một cái chợ nhỏ ở dưới bờ sông, nơi mà dân chúng bán cá và tôm và mấy thứ khác, và một hôm tui xuống dưới đó rồi mua ít tôm rồi một trong mấy đầu biếp ở bệnh viện luộc tôm cho tui, thiệt là ngon. Tui ước gì ông Dân có thể ăn chút tôm dới tui. Ông nói có lẽ nếu tui đập đập nác mấy con tôm, người ta có thể bỏ dỏ trong ống chích rồi bơm dỏ ống. Ông còn nói là ông sẽ hỏi y tá dĩa chiến đó, nhưng tui biếc là ông chỉ giỡn chơi cho dui thôi.

Tối hôm đó, tui nằm trên giường xiếp rồi nhớ tới thằng Bửu, chắc nó cũng khoái mấy con tôm đó lắm, tui nghĩ tới chiếc tàu đánh tôm của tui tui, và mọi thứ. Tội nghiệp thằng Bửu. Bởi vậy, ngày hôm sau tui hỏi ông Dân vì lẽ nào mà thằng Bửu phải bị chết, và cái loại luật tự nhiên khốn nạn nào cho phép cái chiến đó xảy ra. Ông nghĩ một hồi rồi nói, “Để tui nói cho chú nghe, Lâm, hồng phải tắc cả những luật này điều thỏa mãn mọi người. Nhưng dù sao, luật là luật. Giả tử như khi một con cạp vồ được con khỉ – đối với con khỉ, đó là điều xấu, nhưng đối với con cạp thì đó là điều tốt. Đời là như vậy!”

Khoản 2 hôm sau, tui trở lại chợ cá thì có một ông mít nhỏ con đang bán một bịch tôm thiệt là bự ở đó. Tui hỏi ông bắt tôm ở đâu, rồi ông sợ quá nói lung tung xà beng hết, bởi gì ông hồng biết tiếng Anh. Dù sao đi nữa, tui bắt đầu quơ tay quơ chung ra dấu giống như một tên Ấn độ hay đại loại như vậy, và sau một hồi, ông hiểu và ra dấu cho tui đi theo ông. Lúc đầu tui còn nghi ngờ, nhưng rồi ông cười, hay giống vậy, và rồi tui tin ông.

Tui tui đi bộ khoản gần 2 cây số hay sao đó, đi qua mấy cái tàu ở bãi biển và nhiều thứ nữa, nhưng ông này hồng dẫn tui tới tàu. Tui tui tới một chỗ trong vùng đất lầy lội gần biển, đồng như cái ao hay sao đó, rồi ông lấy mấy cái lưới để xuống chỗ mà nước từ biển Nam Hải trào dỏ khi thủy triều dâng lên. Cái ông già này *tích lũy* tôm trong đó! Ông lấy một cái lưới nhỏ rồi nhúng dỏ nước rồi múc lên, và đúng là có 10 tới 20 con tôm trong đó. Ông cho tui một bịch tôm, và tui cho ông một thanh sô cô la Héc-si. Ông khoái tới mức muốn ị trong quần luôn.

Tối hôm đó, người ta chiếu phim ngoài trời, gần bộ chỉ huy lực lượng dã chiến, và tui tới đó coi, rồi thì mấy thằng ngồi hàng ghế đầu bắt đầu goánh lộn dũ dĩa chiến gì đó, rồi một thằng bị quăng dỏ màn ảnh làm rách màn ảnh luôn và phim bị chấm dứt ở đó. Bởi vậy, sau đó

tui dìa nằm trên đường xiếp, và suy nghĩ, và bắc thành lình một sáng kiếng đến dới tui. Tui biết là tui phải làm dì khi ngừi ta cho tui ra khỏi quân đội! Tui sẽ dìa nhà và tự kiếm một cái ao nhỏ ở gần Gáp để tích lủy tôm! Bởi vậy, có lẽ tui hồng thể mua một tàu đánh tôm bi giờ, bởi vì hồng có thằng Bửu, nhưng tui có thể lên tới mấy cái đầm lầy, rồi kiếm vài cái lưới bắt tôm, và đó là điều mà tui sẽ làm. Thằng Bửu chắc cũng thích cái ý đó.

Ngày nào cũng vậy trong mấy tuần kế tiếp, mỗi sáng tui đi tới cái chỗ của ông già ngừi Việt nhỏ con đang tích lủy tôm. Tên ông là ông Chí. Tui chỉ ngồi đó nhìn Mít-Tờ Chí làm diệc và sau một hồi, ông chỉ tui phải làm như thế nào mới đúng cách. Ông Chí bắt được một số tôm con goanh mấy cái đầm trong cái lử nhỏ cầm tay, rồi thả chúng dō ao của ông. Rồi khi mà thủy triều tới, ông quăng đủ thứ khỉ dō đó – đồ ăn cặng, và đủ thứ, làm cho mấy con tôm nhi đồng ồm nhách đó lớn lên, ăn no chóng mập. Thiệc là đơn giản như vậy, ngay cả một thằng khờ cũng có thể làm được.

Một vài hôm sau, có mấy tên tự cao tự đại từ bộ chỉ guy của lực lượng dả chiến tới bịnh diện, bọn họ giống như đang cựng lên và nói, “Bình Nhì Lâm, chú mới được thưởng Guân chương Danh Dự của Quốc Hội dành cho bảng tính anh hùng cực độ, và ngày mốt chú sẽ được bay dĩa Mỹ để được chính tay Tổng Thống Hoa Kỳ cài guân chương cho chú.” Bây giờ còn sáng sớm, và tui chỉ nằm đó, nghĩ đến việc dō nhà tắm, nhưng mà tui đoán là cái đám khỉ này đang chờ tui nói cái gì đó, và tui thiệt sự đang muốn xì cái bong dái. Tuy nhiên, lần này tui chỉ nói, “Cám ơn,” rồi ngậm miệng luôn. Có lẽ điều này thuộc dĩa luật tự nhiên của vạn vật.

Dù sao, sau khi cái đám đó đi rùi, tui mới tới khu chăm sóc đặt biệt để gặp ông Dân, nhưng khi tui tới đó, cái giường của ông bỏ trống, tấm niêm đã được xiếp lại và ông đi đâu mất tiêu rồi. Tui sợ là chiện gì đã xảy ra cho ông, và tui chạy đi kiếm y sĩ trực nhưng ông cũng hồng có ở đó. Tui thấy một y tá ở cuối hành lang nên hỏi cổ, “Có chiện gì xảy ra dới ông Dân vậy?” và cổ nói, “đi rồi.” Rồi tui hỏi, “Đi đâu?” rồi cổ nói, “Tui hồng biết, chiện đó hồng có xảy ra trong ca trực của tui.” Tui tìm gặp cô y tá trưởng rồi hỏi cổ, và cổ nói là ông Dân đã được đưa lên máy bay dĩa Mỹ, bởi dì ngừi ta có thể chăm sóc ông tốt hơn ở Mỹ. Tui mới hỏi ông Dân có sao hông, và cổ nói, “Ơ, ơ, hai lá phổi thì bị lũng hết, ruộc thì bị đứt khúc, cột sống thì bị hư, mắc một bàn chưng, bị cục một cặng, và hơn phân nửa ngừi bị phỏng cấp 3...Nếu anh nói như vậy là *hồng* sao thì, thiệt, ông Dân hồng sao hết.” Tui cám ơn cổ, rồi tui đi.

Trưa hôm đó tui hồng chơi ping-pong bởi vì tui quá lo dĩa ông Dân. Tui có cái ý nghĩ là, có lẽ, ông đã chết rồi, nhưng hồng có ai muốn nói điều đó, bởi dì cái luật ở đây là phải báo cho thân nhưng trước rồi mới báo cho ngừi khác, hay đại lợi như vậy. Ai mà biết! Và tinh thần tui đang đi xuống cống Hà thành, tui đi lan than một mình, dĩa đi tui dĩa đá mấy cục đá trên đường, mấy cái hộp lon và mấy cái khỉ gì đó.

Cuối cùng, khi tui trở lại giường của tui thì có thơ cho tui để trên giường, những lá thơ gửi từ đời nào cuối cùng cũng bắt được tui ở đây. Má tui gửi thơ nói là nhà của tui tui đã bị cháy, và bị cháy rụi hān toàn, và hồng có bảo hiểm hay gì hết nên Má phải dō ở nhà tế bần. Má nói là nhà bị bắt lửa cháy khi cô Phụng đang xấy lông cho con mèo cổ dĩa tắm xong, và cô dùng máy sấy tóc để sấy mèo, rồi thì hồng biết con mèo bị bắt lửa hay cái máy sấy tóc bị bắt lửa, cổ liệng cái máy sấy đang cháy hay con mèo đang cháy chạy tùm lum, và chiện là như vậy đó. Và Má nói, từ bây giờ tui phải nhờ hội tế bần “Các Ma Sơ Nhỏ của Ngừi Nghèo” chiện thơ tới Má. Tui nghĩ ra

là trong nhiều năm tới sẽ có nhiều nước mắt lắm.

Có một thư nữa gửi cho tui, nói là “Thưa Ông Lâm: Ông đã được chọn lọc để mà có thể trúng giải một chiếc xe hơi Bông-Tét Dì-Tình-Yêu mới toanh, nếu ông chỉ cần gửi lại cái thẻ ghi lời hứa là sẽ mua bộ tự điển bách khoa toàn thư tuyệt vời này và một cuốn sách cập nhật cho bộ tự điển vào mỗi năm cho đến cuối đời của ông, với giá chỉ 75 đô-la mỗi năm.” Tui quảng cái thư này dơ xột rớt. Một thằng ngốc như tui thì muốn cái khỉ gì từ bộ tự điển bách khoa? Và ngoài ra, tui cũng cóc biết lái xe.

Nhưng lá thư thứ ba là thư riêng viết cho tui, và đăng sao bao thư có ghi, “Mỹ Duyên, Hộp thư Tổng Hợp, Cầu Kem, Bang MÁT.” Bàn tay tui run góa cở, làm tui mở bao thư hổng muốn được nữa.

“Anh Lâm mến,” Duyên viết, “Má em đã chuyển thư của anh tới em, những lá thư mà bác gái đã đưa cho Má. Em rất đau xót khi biết là anh đang đi lính và phải tham dự vào một cuộc chiến tranh ghê rợn và phi đạo đức.” Duyên nói là cổ biết nó ghê sợ cỡ nào, với tất cả sự diết chóc, bầm sưng nác thạch đang xảy ra, và tất cả. “Nó đã lấy mất đi một phần lương tâm của anh khi anh tham gia vào cuộc chiến, mặc dù em biết là anh đã bị ép buộc, và đó hổng phải ý của anh.” Duyên viết là chắc là tui khổ lắm bởi vì hổng có guồn áo sạch để mặc, hổng có thức ăn tươi để ăn, và tất cả, nhưng mà cổ thiệc hổng hiểu tui nói gì khi tui viết là tui phải “nằm úp mặt dơ cái đám kứt sỉ quan trong hai ngày”

“Em hổng thể tin nổi,” cổ nói, “là người ta lại có thể bắt anh làm cái điều tục tĩu đến như vậy.” Tui nghĩ là có lẽ trong thư trước, đúng ra tui nên dãi thích rõ hơn cho Duyên hiểu cái chiến nằm úp mặt dơ kứt.

Dù sao đi nữa, Duyên nói là “Chúng ta đang tổ chức những cuộc biểu tình lớn chống lại bọn heo phát xít để mà có thể chấm dứt cuộc chiến tranh kinh khiếp và phi đạo đức và hãy để tiếng nói của dân chúng được nghe.” Cổ nói mấy chiến đại loại như dấy hết một trang thư luôn hay sao đó, nhưng mà toàn bộ mấy cái khỉ mà cô viết tui thấy có vẻ đồng nhau hết. Nhưng dù sao, tui cũng đọc hết và đọc kỹ bởi vì chỉ thấy tuồng chữ của Duyên thôi cũng đủ làm cho cái bụng tui ót ẹt phập phồng rồi.

“Cuối cùng,” Duyên viết ở phần cuối, “anh đã gặp lại được Bửu, và em biết là anh rất vui vì có một người bạn trong hoàn cảnh khốn khó.” Cổ cũng gửi lời thăm hỏi tới thằng Bửu, và trong phần tái bút, cô nói là cổ kiếm được chút tiền nhờ trình diễn trong một bang nhạc nhỏ khoảng hai ngày mỗi tuần tại một quán cà phê gần trường Đại Học Há Vọt, nếu tui có đi tới đó để kiếm cở. Cổ nói nhóm của cổ có tên là Trúng Nứt. Kể từ đó, tui bắt đầu kiếm cở để đi tới Đại Học Há Vọt.

Tối hôm đó, tui dọn dẹp đồ khỉ của tui để trở dĩa nhà để mà nhận Guân Chương Danh Dự và gặp Tổng Thống Hoa Kỳ. Nhưng mà tui hổng có cái khỉ gì hết để đem đi ngoại trừ bộ quần áo ngủ pi da ma và bàn chải răng, lược lam cạo râu người ta cho tui ở bệnh viện, bởi vì mọi thứ tui có đang ở căn cứ Pleiku. Nhưng mà có một ông Trung Tá nhỏ con nhưng tốt bụng từ Lực Lượng Dã Chiến tới, và ông nói, “Bỏ mấy cái khỉ đó đi, Lâm – Tụi tao sẽ đặt cho chú mày một bộ quần phục mới toanh, may riêng cho chú mày – ngay tối hôm nay, sẽ có hai tá dân mít thợ may ở Sài Gòn cùng nhau may đồ cho chú mày, bởi vì chú mày hổng thể mặc đồ ngủ để gặp Tổng Thống

đâu.” Ông trung tá nói là ông sẽ đi kèm tui tới Hoa Thịnh Đốn, lo cho tui có chỗ ở, chỗ ăn uống, hoành dà sẽ đưa tui đi tới bất cứ chỗ nào, và ông cũng sẽ dạy tui cách xử lý luôn, đại loại là như vậy.

Ông tên là ông Trung Tá Giao.

Tui chơi một ván ping-pong cuối cùng tối hôm đó, dới một tay từ bộ chỉ huy của trung đội Lực Lượng Dã Chiến, và tay này được xem là vô địch bóng bàn trong quân đội hay đại loại như vậy. Đó là một tay nhỏ con nhưng dẻo dai, tên này hồng thèm nhìn dơ mắt tui nửa, hơn nửa, hẳn đem theo cây vợt riêng của hắn, bỏ trong cái túi bằng da. Khi mà tui dứt đẹp vô đít tên này mấy ván, hắn nghỉ chơi và nói rằng cái đám banh bị hư hết rồi, bởi dì hơi ẩm ỉa làm hư hết banh. Rồi hắn cuốn gói cuốn vợt đi dìa, bỏ lại một đồng banh hắn ỉa mang tới, tui hồng có phiền lòng cái điều này, bởi vì người ta có thể xài chúng ở đây, trong phòng giải trí của bệnh viện.

Sáng hôm sau rui rời bệnh viện, một y tá tới đưa tui một phong thư có tên tui trên đó. Tui mở ra coi, đó là lá thư ông Dân gửi cho tui, cuối cùng thì ông đã hồng sao, và thư viết như vậy:

Lâm thân

Tôi xin lỗi chú, đã không còn thời gian để mà chúng ta gặp nhau trước khi tôi rời quân y viện. Các bác sĩ đã quyết định thật nhanh, và trước khi tôi biết được quyết định của họ, họ đã dời tôi đi đến chỗ khác, nhưng mà tôi đã xin được nấn ná thêm để viết lá thư này, bởi vì chú đã thật tốt với tôi trong thời gian tôi ở đây.

Lâm, tôi có thể cảm nhận được là chú đang rất gần một sự kiện trọng đại trong đời chú, một sự biến chuyển, hay một biến cố quan trọng làm thay đổi hướng đi của chú, và chú phải nhanh nhẩu chụp lấy thời cơ, đừng để lỡ mất cơ hội. Khi tôi nghĩ lại về thời gian gần chú, tôi nhớ là tôi có thấy cái gì đó trong mắt của chú, như một ánh lửa nhỏ thỉnh thoảng lóe lên, nhất là khi chú cười, và trong những lúc như vậy, tôi tin rằng tôi đã thấy được cái căn nguyên của khả năng của chúng ta – khả năng của loài người – khả năng để tư duy, sáng tạo và hiện hữu.

Cuộc chiến tranh này không phải dành cho chú, anh bạn của tôi à – và cũng không dành cho tôi – và tôi đã thoát khỏi nó rồi, và tôi cũng quả quyết là mai này chú cũng sẽ vượt qua nó. Câu hỏi then chốt là chú sẽ làm gì? Tôi không nghĩ chú là một tên ngố tí nào cả. Có lẽ, nếu chỉ đo lường bằng những bài test hoặc bằng sự phán quyết của kẻ khờ, chú có thể rơi vào cạm bẫy này, hay cạm bẫy khác, thế nhưng sâu thẳm thẳm, Lâm, tôi đã thấy được ánh hào quang sáng rực của sự hiểu kỳ đang bùng cháy sâu trong tâm của chú. Hãy đón nhận lấy ngọn thủy triều, anh bạn trẻ của tôi, và chú sẽ được ra khơi, hãy làm cho con nước làm việc cho chú, hãy chiến đấu với mực nước cạn và những va chạm làm cản trở con tàu, và đừng bao giờ chùn bước, đừng bao giờ đầu hàng. Lâm, chú là một anh chàng rất tốt, chú là một người thật quảng đại.

Người bạn của chú

DÂN

Tui đọc đi đọc lại thơ của ông Dân mười lần hay hai chục lần dì đó, và có nhiều thứ trong đó tui hông hiểu. Ý tui nói là, tui *ngĩ* là tui hiểu ổng muốn nói dì, nhưng có nhiều câu dà nhiều

chủ tui hổng nghĩ ra nổi nghĩa của nó. Sáng hôm sao Trung Tá Giao tới và nói là tui dới ổng phải đi ngay bi giờ, đầu tiên là xuống Sài Gòn để lấy cái bộ quân phục mới mà 20 thợ may Mít đã cùng may cho tui hồi tối hôm goa, rồi đi thẳng nước Mỹ, và tất cả. Tui đưa cho ổng coi lá thư của ông Dân và hỏi ổng chính xác cái thư đó nói cái gì vậy, rồi Trung Tá Giao liếc dò nó rồi đưa lại tui rồi nói, “Lâm nè, theo tao thấy thì ông này nói quá rõ ràng trong thư, là chú mày tốt hơn hết là đừng có địch tầm bậy tầm bạ mọi thứ lên khi mà Tổng Thống cài guân chương cho chú mày. Chú mày nhớ chứ?”

Chú thích:

Bông-Tét Dì-Tình-Yêu = Pontiac GTO, một kiểu xe hơi của Mỹ do hãng Pontiac (General Motors) sản xuất từ năm 1964 -1974.

Cầu Kem Bang MÁT = địa danh Cambridge, MASS (bang Massachusetts) Hoa Kỳ

Con-nít-ti-cút = Connecticut, một bang ở Hoa Kỳ

Dân = Dan, một thương binh sĩ quan ở Bệnh Viện Đà Nẵng, nằm kế bên Lâm.

Giao = Trung Tá Gooch.

Há Vợt = Harvard University, đại học nổi tiếng thế giới ở Hoa Kỳ.

Hét-Sì = Hershey, hiệu sô-cô-la nổi tiếng và rẻ tiền ở Mỹ, từ năm 1894.

Gáp = Gulf, một địa danh ở ven biển, ở Florida, Hoa Kỳ.

Chương 8

Chúng tui đan bay thiệc cao trên biển Thái Bình Dương thì Trung Tá Giao nói dới tui nào là tui sẽ thành một đại anh hùng, tui sẽ là Bát Ngô dĩ đại sống mãi trong guồn chúng ta hay trong xự nghiệp của chúng ta dĩ đó khi chúng tui trở dĩa Hoa Kỳ. Ổng nói là quần chúng sẽ xếp hàng, diễn hành chào đón tui, sẽ cảm động dả khóc, đại loại khỉ khọt như dấy, đến nỗi tui sẽ hồng thể mua được một lon nước hay một món đồ ăng cho chính tui, bởi dĩ ai cũng chờ đợi để mua nước, mua đồ ăn cho tui. Ổng còn nói là Quân Đội sẽ còn đưa tui đi đây đi đó để cổ động tiên triễn cho phong trào mua công khổ phiếu, phong trào đi bộ đội tham da nghĩa dụ guân xự, đại loại những thứ khỉ rác rưởi như dấy, và tui sẽ được tiếp đãi như “một ông hoàng.” Dĩa chiện này thì Trung Tá Giao có phần đúng.

Khi chúng tui đáp xuống phi trường “Trăm Đồng Sáu Cô”, một đám đông thiệt bự đang chờ chúng tui xuống máy bay. Ngừi ta cầm bảng dả biểu ngữ hay đại loại như dấy. Trung Tá Giao nhìn ra cửa sổ máy bay rồi nói là ổng rất ngạc nhiên tại sao hồng thấy bang nhạc hành khúc nào ra chào đón hai đứa tui. Nhưng rồi tui sẽ rõ là cái đám đông như dấy cũng là góa đủ cho tui rồi.

Chiện đầu tiên sải ra khi chúng tui bước xuống máy bay là đám đông bắt đầu ca hát cho tui tui nghe đại loại như là như có tên khùng trong cái gì đó rồi một trái cá chua thiệc bự bay dỏ mặc Trung tá Giao. Sau đó thì cái khỉ gì cũng trở thành diên khùng khỉ khọt y như mấy câu hát đó. Có cảnh sát ở đó nhưng cái đám đông quần chúng này tràn lẩn cảnh sát rồi tràn lên luôn tới chỗ tui tui và la rống đủ thứ lời dơ bẩn dả tục tiểu, có tới hai ngàn mạng, râu ria dài và bù xù hay đại loại như dấy, và đây là cái cảnh đáng sợ nhưc mà tui đã thấy kể từ khi tui trở lại ruộng lúa nơi mà thằng Bửu bị giết.

Trung tá Giao đang ráng lau xạch cà chua trên mặc ổng dả cư xử cho dảng hoàn, nhưng mà tui nghĩ là, kệ mẹ dới phẩm cách, phẩm chất cái con khỉ dĩ, bởi dĩ tui tui một chọi một ngàn, và hồng có đủ khí để hổ trợ. Bởi dấy, tui bắt đầu chạy.

Cái đám guồn chúng đó cũng chắc chắn là đang kiếm cái khỉ dĩ đó để dĩ cho dui, bởi dĩ ai cũng bắt đầu rượt theo tui như là bọn chúng thường làm khi tui còn nhỏ, cái đám này dừa chạy dừa la hò la hét, guơ biểu ngữ. Tui chạy gần hết khỉ cái đường băng ở sân bay, rồi trở lại tới chỗ máy bay đáp lần nữa, chiện này còn ghê hơn là cái đám guậy phá lột bắp Ne bơ rất ca rượt tui ở trậ Túc Cầu Cam Cuối Mùa nữa. Cúi cùng, tui chạy dỏ một cái L. rồi ngồi trên bồn cầu và khóa cửa cho tới lúc tui nghĩ là cái đám guồn chúng đã chịu thua dả đã dĩa nhà rồi. Chắc là tui đã ngồi ở đó một tiếng hay đại loại như dấy.

Khi tui đi ra và đi bộ xuống hành lang thì thấy Trung Tá Giao ở đó, chung guanh ổng là một trung đội cảnh sát và quân cảnh Em Bì, ổng coi bộ rất thiếu nảo, thấy tui ổng mừng lắm. “Lẹ lên, Lâm!” ổng nói. “Ngừi ta phải neo máy bay lại chờ tui mình để bay tới Hoa Thịnh Đốn.

Khi tui tui lên máy bay để tới Hoa Thịnh Đốn, cũng có một đám phái đoàn dâng sự trên máy bay, và Trung Tá Giao dới tui ngồi ở hàng ghế trước. Máy bay chưa cất cánh mà cái đám người chung quanh tui tui đã đứng dậy kiếm chỗ khác ngồi dảng sau đuôi máy bay rồi. Tui mới hỏi Trung tá Giao tại sao có chiện như dấy, rồi ổng nói có thể là bởi dĩ tui tui có mùi hơi ngộ hay

đại loại như vậy. Ông nói tui đừng có bậng tâm. Ông nói là mọi thứ sẽ tốt hơn khi tới Hoa Thịnh Đốn. Tui hy vọng như vậy, bởi vì ngay cả một tên khờ như tui cũng thể thấy ra được là từ nải dờ, mấy thứ xảy ra điều hổng giống như ông trung tá đã từng nói.

Khi máy bay tới Hoa Thịnh Đốn, tui mừng đến nỗi muốn nổ banh luôn! Tui có thể thấy Tượng Đài Hoa Thịnh Đốn như cây diết chì dựng đứng và tòa nhà quốc hội Cáp Thờ của Hoa Kỳ và mọi thứ từ cửa sổ mà trước đây tui chỉ thấy được trong hình, và bây giờ tất cả trước mắt tui, thiệt như là mưa và gió. Quân đội đã gởi một chiếc se ra để đón tui tui và đưa tới một khách sạn thiệt là đẹp đẽ, dới thang máy và nhiều thứ và có người kéo và xách mấy cái đồ khi dùm cho bạn. Tui chưa từng dõ thang máy bao dờ.

Sau khi tui tui dõ phòng và xếp mọi thứ xong, Trung tá Giao tới phòng tui và nói là chúng tui sẽ ra ngoài để giải khác tại một cái ba nhỏ, ông nhớ là chỗ đó có nhiều gái đẹp lắm, rồi ông nói là ở đây khác dới Ca-li nhiều lắm bởi vì dõ người mở miền Đông là người dặng mình hay đại loại như vậy. Ông bị sai bét một lần nữa.

Tui tui ngồi ở một bàn rồi Trung tá Giao kêu bia cho tui và cái gì đó cho ông, rồi ông bắt đầu dạy tui ngày mai tui phải đi đứng ăng nói ra làm sao khi Tổng Thống gài guân chương dõ áo tui.

Ông đang nói nửa chừng thì có một cô gái xinh xắn tới bàn tui tui và Trung tá Giao nhìn lên rồi kêu cổ lấy thêm hai cái bia nữa, tui nghĩ là ông tưởng cô này là bồi bàn. Nhưng cổ nhìn xuống rồi nói, “Một ly nước miếng còn ăm tui cũng hổng thèm lấy cho ông nữa, cái đồ dơ bẩn, cái đồ bú Kẹt.” Rồi cổ goay qua tui rồi nói, “Ê, khi đột bự, hôm nay người ăn thịt được mấy em bé rồi?”

Rồi thì tui tui trở dĩa khách sạn từ lúc đó, rồi kêu bia từ phòng tui tui, và Trung Tá giao mới có thể nói xong những dõ tui cần phải làm dào ngày mai.

Sáng hôm sau tui tui thức dậy sớm dõ sáng khải rồi đi bộ đến Tòa Bạch Ốc, nơi Tổng Thống ở. Đó là một căn nhà thiệt đẹp, dới thảm cỏ xanh bự, cái biệc thự này cũng bự cỡ cái tòa thị sảnh ở Mỹ Bài. Có thiệt là nhiều người trong quân đội ở đó bắt tay tui liên tục như bươm hơi rồi nói tui thiệt là một người đứng dặng, cao thượng cao gúy, vĩ đại, rồi thì tới giờ nhận huân chương

Tổng Thống là một ông già bự con nói chiện giống trong phim cao bồi Tét Xát hay đại loại như vậy, dõ có một đội ngũ nhân diên tập trung ở đó dõng như là người ở hay là bồi bàn, thợ lau chùi, hay dõng dậy, nhưng tất cả đã ra ngoài trong khu vườn đầy bông hồng, dưới ánh nắng bang mai.

Một tay từ quân đội bắt đầu đọc mấy cái khi bậ bậ dõ đó và ai cũng chú ý lắng nghe, trừ tui ra, bởi vì tui đang chết đói, vì tui chưa có một miếng điểm tâm trong bụng. Cúi cùng tên đó cũng nói xong, rồi Tổng Thống bước tới lấy guân chương từ một cái hộp rồi gài lên ngực áo tui. Rồi ông bắt tay tui rồi toàn bộ mấy người này bắt đầu chụp hình té lợc và dõ tay hay đại loại như vậy.

Tui nghĩ là chắc mọi diệc đã xong xui, và tui có thể ra khỏi cái chốn khi này, nhưng Tổng Thống, ông vẫn còn đứng ở đó, nhìn tui hơi ngộ nghĩnh. Cuối cùng, Tổng Thống nói, “Ê nhóc, có

phải tiếng gầm gừ ọt ẹt đó kêu từ bụng chú mày phải hông?”

Tui liếc goa Trung Tá Giao nhưng ổng chỉ trợn mắt lên, nên tui mới gác đầu, rồi tui nói, “Ừa!” rồi Tổng Thống nói, “Tưởng cái gì chớ, dải guyệt cái chiện đó dễ ẹt, chú mày theo tao qua đây kiểm cái gì ăng đi!”

Tui theo ổng dô trong một cái phòng nhỏ tròn tròn, rồi Tổng Thống kêu một anh chàng ăng mặc đồng bồi bàn đem điểm tâm tới cho tui. Chỉ có hai đĩa tui tui ở trong đó, và trong khi chờ điểm tâm, ổng bắt đầu hỏi tui ít thứ, thí dụ tui có biếc tại sao tui phải goánh VC hông, rồi thì người ta có đối xử đàng hoàng dới tui trong quân đội hông. Tui chỉ gác đầu và sau một hồi ổng hồng hồng nửa dà mọi chiện trở nên im lặng, rồi ổng nói, “Chú có muốn coi TV khi tui mình chờ đồ ăn hông?”

Tui gác đầu lần nữa, rồi Tổng Thống bặc cái TV kế bên bàn của ổng, rồi tui tui coi “Dân nấu Bí Và Lý Hiu.” Tổng Thống có vẻ khoái lắm và nói ổng xem chương trìn này mỗi ngày và ổng thấy tui giống nhân dật Giặc Hồ trong TV. Điểm tâm xong, Tổng Thống hỏi tui có muốn ổng dẫn đi quanh nhà cho biết hông, và tui nói, “Ừ,” và rồi tui đi. Khi tui tui ra ngoài, cái đám mấy anh chàng thợ chụp hình đi lòng dòng theo tui tui, lúc đó, Tổng Thống quyết định ngồi xuống một băng ghế nhỏ rồi ổng nói dới tui, “Ê chú em, chú em đả bị thương phải hông?” và tui gác đầu, rồi ổng nói, “Nè, chú coi nè,” và Tổng Thống kéo áo lên để khoe tui một vết sẹo củ thiệt bự trên bụng ổng, nơi mà ổng bị mổ hay sao sao đó, rồi ổng hỏi, “Chú em bị thương chỗ nào đâu?” Và bởi vậy, tui cười guồn ra để cho ổng thấy dấu đạn của tui. Rồi thì, cả đám mấy anh chàng chụp hình ào tới bắt đầu chụp hình liên tục, và một vài tay khác cũng chạy tới, đội dằng nơ tui ra chỗ khác, tới chỗ Trung Tá Giao đang chờ.

Trưa hôm đó ở khách sạn của tui tui, Trung Tá Giao bắc thành linh tung cửa dô phòng tui với một mớ báo chí trên tay, ôi trời ơi, ổng đang nổi khùng lên. ổng bắt đầu rống lên rồi chửi thề om xòm rồi quăn cái đồng báo đó lên dường tui và tui có thể thấy hình của tui ở trang đầu tiên, đang khoe cái vết sẹo củ củ của tui và Tổng Thống cũng kéo áo lên khoe sẹo. Một tờ báo còn vẽ một lằng đen lên hai mắt của tui để người ta hồng nhận ra tui, y như là người ta hay làm dới mấy cái hình tục tiểu.

Và cái tít dưới hình thì ghi là “Tổng Thống Doãn Sơn và Anh Hùng Chiến Tranh Đang Thư Giãn ở Vườn Hồng.”

“Lâm, sao mày ngu quá vậy!” Trung tá Giao nói. “Sao mày có thể làm chiện như vậy với tao? Tao tiêu tùng rồi. Sự nghiệp của tao chắc sắp sửa dô... lằng rồi!”

“Tui đâu có biết,” tui nói, “nhưng mà tui ráng làm theo lẽ phải.

Dù sao đi nữa, sau cái vụ đó, đời tui một lần nữa đen như mỏ chó, nhưng mà người ta dần còn chưa dẹp hết sự hy vọng dô tui. Quân đội đả guyệt định là tui sẽ đi tua để có thêm người ghi tên đi lính cho cuộc chiến, dà Trung Tá Giao đả kiểm ai đó diết bài diễn văn cho tui. Bài diễn văn đó dài và nhét đủ mấy thứ như “Trong thời điểm gian khổ, hồng có gì danh dự và để bày tỏ lòng ái quốc hơn là phục vụ đất nước trong Quân Đội,” và cả đám rác rưởi thúí goắc như vậy. Dấn đề là tui hồng thể nào nhét được cái bài diễn văn đó dô đầu. Ừ mà tui có thể thấy hết mấy chữ đó trong đầu tui, nhưng tới khi tui cần đọc ra thì mọi thứ chữ đó quây dới nhau thành

giống như một bài sinh lần.

Trung Tá Giao phải làm diệc một mình dới tui. Ổng bắt tui thức tới nửa đêm mỗi ngày, ráng đọc diễn văng cho iêm xui, nhưng cuối cùng ổng đưa hai tay lên đầu hàng rồi nói, “Tao hổng thể nghỉ là cách này xài được!”

Cuối cùng ổng nghĩ ra được một ý kiến. “Lâm,” ổng nói, “đây là cách tui mình xẽ làm. Tao sẽ tĩa cái bài diễn văng ngắn gọn, để mà chú mày chỉ cần nói vài thứ. Mình sẽ thử cách này.” Rồi thì ổng tĩa ngắn hơn, rồi ngắn hơn nữa, rồi tĩa nữa, cho tới khi ổng thỏa mãn là tui sẽ nhớ bài diễn dẫn và tui sẽ hổng có vẻ giống một tên ngố. Và cuối cùng, toàn bộ tui phải nói là “Hãy tham gia Quân Đội và chiến đấu cho tự do.”

Trạm dừng đầu tiên của tui tui là một trường đại học nhỏ, có vài phóng diên và phó nhóm ở đó, và tui tui ở trên sân khấu của một giảng đường thiết bị. Trung Tá Giao đứng lên và bắt đầu bài diễn dăng mà đúng ra tui phải đọc. Rồi khi ổng đọc xong, ổng nói, “Và bi dờ, chúng ta sẽ được vài lời từ một chiến sĩ mới được Guân Chương Danh Dự cao quý của Quốc Hội, xin giới thiệu Binh Nhức Ngô Lâm,” rồi ổng ra dấu cho tui bước tới. Một số người đang đổ tay, và khi tiếng đổ tay chấm dứt, tui đưa ngừi tới rồi nói, “Hãy tham gia Quân Đội và chiến đấu cho tự do.”

Tui đoán là ngừi ta chờ tui nói thêm, nhưng mà tui đã được lệnh nói nhiều đó thui, bởi dậ tui chỉ đứng đó, ai cũng nhìn tui hết, và tui thì nhìn họ lại. Rồi bắt thành linh, ai đó ở hàng ghế trên cùng la lên, “Ông nghỉ như thế nào dĩa cuộc chiến tranh này?” Và tui nói cái ý nghĩ đầu tiên tới trong đầu tui, đó là, “Nó là một đồng kức.”

Trung tá Giao tới chụp cái mi-cờ-rô kéo ra xa khỏi chỗ tui và bắt tui ngồi xuống, nhưng tất cả phóng diên ghi chép liên tục trong sổ tay của họ, và cái đám phó nhóm thì chụp hình liên tu, và mọi người trong đám khán thính dả khoái diên luôn, ngừi ta nhảy lên nhải xuống và la hoang hô hoan hô. Trung tá Giao tức tốc đưa tui ra ngoài, và tui tui lên xe hơi chạy như bay ra khỏi phố, và ông trung tá hổng nói dì dới tui hết, nhưng ổng nói cái gì đó dới chính ổng, rồi ổng cười một cách kỳ cục, đồng như một tên khùng.

Sáng hôm sau, tui tui đang ở khách sạn và chuẩn bị đọc diễn văng lần thứ hai thì điện thoại reo. Cú điện thoại này là dành cho Trung tá Giao. Ngừi nào đó ở đầu dây bên kia có vẻ dành hết phần nói chiện, và ông trung tá chỉ làm cái phần nghe và chỉ nói “Dạ thưa, vâng” thiệt là nhiều lần, và thỉnh thoảng, ổng liếc nhìn tui. Cuối cùng, khi ổng gác điện thoại xuống, ổng mới nói, “Nè, Lâm, chú mày đã dức đẹp mọi thứ rồi. Tua của chúng ta đã bị căng-xeo. Chấm hết. Tao đã bị chiến nhiệm sở dĩa một trạm khí tượng ở Băng Lan, tao hổng biếc và cũng cóc cần biết cái số phận của cái dít bụi đáng tiếc của chú mày. Tui hỏi Trung Tá Giao là hai đứa tui tui có thể uống Cô ca cô la bi dờ hông, rồi ổng nhìn tui trong một phúc, rồi bắt đầu nói cái gì đó dới chính ổng, rồi ổng cười một cách kỳ cục, đồng như một tên khùng.

Ngừi ta chiến tui dĩa Phước Định sau chiện đó, dĩa tui nhận nhiệm xở ở Đại Đội Hơi Nóng. Xước một ngày và hết nửa đêm, tui phải xúc than đá bỏ dơ mấy cái nôi xúp de để mà trại lính được ấm áp. Đại đội trưởng là một cái anh chàng già già thuật cái tuýp ngừi hổng còn màng tới cái con khỉ dì nữa, và ổng nói là khi mà tui tới làm ở chỗ của ổng thì tui chỉ còn có hai năm trong Quân đội rồi giải ngũ, và nếu tui giữ cho hai cái lỗ mũi của tui xạch xẽ thì mọi chiện sẽ

iềm xuôi. Dà tui đang ráng làm điều đó. Tui suy nghĩ rất nhiều dĩa má tui, dĩa thẳng Bửu, dĩa cái cơ sở đánh tôm nho nhỏ, tui nghĩ tới Duyên ở Đại Học Há-Vợt, và cùng lúc tui cũng chơi ping-pong.

Một ngày mùa xuân, có một thông cáo nói là người ta sắp có một tua đấu bóng bàn, và người thắng giải sẽ được đi tới Hoa Thịnh Đốn để chơi giải vô địch Toàn Quân Đội. Tui ghi tên tui vào cuộc thi và thắng giải một cách dễ ợt bởi vì tui chỉ có một đối thủ chơi hay, nhưng mấy ngón tay của tui này đã bị bay mất tiêu trong chiến tranh nên hẳn cứ làm rớt cái vợt xuống đất hay lên bàn goài.

Tuần kế tới tui được gọi tới Hoa Thịnh Đốn và cuộc thi đấu được tổ chức ở Bình Diện Quan Rít, nơi mà có nhiều anh chàng thương binh coi tui chơi. Tui thắng trận đầu dễ dàng như ăn khoai mì trong trại cải tạo, trận thứ hai cũng dễ ợt như ăn cơm độn, nhưng trận thứ ba, tui hòa với một tên nhỏ con lóc cóc, tên này làm đủ trò làm banh quay xiên xẹo tùm lum hết và tui muốn chóng mặt với cái tên này, như là bị hấn guất dơ dít mấy cú. Hấn đã dẫn trước tui hai séc 4 – 2 dĩa tui thấy là tui sắp thua rồi, nhưng bất thành lìn tui nhìn dĩa đám đông và thấy, còn ai khác nữa ngồi trên xe lăn, chính là Trung Úy Dân ngày trước ở bệnh viện Đà Nẵng!

Tui tui có một chút nghĩ xả hơi giữa mấy xéc nên tui tới chỗ ông Dân rồi nhìn xuống, hai chum của ống dĩa mất tiêu rồi.

“Người ta phải cắt bỏ nó, Lâm,” ông nói, “nhưng ngoài cái chiện đó ra, tôi hông sao hết.”

Người ta cũng đã tháo cái băng trên mắt của ông, và tui thấy những cái theo ghê ghớm nơi ống bị phỏng đã bị cháy khi xe thiếc dĩa của ông bị cháy. Hơn nữa, ông vẫn còn có một cái ống chạy dĩa người ống từ một cái bình treo trên cây cột gần dĩa xe lăn.

“Người ta nói là người ta sẽ để y nguyên như dĩa luôn,” ông Dân nói. “Người ta nghĩ là mấy thứ này cũng đẹp, giống như đồ trang sức cho tôi.”

Dù sao đi nữa, ông ướn tới rồi nhìn thẳng dĩa mắt tui, rồi nói, “Lâm, tôi tin là chú có thể làm bất cứ thứ gì mà chú muốn. Tôi đã nhìn kỹ chú chơi, và tôi dám cá là chú sẽ thắng cái tên nhóc con này bởi vì chú chơi ping-pong rất là ghê gớm, và vận mạng của chú là của kẻ vô địch.”

Tui gác dĩa, cũng tới lúc tui phải trở lại bàn, và sau đó, tui hông bị mất một điểm nào hết, tui tiếp tục thắng để dĩa chung kết và thắng giải toàn cuộc đấu.

Tui tiếp tục ở Quan Rít khoảng 3 ngày, và tui và ông Dân có dịp dành thời gian cho nhau. Tui đẩy ông đi đây đi đó trên se lăn, thỉnh thoảng tui tui ra ngoài vườn cho ông lấy thêm chút ánh nắng, tối tới, tui có thể chơi ác-mo-ni-ca cho ông nghe như là tui thường làm với thằng Bửu. Ông Dân dành hầu hết thời gian nói dĩa mọi sự diệc – dĩa đủ thứ chiện hết – như là dĩa lịch sử và triết học, và một hôm ông nói dĩa thiết Tương Đối của En-xơ-ten, và ý nghĩa của nó đối với vũ trụ. Mà ngay lúc đó, tui có một miếng dĩa trong tay, tui mới vẽ cho ông thấy những gì tui biết, và nguyên công thức của Thiết Tương Đối, bởi vì đó là những gì tui phải học trong lớp Quang Học Trung Cấp ngày nào khi tui còn ở Đại Học. Ông xem rồi nói, “Lâm, chú quả thật không bao giờ làm tôi hết ngạc nhiên về chú.”

Một hôm, khi tui trở dĩa căn cứ Phước Định để tiếp xúc than ở Đại Đội Hơi Nóng, có một

ông từ Ngủ Giác Đài tới gặp tui, ngực áo của ông đầy nhóc guân chương, và ông có một nụ cười thiết bự trên mặt, ông nói, “Bình Nhứt Ngô Lâm, tui rất lấy làm xung xướng được thông báo dới chú là chú đã được lựa chọn để là một thành viên của Đội Bóng Bàn Hoa Kỳ để chơi ping-pong tại xứ Tàu Đỏ. Đây là một danh dự đặt biệt, bởi dì lần đầu tiên trong cả một phần tư thế kỷ, đất nước chúng ta sẽ làm một chiến dì đó dánh dánh tới cái đám Tàu Đỏ, dà đó là một biến cố quang trọng hơn rất nhiều so dới các diệc chơi cái trò khỉ ping-pong. Đây là diệc *ngoại dao*, dà tương lai của nhân loại đang treo tòng teng dưới sợi chỉ mỏng. Chú hiểu ý tui nói chứ?”

Tui nhúng vay rồi gặc đầu, nhưng cái dì đó trong tui đang lún chìm. Tui chỉ là một thằng ngổ đáng thương, dậy mà bi giờ dận mạng của cả thế giới và loài người đang nằm ở trong tay tui.

Chú thích:

Băng Lan = Iceland

Ca-li = Gia Châu, California, một bang ở miền Tây Hoa Kỳ.

Cạp Thờ = Capitol, Nhà Quốc Hội Hoa Kỳ ở Hoa Thịnh Đốn (Washington)

Dân Nấu Bí Và Lý Hiu = “The Beverly Hillbillies.” Chương trình TV hài hước phát sóng trên đài CBS từ năm 1962 đến 1971.

Doãn Sơn = Tổng Thống Johnson của Hoa Kỳ

Em Bì = M.P., Quân cảnh

Giệc Hồ = Jethro, một nhân vật trong chương trình “The Beverly Hillbillies.” (“Dân Nấu Bí Và Lý Hiu”).

Phước Định = Fort Dix. Căn cứ quân sự của Hoa Kỳ ở New Jersey

Quan Rít = Quân Y Viện Walter Reed ở Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn, Hoa Kỳ

Tét Xát = Texas, bang lớn nhất của Hoa Kỳ.

Trăm Đồng Sáu Cô = San Francisco, Cựu Kim Sơn, một thành phố nổi tiếng ở Hoa Kỳ

Chương 9

Và bây giờ, một lần nữa tôi đi nửa vòng trái đất, lần này là Bắc Kinh, bên Tàu.

Mấy người chơi trong đội ping-pong là những anh chàng thiệt là tốt tới từ đủ tầng lớp trong xã hội, dù họ đặt biệt tử tế đối với tôi. Cái đám ba Tàu cũng thiệt là tốt, và họ là một loại dịt khác đối với đám dịt con hay VC mà tôi thấy ở Việt Nam. Thứ nhất, họ rất gọn gàng và sạch sẽ và rất lịch sự. Thứ hai, họ hẳn có tìm cách diệt tôi.

Bộ Ngoại Giao Mỹ có gửi một tay đi cùng đối với tôi với nhiệm vụ là dạy cho tôi cách cư xử đối với cái đám người Tàu, và trong tất cả đám người mà tôi đã gặp, tay này là tên duy nhất hẳn có tử tế lắm. Thiệt tình mà nói, hẳn là một cái tên tục tằn. Tên của ông là ông Quý, ông có bộ râu mép mỏng lét, và lúc nào cũng xách một cái cặp táp và lo lắng là dây của ông hẳn có bóng hay quần ông có trắng hay là áo ông sạch. Tôi dám cá là mỗi buổi sáng sau khi thức dậy, thằng chả Quý sẽ dùng nước miễn đánh bóng cái lỗ đích của thằng chả.

Ông Quý lúc nào cũng gọi tôi. “Lâm,” thằng chả nói, “khi một người Tàu cúi đầu chào chú, chú phải cúi đầu chào lại. Lâm, chú phải xì-stop cái diệc móc quần áo của chú nơi công cộng. Lâm, mấy cái vết dơ trên quần của chú là cái gì vậy? Lâm, chú mày ăn uống kiểu như con lợn.”

Có lẽ ông đã nói đúng cái điều sau cùng. Cái đám ba Tàu này dùng hai cái que để ăn, và dùng que để mà xúc đồ ăn vào miệng là một điều tôi hẳn thể tưởng tượng là làm được, bởi vậy mà nhiều đồ ăn được tôi xúc hay múc bằng que đi vào thẳng quần áo của tôi. Hèn chi mà tôi hẳn có thấy được nhiều ba Tàu mập ở đây. Chắc hẳn là bây giờ cái đám ba Tàu đã học được cách ăn bằng nĩa rồi chứ.

Dù sao đi nữa, tôi chơi thiệt là nhiều ván banh đối với người Tàu và họ có nhiều tay chơi rất hay. Nhưng mà tôi hẳn chịu thua. Tối tới, người ta lúc nào cũng có chuyện cho tôi làm, như là đi đâu đó để ăn tối, hoặc là nghe gò nhạc. Một buổi tối, tôi hẹn nhau để tới một nhà hàng tên là Dịt Bắc Kinh, và khi tôi tới hành lang của khách sạn thì ông Quý nói, “Lâm, chú phải trở lại phòng để thay cái áo khác. Cái áo đó làm chú giống như mới dành ăn đối với ai hay sao đó.” Ông Quý đưa tôi tới cái bàn trong quầy tiếp tân của khách sạn, rồi kêu một ba Tàu biết nói tiếng Anh diết vài chữ cho tôi bằng tiếng Tàu nói là tôi đi tới nhà hàng Dịt Bắc Kinh, rồi ông kêu tôi đưa cái tờ giấy đó cho tài xế tắc xi.

“Tôi đi trước à nghen,” Ông Quý nói. “Chú đưa cái miếng giấy đó cho tài xế rồi người ta sẽ chở chú tới chỗ đó.” Bởi vậy, tôi trở lại phòng của tôi để thay cái áo khác.

Dù sao, tôi kiếm được một tắc xi trước cửa khách sạn rồi chui vào, và ông tài xế để ba chạy liền. Tôi kiếm cái tờ giấy ghi Dịt Bắc Kinh giao hẳn ra, tới lúc tôi nghĩ ra được là tờ giấy đó đã nằm trong túi cái áo dơ thì xe tôi đã chạy tới giữa phố rồi. Anh chàng tài xế nói nguyên thiêng liên tục đối với tôi, tôi nghĩ là ông muốn hỏi tôi đi đâu, nên tôi cứ nói “Dịt Bắc Kinh, Dịt Bắc Kinh,” nhưng ông đưa hai tay lên đầu hàng rồi chở tôi đi vòng vòng ở thành phố.

Cái vụ này kéo dài khoảng 1 tiếng đồng hồ, và cho phép tôi nói, tôi đã thấy đủ thứ no con mắc lông. Cúi cùng tôi đổ vai ông tài xế, và khi ông quay mặt lại, tôi nói, “Dịt Bắc Kinh,” rồi tôi bắc

đầu vổ hai cánh tay tui

y như là tui là con vịt. Bức thành linh, mặc ông tài sẽ sáng rõ lên rồi ông cười thiệt bự, và ông gập đầu rồi đập ga. Lâu lâu ông goay mặc nhìn tui, tui lại vổ cánh lần nữa. Khoảnh một tiếng sau, ông ngừng dà tui nhìn ra cửa sổ, và trời sập nếu nơi đây hồng phải là phi trường!

Hừm, tới lúc này thì trễ quá rồi, tui hồng có miếng cơm chiều nào trong bụng, bụng tui trống rỗng, và tui sắp sửa chết đói, bởi vậy, khi tui đi ngang qua một nhà hàng, tui kêu ông tài xế cho tui đi ra. Tui đưa ông một xấp tiền vịt mà người ta cho tui, rồi ông tài xế trả tui lại một ít rồi ông dọt.

Tui dờ nhà hàng này rồi ngồi xuống và thấy thiệt là đả, giống như lên cung trăng vậy. Có một cô gái tới nhìn tui thiệt là ngộ nghĩnh rồi đưa tui tờ thực đơn tiếng ba Tàu, bởi vậy, sau một hồi, tui chỉ dờ 4, 5 cái khác nhau rồi nghĩ ít ra có một cái ăn được. Thiệt ra, tất cả mấy cái tui chỉ điều ăn khá ngon. Khi tui ăn xong, tui trả tiền rồi đi bộ ngoài đường, tui ráng kiếm đường dờ khách sạn, nhưng sau mấy tiếng đồng hồ đi bộ, có chiếc xe tới đón tui.

Điều kể tới mà tui biết, là người ta quăng tui dờ khám. Có một tên Tàu thiệt bự nói được tiếng Anh dà hỏi tui đủ thứ trên đời, rồi mời tui húc thuốc lá nữa, y chan như tui thấy người ta làm trong mấy bộ phim củ. Cúi cùng tới trưa hôm xau thì người ta thả tui ra; ông Quýu tới nhà tù nói chuyện dới cái đám người đó một tiếng đồng hồ người ta mới thả tui.

Lão Quýu nháy tưng tưng như con Kăn ga ru điên. “Lâm, chú có nhặng thức được là người ta nghĩ chú là dán điệp hông?” ông nói. “Chú có biết điệp này có thể làm tiêu tang hết tất cả các nỗ lực của chúng ta hông? Chú có điên hông?”

Tui tính nói dới ông, “Hông, tui hồng có điên, tui chỉ là một tên ngố thôi,” nhưng rồi tui buông xui. Dù sao, sau cái dụ này, Lão Quýu mua một cái bong bóng thiệt là bự từ người bán dạo trên đường, rồi cột bong bóng dờ nút áo xơ mi của tui, để mà lão ta có thể thấy tui “bất cứ lúc nào.” Và cũng sau dụ này, ông gài một miếng dấy dờ dạt áo của tui, ghi tui là ai và ở đâu. Cái điều này làm tui cảm thấy mình dồng một tên khùng thiệt.

Một hôm, người ta nhét tui dờ xe buýt rồi đưa tui ra ngoại ô tới một dòng sông bự và nơi đó có nhiều ba Tàu đứng chung goanh nhìn giống diên chức nhà nước, và lý do tui khám phá ra sau đó là, lãnh tụ ba Tàu của toàn bộ ba Tàu, Chủ Tịch Mao, đang có ở đó.

Mao Chủ Tiệm là ông già béo mập nhìn giống ông Địa, và ông đã cởi bộ đồ ngủ ba-la-ma ra rồi, và ông đang bận xà lỏn, và người ta nói Mao Chủ Tịch đã 80 tuổi rồi mà sắp sửa bơi qua sông này một mình ên nên người ta muốn tui tui coi ông bơi.

Ôi thôi, ông Chủ Tịch, ông đang đập tay đập chưng để bơi và cái đám guân chúng thì lo chụp hình, cái đám này và cái đám ba Tàu nói chuyện chí chit chí chóc và nhìn có dẻ như đả lằm. Ông bơi ra giữa sông thì ông ngừng rồi đưa tay vẩy chúng tui. Ai cũng dấy tay lại.

Khoảnh một phúc sau, ông vẩy tay nữa, và ai cũng vẩy tay lại.

Hồng lâu sau, Mao chủ tiệm vẩy tay lần thứ ba, và bức thành linh, hình như ai cũng lóe ra cái ý là cái ông này hồng phải vẩy tay, ông đang bị chết đuối!

Ồi thôi, cái đám quần chúng này như bị kức rút dô đầu, và nhờ dậy tui mới hiểu “Thực Tập cứu hỏa kiểu Tàu” nghĩa là cái dì. Người ta nhảy xuống nước và tàu bè chạy cong dít từ bờ bên kia, rồi cái đám quần chúng trên bờ bắc đầu khóc và nhảy tung tung tự đưa tay táng dô mặc dà hai bên đầu nghe lộp bộp. Tui mới nói, mẹ bà nó, bởi dì tui thấy ông già chủ tiệm vịt tìm này đang bị luộc và bị hút xuống đáy nồi súp, nên tui quăng đôi dầy của tui ra khỏi chùng rồi tui nhảy tòm xuống sông. Tui dọt qua mặc hết cái đám ba Tàu dịt Bắc Kinh đang ráng bơi và lặn xuống chỗ Mao chủ tiệm dịt đang bị chìm. Chiếc thuyền đang chạy lòng dòng, và người ta nhìn mé bên này rồi mé bên kia đồng như người ta đang thấy được cái gì đó mà tui thấy điều này hết sức ngu bởi dì cái màu nước sông này nó tối tăm cũng giống như cái màu nước cống rãnh ở Hà thành dậy.

Dù xao đi nữa, tui lặn xuống 3 hay 4 lần, và chắc như bấp, tui đụng trúng cái tên già dịch đang nổi lưng chùng dưới nước. Tui câu ống lên và vãi tên dịt Bắc Kinh chụp ống rồi kéo ống lên chiếc thuyền rồi dọt lẹ. Cái bọn dịt trên thuyền hồng thêm đưa mắt nhìn tới phía tui nữa, và bởi dậy, tui phải tự bơi dô bờ một mình ên.

Khi tui lên tới bờ sông rồi, cái đám quần chúng ở đó nhảy lên nhải xuống khóc hu hu và vỗ dô lưng tui, rồi người ta khiến tui lên trên vai họ rồi đi tới xe buýt. Nhưng khi xe buýt chạy rồi, ông Quýu mới tới chỗ tui ngồi nhìn tui rồi lắc đầu. “Tao hồng ngờ chú mày bự mà ngu tới mức đó,” ông nói, “chú mày hồng thấy được là cái điều tốt nhứt có thể xảy ra cho Hoa Kỳ là cứ để cho cái tên dịt đực đó chết chìm hay sao? Lâm, chú mày đã làm mắc một cơ hội của cả một đời người!”

Bởi dậy, tui đoán là tui đã quậy thúi sự diệc một lần nữa. Tui hồng biếc thiệc. Tui chỉ ráng làm theo lẽ phải thui.

Tụi tui sắp xửa chơi xong hết cái trò ping-pong, và tui hồng còn nhớ nổi ai thua bao nhiêu bàn ai thắng ai nhiều bàn nữa. Nhưng trong thời gian đó, bởi dì tui đã kéo Mao Chủ Tịch ra khỏi dòng sông cho ống khỏi chết chìm, tui đã trở thành một lợi anh hùng dân tộc đối với cái đám ba Tàu.

“Lâm,” Ông Quýu nói, “cái sự ngu ngốc của chú hình như đã biến thành một cái điều lợi. Tui mới nhận được một báo cáo là đại diện ngoại dao Trung Quốc muốn bắt đầu diệc thảo luận địa khả năng mở lại bang giao với chúng ta. Ngoài ra, người Tàu muốn mời chú xem một cuộc đại diễn hành dưới phố tại thủ đô Bắc Kinh, và tui muốn chú phải tự biết cư xử tốt bữa đó.”

Người ta tổ chức một cuộc diễn hành hai hôm sau đó, và đó đúng là một dịp để rửa hai con mắt. Có khoản 1 tỷ ba Tàu ở hai bên đường, dà họ vẫy tay và cuối đầu chào và làm đủ thứ khi tui đi qua. Và đoàn người sể dờn địa một chỗ nghe đồng như là Ku Minh Thằng, là chỗ giống như tòa nhà Cạp Thờ của ba Tàu, dà tại đó chính Mao Chủ Tiệm sẽ gặp mặc tui để cám ơn riêng tui.

Khi tụi tui tới đó, Mao Chủ Tịch đã khô ráo và rất dui được gặp lại tui. Người ta lột một miếng trái bự để tui tui ăn trưa, dà tui được xếp ngồi kế bên Mao chủ tịch. Tui đang ăn nửa chùng thì Mao nghiêng địa phía tui rồi nói, “Tui nghe nói là chú đã ở Việt Nam. Cho phép tui hỏi chú, chú nghĩ như thế nào địa cuộc chiến đó?” Một thông dịt diên dịch lại câu đó cho tui, rồi tui nghĩ địa câu hỏi trong một dài khắc, rồi tui nghĩ là, kệ mẹ nó, niếu thằng chả hồng muốn biết tui nghĩ ra làm sao, thằng chả đã hồng hỏi làm chi, nên tui nói, “Tui nghĩ nó là một đồng kức.”

Thông dật diên dịch lại lời tui cho Mao nghe, và nét mặt Mao chủ tịch trở nên kỳ cục, rồi ông nhìn tui ngơ ngẩn, nhưng rồi mắt ông sáng lên và ông cười thiệt là lớn, rồi ông bắt đầu bắt tay tui rồi gật đầu liên tục y như một con búp bê đồ chơi có cái cổ là cái lò xo. Người ta chụp hình cái cảnh đó lia lịa, và sau đó có đăng lên báo chí ở Mỹ. Nhưng mà cho tới hôm nay tui chưa bao giờ nói cho ai biết tui đã nói di dới Mao chủ tịch để làm cho ông cười như vậy.

Rồi tới ngày tui tui rời xứ Tàu, tui tui ra khỏi khách sạn, có một đám đông thiệt bự ba Tàu tới coi la hò hoang hô và vỗ tay. Tui nhìn dò đám đông thì thấy có một bà mẹ Tàu dới một thằng cu trên vai, và tui thấy tên nhóc này đúng là một tên ngốc Mông Cổ thứ thiệt – hai mắt thì lé xệ, lưỡi thì lè ra ngoài, nước miếng chảy lòng thông và nói bập bập y như mấy đứa ngốc Mông Cổ hay làm. Và rồi, tui hổng thể kiềm chế tui được. Lão Quýu đã ra lệnh cho tui tui hổng bao giờ tới gần cái đám ba Tàu nếu hổng được phép của ông, nhưng tui cứ đi tới đó, trong túi tui có mấy trái ping-pong, tui lấy một trái banh ra, rồi lấy viết ghi chữ X lên trái banh rồi đưa cho thằng bé. Điều đầu tiên mà thằng nhóc làm là nhét trái banh dò họng, nhưng sau đó, khi ma ma của nó cho nó biết cái đó ăng hổng được, thằng nhóc đưa tay ra nắm lấy ngón tay của tui. Rồi thằng bé cười – một nụ cười thiệt là tươi và thân thiện – và bất thành hình, tui thấy những giọt nước mắt trên khuôn mặt bà mẹ và bà ta bắt đầu nói chiện, và thông dật diên của tui tui nói cho tui biết là từ lúc mới đẻ tới giờ, đây là đầu tiên thằng bé cười. Tui nghĩ là có nhiều thứ tui muốn nói cho bà ta biểc, nhưng tui tui đã hổng có thời gian.

Dù sao, khi tui bắt đầu phải đi, thằng bé quăng trái banh dò phía tui và trái banh ping-pong bay trúng phía sau đầu tui trước khi tưng dò thằng bé. Và tui đã may mắn nửa vì ai đó đã chụp hình thiệt đúng lúc, và, dĩ nhiên là tấm hình này kiếm đường dò báo chí. Và tấm hình được đăng với dòng chú thích là “Thiếu Nhi Trung Quốc Biểu Lộ Lòng Cảm Phấn dới Bọn Tư Bản Mỹ.”

Dù sao đi nữa, Lão Quýu đi tới rồi kéo tui ra chỗ khác và hổng bao lâu, tui tui đã bay cao trên máy bay. Điều cúi cùng ông nói dới tui trước khi máy bay đáp xuống Hoa Thịnh Đốn là, “Lâm nè, tui nghĩ là chú đã biết phong tục của người Hoa là nếu mình cứu mạng một người Tàu thì mình phải chịu trách nhiệm dò mạng sống người đó mãi mãi.” Rồi lão Quýu có một nụ cười lơ bần trên khuôn mặt của lão, và ông tới ngồi kế bên tui trên máy bay, và người ta nói tui tui gài dây an toàn và hổng được đứng dậy. Rồi thì, tui nhìn dò ông rồi tui dịch một cú lớn nhứt trong đời tui. Âm thanh phác ra đồng như tiếng cưa máy. Ông Quýu lơ lơ con mắt ra luôn và nói, “Ồi trời ơi!” và bắt đầu quạc không khí, cùng lúc ráng tháo dây an toàn ra.

Một cô tiếp viên hàng không thiệt là đẹp chạy tới để coi chiện dò ồn ào xải ra, và lão Quýu đang ho sặc sụa và bất thành hình tui cũng bắt đầu quạt không khí, tui bịt mũi và chỉ dò phía lão Quýu, và tui la lên, “Ai đó, làm ơn mở cửa sổ dùm,” đại loại như vậy. Lão Quýu, mặt lão đỏ bừng lên và bắt đầu phản dới, chĩa tay ngược lại dò phía tui, nhưng cô tiếp diên chỉ cười rồi trở dò chỗ ngồi của cổ trên máy bay. Sau khi lão Quýu hết cà lăm lạp bập, ông mới bắt đầu xửa cổ áo rồi vừa thở hổn hển vừa nói dới tui, “Lâm, đó là cái điều lơ mắng kinh khủng nhứt chú đã làm.” Nhưng tui chỉ neoh mắt cười và nhìn thẳng phía trước.

Người ta gửi tui dò lại Phước Định sau đó, nhưng thay vì đưa tui dò Đại Đội Hơi Nóng, người to cho tui biết là tui sẽ được ra khỏi Quân đội sớm hơn. Chỉ một hay hai hôm hay sao đó, rồi tui

hết là lính. Người ta cho tui một ít tiền để mua một vé xe đò nhà, và bản thân tui cũng còn mấy đồng. Bây giờ tui phải quyết định tui sẽ làm cái gì.

Tui biết là tui nên đò nhà để gặp má tui, bởi dì Má đang ở nhà tế bần, đại loại như vậy. Tui cũng nghĩ là có lẽ tui nên bắt đầu làm cái thương nghiệp đánh tôm, và làm cái gì đó cho đời tui, nhưng toàn bộ thời gian này, sâu trong tâm tui, tui luôn nghĩ tới Duyên tại Đại Học Há-Vợt. Tui tới trạm xe buýt, và xuống trên đường đi, tui ráng nghĩ mình phải làm cái gì cho phải. Nhưng khi tui tới lúc tui mua vé, tui nói dối người ta tui muốn đi Bót Tân, nơi có Đại Học Há-Vợt. Có những lúc mà bạn hồng thể để lẽ phải làm cản đường đi của bạn.

Chú thích:

Quý = Mister Wilkins, thuộc bộ Ngoại Giao Mỹ, đi cùng Đội Bóng Bàn Hoa Kỳ sang Bắc Kinh với Lâm.

Bót Tân = Boston, thủ phủ và thành phố lớn nhất của bang Massachusetts.

Chương 10

Tui hông có địa chỉ gì của Duyên hết ngại trừ một hộp thư bu điện, nhưng tui có một thư của cô nàng trong đó có tên của một chỗ mà Duyên nói cô đang chơi nhạc dới bang nhạc của cổ, bang nhạc Trúng Nút. Chỗ đó có tên là Câu Lạc Bộ Chồn Nọc. Tui rán cuộc bộ tới đó từ ga se lửa, nhưng tui cứ bị lạc goài, nên cuối cùng, tui đón một chiếc tắc-xi. Mới sau buổi trưa nên hông có khỉ gì trong câu lạc bộ ngoài hai tên say rượu và khoản một phân rượu đọng dưới sàn, còn sót lại từ đêm hôm trước. Nhưng có một anh chàng trong quầy nói là Duyên và cái đám bang nhạc sẽ tới đó vào khoản 9 giờ tối. Tui hỏi tui chờ ở đây được hông, và anh ta trả lời là, “Được chứ,” vì dậy mà tui ngồi xuống chờ 5, 6 tiếng đồng hồ cho nhẹ chung. Rồi người ta tràn đô câu lạc bộ như nước lụt. Cái đám này hầu hết có dáng dấp sinh diên nhưng ăn diện giống như người biểu diễn ở hội chợ hay gánh xiếc. Ai cũng mặc quần đin xanh dới áo thun và toàn bộ cái đám con trai điều râu ria bù xù và đeo mắc kiếng và cái đám con gái thì tóc giống như ổ gọ, bạn có thể nghĩ là một con chim có thể bay ra bất cứ lúc nào. Lúc này thì cái đám bang nhạc đã tới và đang bày gánh hát. Có 3 hay 4 tên và họ có một đồng bự đồ nghề điện tử, phíp cầm tùm lum hết. Chắc chắn là ghuy mô hơn cái bang nhạc của tui tui tại Hội Sinh Viên, ngày tui còn ở Đại Học. Và tui cũng hông thấy Mỹ Duyên ở chỗ nào hết.

Sau khi họ sắp xếp xong đám đồ điện tử, họ bắt đầu chơi, và cho phép tui nói: cái đám này thiệt là âm ỷ! Đủ thứ loại đèn màu bắt đầu chớp chớp loạn xạ và âm nhạc của họ làm nghe giống như máy bay phản lực đang cắc cánh. Nhưng mà cái đám đông thì khoái rên rĩ và mọi người bắt đầu la hò vui vẻ. Rồi một ánh đèn tỏa xuống sàn ở một bên của sân khấu, và hiện ra dưới ánh đèn – chính là cô nàng Duyên!

Duyên đã thay đổi so với cái hình ảnh mà tui biết địa nàng. Thứ nhứt, tóc của Duyên thả dài tới dít, và cô nàng đang đeo kính râm, vào buổi tối! Cô nàng mặc quần đin xanh vào cái áo có góa nhiều nút làm cho cổ nhìn giống như cái máy đổi dây ở tổng đài điện thoại. Bang nhạc rộ lên nửa và Duyên bắt đầu hát. Cô nàng nắm mi-cờ-rô và múa dồng dồng sân khấu, nhảy lên nhảy xuống guơ tay và hất tóc. Tui ráng để ý nghe coi bài hát nói gì, nhưng bang nhạc chơi lớn quá tui nghe hông nổi, họ động trống, đập phíp dương cầm, và hành hạ cây đàn tây ban cầm cho tới lúc có vẻ như cái mái nhà bắt đầu bị móp méo. Tui đang suy nghĩ, hông biếc đây là cái trò khỉ dì dậy?

Sau một hồi lâu, bang nhạc nghỉ xả hơi nên tui đứng dậy và ráng đi đô cái cửa dẫn tới hậu trường. Nhưng có một tên đứng chặn ở đó nói là tui hông thể đô được. Khi tui đi địa lại chỗ ngồi của tui, tui để ý là ai cũng nhìn trừng trừng đô bộ đồ lính của tui. “Ông bạn có bộ đồ trang phục độc như thịt dít,” người nào đó nói, rồi một người khác nói, “Goái dị thiệt!” rồi một tên khác nữa nói, “Có thiệt thẳng chả là lính hông?”

Tui bắt đầu cảm thấy mình là một tên ngố nửa, vì dậy, tui bước ra ngoài, nghĩ là tui nên đi lòng vòng và suy nghĩ thêm địa mọi sự diệc. Tui đoán là tui đã đi bộ được được nửa tiếng hay sao đó, và khi tui trở lại câu lạc bộ, có một hàng người dài thòn đang chờ để đi đô câu lạc bộ. Tui mới tới đầu hàng rồi ráng dãi thích cho cái tên ở đó là toàn bộ đồ đạc của tui đang ở bên trong đó, nhưng hấn kêu tui đi tới cuối hàng và chờ. Tui đoán là tui đứng chờ trong hàng một tiếng hay sao đó, và cùng lúc nghe nhạc động ra từ bên trong, và tui phải nói là nghe bên ngoài thiệt

sự là có hay hơn khi nghe ở trong cái chỗ khỉ đó.

Dù sao đi nữa, sau một hồi lâu, tui cũng chán nên tui đi xuống con hẻm đi vòng tới phía sau của cái cầu lạc bộ. Có mấy cái bậc thang nhỏ ở đó nên tui ngồi xuống và nhìn đám chuột rượt đuổi nhau trong đồng rác. Tui có ác-mô-ni-ca trong túi tui, vì vậy, để diệt thời gian, tui lấy nó ra chơi tí xíu. Tui có thể nghe được tiếng nhạc từ bang nhạc của Duyên, và sau một hồi, tui có thể chơi ác-mô-ni-ca chung với âm thanh từ bang nhạc, đại loại là tui phải dùng cách thổi nửa cung để có được những nốt lưng chừng để mà trộn dờ được dai điệu của họ. Tui hồng biết tui làm như vậy bao lâu, nhưng hồng có lâu lắm trước khi tui có thể chơi theo ý của tui, lên tông Đô Trưởng, và tui rất ngạc nhiên vì thấy là hòa âm nghe có vẻ hồng có tề lắm – miễn sao mà tui hồng phải để ý nghe riêng từng âm thanh một khi chơi.

Bất thành lờn cánh cửa mở bung đằng sau tui và Duyên đang đứng ở đó. Tui đoán là bang nhạc đang nghỉ xả hơi nửa nhưng tui đã hồng biết và vẫn tiếp tục chơi.

“Ai ở ngoài đó vậy?” Duyên nói

“Tui nè,” tui nói, nhưng mà trong hẻm thiệc là tối nên Duyên thò đầu ra cửa và nói, “Ai đang chơi ác-mô-ni-ca đó?”

Tui đứng dậy và hơi sấu hổ vì đang mặc đồ lính, nhưng tui nói, “Tui nè. Lâm nè.”

“Ai?” Duyên nói

“Lâm.”

“Lâm? Ngô Lâm!” và thình lình cô ta chạy ra và thả người của cổ dờ vòng tay của tui.

Tui và Duyên, tui tui ngồi ở hậu trường và hỏi thăm nhau dĩa mọi diệc trong khi chờ đợi màn trình diễn kế tiếp của Duyên. Hồng hẳn là cô ta đã bỏ học, cô ta đã bị đuổi ra khỏi trường khi người ta bắt gặp cổ trong phòng của một tên đực rựa vào một điêm. Vào lúc đó, đó là một vi phạm thuộc loại phải bị đuổi khỏi trường. Cái tay chơi đàn băng cầm đã bỏ chạy qua Gia Nả Đại để trốn quân dịt và bang nhạc bị rả bầy. Duyên đã ra khỏi Gia Châu một thời gian, rồi đã cài hoa trên tóc, nhưng cô nàng nói là người ta là một đám quái thai lúc nào cũng bị phê bởi xì ke ma túy, rồi Duyên gặp được một thằng đực rồi đi theo hẳn tới Bót Tân, và họ cùng tham gia diễn hành cho Hòa Bình, nhưng ruốt cuộc cái tên đực rựa này thực ra là một tên Bê Đê tức là Bộ Đội hay Bù Đớp gì đó, và vì vậy, cô nàng chia tay với tên lại cái này, rồi Duyên cặp với một tay thứ thiệt chiên diễn hành cho hòa bình một cách nghề nghiệp, và tên này cũng chế tạo bom, làm nổ tung nhà và cao ốc. Quang hệ với tên này cũng hồng bền, và rồi cô nàng cặp với một ông giáo sư ở Đại Học Há-Vợt, nhưng rồi mới biếc ổng đã có vợ. Kế tới, cổ cặp với một anh chàng thiệc là tử tế nhưng một hôm cả Duyên và anh bạn trai này bị tóm dịt bởi dì ăn cắp đồ trong thương xá, và cô nàng đã quyết định là đã tới lúc cô nàng phải thực sự tỉnh trí lại.

Cô nàng bị lôi cuốn dờ bang nhạc Trúng Nứt, và họ bắt đầu chơi loại nhạc mới, khá thịnh hành ở vùng Bót Tân, và họ còn sẽ được đi tới Nử Ướt để thu băng cho một bộ sưu tập âm nhạc vào từng tới nữa. Duyên nói là cổ đang cặp với một tay học ở Đại Học Há-Vợt, là một sinh viên triết học, nhưng sau màn biểu diễn tối nay, tui có thể dĩa nhà với Duyên và ở chung với họ. Tui rất thất vọng vì Duyên đã có người tình, nhưng mà tui hồng còn chỗ nào nương thân nữa, bởi

dậy, tui đi theo Duyên.

Đỗ Rỗ là tên của bạn trai của Duyên. Đây là một tên nhỏ con cỡ chừng 45 ký lô, có bộ tóc đồng như cái chổi lông gà và đeo thiếc nhiều sâu chuỗi quanh cổ và khi tui tui bước dõ nhà, hấn ngồi trên sàn, ngồi thiền giống như một giáo chủ.

“Anh Rỗ,” Duyên nói, “Đây là anh Lâm. Là bạn của em ở dưới quê, ảnh sẽ ở tạm dới tui mình một thời dan.”

Tay Rỗ này hồng nói gì hết, nhưng hấn ta vẩy tay giống như Đức Giáo Hoàng đang bang phép lành cho cái gì đó.

Duyên chỉ có một cái dường, nhưng cô nàng làm một cái ổ nhỏ cho tui ở sàn nhà và đó là chỗ tui sẽ ngủ. Nó cũng hồng tệ xo dới nhiều chỗ tui đã ngủ trong Quân đội, và nhìn còn đẹp hơn nhiều.

Sáng hôm sau tui thức dậy, Đỗ Rỗ dẫn còn ngồi thiền ở dữa phòng, trên sàn nhà. Duyên làm điểm tâm cho tui, tui tui hồng đựng gì tới Đỗ Rỗ và cứ để hấn ngồi ở sàn, và Duyên đưa tui đi một vòng vùng Cầu Kem. Đầu tiên hết, cô nàng nói là tui phải sắm quần áo mới, bởi dì dân ở đây hồng hiểu và sẽ nghĩ là tui đang kinh dới họ. Bởi dậy, tui tui dõ một tiệm bán đồ thặng dư và tui mua vài bộ đồ một mảnh, hay ô-vờ-rô, và một cái áo khoác của thợ sửa ống nước và thay dõ liền ngay ở trong tiệm, rồi tui bỏ quần áo lính của tui trong một cái túi dấy.

Tui tui đi bộ chung quanh Đại Học Há-Vợt, và Duyên đựng độ một người hồng xa lạ chút nào, đó là ông giáo sư có vợ rồi mà nàng đã cặp trước đây. Duyên vẫn thân mật dới ông ta, mặc dù khi nói chuyện riêng tư dới tui, cô nàng gọi ống là “Kức bị rửa.” Tên của ông này là Tiến Sĩ Bùi Vịt Quác.

Dù sao đi nữa, ông giáo sư đang phấn khởi hồ hởi bởi vì ống sắp sửa dạy một cua mới vào từng tới, và cái cua học này do chính bản thân ống nghĩ ra và tổng hợp lại. Cái môn này gọi là “Vai Trò của Tên Ngốc trong Văn Chương Thế Giới.”

Tui la lên là tui nghĩ cái môn này có vẻ hay à, và rồi ống nói, “Thôi thì, Lâm, sao cậu không vào lớp tôi học? Có thể cậu sẽ thích đó.”

Duyên nhìn tui và ống một cách hơi mắc cười, nhưng cô nàng hồng nói dì hết. Tui tui trở dĩa chung cư, Đỗ Rỗ vẫn còn ngồi chõm hõm ở trên sàn. Tui tui dõ nhà biếp và tui hỏi nhỏ Duyên là cái tay Rỗ này có biết nói chuyện hông, và Duyên nói có, trước sau gì hấn sẽ nói thui.

Trưa hôm đó Duyên đưa tui đi gặp mấy tay trong bang nhạc và nói là tui chơi ác-mô-ni-ca mùi mẩn như ở thiên đàng, và họ cũng nên cho tui thử chơi chung dới bang nhạc tối nay. Một trong mấy tên đó hỏi tui thích chơi bài nào nhưc, và tui nói, “Đích Xi,” và hấn nói hấn hồng nghĩ là hấn đã nghe được tui nói cái dì, nhưng Duyên xen dõ và nói, “Hồng sao đâu, ảnh sẽ biết làm gì khi tai của ảnh nghe được âm nhạc của tui mình mà.”

Bởi dậy, tối hôm đó tui chơi dới bang nhạc và ai cũng đồng ý là tui đang làm một đóng góp quan trọng cho bang nhạc và tui rất khoái ngồi đó nhìn Duyên tung người tung tóc đủ nơi khi biểu diễn ở sân khấu.

Thứ hai tới, tui quyết định dò ngòi trong lớp học của Tiến Sĩ Bùi Vịt Quạc, “Vai Trò của Tên Ngốc trong Văn Chương Thế Giới.” Cái tên của khóa học cũng đủ làm cho tui cảm thấy mình có vẻ rất quang trọng rồi.

“Hôm nay,” Tiến Sĩ Bùi Dịt Quạc nói với lớp học, “chúng ta có một người khách và ông ta thỉnh thoảng sẽ viếng lớp để kiểm tra khóa học. Tất cả chúng ta hãy chào đón ông Ngô Lâm.” Mọi người quay đi phía tui và tui vẫy tay với họ nhẹ nhàng, và rồi lớp học bắt đầu.

“Tên ngốc,” Tiến Sĩ Bùi Vịt Quạc nói, “đã có một dai trò quang trọng trong lịch sử và văn chương trong nhiều năm. Tui nghĩ là tất cả các anh chị đều đã nghe về một anh khờ trong làng, và anh khờ thường là một cá nhân chậm phát triển sống ở một ngôi làng ở đâu đó. Anh khờ thường hay là mục tiêu để mà người ta trêu ghẹo hay khinh rẻ. Sau này, thông lệ của giới quý tộc là cho anh khờ hiện diện trong các màn cười, anh khờ là loại người làm những chiện này chiện nọ để đem nụ cười thoải mái đến hoàng gia. Trong nhiều trường hợp, anh khờ này thực sự ngổ hay khờ, trong một số trường hợp khác, anh ta chỉ là một anh hề, một nhà hài hước...”

Ổng nói như vậy một hồi, và tui bắt đầu thấy rằng mấy tên ngổ hống phải chỉ là những tên vô dụng, mà họ hiện hữu với một mục đích, giống như ông Dân đã nói, và mục đích này là để cho thiên hạ cười. Ít ra, điều này cũng có một giá trị nào đó.

“Mục đích của sự hiện hữu của một anh khờ đối với hầu hết các văn sĩ,” Tiến Sĩ Bùi Vịt Quạc nói, “là để áp dụng cái công cụ đấp-bồ lăn-tăn hay *song quan ngữ*, cái công cụ này cho phép nhà văn để cho anh khờ tự làm trò hề cho thiên hạ chê cười mình, nhưng cùng một lúc sẽ để cho độc giả khám phá ra được cái ý nghĩa lớn lao hơn của cái sự khờ khạo đó. Thỉnh thoảng, một đại văn hào hay thi hào như là Séc-pia còn để cho chính anh khờ khai ra cho mọi người thấy sự ngu ngốc của những nhân vật chánh, và nhờ đó, để lộ ra một sự thật trớ trêu và người đọc mới sáng mắt ra.”

Tới điểm này, tui trở nên hơi bị rối. Nhưng mà điều này là điều bình thường. Dù sao, ông Vịt Quạc Quạc này nói là để giải thích những gì mà ổng nói, tui tui sẽ diễn một cảnh trong vở kịch Vua Lia, trong đó có một anh khờ và một tên khùng dả dạn và chính nhà vua mới là người điên. Ổng kêu cái anh chàng tên là Hà Đình Tân thủ vai Thông Điên của thành Bích Lâm, và một cô gái tên là Liễu Siêu đóng vai Gả Khờ. Một anh chàng khác tên là Hồ Rác gì đó sẽ thủ vai ông vua điên, vua Lia. Rồi ổng nói, “Lâm, chắc là cậu đóng vai Bá Tước thành Cáo Sĩ được chứ?”

Ông Bùi Vịt Quạc nói là ổng sẽ mượn một ít đồ sân khấu từ phân khoa kịch nghệ, nhưng ổng muốn chúng tui tự kiếm trang phục để hóa trang, để mà cái màn kịch đó “thiệt” hơn. Tui cũng nghĩ hổng nổi ra tại sao mà tui dính dò cái chiện khỉ này nữa.

Cũng trong thời gian này có một chiện xảy ra dới Bang nhạc của tui tui, Bang nhạc Trúng Nứt. Một tay từ Nủ Ướt đáp máy bay tới Bót Tân để nghe tui trình diễn rồi ổng nói ổng muốn đưa tui tui tới một phòng thu âm để làm băng nhạc. Hết mấy người trong bang nhạc điều phấn khởi, Duyên cũng dậy, và dĩ nhiên, kể luôn tui luôn. Cái ông từ Nủ Ướt, ổng tên là ông Phi Bình Tiên. Ổng nói là niều mọi chiện iêm đẹp, tui tui có thể là một hiện tượng nóng hổi nhất kể từ khi cái trò chơi bóng chày ban đêm được phát minh. Ông Tiên nói là tui tui hổng cần làm gì hết ngoài diệc ký dấy tờ và rồi bắt đầu trở nên dàu có.

Dũng, tay chơi đàn dương cầm điện hay ki-bô của ban nhạc, chỉ tui chơi chơi ki-bô chút ít, Mưu, tay trống, cũng để cho tui động trống vài lần. Cũng vui khi tui học chơi tất cả các nhạc cụ, kể luôn ác-mô-ni-ca. Mỗi ngày tui tập chút ít, và mỗi tối bang nhạc chơi ở Câu lạc bộ Chồn Nọc.

Rồi một hôm tui ở đại học địa thì thấy Duyên đang ngồi một mình trên chiếc ghế dài. Tui hỏi Duyên Đổ Rổ đâu, và Duyên nói hần “xù” cổ rồi. Tui hỏi tại sao vậy, và Duyên nói, “Bởi dì ảnh là một thằng khốn nạn mất đại đô dụng như mấy thằng khác,” và bởi vậy tui mới nói, “Sao tui mình hồng đi ra ngoài kiếm cái gì ăn tối rồi tui mình nói địa chiện này luôn?”

Duyên, theo lẽ tự nhiên, làm hết cái phần nói và thiệc ra đó là chỉ là một chuỗi phàn nàn địa đàn ông. Cô nàng nói đàn ông tui tui “lười biếng, phi trách nhiệm, ích kỷ, đàn ông là những đồng cấu thấp hèn.” Cô ta nói thao lao bất tiết một hồi rồi bắt đầu khóc. Tui nói, “Thôi, Duyên đừng khóc, đừng buồn. Đâu có cái gì đâu. Dù sao, tui thấy cái tên Đổ Rổ Đổ Rác gì đó, đâu có xứng đáng dới Duyên khi mà hần lúc nào cũng ngồi chồm hồm ở sòng nhà như vậy, dà tất cả chiện khác nữa.” Rồi cô nàng nói, “Đúng rồi, chắc là anh Lâm nói đúng đó. Em muốn địa nhà ngay bây giờ.” Và rồi tui tui đi địa nhà.

Khi tui tui địa tới nhà, Duyên bắt đầu cởi hết guần áo. Cô nàng chỉ chừa có cái quần lót nhỏ chút xíu, dà tui chỉ ngồi trên cái ghế dài dà bộ hồng thấy, nhưng Duyên đi tới và đứng trước mặt tui rồi nói, “Lâm, em muốn anh *chịch* em ngay bây dờ.”

Lút này thì một cọng tóc quẹt đô tui cũng đủ làm cho tui té chổng gọng! Nhưng tui chỉ ngồi đó ngó ngẩn nhìn Duyên. Rồi cô nàng ngồi xuống kế bên tui và bắt đầu nghịch cái guần của tui, và điều kế tới tui biết, là cô nàng cởi áo tui rồi ôm tui và hun tui tùm lum đủ chỗ hết. Lúc đầu, tui chỉ thấy hơi kỳ kỳ vì Duyên làm mấy chiện như vậy. Dĩ nhiên tui đã mơ chiện này từ lâu, từ trước tới giờ, nhưng tui hồng bao dờ nghĩ là chiện sẽ xảy ra như vậy. Nhưng mà..., tui đoán là cái dì đó đã tới trong tui, và tui hồng còn quang tâm đây là chiện tui đã hồng ngờ tới nữa, bởi dì tui tui đã lăn tròn trên cái ghế dài dà guần áo của tui tui đã gần như rút hết, và lúc này Duyên kéo cái quần lót của tui xuống luôn, rồi mắ của cô nàng mở thiệc bự khi cô nàng nói, “Ồ... ồ... ồ, anh Lâm, anh nhìn coi anh có cái dì dưới đây nè!” và cô nàng nắm lấy tui y chang như chị Phụng đã làm ngày trước, nhưng Duyên hồng bao giờ nói cái gì địa cái dụ tui phải nhắm mắ lại, cho nên tui đã hồng nhắm mắ.

Rồi thì tui tui làm đủ thứ khỉ trong buổi chiều hôm đó mà cho dù tui có điên tui cách mấy cũng hồng bao giờ dám mơ tưởng tới. Duyên chỉ tui đủ thứ khỉ mà một mình tui, tui hồng thể nào tưởng tượng ra nổi – theo chiều ngang, rồi theo chiều dọc, chổng ngược, theo chiều mông, theo chiều dài, kiểu chó trong hang bắc chó, kiểu đứng, kiểu ngồi, kiểu khom người xuống, kiểu ngửa người lên, từ trong ra ngoài và từ ngoài đô trong – kiểu di nhút tui tui hồng thử là kiểu hai đứa xa nhau, chắc phải gọi là kiểu “Anh ở đầu sông em cuối sông!” Tui tui lẳng qua lăn lại đủ chỗ trong phòng khách và lăn tọt đô nhà biếp, chui xuống bàn ghế và đồ đạc, lăn và đá trúng đủ thứ khỉ đổ và rút tùm lum hết, chần mền chiếu gối cũng bị kéo rút xuống sàn, miếng thảm trải ở sàn nhà cũng bị cuốn cong goẹo tùm lum, tui tui còn đô tình làm ti-vi bật lên nữa. Đừng hỏi tui tại sao, nhưng sau cùng thì tui tui làm chiện đó trên cái bồn rửa chén. Khi tui tui xong rồi, Duyên chỉ nằm ở đó một hồi lâu, rồi nàng nhìn tui rồi nói, “Trời ạ, anh Lâm, anh đã ở đâu trong suốt cuộc đời của em?”

“Tui ở lòng dòng chỗ này, rồi chỗ khác”, tui nói.

Mọi thứ theo tự nhiên trở nên khác đi dựa tui và Duyên sau chiến đó. Tui tui bắt đầu ngủ chung một giường, chiến này lúc đầu cũng hơi lạ đối với tui, nhưng chắc chắn là tui cũng quen luôn. Khi tui tui trình diễn ở Câu Lạc Bộ Chồn Nọc, Duyên thường xuyên đi tới tui guậy cho tóc tui rối lên, những ngón tay của cô nàng cũng hay tới gãi sau ót của tui từ trên xuống dưới. Bất thành hình, mọi chiến bắt đầu thay đổi đối với tui – như là toàn bộ cuộc sống của tui như chỉ mới khởi đầu, và tui là anh chàng hạnh phúc như trên thế giới.

Chú thích:

Bùi Vịt Quác = Tiến Sĩ Bùi Việt Quát. Doctor Quackenbush, Giáo Sư Đại Học Harvard, cũng là một tình nhân cũ của Duyên.

Cáo Sĩ = Gloucester, một địa danh ở Anh Quốc

Cầu Kem = Cambridge, một địa danh ở Hoa Kỳ

Chồn Nọc = Câu lạc bộ Hodaddy

đắp-bồ lẫn-tăn = double entendre, dohop xin tạm dịch là song quan ngữ. (Xin lỗi các học giả Việt Văn) dohop hiểu đây là lỗi viết văn làm cho người đọc có thể hiểu theo hai nghĩa khác nhau.

Đích Xi = Dixie, tên một bài hát, Dixie là tiếng lóng ám chỉ Miền Nam Hoa Kỳ.

Đỗ Rổ = Rudolph, người tình của Duyên học Triết Học ở Đại Học Harvard

Dũng = George, tay đàn keyboard của ban nhạc Trứng Nứt (The Cracked Eggs)

Gia Châu = Bang California của Hoa Kỳ

Hà Đình Tân = Elmer Harrington III, một sinh viên trong lớp học của giáo sư Bùi Việt Quát

Hồ Rác = Horace, một sinh viên trong lớp học của giáo sư Bùi Việt Quát

Lia = Vua Lia, King Lear, một bi hài kịch của William Shakespeare.

Liều Siêu = Lucille, một nữ sinh viên trong lớp học của giáo sư Bùi Việt Quát

Muru = Mose, tay trống của ban nhạc Trứng Nứt (The Cracked Eggs)

Phi Bình Tiên = Feeblestein, tên của người môi giới muốn làm băng nhạc cho ban nhạc Trứng Nứt.

Séc-pia = “Guy Dâm Séc-pia”, Đại thi hào William Shakespeare

Thông Điên của thành Bích Lâm = Mad Tom o’Bedlam, một nhân vật trong truyện King Lear của William Shakespeare.

Chương 11

Đã tới ngày tui tui phải đóng kịch trong lớp học của Giáo Sư Bùi Vịt Quác tại Há-Vọt. Cái cảnh mà tui tui phải đóng là lúc Vua Lia và tên khùng của ổng phải đi ra ngoài, tới một cái bãi hoang đồng như cái đầm lầy hay đồng ruộng bỏ trống, một cơn dông ụp tới và mọi người cùng chạy dõ một cái liều tồi tàn gọi là cái “Hồ Vẹo”

Bên trong cái hồ vẹo này có một người đàn ông khùng tên là Thông Điền của thành Bích Lâm đang cư ngụ, thực ra đây là một nhân vật tên là Đức Gia, ổng dả dạng làm một tên khùng bởi dỉ ổng bị một ông anh mất đại lợi dụng. Ngoài ra, ổng đưa vào lút này dả điên hoàng toàn và Đức Gia cũng giả bộ điên luôn, và cái anh khờ thì dĩ nhiên là có những cử chỉ như... một tên khờ. Vai của tui đóng là Bá Tước thành Cáo Sĩ, là tía của Đức Gia, và là người thuộc cái loại hồng có cong cong goẹo goẹo như mấy tên khỉ khác.

Giáo sư Bùi Vịt Quác bày biện cái mền củ hay cái khỉ gì đó để cho giống cái nhà tồi tàn hồ vẹo, dả ổng có cái gì đó đồng như cái máy thổi làm ra tiếng giống như mưa dông – một cái goạt điện bự dới mấy cái kẹp phơi quần áo kẹp mấy miếng dấy dõ cảnh quạc. Dù sao đi nữa, Hà Đình Tân đang đi tới, trong vai vua Lia đang mặc bao bố và đầu hấn thì đội cái rổ. Cô gái đóng vai anh khờ kiểm đầu đó được bộ đồ khờ, với cái nón lủi trai có cột nhiều cái chuông, cổ cũng kiểm đầu ra được đôi dày dài thòn, mũi dày thì cuốn cong lên y như của tui Ả Rập. Cái tên thủ vai Thông Điền thành Bích Lâm kiểm đầu ra được bộ tóc giả kiểu bang nhạc Bít Thờ và quần áo củ từ thùng rác nào đó, hấn cũng dùng đất sình để sơn cái mặt của hấn. Ai cũng làm diệc hết xúc là nghiêm chỉnh.

Có lẽ tui đẹp chai nhứt trong đám, bởi dỉ Duyên đã dành thời gian may cho tui một trang phục từ khăn trải dường và tui mặc cái áo gối giống như cái tả của em bé, Duyên còn làm cho tui một cái khăn choàng hiệp sĩ bằng miếng khăn trải bàn, đồng như siêu nhân súp-bờ man hay bện.

Dù sao đi nữa, Giáo sư Vịt Quạc Quạc đã mở cái máy làm gió của ổng và kêu tui tui bắc đầu từ trang 12, khi mà Thông Điền đang kể dĩa chuyện buồn của hấn.

“Xin hãy ban chút bố thí cho tại hạ là Thông Điền, kẻ đang bị quấy nhiễu bởi một quỷ sa tăng thiệc là kinh tửm.” Thông Điền nói.

Và Vua Lia nói, “Cái gì? Có phải các con gái của hấn đã làm cho hấn rơi dõ cái hoàng cảnh này hông? Ngươi hồng còn cái dỉ sao? Ngươi đã cho hết tất cả rồi sao?”

Và tên khùng nói, “Hông, hấn còn một tấm chắn, nếu không thì tất cả chúng ta đều bị xấu hổ.”

Mấy cái khỉ này kéo dài một hồi, rồi tên khùng nói, “Màn đêm lạnh lẽo như thế này sẽ biến chúng ta thành kẻ khùng và kẻ điên.”

Và tên khùng đã đúng thiệc trong câu nói này.

Ngay chóc lúc này, tui phải xách một ngọn đuốt và phải đi dõ cái Hồ Vẹo, ông giáo Quạc đã mượn cây đuốt từ phân khoa kịch nghệ. Tên khùng hô lên, “Hãy nhìn xem! Một ngọn lửa đang

đi tới!” Giáo vẹt Quạc quạc châm ngọn đuốc cho tui và tui đi dò phòng và đi dò cái Hồ Vẹo.

“Đây là tên quỷ hôi hám Bát Đản Mặc Quả Tàu Lư,” Thông Diên thành Bích Lâm nói.

“Tên đó là dì dậy?” Nhà vua hỏi.

Và tui nói, “Tạo sao nhà ngươi lại ở đó? Nhà ngươi ghúy danh là chi?” Thông diên nói là hẳn chỉ là “Thông, một kẻ đáng thương ăn ết nhái đang bơi, cóc ểnh ương đang nhái, nòng nọc đang guây, và các loài lưỡng thể...” và hết cái đám rác rưởi tầm bậy tầm bạ dì đó, và tui phải dả bộ bất thành lìn nhận diện ra nhà vua, và nói:

“Ồi trời! Ngài hồng còn người đồng hành nào tốt hơn sao?”

Và Thông diên, hẳn trả lời, “Hoàng tử của bóng tối là một người hào goa phong nhĩ – tên là Đỗ Mộ, và Hồ Mả.”

Bây giờ, cái máy làm gió đang thổi thiệt là mạnh, và tui nghĩ là Giáo Sư Dịt Quạc Quạc đã hồng có nghĩ ra là tui cao hơn hai thước khi thăng chả làm cái chòi Hồ Vẹo này, bởi dì cái cây đuốc tui đang cầm đã đụng cái trần của cái chòi rồi.

Thông Diên, đúng ra hẳn phải nói, “Kẻ hèn tội nghiệp này đang bị cảm lạnh,” nhưng hẳn lại nói, “Coi chừng cây đuốc!”

Tui nhìn dò cuốn sách coi cái câu đó nằm ở chỗ nào, rồi Hà Đình Tân nói dới tui, “Cẩn thận dới cái cây đuốc, cái đồ ngốc!” và tui nói lại dới hẳn là, “Ít nhứt có lần trong đời tui, tui đã hồng có ngu – Nhà ngươi mới chính là tên ngốc!” Và bất thành lìn, cái mái nhà chòi bị bốc lửa cháy và rớt dò cái đầu tóc giả Bít Thờ của Thông Diên làm cho nó cháy luôn.

“Làm ơn tắt cái máy làm gió cô hồn đó đi!” người nào đó la lên, nhưng đã quá trễ. Tất cả điều bị cháy bùng lên!

Thông Diên la ó ồm tỏi, còn Vua Lia thì cời cái rối trên đầu ống rồi đập nó dò đầu của Thông Diên để dập tắt ngọn lửa. Người ta nhảy tùm lum chung quanh và ho sặc sụa và chưởi thề om xòm, còn cô gái đóng đai thăng khờ thì bị nổi cơn kích động rít lên và khóc lớn, “Tất cả chúng ta sẽ bị chết hết!” Trong một vài dây đồng hồ, điều cổ nói có vẻ hồng có sai lầm.

Tui nhìn phía sau tui, và trời sập niếu cái khăng choàng hiệp sĩ của tui hồng bị cháy, bởi dậy, tui tổng cái cửa sổ mở bung rồi đưa tay ôm cô gái khùng ở bụng rồi nhảy qua cửa sổ. Đây chỉ là cánh cửa sổ ở lầu hai và có một cái bụi rậm rạp ở dưới đó đỡ lấy tui tui, nhưng vì là dờ ăn trưa nên có hàng trăm người lẫn guẩn ở sân. Và tui tui đáp xuống đó cùng bốc lửa và bốc khói.

Khói đen tuông ra từ cái cửa sổ đã mở của lớp học, và bất thành lình Giáo Sư Vẹt Quạc quạc lú đầu ra cửa sổ nhìn chung quanh và quạc quạc như con dịt, ống đưa tay ra và rung nắm đấm, mặc ống toàng là bụi khói đen.

“Lâm, dịt mẹ mày ngốc như con kẹt – ngu như cái lỗ dích! Mày phải trả dá đắc cho cái dụ này!” Cô Khùng bây giờ bò lom khom trên đất, khóc lóc và vặng dẹo hai bàn tay nhưn cổ có vẻ hồng sao – chỉ có bị đen ở dài chỗ bên ngoài thui – và vì dậy, tui chầu thiệt lệ – tui dọt qua cái sân thiệt là nhanh, cái khăng choàng của tui vẫn còn cháy, và khói vẫn xì ra sau tui. Tui chạy liên tục hồng nghĩ cho tới khi tui dìa tới nhà, và khi tui vô được căng chung cư, Duyên nói, “Anh

Lâm, vở goạc cảnh của anh thế nào rồi? Em cá là anh đã đóng kịch thật tiệt đời!” Nhưng rồi mặc cô ta có vẻ hơi ngộ ngĩnh. “Mà anh Lâm nè, anh có ngửi được cái mùi khéck khéck như là cháy ở đâu đó hông?” Duyên hỏi.

“Đó là câu chuyện khá dài,” tui nói.

Dù sao đi nữa, sau cái dụ đó tui hổng còn dự cái lớp “Vai Trò của Tên Ngốc trong Văn Chương Thế Giới” nữa, bởi dì tui đã thấy quá đủ rồi. Nhưng bởi dì mỗi tối, tui và Duyên chơi nhạc dới Bang Nhạc Trúng Nức, tụi tui chịch nhau suốt ngày dài, rồi đi dạo và pic-nic ở bờ sông Chao, và tụi tui như đang sống ở thiên đàng. Duyên đã sáng tác ra một bản nhạc thiệt mềm mại và dễ thương tên là “Yêu Em thiệt Lâu, thiệt Mạnh, thiệt Nhanh,” và tui chơi củng cỡ 5 phước ác-mô-ni-ca cho bài này. Mùa Xuân đã qua thiệt tiệt vời và tới mùa Hè tụi tui xuống Nủ Ưót để làm bản nhạc cho ông Phi Bình Tiên, và mấy tuần sau nữa, ổng gọi điện thoại cho tụi tui và nói tụi tui sắp sửa có bộ sưu tập âm nhạc. Hổng bao lâu sau đó, ai củng kêu tụi tui tới chơi nhạc ở thành phố của họ, và tụi tui có được một số tiền lớn từ ông Phi Bình Tiên, rồi tụi tui mua một chiếc se buyết thiệt là bự có giuờn, tủ và đủ thứ khỉ trong đó và tụi tui đi du lịch thoải mái dới chiếc se này.

Rồi có một chuyện nữa xảy ra trong thời kỳ này và có một vai trò lớn trong cuộc sống của tui. Một đêm, sau khi chơi xong màn một ở Câu Lạc Bộ Chồn Nọc, thằng Mư, tay trống của ban nhạc Trúng Nức đưa tui ra một chỗ vắng và nói, “Lâm, mày thiệt là đàng hoàng và đứng đắn đủ thứ, nhưng mà có cái này tao muốn mày thử và tao nghĩ là nó sẽ làm mày chơi ác-mô-ni-ca hay hơn nữa.”

Tui mới hỏi cái dì dậy, và thằng Mư nói, “Đây nè,” và nó đưa tui một miếng thuốc lá nhỏ. Tui mới nói dới nó là tui hổng húc thuốc, và cám ơn nó, nhưng thằng Mư nói, “Lâm, cái này hổng phải là miếng thuốc bình thường. Nó có cái dì bên trong làm cho chung trời mở rộng, làm tâm hồn mày mở cửa.”

Tui nói dới thằng Mư là tui hổng chắc là tui cần mở rộng chung trời hay tâm hồn dì ráo trội, nhưng mà nó có dễ như cứ nài nỉ goài. “Ít ra mày củng thử một chút chứ,” nó nói, và tui nghĩ một chút rồi kết lựm là một miếng thuốc nhỏ hổng có chết thằng thằng Tây thằng Tàu nào hết, nên tui đã húc thử.

Và, cho phép tui nói điều này: Chân trời và tâm hồn của tui thực sự đã rộng mở ra.

Mọi thứ có dễ chậm sống và tươi đẹp, hồng hào sáng chói. Cái phần hai của bang nhạc mà tụi tui chơi tối hôm đó đúng là lần chơi hay nhứt trong đời tui, giống như tui đã nghe được hết các nốt nhạc một trăm lần, khi tui chơi ác-mô-ni-ca dới nó, và sau đó, thằng Mư tới tui và nói, “Lâm, nếu mày thấy cái đó tốt – mày dùng nó khi chịch đi!”

Tui nghe lời thằng Mư và làm thử, và nó cũng đã nói hổng sai tí nào dĩa chuyện đó. Tui dùng một phần tiền để mua thứ khỉ đó cho tui, và rồi hổng bao lâu, trước khi mà tui phát hiện ra thì tui đã húc thứ khỉ đó mỗi ngày. Cái vấn đề di nhứt là, sau một thời gian cái khỉ đó làm tui mỗi ngày mỗi ngu hơn hay sao đó. Và mới thức dậy vào buổi sáng, tui đã “phi” một miếng rồi, hình như là người ta gọi nó là “xì ke” hay ma tí ma tàu, đại loại như dậy, và tui nằm ở đó xuốc ngày cho tới lúc phải đi chơi nhạc mới ngồi dậy. Thời gian đầu Duyên hổng nói dì hết, bởi dì tui biểc là cô

nàng cũng đã kéo một vài hơi cái khỉ này, nhưng rồi một hôm nàng nói dối tui, “Anh Lâm, anh hồng nghĩ là anh hít cái khỉ đó quá nhiều hay sao?”

“Anh hồng biếc,” tui nói, “bao nhiêu mới là góa nhiều?” Và Duyên nói, “Hít như anh bây giờ là góa nhiều rồi đó.”

Nhưng mà tui đã hồng muốn ngưng. Dù sao, thứ khỉ này làm cho tất cả những lo lắng của tui đi đâu mất, mặc dù thực sự là tui cũng hồng có gì để phải lo lắng nhiều hết. Buổi tối, tui ra ngoài trong lúc bang nhạc nghỉ dài lao ở Câu Lạc Bộ Chồn Nọc và tui ngồi trong đường hầm rồi nhìn lên bầu trời với sao đêm. Nhưng mà nếu trời hồng có ngôi sao nào, tui cứ cứ nhìn, và một đêm, Duyên ra ngoài và thấy tui đang nhìn lên trời ngắm trời mưa.

“Anh Lâm, anh phải chấm dứt việc hít cái khỉ đó,” Duyên nói. “Em đang lo lắng địa anh, bởi vì anh hồng chịu làm cái gì hết mà cứ chơi và nằm suốt ngày. Như vậy hồng có lành mạnh chút nào. Em nghĩ là anh cần trốn khỏi chỗ này một thời gian. Bang nhạc hồng có chương trình gì hết ở Tỉnh Phố kể từ ngày mai, nên em nghĩ là tui mình nên đi đâu đó để nghỉ mát. Hay là mình đi tới miền núi đi.”

Tui gật đầu. Nhưng ngay tui còn hồng rõ là mình có nghe hết Duyên nói cái gì hồng nữa.

Rồi thì tối hôm sau ở Tỉnh Phố, tui ra cửa phía sau hậu trường để đi ra ngoài hút một điếu khỉ đó. Tui ngồi đó một mình hồng quây phá ai hết khi có hai cô gái đi tới. Một trong hai cô nói, “Ơ nè, có phải anh là cái tay chơi Khẩu Cầm của Bang nhạc Trừng Nức hồng?”

Tui gật đầu, rồi cô gái đó thả người dõ lòng tui. Cô gái kia thì cười diên rồi la éc éc như heo theo kiểu “cô gái vót chông” rồi bất thành lình cổ tự cởi chiếc áo đầm của cổ ra. Rồi cô trước rón mở cái phạc-ma-xi của cái guần của tui, cùng lúc cổ kéo váy của cổ lên, còn tui thì cứ ngồi ở đó một cách ngớ ngẩn như là bộ đội mới dõ Nam. Bắc thành lìn, cái cửa sân khấu mở bung ra dõ Duyên kêu lên, “Anh Lâm ơi, tới lúc anh...” và Duyên ngưng ngang trong một giây rồi nói, “Ồ... đéo mẹ,” rồi cổ đóng cái cửa nghe cái rầm.

Tui nhai từng lên làm cái cô gái trên đùi tui té xuống đất, còn cô gái kia thì chửi thề om xòm, nhưng khi tui dõ trong thì Duyên đang dựa vào tường khóc. Tui đi tới Duyên nhưng cổ nói, “Đừng tới gần tui, cái đầu kức thấp hèn! Đàn ông mấy anh điều đồng nhau, điều là chó và kức... và mấy thứ như vậy – mấy anh hồng có biếc nể ai hết!”

Chưa bao giờ tui cảm thấy tệ hại như vậy. Tui hồng còn nhớ cái màn chót tui trình diễn. Duyên đi tới phần trước của xe buýt trên chiến xe trở địa và hồng thêm nói dối tui tiếng nào. Tối hôm đó, Duyên ngủ trên cái ghế dài dõ sáng hôm sau, Duyên nói là có lẽ đã tới lúc tui tự kiểm chỗ ở riêng được rồi. Và vì vậy, sáng hôm sau tui gom đồ khỉ của tui và rời tổ ấm. Đầu của tui thiệt nặng nề và ủ dột. Tui hồng có cách nào dõ thích gì hết cho Duyên nghe. Và tui bị quẫn ra ngoài một lần nữa.

Duyên, cô nàng dời đi chỗ khác ở sau chiến đó. Tui hỏi lòng dõng, nhưng hồng ai biết Duyên ở đâu. Thăng Mưu nói là tui có thể đóng đô tạm ở chỗ nó cho tới khi tui kiểm được chỗ ở, nhưng đó là một thời gian cô đơn khủng khiếp. Bởi vì Bang nhạc hồng có chơi cái gì trong lúc này, tui hồng có cái gì để làm, và tui nghĩ đến Má, có lẽ đã tới lúc tui nên địa nhà thăm Má, hay là bắc đầu cái thương nghiệp đánh tôm dưới chỗ quê của thăng Bửu. Có lẽ tui hồng có số làm

một ngôi sao Rock an' Roll. Dù sao đi nữa, tui nghĩ, có lẽ, tui hổng là cái đét dì hết ngoài một thằng gốc dần độn dụng dề.

Nhưng rồi một hôm, thằng Mư trở dĩa nhà nói là nó dừa tới cái cái tiệm uốn tóc ở góc đường coi tin tức trên TV thì thấy hổng ai khác hơn là Mỹ Duyên trên TV.

Cổ đả xuốn Hoa Thịnh Đốn, nó nói, và đang diễn hành trong một đám đông thiệc là bự, phản đối Chiến Tranh Việt Nam, thần Mư còn nói nó hổng hiểu tại sao cô nàng lẳng quẩn dới cái đồng kức đó thay dì phải ở trên đây để kiếm tiền cho bang nhạc.

Tui nói tui phải đi gặp Duyên, và thằng Mư nói, “Ừ, mày coi thử coi mày có đem con nhỏ đó trở lại đây được hông.” Nó nói là nó biếc nơi mà Duyên có thể trú ngụ, bởi dì có cái cái đám từ Bót Tân đang tới ở một cái chung cư ở Hoa Thịnh Đốn để biểu tình chống chiến tranh Việt Nam.

Tui gom hết thứ khỉ của tui – tất cả những thứ thuộc dĩa tui – và tui cám ơn thằng Mư, và rồi tui lên đường. Có trở lại đây hay hông, tui hổng biếc.

Khi tui xuống tới Hoa Thịnh Đốn, mọi thứ như cái đám rác. Có cảnh sát ở mọi nơi và người ta la hét om xòm trên đường và quăng đồ quăng đặc như một đám nổi loạn. Cảnh sát lấy gậy bằng mủ đập dồ đầu mấy thằng quăng đồ, nhưng mà hổng có con chó Tào nào ở đây để cho người ta ăn bánh chun bánh giày hết, và tình hình có dễ như hổng ai kiềm soát nổi.

Tui kiếm cái địa chỉ của cái chỗ mà Duyên có thể đang ở, và tui tới đó, nhưng hổng có ai ở nhà hết. Tui chờ ở bậc cửa hết nguyên ngày, rồi thì, khoảng 9 giờ tối, một chiếc xe ngừng ở đó và một vài người ra khỏi xe, và Duyên kìa!

Tui đứng dậy từ bực thiềm, và đi dĩa phía Duyên, nhưng cô nàng goay người lại rồi chạy ngược dồ xe. Mấy người trong xe, hai thanh niên và một cô gái, họ hổng biếc phải làm dì hết, hổng biếc tui là ai, nhưng lúc đó, một người trong đám đó nói, “Anh coi nè, tui hổng có guậy cổ lúc này làm chi – cổ đang rắc buồn bực.” Tui mới hỏi tại sao, và tên thanh niên này đưa tui ra một chỗ khác rồi nói dới tui điều này:

Duyên chỉ mới ra tù. Cổ mới bị bắt ngày hôm trước, và ở nguyên một điêm trong nhà tù phụ nữ, và sáng hôm nay, trước khi họ có thể bảo lãnh cổ ra ngoài, mấy người trong tù nói là cổ có thể có chí hay cái dì đó trên đầu bởi dì tóc của cổ dài quá, hay đại lợi như dậy, và bởi dậy, người ta đả cạo đầu cổ. Duyên hổng còn một cọng tóc.

Rồi thì, tui đoán là Duyên hổng muốn gặp tui dới cái đầu như dậy, bởi dì cổ đả chạy dồ bằng ghế sau rồi nằm xuốn. Bởi dậy, tui bò dưới đắc để mà khỏi thấy Duyên qua cửa kiếng xe hơi, và tui nói, “Duyên – anh đây mà, Lâm đây mà.”

Duyên hổng nói dì hết, nên tui bắc đầu nói dới cổ là tui rất hối tiếc dĩa chiện đả xả ra, và tui xin lỗi. Tui nói dới Duyên là tui hổng hút thứ khỉ đó nữa, và tui cũng sẽ hổng chơi trong bang nhạc đó nữa bởi dì tất cả các cám dổ trong bang nhạc. Và tui chia buồn Duyên dĩa dụ cái mái tóc của cổ. Rồi tui bò lại tới bực thiềm, nơi mấy cái thứ khỉ của tui ở đó, rồi tui nhìn dồ cái túi ba lô dải của tui và tui tìm thấy cái nón lính củ của tui, rồi tui bò ra xe lại rồi gấn cái nón lên một khúc cây rồi chọt nó dồ cửa xe. Duyên lấy cái nón, rồi đội lên đầu và cô nàng ra khỏi xe, rồi

nói, “Đứng lên đi, đừng có bỏ nửa anh hề Bô Đô, đô nhà đi.”

Tui tui ngồi nói chuyện một hồi, và mấy người khác thì đang hút ma túy ma tàu dì đó và uống bia, nhưng tui hồng hút và hồng uống. Bọn họ bâng đũa chuyện họ sẽ làm trong ngày mai, đó là một cuộc biểu tình lớn ở tòa nhà Cạn Thờ, nơi đó, một đám cựu chiến binh chiến tranh Việt Nam sẽ cởi guân chương ra rồi liệng nó lên bậc thang của tòa nhà Cạn Thờ.

Dà Duyên bắc thành lìn nói, “Tui bay có biếc anh Lâm có Huân Chương Danh Dự của Quốc Hội hông?” Và mọi người nhìn tui trong im lặng hoàng toàn, rồi họ nhìn nhau, rồi một người nói, “Giê Su, lạy Chúa Tôi, Chúa dừa mới gửi cho tui mình một món gò!”

Rồi thì, sáng hôm sau, Duyên đô phòng khách nơi mà tui ngủ trên cái ghế dài và nói, “Anh Lâm, em muốn anh đi dới tui em hôm nay, và em muốn anh mặc Quân phục của anh.” Khi tui hỏi tại sao, cô nàng nói, “Bởi dì anh sẽ làm một cái gì đó để chấm dứt mọi đau khổ ở Việt Nam.” Bởi vậy, tui mặc đồ lính của tui, và Duyên trở lại dới một đồng dây xích cổ mua ở tiệm đồ sắc, rồi nói, “Anh Lâm, anh guấn mấy cái này goanh người anh đi.”

Tui mới hỏi tại sao nửa, nhưng cổ nói, “Anh cứ làm đi, lác nửa anh sẽ biết. Anh muốn em dui phải hông?”

Và như vậy, tui tui lên đường, tui trong guân phục dới cái đám dây xích, dới Duyên và cái đám còn lại. Đó là một ngày sáng trong và tui tui tới tòa nhà Cạn Thờ, có cả đám cái bang râu ria bù xù đang ở đó cùng dới máy quay phim, máy chụp hình, và toàn bộ cảnh xác trên thế dới. Cái đám người đó ca hác nghe như “như có tên khủng trong nhà thương” nửa, dà la hét và đưa mấy ngón tay làm dấu chữ thập tục tũ đô đám cảnh xác. Sau một hồi, tui thấy mấy tên khác mặc quân phục đi chung dới nhau, từng người một, họ bắt đầu đi tới thiếp gần bậc thang của nhà Cạn Thờ rồi họ tháo guân chương ra rồi quăng chúng. Một vài người ngồi trên xe lăn, một số người đi khắp khển và có mấy người bị mắc chưng mắc tay. Một vài người chỉ thấy nhẹ huân chương lên bậc, nhưng mấy đứa khác thì goăng thiếp là mạnh. Ai đó đổ đô vai tui rồi nói tới lượt tui rồi. Tui quay lại nhìn Duyên, và cô nàng gác đầu, bởi vậy, tui đi thẳng tới đó.

Mọi thứ trở nên im lặn, rồi ai đó dùng cái ô-pạc-lơ giới thiệu tên tui, và nói là tui sẽ dục cái Guân Chương Danh Dự do Quốc Hội trao tặng, như là một cử chỉ biểu lộ sự ủng hộ diệt chấm dứt Chiến Tranh Việt Nam. Ai cũng goang hô và đổ tay, và tui thấy mấy cái guân chương đang nằm trên bậc thang. Trên cao, trên cái vòm nhà Cạn Thờ, có một đám người nhỏ sù đang đứng chung quanh, có hai cảnh sát và có mấy ông đang mặc bộ đồ cam lê. Rồi thì, tui nghĩ là tui phải làm hết xúc tui, cho nên tui tháo cái huân chương ra rồi nhìn nó trong một dây, và tui nghĩ tới thẳng Bửu, nghĩ tới các chiến hữu, tới ông Dân, và tui hồng biết, có cái dì đó dâng lên trong tui, nhưng mà tui phải quăng cái huân chương của tui đi, bởi vậy, tui lấy trớn rùi ném nó đi thiếp là mạnh. Khoảng 2 dây sau, một trong mấy tên mặc vét tông hay côm bờ lê dì đó ở trên cao trên vòm nhà Cạn Thờ bị té bậc ngựa. Thiệt là xui, tui liệng cái đó quá xa và góa mạnh nên nó bay trúng đô đầu ông này.

Và mọi thứ trở nên lộn sộn như địa ngục hỏa lò. Cảnh sát xông đô đám đông và người ta la hét om xòm đủ thứ, rồi hơi cay xì ra, và bắc thành lìn, 5, 6 cảnh sát nhảy tới vồ lấy tui và bắt đầu guất tui dới mấy cây ba-ton. Một đám cảnh sát nửa ào tới, và điều kế, bạn biết hông, tui bị còng tay và bị quấn đô cái xe thùng của cảnh sát và tui bị câu đô tù.

Tui ở trong tù suốt một đêm dài, và sáng hôm sau, người ta tới đưa tui tới trước mặt một ông thẩm phán. Tui đã tới chỗ này rồi.

Người nào đó nói dới quang tòa là tui bị buộc tội “hành hung dới một vũ khí nguy hiểm – một cái huân chương – và đả kháng cự lại cảnh sát khi bị bắt,” và nhiều thứ nữa, rồi đưa ống một tờ dấy. “Ông Lâm,” ông tòa nói, “ông có biểc là ông đả đả thương dô đầu Thư Ký Thượng Viện Hoa Kỳ bằng cái huân chương của ông hông?”

Tui hông nói gì hết, nhưng mà tui thấy có dễ như lần này tui đang bị ở trong tình trạng nguy kịch rồi.

“Ông Lâm,” ông thẩm phán nói, “Tui hông biết tại sao một người có tầm vóc như ông, một người đã từng phục vụ thiệc tốt cho đất nước này lại có thể trà trộn dô cái đám thuộc loại ăng không ngồi rồi để liệng guân chương, nhưng mà tui sẽ nói cho ông nghe, tui sẽ ra lệnh cho ông được ở trong nhà thương điên 30 ngày để người ta coi xem ông có bị bịnh tâm thần hông, để coi người ta có thể hiểu nổi tại sao ông đả làm một chiệcn ngu ngốc tới như dấy.”

Người ta đưa tui trở dịa khám sau đó, và sau một hồi lâu, người ta tống tui dô một chiếc xe tải bự rồi đưa tui tới bệnh viện tâm thần Thánh Nữ Y Ly Sa Bách.

Cuối cùng, tui đả được “Xử Lý.”

Chú Thích:

Bát Đản Mắc Quả Tầu Lư = Flibbertigibbet, trong truyện vua Lia, là một trong năm con quỷ hay thăng quỷ mà Thông Điên (Tom o’ Bedlam) nói là hấn đang bị ám. Flibbertigibbet ám chỉ âm thanh của một câu nói, một lời đồn tía lia vô nghĩa

Bít Thờ = Ban nhạc nổi tiếng của Anh, The Beatles.

Bô Đô = Bozo, một vai hề rất nổi tiếng ở Hoa Kỳ, nhất là trong thập niên 1960.

Chao = Sông Chao, Charles River.

Đổ Mộ = Modo

Đức Gia = Edgar, một nhân vật trong King Lear, William Shakespere

Hồ Mả = Mahu

Hồ Vẹo = hovel, túp lều, căn nhà tồi tàn.

Thánh Nữ Y Ly Sa Bách = St. Elizabeth

Tỉnh Phố = Provincetown, một địa danh ở Hoa Kỳ.

Chương 12

Cái chỗ này đúng là một cái chỗ điên khùng thứ thiệt. Người ta cho tui ở chung phòng dới một thằng tên là Triết, và thằng này đả ở đây gần một năm. Nó bắt đầu nói cho tui nghe liền dĩa những thứ khùng điên mà tui sẽ phải chịu đựng. Ở trong đây có một tên bỏ thuốc độc hại 6 người, một tên khác dùng dao phay chặt thịt để bầm má của nó. Có những tên làm đủ thứ khỉ tằm bậy tằm bạ – từ diết người, hiếp dâm cho tới tự xưng mình là Hồng Thất Công, hay tự xưng mình là Cha dả dấm tặc hay Cha già dẫn tộc di đó, có những thằng tự xưng mình là bộ trưởng của đỉnh cao trí tuệ và từng đột danh hiệu cháu ngoan gái gian hồ như là bộ trưởng văn hóa Tôn thất Học, bộ trưởng canh nông Nông Thất Mùa, bộ Trưởng Tài Chánh Nguyễn Thất Thoát, bộ Trưởng bộ thông tin Tôn Thất Thiệt, bộ trưởng quốc phòng Tôn thất Trận, bộ trưởng công an kiêm nghề đánh giày cho khách du lịch Trung Quốc và kiêm luôn việc bán bánh chun, đồng chí Phạm Bắc Kinh và đủ thứ khỉ đó kể hổng hết nổi. Cúi cùng thì tui hỏi thằng Triết tại sao nó ở chỗ này thì nó nói là bởi di nó là kẻ diết người ta bằng rựa, nhưng mà người ta sẽ thả nó ra trong dòng 1 hay 2 từng nửa.

Ngày thứ hai tui ở đó, người ta kêu tui báo cáo dới vắng phòng của bác sĩ tâm thần của tui, Bác Sĩ Văn Tân. Thì ra Bác Sĩ Văn Tân là một nữ bác sĩ. Đầu tiên, cổ nói, là cổ sẽ cho tui làm một cái tét nhỏ thui, rồi sẽ được khám sức khỏe tổng quát. Cổ kêu tui ngồi xuống tại bàn của cổ rồi bắt đầu cho tui coi mấy cái thẻ có in hình mấy cái giọt mực ở trống, rồi cổ hỏi tui thử nghĩ coi nó là mấy cái di. Tui cứ trả lời “đó là giọt mực” goài cho tới khi cổ nổi khùng lên rồi cổ kêu tui nói cái gì khác đi, bởi vậy, tui bắt đầu bịa ra đủ thứ để trả lời. Rồi Bác Sĩ Văn đưa tui một bài tét dài để làm. Khi tui làm xong, cổ nói, “Cởi đồ ra.”

Aaaaa, chỉ có một hai ngoại lệ, cứ mỗi lần tui cởi đồ ra là có cái di đó hổng tốt sảy ra cho tui, bởi vậy, tui nói là tui hổng muốn cởi, rồi Bác Sĩ Văn ghi điều này xuống rồi mới nói là có hai cách – hoặc là tui tự cởi guần áo ra, hoặc là cổ sẽ kêu mấy tên khùng bố tới làm diệc này cho tui. Và tui muốn cách nào?

Tui tự cởi đồ ra, và khi tui đã trần truồng chiêm chính vô sáng như chủ tịch đảng mở lòng dới quần chúng, Bác Sĩ Văn bước dõ phòng rồi nhìn tui từ đầu tới đuôi rồi nói, “Ôi trời! Anh bạng đúng là một người mẫu đàn ông thiệt là đẹp!”

Dù xao đi nữa, cổ bắt đầu gõ đùi gối tui bằng cây búa mủ dõng như cái tên bác sĩ Cối Chày di đó đã làm ở Đại học, rồi chốt tui ở đủ chỗ. Nhưng cổ hổng bao dờ kêu tui “cúi người xuống,” nên tui rất biết ơn cổ. Sao đó, cổ kêu tui có thể bện đồ lại rồi trở dĩa phòng của tui. Trên đường dĩa phòng, tui đi goa một cái phòng có cửa kiến bên trống có một đám mấy thằng nhỏ con, đưa thì ngồi, đưa thì đứng, đưa thì nằm đủ nơi, nước miếng nhũ nhảo, chung tay dực dực và dõng tay xuống dắc nghe rầm rầm. Tui đứng đó nhìn dõ trống một hồi và cảm thấy thiệt thương hại cái đám này – họ thiệt sự đã làm tui nhớ những ngày tui còn học ở trường ngổ.

Khoản 2 ngày sau, tui được kêu phải báo cáo dới vắng phòng Bác Sĩ Văn Tân nữa. Khi tui tới đó, bác sĩ Văn đang ngồi dới hai tên khác cũng mặc đồ bác sĩ, rồi cổ dới thiệu tui họ là Bác Sĩ Tôn Thất Đức và Bác Sĩ Tôn Thất Vọng – cả hai điều tới từ Học Viện Tâm Thần Y Tế Quốc Da. Và Bác Sĩ Văn Tân nói là hai bác sĩ họ Tôn này đang rất hứng thú dĩa trường hợp của tui.

Bác sĩ Vọng và Bác Sĩ Đức kêu tui ngồi xuống rồi bắt đầu hỏi tui từ lum hết – và cả hai tên này thay phiên nhau lấy búa gõ dô đầu gối của tui. Rồi Bác Sĩ Vọng nói, “Anh Lâm coi nè, chúng tui có kết quả bài tet của anh, và quả là anh đã làm tốt phần toán học một cách hồng ngò. Bởi vậy, chúng tui muốn cho anh làm thử thêm mấy cái tet nữa.” Họ cho tui mấy bài tet rồi bắt tui làm, mấy bài này phức tạp hơn cái bài tet đầu tiên, nhưng tui nghĩ là tui đã làm hồng có tề. Giá mà tui biếc chiến khỉ gì sẽ xảy ra, tui đã đic cho nát bét mấy bài tet đó cho rồi.

“Anh Lâm,” Bác sĩ Đức nói, “Đây là một hiện tượng lớn. Anh có bộ óc đồng như máy vi tính. Tui hồng biết anh lý lựng dôi cỡ nào dới một bộ óc như vậy – có lẽ đây chính là cái lý do tại sao anh đã bị dô cái chỗ này – nhưng tui chưa bao giờ thấy trường hợp nào đồng như vậy hết.”

“Ông Đức biết hồng,” Bác sĩ Vọng nói, “cái anh này thiệt là đặt biệt. Tui có làm một ít diệc cho NASA cách đây một thời gian, tui nghĩ là bọn mình nên gửi anh chàng này tới Trung Tâm Hàng Không và Không Gian ở Hội Tân để họ coi. Họ đang tìm một người thuộc loại đồng cái anh này.”

Tất cả các bác sĩ nhìn trừng trừng dô tui, rồi họ gặc gặc cái đầu, rồi họ gõ đầu gối tui dới cây búa một lần nữa dả có dễ như, thêm một lần nữa, tui đã biến thành một con cá mắc câu.

Người ta áp tải tui xuống Hội Tân, Tét Xát, trong một cái máy bay bụi và củ và hồng có ai trong đó ngồi tui dới Bác Sĩ Vọng, nhưng chiến bay này cũng tương đối dễ chịu và thượng lộ bầm an, ngại trừ diệc tui bị khóa chưng khóa tay dô cái ghế máy bay.

“Này nhé, anh Lâm,” Bác sĩ Vọng nói, “Tụi mình đồng ý như thế này nha. Bây giờ anh đang thiệc sự ở trong cái nôi phân bởi dỉ anh đã quăng cái Huân chương đó dô đầu ông Thư Ký Thượng Viện Hoa Kỳ. Anh có thể phải dô tù học tập cải tạo 10 năm chỉ dỉ cái diệc đó thôi. Nhưng nếu anh hợp tác dới những người ở NASA, bản thân tui sẽ tìm cách cho anh được rả ra – anh đồng ý điều này phải hồng?”

Tui gặc đầu. Tui biếc là tui phải ra khỏi tù để đi kiếm Duyên nữa. Tui đang nhớ cô ta kinh khủng luôn.

Tui ở chỗ NASA ở Hội Tân khoản 1 tháng. Người ta khám tui rồi cho tui làm tet rồi phỏng vấn tui thiệc nhiều đến nỗi tui tưởng là tui sắp được dô cái sơ chương trình văn nghệ tạp lựt Tầm Lung trên vô tuyến.

Nhưng mà hồng phải.

Một hôm, người ta lôi tui dô một cái phòng bụi rồi nói cho tui biết dự tính trong đầu của họ.

“Lâm,” họ nói, “chúng tui muốn dùng anh trong một chiến bay ra ngoài không dan. Như là Bác Sĩ Vọng đã chỉ ra cho anh thấy, đầu óc của anh đồng như cái mái vi tính – chỉ tốt hơn cái máy chứ hồng có dỏm hơn. Nếu tui tui có thể cài đặt dô đầu của anh với những phần mềm đúng, thì anh sẽ vô cùng hủ dụng cho chương trình thám hỉm không gian của Hoa Kỳ. Anh có nói dỉ hồng?”

Tui si nghĩ một phúc, rồi tui nói tui phải hỏi má tui trước, nhưng rồi người ta đưa ra những lập lựng cứng hơn nữa nếu tui hồng chịu hợp tác – như là họ có thể cho tui “học” 10 năm hay mức mùa lệ thủy trong trại cải tạo đồng như là Hàm Tân hay Yên Bái gì đó!

Và bởi vậy, tui nói ừa, và câu trả lời này lần nào cũng đưa tới nhieu chiện rắc rối. Người ta đã nghĩ ra cái ý tưởng nhét tui vào một con tàu đủ trụ rồi phóng tui lên để tui bay lòng dòng trái đất một ngàn dặm. Người ta đã đưa con người tới cung trăng, nhưng người ta hông tìm được cái gì đáng giá một cục kứt ở đó, bởi vậy, cái kế hoạch kế tiếp là cho người tới Hỏa Tinh. May mắn cho tui, người ta hông nghĩ tới Sao Hỏa trong lúc này – thay vì vậy, người ta nghĩ đến một phi vụ tập dợt để mà người ta coi thử coi lợi người nào thích hợp nhất cho chuyến bay tới Hỏa Tinh.

Ngoài tui ra, người ta còn lựa ra một phụ nữ và một con khỉ để cùng đi dới tui nữa.

Người phụ nữ này là một cô gái có vẻ rất kỳ dị tên là Thiếu Tá Trịnh Băng Thu, đúng ra cô là người nữ phi hành da đầu tiên của Mỹ nhưng mà hông có ai biết địa cô hết bởi vì toàn bộ đây là chiện tối mật. Cô là một cô gái thấp và có mái tóc cắt theo cái kiểu cắt mà người ta làm sau khi úp một cái tô lên đầu, và cô hông có vẻ hữu dụng gì cho tui hay cho con khỉ.

Thiệt ra con khỉ hông có tẻ lắm. Nàng khỉ này là một con tinh tinh gái dới cái tên là Thu Sương, đã bị bắt trong rừng rậm vùng Su-má-trà hay chỗ nào đó. Thiệt ra, người ta còn có một đồng khỉ ở đây, và người ta đã từng gửi đám khỉ lên đủ trụ từ lâu rồi, nhưng mà người ta nói là Thu Sương sẽ thích hợp nhất cho sứ mạng này bởi vì nàng khỉ này là con gái nên sẽ thân thiện hơn cái đám khỉ đực, hơn nữa, đây sẽ là chuyến đi thứ ba của cô nàng. Khi mà tui khám phá ra điều này, tui cứ thắc mắc goài, tại sao người ta tổng tui lên vũ trụ dới duy nhất một phi hành viên có kinh nghiệm, mà thành viên này lại là một con khỉ. Nếu bạn trong hoàng cảnh của tui, chắc là bạn cũng có chút ít suy nghĩ về cái điều khỉ này, phải hông?

Dù sao, tui tui trải qua đủ thứ phải học hỏi trước khi chiến bay xảy ra. Người ta bỏ tui tui vào máy gia tốc, hay là xai-cờ-lơ-tron và goã tui tui vòng vòng, rồi bỏ tui tui trong cái phòng hông có trọng lượng hay giống như vậy. Xuất ngày, người ta nhét vào đầu tui đủ thứ khỉ người ta muốn tui phải nhớ, như là mấy cái phương trình để tính khoảng cách giữa chỗ tui tui đang ở, dù ở chỗ khỉ nào, tới cái chỗ mà người ta muốn tui tui tới, và làm sao để trở về lại; và đủ thứ khỉ rác rưởi như tọa độ đồng trục, phép tính cô sin, lượng giác cầu, đại số Bú Lìn, ăng-ti lô-ga-rít, giải tích Phiêu-ri-dê, toán bình phương và toán ma trận. Người ta nói tui sẽ là cái máy điện toán phụ, hay là bắc cặp của cái máy điện toán phụ, để mà lỡ cái máy vi tính phụ có bị kết nạp vào đảng thì người ta vẫn còn có tui để xài được.

Tui đã viết một mớ thơ cho Mỹ Duyên nhưng mà cả đám đã bị trả địa tui với dấu mộc “Không biết người nhận.” Tui cũng viết thơ cho Má, rồi má viết lại cho tui một thơ thiệt dài đại ý là “Sao con nở lòng nào đối xử dới má như vậy, khi má nghèo và phải ở nhà tế bần, và má chỉ còn có mình con trên cái đời này?”

Tui hông dám nói cho Má nghe là tui đang có thể lãnh án tù nếu tui hông làm như vậy, bởi vậy, tui chỉ diếc thơ cho má tui nói Má đừng có lo bởi vì phi hành đoàn của tui tui có nhiều kinh nghiệm lắm.

Rồi thì cái ngày vĩ đại cuối cùng cũng đã tới, cho phép tui nói: Tui hông phải chỉ hơi hồi hộp – tui sợ như dịt sắp bị quay! Cho dù đây là chiện tối mật, câu chiện cũng bị nhiều ra báo chí, nên bây giờ ai cũng sẽ thấy tui tui trên tờ tuyển, và đủ thứ như vậy.

Sáng hôm đó, ai đó đưa tui tui mấy tờ báo để tui tui biết tui tui nổi tiến như thế nào. Đây là

một vài cái Tít lớn nhưc:

“Khả Ái, Khỉ Ổ, và Khờ trong Chiến Dịch Không Gian Sắp Tới của Hoa Kỳ.”

“Hoa Kỳ gửi Sứ Giả Dị Nhân Dị Dạng Tới Thăm Người Hành Tinh.”

“Thiếu Nữ, Thú Nữ và Thiếu Nào Phóng Lên Vũ Trụ Hôm Nay.”

Còn có một bản bình lựng từ tờ Nữ Ướt Post nói là, “Bộ Tam Đa lên Vũ Trụ – Nhưng AI SẼ LÀ TRƯỞNG ĐOÀN?”

Chỉ có một cái tít coi như hơi tử tế dới tui tui từ tờ báo Nữ Ướt *Times*, đó là, “Con Tàu Vũ Trụ Mới với Phi Hành Đoàn từ Mọi Thành Phần.”

Rồi thì, như mọi lần, tất cả mọi thứ điều lộn sộn ngay từ phút đầu tiên tui tui thức dậy. Tui tui đi ăn điểm tâm thì có người nào đó nói, “Họ hồng nên ăn sáng trong ngày phóng phi thiên.” Nhưng người nào khác nói, “Họ ăng được mà,” rồi người khác nữa nói, “Hồng được,” và cái khỉ này kéo dài cho tới lúc hồng ai còn muốn ăng cái gì nữa.

Người ta mặc đồ phi hành gia cho tui tui rồi đưa tui tui ra bãi phóng phi thiên trên một chiếc xe buýt nhỏ, dới Thu Sương ở phía sau, trong một cái chuồng. Cái phi thuyền này cao khoản một trăm tầng, đang xì khói, xì hơi, xì bọt như là sắp sửa ăn thịt tui tui! Một cái thang máy đưa tui tới một cái kếp-xù hay là một cái phòng nhỏ chúc xịu và kín mít nhất tui tui trong đó, người ta ràng tui tui lại, và Thu Sương thì ở một chỗ riêng ở phía sau. Rồi tui tui chờ.

Rồi tui tui chờ thêm chúc xịu nữa.

Rồi tui tui chờ thêm chúc xịu nữa.

Rồi tui tui chờ thêm chúc xịu nữa.

Rồi cuối cùng, cái con tàu đủ trụ bắc đầu sôi sùng xục, xì xèo huyết sáo, gầm gừ và xì hơi trắng. Người ta nói là có một trăm triệu người đang theo dõi tui tui trên TV ở ngoài đó. Tui nghĩ là họ cũng đang chờ luôn.

Dù xao đi nữa, khoảng giữa trưa, ai đó lên tới rồi gõ dô cửa phi thiên rồi nói, họ tạm thời căng xeo hay đình chỉ cái phi vụ này cho tới khi người ta có thể xửa xong cái phi thuyền.

Bởi thế cho nên tui, Thiếu Tá Thu và Sương phải đi xuống, dô trong cái thang máy lần nữa. Thiếu Tá Thu là người duy nhưc rên la dà than phiền và chửi bới, bởi dì Sương và Tui cảm thấy rất thoải mái vì phi vụ bị căng xèo.

Nhưng mà tui tui cũng hồng thoải mái được bao lâu. Bởi dì khoản 1 tiếng sau, có một tên chạy dô phòng nơi mà tui tui chỉ mới chứng bị ngồi xuống để ăn trưa, tên này la lên, “Mặc đồ phi hành dô liền bây giờ đi! Người ta đang xửa phi thiên và chuẩn bị phóng mấy anh chị lên không dan!”

Ai cũng la hét om xòm và chửi bới nữa, và chạy lòng dòng tùm lum hết. Tui đoán là có lẽ mấy cái đám người coi tui tui trên TV đã gọi điện thoại tới than phiền hay đại lợi như dậy, bởi dậy, người ta quyết định châm lửa đốt đíc tui tui cho dù chiện dì có xảy ra cũng thây kệ. Mà vì cái lý do gì cũng được, bây giờ thì hồng có cái gì thành vấn đề nữa.

Dù xao, tui tui bị nhét đô chiếc xe buýt nửa, rồi chở tới phi thuyền, và khi tui tui được cẩu lên nửa chừng trong thang máy thì tên nào đó bắc thành linh rống lên, “Đểu mẹ. Giê Su Ki Tô. Tui tao quên cái con khỉ đó rồi!” và tên này bắc đầu hò hét tùm lum cho cái đám người ở dưới đất để họ đi dìa lại để bắc cái con khỉ Thu Sương tới.

Tui tui bị trói bị cột một lần nữa, dà ai đó điểm ngược lại từ 100 khi họ đi đô cửa với Thu Sương. Tui tui cùng dựa đô ghế khi họ đã điểm ngược tới số mười, lúc đó tui nghe mấy tiếng gầm gừ kỳ dị từ phía sau tui tui, nơi mà họ để Thu Sương. Tui mới liếc nhìn phía sau thì, ối trời đất quỷ thần ơi, đó hồng phải là Thu Sương rồi, mà đó là một con khỉ đực bự tổ bố, nó đang nhe răng và nó đang nắm và dục cái dây nịch an toàn đồng như là nó có thể xổng ra bất cứ lúc nào!

Tui nói dới Thiếu Tá Thu, rồi cổ quay lại nhìn rồi nói, “Lạy Chúa Tôi!” rồi cổ nhấn ra-dô kêu ai đó ở dưới tháp điều khiển dưới đất. “Nghe đây,” cổ nói, “mấy ông làm một cái sai thiệt là bự. Mấy ông đã đưa một trong mấy con khỉ đực tới tui tui. Mấy ông có khôn hồn thì xì tốp cái khỉ này ngay lập tức cho tới khi mọi thứ được giải quyết xong!” Nhưng bất thành linh, con tàu vũ trụ bắc đầu lung lay và gào thét và tay nào đó từ tháp điều khiển ở dưới đất nói qua ra-dô, “Cái đó bi giờ là *chiến riêng của quý vị*, cô em à, tui tui còn có nhiều thứ khác phải làm cho đúng giờ đúng giấc nữa.”

Và như thế, tui tui lên đường đô đủ trụ.

Chú Thích:

bắc cặp = backup

Bú Lìn = Đại Số Bú Lìn, Boolean Algebra

Hội Tân = Houston, một thành phố ở Hoa Kỳ

Phiêu-ri-dê = Fourier, Fourier Analysis

Sương = Thu Sương, Sue. Tên (Nữ Tính) của một con khỉ đi chung với Ngô Lâm trên con tàu vũ trụ.

Tầm Lung = chương trình văn nghệ tạp lục Tầm Lung, Johnny Carson show trên truyền hình Mỹ 1955-1956

Tôn Thất Đức và Tôn Thất Vọng = Bác Sĩ Duke và Bác Sĩ Earl (Bá Tước và Công Tước)

Triết = Fred, một “bệnh nhân” ở chung phòng với Ngô Lâm ở bệnh viện tâm thần.

Trịnh Bằng Thu = Nữ Thiếu Tá Trịnh Bằng Thu, Major Janet Fritch

Văn Tân = Bác Sĩ Văn Tân, Doctor Walton, Bác Sĩ chuyên khoa của Lâm tại bệnh viện tâm thần

Chương 13

An tượng đầu tiên của tui là tui đang bị cái khỉ dì đó đè tui, đồng như tía của tui, khi ổng bị một đồng chuối đổ dơ ngùi ổng. Tui hồng nhúc nhít được, tui hồng la được, tui hồng nói được và cũng hồng làm được cái khỉ gì hết – tui tui bị nhét dơ cái khỉ này chỉ để bay dơ đủ trụ mà thui. Tui nhìn qua cửa sổ, tất cả tui thấy được ở bên ngoài chỉ là bầu trời màu sanh. Con tàu vũ trụ đang ra khỏi trái đất.

Sau một hồi, tui tui có vẻ như bay chậm lại chúc sịu, và tui cảm thấy dễ chịu hơn. Thiếu tá Thu nói là bây giờ tui tui có thể gỡ dây an toàn ra được rồi, và rồi tui tui bắt đầu công việc của tui tui, công việc gì cũng được. Cổ nói là tui tui đang bay dới tốc độ 15 ngàn dặm một giờ. Tui nhìn lại và, đúng như vậy, trái đất bây giờ chỉ là một trái banh nhỏ phía sau tui tui, đồng i như ở trong mấy tấm hình chụp từ không gian mà bạn thấy. Tui nhìn chung quanh, bên kia là con khỉ bị dới khuôn mặt chua chát và ủ dột, nó nhìn dơ thiếu tá và tui. Thiếu tá Thu nói là có lẽ nó muốn ăn trưa, đại loại là như vậy, và tui có bốn phận đi tới nó và cho nó một trái chuối trước khi nó nổi nóng lên rồi làm chuyện tầm bậy.

Ngươi ta có chừng bị một gói nhỏ đồ ăn cho con khỉ và ở trong có chuối, một ít ngũ cốc và trái cây khô, lá cây, và mấy thứ khỉ như vậy. Tui mở gói đồ ăn của con khỉ ra và bắt đầu lục lọi ở bên trong coi thử coi có gì làm cho con khỉ dui hông, trong lúc đó Thiếu Tá Thu nói chuyện qua máy ra-dô với đài điều khiển ở mặt đất ở Hội Tân.

“Mấy ông nghe đây,” cổ nói, “chúng ta phải làm dì đó dới con khỉ này. Nó hồng phải là Thu Sương – nó là một con khỉ đực, và nó hồng có vui chúc sịu nào hết khi bị ở đây. Nó còn có thể trở thành khủng bố nữa, mấy ông có ‘đảm bảo’ nó sẽ hồng cho tui tui ăn bánh chun bánh giày hông?”

Phải mất một hồi thông điệp của tui tui mới tới trái đất và lời phúc đáp trở lại tui tui ở đây, nhưng cái tên khỉ nào ở dưới đó nói, “Tội nghiệp tui góa bà ơi! Con khỉ nào cũng đồng nhau hết.”

“Đồng nhau cái con Kẹt!” Thiếu Tá Thu nói. “Niều mà ông ở trong cái thùng nhỏ xíu chung dới cái cục nợ bụi và lông lá như vậy, cái động nói của ông sẽ khác đó.”

Và sau một hay hai phúc dì đó, một động nói nổ lộp bộp từ cái ra-dô, nói là, “Nghe đây, quý vị được lệnh là hồng được nói dới ai dĩa cái dụ này, hồng thôi cả đám chúng ta sẽ trở thành trò hề cho thiên hạ cười. Và đối dới quý vị hay đối dới mọi người khác, con khỉ đó chính là Thu Sương – cho dù chính dĩa hai cái chứng của nó là cái dì cũng vậy.”

Thiếu Tá Thu nhìn dơ tui rồi lắc đầu. “Ái da, ái da, dạ thưa ông cố nội,” cổ nói, “nhưng mà tui sẽ hồng có mở trời cho cái con Kẹt lông lá bụi tổ bố này trong khi mà tui ở gần nó – ông cố nội hiểu chứ?”

Và từ trái đất, chỉ có một chữ gửi tới tui tui:

“HIẾU!”

Thiệt ra, sau khi bạn quen rồi thì ở ngoài không gian cũng dui lắm. Tui tui hồng có trọng

lượng, và bởi vậy, tui tui nổi và bơi tùm lum trong phi thuyền, và khung cảnh ở đây rất hùng vĩ – mặc trắng và mặc trời, địa cầu và các ngôi sao. Tui hổng biếc Mỹ Duyên đang ở đâu ở dưới đó, và cổ đang làm dì.

Tui tui bay lòng dòng vòng goanh trái đất. Ngày và đêm thay đổi theo từng giờ và cái điều này như là cho tui có một cái góc độ nhìn khác đi đối với mọi sự diệc. Ý của tui là, bây giờ tui đang ở đây và đang làm cái chuyện khỉ này, và khi tui trở lại trái đất – hay có lẽ tui nên nói là *nếu* tui có trở lại – thì chuyện khỉ gì sẽ xảy ra? Tui bắt đầu cái thương nghiệp đánh tôm? Tui đi tìm Duyên nữa? Chơi nhạc ở Bang nhạc Trúng Nức? Làm gì đó cho Má ở nhà tế bần? Mọi thứ điều rất lạ lùng.

Thiếu tá Thu tìm cách có một vài giấc ngủ ngắn bất cứ lúc nào, nhưng khi mà cổ hổng có ngủ, cổ nhằng nhì tùm lum hết. Hết than phiền vớ vẩn địa cái con khỉ, rồi than phiền địa mấy thằng xặc cục Bắc Tân Bắc Cựu mất dạy gì đó ở đài điều khiển ở trái đất, rồi than phiền là cổ hổng có chỗ nào để tự trang điểm, thoa xon đánh phấn, than phiền địa diệc tui ăn trong lúc hổng phải là giờ ăn. Mẹ bà, dù thế nào, tui tui hổng có cái khỉ dì để nhét dô miệng ngoại trừ mấy cái thanh ngủ cốc cứng ngắt đồng như “cao lương” của cái đám bộ đội VC. Tui thiệt sự hổng có muốn thang phiền chuyện dì nhiều, nhưng mà nếu phải thang phiền thì, có lẽ người ta nên kiếm một cô gái đẹp chúc xiu hay ít ra là hổng có cái tật hay nhằng nhì xuất ngày xuất đêm.

Và hơn nữa, cho phép tui nói điều này: cái con khỉ mắc toi đó cũng hổng có hiền lành hơn chúc xiu nào.

Đầu tiên hết, tui cho nó một trái chuối – chắc như dậy là xong? Nó chụp trái chuối rồi bắt đầu lột vỏ, nhưng rồi nó để trái chuối xuống. Trái chuối bắt đầu nổi lơ lửng và đi lòng dòng ở trong phi thuyền, tui phải đi kiếm nó. Kiếm thấy nó rồi tui đưa lại cho con khỉ và nó bắt đầu bóp nát trái chuối rồi liệng tùm lum đủ chỗ hết, và tui phải đi dọn dẹp cái khỉ đó. Nó lúc nào cũng muốn tui tui để ý nhìn nó. Mỗi khi bạn để nó một mình, nó bắt đầu la hét khỉ khọt um xùm, rồi nó gỏ hai hàm răng lại với nhau nghe lộp cộp lộp cộp y như là mấy bánh xe răng cưa trong nhà máy. Nghe một hồi là bạn muốn điên luôn.

Cuối cùng tui mới móc cái ác-mô-ni-ca của tui ra rồi chơi cái dì đó ngắn thui – “Mái nhà nơi khỉ ho cò gáy,” tui nghĩ là tui đã chơi bài đó. Và con khỉ bắt đầu dụ xuống một chút. Bởi vậy, tui chơi thêm nữa – mấy thứ như là “Bông Hồng Vàng của Tết Xát” và “Dư Âm” của Nguyễn Văn Tý. Con khỉ nằm xuống rồi nhìn tui, iêm diêm như là một em bé. Tui quên là có máy quay phim đặt trên phi thuyền thu hết mấy cái cảnh vừa rồi, rồi gửi xuống đài điều khiển ở dưới đất. Sáng hôm sau, khi tui mới mở mắt thức dậy, người nào đó ở Hội Tân giờ một tờ báo trước ống kính máy quay phim ở dưới đó cho tui tui coi. Tờ báo có cái tit ghi là, “Khờ đồ Khỉ bằng Khẩu cầm.” Một trong mấy thứ rác rưởi mà tui phải chịu đựng là như dậy đó.

Dù sao, mọi thứ trôi goa khá tốt, nhưng rồi tui để ý thấy Thu Sương đang nhìn Thiếu Tá Thu một cách hơi kỳ cục. Cứ mỗi lần thiếu tá ở gần nó, Thu Sương giống như dến mặc lên rồi đưa người tới đồng như là nó muốn ôm hay nịu cổ, hay đại loại như dậy, và Thiếu tá Thu bắt đầu chửi rửa con khỉ – “Tránh ra, cái đồ lông lá. Lấy cái tay dô, đồ khỉ!” Nhưng mà Thu Sương của tui đang có cái ý khỉ dì đó trong đầu. Tui chỉ biết có dậy thui.

Hổng bao lâu sau thì tui khám phá ra được cái ý khỉ đó. Tui dờ mới đi ra phía sau cái vách

ngăng nhỏ để tề đô một cái hủ ở chỗ riêng tư thì bắc thìn lìn tui nge tiếng Thiếu Tá và Thu Sương la ó khỉ khọt. Tui lú đầu ra để coi chiện gì xảy ra thì thấy Thu Sương đã tìm được cách để ôm Thiếu Tá Thu và nó đã đút cái bàn tay nó dò sâu trong bộ đồ phi hành của thiếu tá. Thiếu tá Thu tru lên và la hét lớn muốn bể cái phi thiyền và cổ đang đập dò đầu Thu Sương dới cái ra-dô mi-cờ-rô.

Rồi tui đã nghĩ ra được cái dẫn đề đó từ đâu mà ra. Trong khi tui tui đã ở không gian gần 2 ngày, Thu Sương vẫn phải bị cột trong cái ghế và hông có cơ hội đi đại hay làm cái khỉ dỉ hết! Và chắc chắn là tui nhớ rõ cái cảm giác đó nó như thế nào. Thu Sương chắc sắp muốn bể bong bóng rùi! Dù sao, tui đi tới con khỉ rồi đưa nó ra xa khỏi thiếu tá trong lúc cổ vẫn còn la hét chưởi bới, cổ gọi Thu sương là “thú dật bản thủ tục tăng,” và mấy thứ khỉ như vậy. Sau khi được Thu Sương thả ra, thiếu tá Thu mới đi lên phía trước của phòng lái, rồi gục đầu xuống và bắc đầu khóc hu hu. Tui mở dây an toàn cho Thu Sương rồi đưa hân ra sau cái vách ngăn dới tui.

Tui kiếm ra được một cái bình trống cho Thu Sương tề đô trống, nhưng mà sau khi nó tề xong, nó lấy cái bình đó rồi hắc nước đại lên một cái dàn đèn màu làm cho cái cục nước này bể ra làm nhiều mảnh và nổi lưng chừng lòng dòng trong phi thiền. Tui mới nói, kệ mẹ nó, rồi dẫn con khỉ đi lại chỗ ngồi của nó, lúc này tui mới thấy đồng như một cái bong bóng nước tề bị thiệt bị đang hướng thẳng đi phía thiếu tá Thu. Cái cục nước đại này có vẻ như sắp đụng dò phía sau đầu của thiếu tá, bởi vậy, tui thả Thu Sương ra rồi rán rượt theo cái bọc nước tề để bắc nó dới một cái lưới người ta cho tui tui để chụp bắt mấy cái khỉ nổi linh bình trong phi thiền. Nhưng ngay lúc tui sắp bắc được cái trái banh nước tiểu này dò lưới thì thiếu tá Thu đứng dậy và quay mặt lại, và bởi vậy, nguyên trái banh vàng khè méo mó này bay ngay chóc dò mặt cổ.

Thiếu tá Thu bắc đầu tru lên và chưởi rửa tùm lum hết, và trong khi đó, con khỉ Sương đã đi khỏi chỗ ngồi và bắc đầu bức dây điện từ cái dàn điều khiển. Thiếu Tá Thu rống lên, “Bắt nó lại! Hông cho nó phá nữa!” nhưng trước khi mà bạn biết chiện khỉ dỉ, tia lửa điện và đủ thứ khỉ bay tùm lum lòng vòng bên trong con tàu đủ trụ và Thu Sương nhảy tung tung giữa sàn và trần của phi thuyền, xé hết thứ khỉ này tới thứ khỉ khác. Từ ra-dô có tiếng ai đó từ đài điều khiển ở dưới đất muốn biết xem “Chiện khỉ dỉ đang xảy ra ở trên đó?” Nhưng tới lúc này mới hỏi thì đã góa trể rùi.

Cái phi thiền bây giờ đi len lõi lòng vòng tùm lum hết từ đầu này tới đầu kia, Thu Sương và Thiếu Tá Thu bị hắc tung lên lòng dòng như là nút chai. Hông có nắm được cái khỉ gì hết, hông có tắt hay mở được cái khỉ khô dỉ luôn, ngồi cũng hông được, và đứng cũng hông được. Từ ra-dô phát ra cái giọng nói của đài điều khiển dưới mặt đất nữa, “Chúng tôi để ý thấy được phi thuyền của bạn như đang có vấn đề nhỏ với sự quân bình. Lâm, bạn có thể vui lòng cài đặt bằng tay chương trình D-6 vào cái máy vi tính ở mạn phải của con tàu được hông?”

Cái con mẹ nó – cái tên khỉ này coi bộ khoái nói chơi! Tui đang quay vòng dòng như cái bông dũ và tui lại còn có một đồng chí cán bộ cao cấp Phạm Khỉ đang độc lập tự do hạnh phúc ở đây để bồi dưỡng nữa! Thiếu tá Thu đang gằm thét thiệt là lớn tui hông còn nghe hay ngay tới cái diệc xuy nghĩ cái khỉ gì nữa, nhưng mà cái đại ý mà cổ đang gằm thét có vẻ như là tui tui sắp xửa rớt xuống đất và bị cháy. Tui ráng tìm cách liếc dò cửa sổ, và đúng như vậy, tình hình có vẻ hông có xáng xửa chúc nào. Trái địa cầu đang tiến tới tui tui nhanh như đủ bảo.

Dù sao đi nữa, tui đã tìm được tới chỗ cái máy điện toán ở mạn phải của tàu, một tay tui giữ cái pa-nen, còn tay kia tui ráng gắn cái D-6 dơ trong máy. Cái chương trình này đã được thiết kế để đáp con tàu đủ trụ xuống Ấn Độ Dương lỡ khi tui tui có dấn đề, chắc chắn là như bị giờ đây nè.

Thiếu Tá Thu và Thu Sương còn đang lách ngáp, nửa sống nửa chết, nhưng Thiếu tá rống lên, “Anh làm cái dờ ở đó dậy?” Khi tui nói cho cổ nghe dĩa cái D-6, cổ nói, “Dẹp cái khỉ đó đi, anh ngu như kức – chúng ta đã đi qua khỏi Ấn Độ Dương rồi. Chờ cho tới khi chúng ta quay hết một vòng rồi quay lại nữa, rồi anh coi thử coi anh có thể chinh cho chúng ta rơi xuống Nam Thái Bình Dương được hông.”

Tin hay hồng tin, đi hết một vòng trái đất hồng có tốn bao nhiêu thời gian khi mà bạn ở trong con tàu vũ trụ, và Thiếu tá Thu đã chụp được cái ra-dô mi-cơ-rô và đang la hét dơ cái đám người ở trạm điều khiển ở mặt đất để cho người ta biết là tui tui sẽ rớt cái tởm xuống hay đâm xầm xuống Nam Thái Bình Dương, để mà người ta tới vớt tui tui thiệt sớm. Tui đang gở như khùng điên dơ mấy cái nút của máy điện toán và cái trái banh bự khổng lồ tên là địa cầu đang càng lút càng gần tui tui. Tui tui bay qua cái dờ đó mà Thiếu tá Thu nghĩ có thể là Nam Mỹ rồi sau đó thì toàn là nước nữa, dờ Nam Cực đã chạy qua bên trái tui tui và phía trước tui tui là Úc Thờ Lờ.

Rồi thì mọi thứ bắt đầu nóng như bị cháy thiêu, có những âm thanh ngộ ngĩnh tới từ bên ngoài của phi thuyền và rồi chiếc tàu bắt đầu rung và kêu xì sèo và trái đất như đang chết trước mặt tui tui. Thiếu tá Thu hét dơ tui, “Kéo cái căng bậc dờ!” nhưng mà tui đang bị dính chặt dơ chỗ ngồi, còn thiếu tá thì bị ép dính chặt dơ cái trần của ca-bin, bởi dấy, tui tui coi như hết nhúc nhích, bởi dờ tui tui đang bay dờ tốc độ khoảng 10 ngàn dặm một giờ dờ thẳng cái mớ đất bự và xanh lè ở dờ đại dương. Tui tui lao đầu xuống dờ cái tốc độ như dầy thì khi đụng đất rồi, tui tui hồng chắc sẽ còn được biến thành một đồng cục mớ bò hay dờ nhót hồng nữa, hay là tui tui sẽ biến thành cái khỉ dờ đó còn gúy hơn là độc lập và tự ro nữa.

Nhưng rồi bắt thành lìn, có cái gì đó làm cái “bụp” và rồi chiếc tàu chậm lại. Tui nhìn quanh, và trời sập niếu Thu Sương hồng có tự ý kéo cái cần để bậc cái dờ để cứu mạng mấy cái dĩa của tui tui. Tui tự nhắc nhở tui lúc đó là tui sẽ cho Thu Sương một trái chuối khi tắc cả mấy cái khỉ này chấm dức.

Dù sao, con tàu đủ trụ đang đơng đưa goa lại dưới cái dờ, và có vẻ như là tui tui sẽ đụng dơ cái đám đất bự màu xanh lá cây – và điều này cũng hồng có tốt lắm, bởi dờ đúng ra tui tui chỉ được rớt dơ nước để mà có tàu thuyền tới vớt tui tui. Nhưng mà đã hồng có cái khỉ dờ xảy ra theo đúng kế hoạch ngay từ cái lúc tui tui đặt chơng dơ cái máy khỉ kì dị này, và như dấy thì có thẳng khùng nào dám thề là tui tui sẽ rớt xuống nước theo đúng sách vở lúc này?

Thiếu tá Thu nói dờ đài điều khiển dưới đất qua ra-dô, “Chúng tui chơng bị đáp xuống ở một chỗ phía bắc Úc Đại Lợi và hồng có dờ biển, nhưng tui hồng biết chắc tui tui đang ở dờ đâu.”

Hai phúc sau, có tiếng trả lời, “Nếu cô em hồng biết mình ở dờ đâu, sao hồng chịu nhìn ra cửa sổ, sao bà nào cũng ngu góa dấy?”

Bởi dấy, thiếu tá Thu để cái ra-dô xuống rồi đi tới cửa sổ nhìn ra, rồi cổ nói, “Giê-Su – chỗ này đồng như Bót-nê-ô hay sao đó,” nhưng khi cổ ráng nói điều đó cho đài điều khiển ở mặt

đất, cái ra-dô đã chết ngắc ròi.

Lúc này, tui tui đã xuống thiếp gần trái đất, và cái phi thuyền dẫn tiếp tục đong đưa dưới cái dù. Hồng có cái dì ở dưới tui tui ngồi rừng rậm và núi, và có một cái hồ chúc xiu có màu nâu. Tui tui hồng đoán được cái gì đang xảy ra ở dưới đó, kể bên cái hồ này. Ba đưa tui – tui, Sương và Thiếu Tá Thu – tất cả điều ép cái mũi dô cửa sổ dầ nhìn xuống, và bất thình lình, Thiếu tá la lớn lên, “Thấy mờ ròi! Chỗ này đều phải là Bót-Nê-Ô – Đều mẹ, chỗ này là Tân Ghi-nê, mấy cái khỉ ở bên bờ hồ chắc chắn là một đám mọi rợ đang làm lễ Cạc Gổ để tiếp nhận đồ ăn từ mấy ông thần, hoặc là cái khỉ dì đó đồng như dậy!”

Thu Sương dới tui mở mắt thiệt bự nhìn xuống, ở dưới đất, kể bên cái hồ, có khoản một ngàn cái đám mọi rợ thổ dân đang nhìn tui tui, toàn bộ đang giơ cánh tay dĩa phía tui tui. Cái đám này mặc váy cỏ cùn cợn, tóc tai bị bức hết, một số còn cầm dao mác và lá chằng nửa.

“Thấy bà ròi,” tui nói, “Thiếu tá nói họ là ai?”

“Cái đám mọi theo đạo Cạc-Gổ,” Thiếu tá Thu nói. “Trong Đệ Nhị Thế Chiến, chúng ta thường thả những Ca-gô hay mấy cái thùng trong đó là kẹo hay mấy thứ khỉ đồng dậy xuống cái đám mọi rợ rừng rậm này để giữ họ dĩa phe của chúng ta, và cái đám mọi này hồng bao dờ quên được chiến đó. Cái đám này nghĩ là Thượng Đế hay thần nào đó làm như dậy, và từ đó, cái đám mọi luôn chờ chúng ta trở lại. Họ còn làm một cái sân bay mọi rợ và toàn bộ mấy thứ khỉ nửa – nhìn xuống coi kìa? Cái đám mọi còn làm chỗ cho máy bay đáp, đánh dấu bằng mấy cái hình tròn bự đen thui đó.”

“Mấy cái đen đen tròn tròn đó tui thấy đồng mấy cái nôi để nấu đồ ăn nhiều hơn,” tui nói.

“Ừ, giống thiệt chứ, hình như là cái nôi,” Thiếu tá Thu nói một cách hiếu kỳ.

“Có phải cái chỗ này là xứ sở của đám mọi ăn thịt người hông?” Tui hỏi.

“Tui nghĩ là hồng bao lâu chúng ta sẽ biết được cái điều này,” cổ nói.

Chiếc tàu đủ trụ đong đưa nhẹ nhàng dĩa phía cái hồ, và khi tui tui sắp xửa chạm đất, cái đám mọi bắc đầu gõ trống và đưa cái miệng của họ đi lên đi xuống. Tui tui hồng nghe được cái dì hết bởi vì tui tui ở trong cái kếp-xù, nhưng mà trí tưởng tượng của tui tui chắc chắn là hồng có sai.

Chú thích:

Cạc-Gổ = Cargo Cult, một hoạt động tôn giáo của các bộ lạc thí dụ như ở New Guinea, khi các bộ lạc này mới va chạm với thế giới văn minh. Các bộ lạc này tin là tất cả những thứ tới họ điều là tài sản hay của cải của họ, do các thần thánh hoặc tổ tiên của họ gửi tới cho họ.

Chương 14

Aái diệc mà tui tui đáp xuống cái hồ nho nhỏ đó thực ra hổng có tẹ lắm. Nó rớt xuống nghe một cái “tôm” rồi tung lên rồi nước dâng lên, và một lần nữa tui tui được ở trên trái đất. Mọi thứ điều thiệc sự im lìm, còn tui, Sương và thiếu tá Thu thì lỏ con mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nguyên hết một bộ lạc thổ dân đứng cách bờ hồ khoảng 3 mét nhìn tui tui, và họ là những người có vẻ mặc cực kỳ hung dữ nhưc mà tui có thể tưởng tượng ra – họ dận dữ và đưa người tới trước để coi tui tui là cái thứ khỉ dì. Thiếu tá Thu nói là cái đám khỉ đột này bực mình bởi dì tui tui lúc còn ở trên cao đả hổng thấy xuống cho họ cái dì hết. Dù xao đi nửa, cổ nói cổ sẽ ngồi xuống rồi ráng nghĩ ra tui tui phải làm cái dì bi giờ, bởi dì tui tui đả đạt tới tới cái mốc quan trọng này rồi, cổ hổng có muốn tui tui tính sai một bước khi đương đầu dới cái hiện tình quái dị hiện nay. Bảy hay 8 tên mọi bự nhưc trong đám đả nhảy dô nước và bắt đầu đẩy tui tui dô bờ.

Thiếu Tá Thu dẫn còn ngồi đó suy nghĩ thì có một tiếng gõ cửa thiệt lớn. Tui tui cùng nhìn nhau, rồi Thiếu tá Thu nói, “Hổng ai được làm cái dì nghe chưa!”

Và tui nói, “Có thể họ sẽ dận nếu tui mình hổng cho họ dô đó ghen.”

“Im lặng được hông,” cổ nói, “biết đâu họ nghĩ là hổng có ai ở trong đây rồi họ sẽ đi chỗ khác.”

Bởi dậy tui tui chờ, nhưng mà đúng như tui nghĩ, sau một hồi, có tiếng gõ dô con tàu của tui tui nữa.

Tui nói, “hổng trả lời dì hết khi có người gõ cửa là bắc lệnh xự,” và Thiếu tá Thu rút lên, “Anh ngậm cái dít ngu của anh lại được hông – bộ anh hổng thấy là cái đám người này nguy hiểm sao?”

Rồi bắc thành lìn, Thu Sương tự đi tới mở cửa. Đứng ở bên ngoài cửa là một tên mọi đen thui và bự nhưc mà tui từng thấy kể từ lúc tui chơi banh dới mấy thằng quỷ da đen lột bắp ở Ne bơ rát ca trong trận túc cầu Cam Cuối Mùa.

Tên này có một khúc xương xỏ dô lỗ mũi và mặc cái váy đầm bằng cỏ, hổng cũng cầm một cây mác và có thiệc là nhiều chuối hạc đeo ở cổ, còn cái bộ tóc của thằng này thì đồng y như cái bộ tóc dả Bít Thờ mà Thông Điền thành Bích Lâm đả đội trong đoạn kịch của Séc-pia mà tui tui đả diễn.

Cái tên này có dẻ dục mình khi thấy Thu Sương nhìn trừng trừng dô hẩn từ bên trong phi thiền. Thiệt ra, hẩn ngạc nhiên góa dối, hẩn té bậc ngựa rồi xỉu luôn. Thiếu tá Thu dới tui liếc nhìn ra cửa sổ lần nữa, và khi cái đám mọi đó thấy cái tên mọi bự này té bậc ngựa, tui nó chạy hết dô bụi để trốn – tui nghĩ là tui nó muốn chờ coi chiện dì sẽ xảy ra tiếp.

Thiếu tá Thu nói, “Toàn bộ đứng lên ngay – hổng được nhút nhích,” nhưng mà Thu Sương, hẩn cầm cái bình ở gần đó rồi nhảy xuống đất rồi xối dô mặc cái thằng mọi khổng lồ này để cho hẩn tỉnh dậy. Bắc thành lìn, cái tên mọi bự này ngồi dậy, thở phù phù rồi bắt đầu ho rồi nhổ nước miếng rồi lắc đầu qua lắc đầu lại. Hẩn đả tỉnh lại rồi, nhưng mà cái bình mà Thu Sương đổ

dô mặc hần là cái bình mà tui đã đãi dô. Rồi tên mọi bự nhận ra Thu Sương lần nữa, và hần đưa hai tay lên rồi sụp cái mặc của hần xuống đắc rồi bắc đầu đuổi chung ra lạy y như một tên Ấ Rập.

Rồi từ các bụi rậm, cả đám mọi còn lại từ từ bò ra một cách sợ xệt, mặc tui mọi mở bự như cái đĩa, trong tư thế sẵn sàng phóng lao phóng mác tới tui tui. Cái tên mọi bự ngưng lạy một chút rồi nhìn lên, và khi hần thấy mấy tên mọi khác, hần tru lên tiếng di đó mà mấy tên mọi khác bỏ hết lao mác xuống rồi tới tập trung chung quanh cái phi thiên.

“Bây giờ họ có vẻ thân mặc rồi,” Thiếu tá Thu nói. “Tui nghĩ là chúng ta nên ra ngoài và cho họ biết chúng ta là ai. Người của NASA sẽ tới đây trong dòng vài phút để rước chúng ta thui.” Mãi sau này tui mới thấy được cái câu nói đùa rồi là cái cục kức thúí goắc nhức mà tui đã từng nghe trong suốt cuộc đời tui – từ trước tới giờ.

Dù sao đi nữa, Thiếu tá Thu và Tui, tui tui bước ra khỏi cái phi thuyền và hết cái đám thổ dân hú lên “Ôôôô...” rồi “Aaaaaa...” Cái tên mọi bự ở dưới đất, hần nhìn tui tui giống như hơi bối rối, nhưng rồi hần đứng lên rồi nói, “Chào – tui – người tốt.” “Bạn – là – gì?” rồi hăng đưa bàn tay ra.

Tui bắt tay hần, nhưng rồi Thiếu tá Thu bắc đầu cố gắng tìm cách nói dói hần tui tui là ai, và cố nói là tui tui chính là, “những thành viên tham dự đô cái sứ mạng phi vụ tập huấn đa quỹ đạo tiền hành tinh tiềm trọng lực liên cầu không gian của NASA.”

Cái tên mọi bự này chỉ đứng trợn mắt xừn xờ như là tui tui là người hành tinh dầy, và bởi dầy tui mới nói, “Tui tui là dân Mỹ,” rồi thì mắc của tên này bắc đầu xáng lên như đèn pha rồi hần nói, “Nhìn là biết liền! Đúng là Mèo! Tui phải nói là cái “sô” mới đùa rùi dui thiệt!”

“Ông nói tiếng Anh?” Thiếu Tá Thu hỏi.

“Ừ ừ, tại sao hông,” hần nói. “Tui đã từng ở Hoa Kỳ mà. Trong thời chiến. Tui được tuyển bởi Sở Chiến Lược Hoa Kỳ để học tiếng Anh, và tui được gửi trở địa đây để giúp dân của tui gây dựng chiến tranh du kích như là Tề Thiên Đại Thánh cùng với đám khỉ đánh lại tui Nhựt.” Hần nói tới đây tui thấy Thu Sương dếnh tai và mở mắt thiệt bự coi bộ khoái chí lắm.

Tui thấy coi bộ dui à – một tên mọi bự và đen thui ở giữa cái chốn khỉ khô đô danh này lại có thể nói tiếng Mèo y chang như người Mỹ, bởi dầy tui mới hỏi, “Ông đi học ở trường nào dầy?”

“Ừ ừ, tui học ở Dêu, anh bạn à,” hần nói. “Bu-la Bu-la, và toàn bộ mấy cái khỉ đó.” Khi tên mọi này nói “bu-la bu-la,” toàn bộ cái đám đen thui lúi đó cũng bắc đầu hát bu-la bu-la, và tiếng trống khởi lên nữa, cho tới khi tên mọi bự đưa tay lên và cả đám im lặng như củ.

“Tui tên là Sâm, hay là Sâm Đại Ca” tên mọi bự nói. “Ít nhức đây là cái tên mà người ta kêu tui ở Đại Học Dêu. Cái tên thiệt của tui quý dị đọc hông có nổi đầu. Ngọn gió nào đưa quý vị tới đây dầy? Rất hân hạnh hân hạnh. Quý khách dùng trà nheng?”

Tui và thiếu tá nhìn nhau. Cổ gằn như cứng họng luôn, bởi dầy tui mới nói, “Ừ, nghe hấp dẫn à ghen,” rồi thì thiếu tá Thu lấy giọng nói trở lại rồi nói bằng cái giọng thiệt là cao, “Ông hông có cái điện thoại nào tui tui có thể dùng được sao?” Cổ nói.

Tên Sâm bự này có dễ như là quắc mắc lên rồi hấn vẩy tay và tiếng trống lại nổi lên nữa, rồi tui tui được hộ tống dô rừng dới đám mọi cùng hát “bu-la bu-la.”

Cái đám này ở trong một cái làn nhỏ trong rừng dới mấy cái chòi rơm và mấy cái khỉ đồng i chan như ở trong xi-nê, và cái nhà rơm của Sâm Bự là bự nhúc trong đám. Phía trước, hấn có một cái ghế nhìn đồng như ngai vàng, và có 4 hay 5 cô gái ở trần hồng mặc áo dì hết và làm bắc cứ cái dì hấn biểu. Một trong nhữn thứ mà hấn nói là kiêu họ pha trà, rồi hấn chỉ dô mấy cục đá bự cho tui và Thiếu tá Thu ngồi lên. Thu Sương đi theo đăn sau tui tui suốt đoạn đường và lúc nào cũng nắm tay tui, và Sâm Bự ra dấu kiêu con khỉ ngồi xuống đất.

“Con khỉ của quý dị coi bộ hay à ngen,” Ông Sâm nói. “Quý vị tìm nó ở đâu ra đây?”

“Nó làm việc cho NASA,” Thiếu tá Thu nói. Cổ có vẻ hồng có hài lòng lắm dĩa cái hoàn cảnh của tui tui lúc này.

“Có thiệt như đây sao?” Sâm Đại Ca nói. “Nó có lãnh lương hông?”

“Tui nghĩ là nó muốn ăn chuối,” tui nói. Sâm đại ca nói dì đó rồi một cô gái thổ dân mang một trái chuối tới cho Thu Sương.

“Ồ, tui xin lỗi thiệt là nhiều,” Sâm đại ca nói, “Tui nghĩ là tui chưa hỏi quý danh của quý vị.”

“Thiếu Tá Trịnh Bằng Thu, Không Quân Hoa Kỳ. Số quân 04534573. Tui chỉ cho ông biết được bấy nhiêu thôi.”

“Ôi, tiểu thư của tui ời,” Sâm Đại ca nói. “Cô đâu có phải là tù nhân ở đây đâu. Chúng tui chỉ là cái đám bộ lạc nghèo nàn và lạc hậu mà thôi. Có người còn nói tui tui chưa có phát triển thêm bao nhiêu kể từ cái Thời Kỳ Đồ Đá tới bi giờ. Chúng tui hồng có làm hại quý dị đâu.”

“Tui hồng còn có dì để nói hết, cho tới khi tui tui có thể dùng điện thoại,” Thiếu tá Thu nói.

“Ừ vậy thôi cũng được,” Sâm Đại Ca nói. “Còn chú em đây tên gì đây?”

“Tui tên là Ngô Lâm,” tui nói dới ổng.

“Thiệt đây sao,” Sâm đại ca nói. “Có phải cái tên đó có gốc gác từ ông Đại Tướng lừng danh Lâm Nã Thần Bách Phổ của Chiến Tranh Dân Sự đó hông?”

“Đúng ngay chóc,” tui nói.

“Coi bộ hay à. Cho tui hỏi nè, Lâm, chú em đi học ở trường nào đây?”

Tui tính nói là tui đi học ở tận Đại học A La Ba Má một thời gian, nhưng rồi tui quyết định là tui phải thặng trọng, bởi đây tui nói là tui đã học ở Đại Học Há-Vọt, và tui thiệt sự đã hồng hấn nói dóc trắng trơn dĩa cái điều đó.

“Á, thì ra là Há-Vọt – cái đám áo đỏ hồng ra đỏ tím hồng ra tím và nâu hồng ra nâu, y như là một đám Lạt Ma Tây Tạng chơi thể thao, Ha ha!” Sâm Đại Ca nói. “Đúng như đây – tui biết cái đám này rành lắm. Cái đám Há-Vọt này dễ thương thì thôi – cho dù họ hồng đủ sức để đậu dô Dêu,” rồi tên mọi bự này bắc đầu cười thiệt là lớn. “Ờ mà đúng là chú em đồng cái loại người học trong Há-Vọt thiệt,” hấn nói. Dù sao đi nữa, tui có cái lin tính là có chiện hồng lãnh sắp sửa sảy

ra.

Tới xế chiều, Sâm Đại Ca kêu vài phụ nữ thổ dân chỉ tui tui chỗ ở. Đó là một cái chòi rơm dới sàng bằng đất và một cái cửa dô nhà thiệt là hẹp, và cái chòi này hơi làm tui nhớ địa cái “Hồ Vẹo” nơi Vua Lia đã dô. Hai tên mọi bự cầm cây lao cùng đi tới rồi đứng ở ngoài cái cửa canh gác tui tui.

Suốt đêm dài, cái đám mọi này động trống ùm ùm và hát “bu-la bu-la,” và tui tui có thể thấy qua cái khun cửa hẹp là cái tui mọi đã bày biện một cái nồi thiệt bự và đã đốt lửa ở dưới cái nồi. Tui và thiếu tá hồng đoán được cái đám mọi đang làm cái dì, nhưng tui nghĩ là Thu Sương biết được, bởi dì Thu Sương chỉ ngồi một mình trong góc kẹt dới khuôn mặc hết sức rầu rĩ.

Khoảng 9 hay 10 giờ đêm, tui tui vẫn hông có cái gì ăn, và thiếu tá Thu nghĩ là có lẽ tui nên ra ngoài hỏi Sâm Đại ca địa bữa ăn tối. Tui bắt đầu đi ra cái cửa Hồ Vẹo này nhưng hai cái tên mọi bự gác cửa đã thò hai cái mác để chéo trước mặt tui, hồng cho tui ra, và bởi vậy tui đi dô trong lại. Bắc thành lìn, tui nghĩ ra được cái lí do tại sao tui tui hồng được mời ăn tối – bởi dì chính tui tui là cái món ăn tối. Tình hình có dễ hồng sáng xủa chúc nào hết trơn hết trọi.

Rồi tiếng trống im bặt và tui mọi hồng hát “bu-la bu-la” nữa. Tui tui nghe ai đó kêu quác quác ở bên ngoài, rồi ai đó cũng trả lời dới cái âm thanh quác quác như vậy, có vẻ như là tiếng của Sâm Đại Ca. Hai bên quác goa quác lại một hồi, rồi trở thành tiếng cãi lộn càng lúc nghe càng dữ dội. Tới lúc mà tui nghĩ là tiếng cãi lộn hồng thể lớn hơn được nữa thì tui tui nghe một tiếng “coong” thiệt là bự, nghe như là ai đó bị nện dô đầu bằng một cái mâm cứng hay đại loại như vậy. Mọi thứ trở nên im lặng một hồi, rồi tiếng trống lại nổi lên và bọn mọi lại hát “bu-la bu-la” một lần nữa.

Sáng hôm sau, tui tui còn đang ngồi đó thì tên mọi bự Sâm Đại Ca đã bước dô rồi hỏi, “Hé-lô – quý khách có đặc ngủ ngon hông vậy?”

“Ngon cái cục kức,” Thiếu tá Thu nói. “Ông lấy danh nghĩa ông trời nào mà nghĩ là chúng tui ngủ được dới mấy tiếng động la hét rầm rầm ở ngoài?”

Sâm Đại Ca làm cái mặt nhăn nhó đau đớn rồi nói, “Aaaa, tui xin lỗi địa chuyện đó. Nhưng mà quý dì phải hiểu, dân của tui, ummm, đồng như đang mong đợi một món gà khi mà họ thấy cái tàu máy của quý dì rớt từ trên trời xuống. Tui tui chờ đợi từ năm 1945, chờ sự trở lại của loài người quý dì cùng những món quà tặng từ trên trời. Khi mà nhân dân hồng thấy quà cáp dì hết từ quý vị, họ theo lẽ tự nhiên, cho là chính quý dì là quà cáp gửi tới tui tui, và họ đang chừng bị nấu quý dì để ăn cho tới khi tui dụ được bọn họ đừng có làm như vậy.”

“Ông bạn đang gạt tui tui hả,” thiếu tá Thu nói.

“Hoàng toàn ngược lại, cô em à.” Sâm Đại ca nói. “Cô hiểu mà, chính xác là dân tui hồng hằng là văn minh – ít ra là theo tiêu chuẩn của quý dì – và họ rất mến thịn người. Đặc biệt là thịn người da trắng.”

“Ý ông muốn nói dới tui tui là dân của ông ăng thịn người? Là Ken-nì-bồ?” thiếu tá Thu nói.

Tên mọi mập nhúng vai và nói. “Lời của cô em nói chắc là hồng có sai chúc nào đâu.”

“Thiệt là kinh tởm,” Thiếu tá Thu nói. “Ông nghe đây, ông phải làm sao để tui tui hồng bị hại, và làm sao cho tui tui có thể ra khỏi chỗ này để dìa với văn minh loài người. Có lẽ là một đội ngũ chuyên viên của NASA đang lùng kiếm tui tui và có thể tới đây bất cứ giờ phút nào. Tui yêu cầu ông đối xử dới tui tui dới lòng tự trọng như là một nước đối xử với một quốc gia đồng minh.”

“Đúng đây,” Sâm Đại Ca nói, “đó cũng là những suy nghĩ của dân của tui hồi tối bữa rồi.”

“Bây giờ ông hãy nghe đây!” thiếu tá Thu nói. “Tui yêu cầu ông phải trả tự do cho tui tui ngay tức khắc, và cho tui tui đi tới một thành phố hay thị trấn gần như, nơi có máy điện thoại.”

“Tôi rất tiếc,” Ông Sâm nói, “chiện đó không thể nào đạt được. Ngay cả khi tui tui thả lỏng quý dì ra, cái đám lùn Bích My sẽ làm thịt quý dì trước khi quý dì đi được 100 mét trong rừng.”

“Người lùn Bích My à?” Thiếu Tá Thu nói.

“Tui tui và cái đám Bích My có chiến tranh dới nhau qua nhiều thế hệ rồi. Ai đó, từ đời cổ hỉ nào đó, ăn cắp một con heo, hình như là như đây – hồng còn ai nhớ là ai ăn cắp hay ăn cắp chỗ nào – chi tiết đã hồng còn theo truyền thuyết nữa. Nhưng mà có thể xem là tui tui bị bao quanh bởi cái đám Bích My, hồng còn ai nhớ nổi là tui tui bắt đầu bị bao vây như đây từ lúc nào nữa.”

“Nhưng mà, tui tui thà là mạo hiểm dới cái đám Bích My hơn là với một bà mọi ăn thích người Ken-ni-bồ – Cái đám Bích My đó hồng có ăng thích người, phải hông?” Thiếu tá Thu nói.

“Dạ thưa bà, hông,” Sâm Đại Ca nói, “cái đám đó chỉ săn và sưu tầm đầu lâu người ta thôi.”

“Hay thiệt,” Thiếu tá nói một cách chua chát.

“Quý dì nghe đây,” Sâm đại ca nói, “tối hôm goa, tui đã thành công trong việc cứu quý dì ra khỏi cái nôi luộc thịt, nhưng mà tui hồng chắc tui có thể ngăn chặn được dân tui làm cái điều đó trong bao lâu nữa. Họ quyết chí chuyển hóa sự suất hiện của quý dì thành cái dì đó có lợi cho họ.”

“Thiệt như đây sao?” Thiếu tá Thu nói. “Ông nói rõ thêm được hông?”

“Ừmmmm, thí dụ như, con khỉ của quý dì. Tui nghĩ là ít ra dân của tui phải được ăn cái con khỉ đó.”

“Con khỉ đó là tài sản riêng của Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ,” Thiếu tá Thu nói.

“Dù sao,” Sâm Đại Ca nói, “tui nghĩ là việc đó có thể coi như là một nghĩa cử cao đẹp của quý dì trong phương diện ngoại giao.”

Tội nghiệp Thu Sương, nó đang chau mày rồi gật gù chậm rãi, và nó nhìn ra cửa với khuôn mặt hết sức là bi thảm.

“Và rồi sau đó,” Ông Sâm nói típ, “tui nghĩ là trong lúc quý dì ở đây, có lẽ quý dì có thể làm một ít việc cho tui tui.”

“Việc gì đây?” Thiếu tá Thu hỏi một giọng ngờ vực.

“Hừmmmmmm, việc đồng án. Canh Nông.” Sâm Đại Ca nói. “Cô thấy hông, trong nhiều năm tui

đả rắng sức tìm cách để mà cải thiện cái tình trạng kém cỏi nghèo nàn hết sức nhục nhã ê chề của đám dân của tui. Cách đây hồng có lâu, tui nghĩ ra được một cách. Nếu tui chỉ cần biến đất đai màu mỡ ở đây thành điều lợi cho tui tui, rồi đem tới đây những kỹ thuật nông nghiệp hiện đại, tui tui có thể nhờ đây mà bắt đầu tự cứu dốt tui tui ra khỏi tình trạng khó khăn liên quan tới cuộc sống bộ lạc và hy vọng là có thể có được một vị trí trong thị trường quốc tế. Nói tóm lại, tui tui muốn được ra khỏi cái nền kinh tế đả bị thiêu và đả xua như thời kỳ đồ đá và tui tui muốn trở thành một dân tộc, một chủng tộc có thể đứng, có văn hóa.”

“Ông định canh nông cái gì?” Thiếu tá Thu hỏi.

“Bông vải – cô-tông, thưa công nương! Cô-tông là vua của vụ mùa! Cái cây này đã gây dựng nên một đế chế trên đất nước của công nương cách đây hồng có lâu lắm.”

“Ông bắt tui tui làm rẫy bông vải cho ông?” Thiếu tá Thu quát lên.

Và Sâm Đại Ca trả lời, “Cô em có thể cá cái mông đẹp và dễ thương của cô em dô chiện đó đó nhen!”

Chú thích:

Bích Mi = Pigmy

Bu-la Bu-la = Boola Boola, bài hát chính của đội thể thao của Đại Học Yale, được viết vào năm 1900.

Dêu = Đại Học Yale, Yale University, có lẽ là đại học xếp hạng nhất (về Luật Khoa) và khó vào nhất ở Hoa Kỳ, và là đại học có thư viện lớn thứ nhì trên toàn thế giới. Thành lập năm 1701. Đại học này có một đối thủ rất mạnh về thể thao là Đại Học Harvard.

Chương 15

Và tui tui đây, tại rầy trồng Cô-tông. Bao nhiêu mẩu rồi thêm bao nhiêu mẩu bông vải được mở thêm, giống y như là một chỗ “học tập” cải tạo trong cái xứ mọi này – tui đã nghĩ là chỉ “học” ít từng mà bi dờ thì hồng biếc ngày nào mới dĩa. Niếu có cái dĩa đó gọi là chắc chắn trong đời tui, thì đó là, tui sẽ hồng bao dờ muốn trở thành một nông dân trồng bông vải, niếu tui tui có thể mang cái đất của tui tui ra khỏi cái chỗ khỉ gió này.

Một số sự diệc đã xảy ra sau cái ngày đầu tiên ở trong rừng rậm dới Sâm Đại Ca và cái đám mọi ăn thịt người. Đầu tiên, Thiếu tá Thu dới tui đã thiết phục được Sâm Đại Ca, ông hồng có ép tui tui trao Thu Sương cho bộ lạc của ông ta ăn nữa. Tui tui phải năn nỉ tên mọi bự này, nói là dùng Thu Sương như là người dúp việc cho tui tui trồng bông vải thì có lợi hơn là biến Thu Sương thành một món ăn. Và bởi vậy, mỗi ngày tui tui có Thu Sương dới tui tui ở rầy, nó cũng đội cái nón rơm và xách một cái bao bố để trồng bông.

Một chiện nữa xảy ra, khoản 3 hay 4 từng sau, tên mọi bự Sâm Đại ca tới cái chòi của tui tui rồi nói, “Lâm nè, chú mày có biếc chơi cờ tướng quốc tế hông?”

Và tui nói, “Hông.”

Và rồi hắn nói, “Vậy sao, chú là dân đại học Há-Vợt, chú phải thích chơi cờ tướng chứ?”

Và tui gật đầu, và nhờ đó mà tui đã được học cách chơi cờ.

Mỗi buổi chiều sau khi tui tui xong công diệc ở rầy cô tông, Sâm Đại Ca lấy bộ cờ tướng ra rồi tui tui ngồi chung quanh đồng lửa, và tui tui chơi cờ cho tới đêm khuya. Ông chỉ tui tất cả các bước đi của quân cờ, và trong mấy ngày đầu, ông chỉ tui dĩa chiến lược luôn. Nhưng sau đó, ông hồng chỉ tui thêm nữa bởi dĩa tui đã thắng ông một hai ván.

Sau một thời gian, mấy ván cờ càng lút càng kéo dài lâu hơn. Có khi nó kéo dài mấy ngày bởi dĩa Sâm Bự hồng quyết định được phải đi con cờ nào và đi ra làm sao. Ông ngồi nghiền cú mấy con cờ lâu lắm để mà chỉ nhích một quân cờ, thế nhưng tui lúc nào cũng có cách thắng ông. Thỉnh thoảng ông thua, ông tức ông dữ lắm, đến nỗi ông lấy cây thui dô chưng ông hay tự ông dọn đầu dô mấy tảng đá hay mấy thứ như vậy.

“Chú mày là dân Há-Vợt mà sao chơi cờ khá góa,” ông sẽ nói như vậy, hay là ông sẽ nói, “Lâm, chú mày coi kỹ coi, tại sao chú mày đi con cờ đó vậy?” Tui sẽ hồng có nói dĩa hết, hay tui chỉ nhún vai, và cái điều này làm cho Sâm Bự nổi khùng luôn.

Một hôm tên mọi bự Sâm nói, “Chú mày biết hông, Lâm, tao rất mừng dĩa có chú mày tới đây, nhờ vậy mà tao mới có người chơi cờ dới tao, và tao cũng hết xúc mừng dĩa tao đã cứu chú mày ra khỏi cái nồi nấu thịt. Chỉ có một điều là, tao thiệt là rất muốn thắng chú mày một ván cờ!”

Khi mà tên mọi bự này nói chiện dới tui như vậy, hắn lè lưỡi liếm miếng thịt hắn đang ăn, dĩa một tên ngu ngốc như tui cũng có thể nghĩ ra được là niếu tui chỉ cần để cho tên mọi này thắng tui một ván cờ, hắn sẽ thỏa mãn, xong rồi hắn sẽ biến tui thành bữa ăn tối của hắn luôn. Và bởi dĩa vậy, lúc nào tui cũng rất thận trọng, chắc là bạn hiểu ý tui muốn nói cái dĩa rồi?

Cũng trong lúc này, có một chuyện rất là lạ lùng xảy ra dới Thiếu tá Thu.

Một hôm, khi cổ đang đi từ rẫy cô-tông dĩa nhà cùng dới Thu Sương dĩa tui, một cánh tay đen thui từ một bụi rậm bù xù thò ra ngoắc ngoắt kêu cổ lại gần. Tui và Thu Sương ngừng coi chuyện dĩa, thì thấy thiếu tá đi tới cái bụi đó rồi nói “Ai ở trống đây?” Và bắc thành lìn, cánh tay đen thui đó lú ra nửa rồi nắm kéo thiếu tá Thu dĩa bụi. Sương và tui nhìn nhau rồi chạy tới cái bụi đó. Thu Sương tới đó trước, còn tui thì chừng bị nhảy dĩa bụi thì đúng lúc đó Thu Sương cản tui. Nó bắc đầu lắc đầu và đưa tay ra dấu kêu tui tránh ra chỗ khác, và tui tui đi xa cái bụi rậm này một chút xíu rồi chờ. Có đủ thứ âm thanh phác ra từ bụi rậm, và cái bụi đó đang lắc dĩa dĩa. Cuối cùng tui đoán được chuyện dĩa đang xảy ra, nhưng qua cái âm thanh phát ra từ thiếu tá thì cổ có vẻ hổng bị nguy hiểm hay bị cái gì hết, và bởi vậy, Thu Sương và tui đi trở dĩa làng trước.

Khoản một tiếng sau, thiếu tá Thu đi tới cùng dới một tên mọi bụi đen thui, tên này đang nở một nụ cười bụi và dài dĩa hai cái tai hấn lùn. Cổ đang nắm tay hấn và dẫn hấn đi cùng. Thiếu tá Thu đưa tên mọi này dĩa cái chòi hồ-vẹ rồi nói dới tui, “Lâm, tui muốn dới thiệu dới anh, đây là anh Gộc,” rồi cổ dẫn hấn tới tui.

“Chào anh,” tui nói. Tui đã thấy cái anh chàng này lòng dòn trong làng trước đây. Gộc cười và gác đầu, và tui gác đầu chào lại. Còn Thu Sương, nó thông tay xuống gĩa hai trái banh của nó.

“Gộc muốn mời tui goa ở chung dới anh,” cổ nói, “và tui nghĩ là tui sẽ chấp nhận lời mời đó, bởi dĩa cái chòi này có lẽ là hơi chật cho 3 đứa chúng ta, anh Lâm có ý kiến dĩa hông?”

Và tui gác đầu tán thành.

“Anh Lâm. Anh đừng có nói cho ai biếc dĩa chuyện này nghe?” Thiếu tá Thu nói.

Bây giờ thì tui thắc mắc, tui thiệt muốn biếc cổ nghĩ là tui có thể nói cái chuyện khỉ này cho ai nghe? Nhưng mà tui chỉ lắc đầu, và Thiếu Tá Thu gom mấy thứ khỉ của cổ rồi dĩa goa ở với tên Gộc. Chuyện xảy ra là như vậy đó.

Ngày, tháng và cuối cùng là nhiều năm tới rồi đi thiệt là lạ, và mỗi ngày, tui, Sương và Thiếu Tá Thu làm diệc ở cánh đồng bông vải cò bay thẳng cánh, và tui bắc đầu cảm thấy tui dòn như là một bát nông phu hay là Bác Ba Phi gì đó. Mỗi tối, sáu khi đập nát cái tên mọi bụi Sâm Đại Ca trong một màn cờ tướng, tui đi dĩa cái hồ-vẹ rồi ngồi trong đó một hồi dới Thu Sương. Tới một lúc nào đó tui hổng nhớ nữa, Thu Sương dới tui coi như có thể nói chuyện được dới nhau, cùng gầm gừ hay nhăng mặc khỉ khọt và guơ tay quơ chừng. Sau một thời gian dài, tui đạt được khả năng để tổng hợp lại được chuyện đời của Thu Sương, và thiệt ra chuyện đời của Thu Sương cũng đáng thương hại y chang như cái chuyện đời của tui.

Khi mà Thu Sương còn là một con khỉ nhỏ, một hôm ma ma và pa pa của nó đang đi trong rừng thì có một đám người tới tung một cái lưới dĩa hai con khỉ rồi bỏ thuốc mê rồi bắc đem đi mắc tiêu. Thu Sương phải ở dới cô chú của nó cho tới khi nó bị đuổi đi chỗ khác bởi vì nó ăn nhiều quá, và rồi từ đó, Thu Sương phải ở một mình.

Ở một mình cũng hổng có sao, Thu Sương chỉ đu từ cái cây này qua tới cái cây khác và ăn chuối cho tới một ngày nó tò mò, muốn biếc chuyện dĩa đang xảy ra trong phần còn lại của thể dới, và nó đu từ từ, chĩa từ cây này tới cây kia cho tới khi nó tới được một cái làng ở ngoài

bìa rừng. Nó khác nước nên nó đi xuống ngồi bên một dòng suối để uốn chúc nước thì có một anh chàng đang chèo một cái ca nô đi ngang. Thu Sương chưa thấy cái ca nô bao giờ, nên nó cứ ngồi đó nhìn chiếc ca nô tiến tới gần nó. Nó nghĩ là cái anh chàng trên ca nô sẽ cho nó đi thử, nhưng hổng ngờ, tên này lấy cái mái chèo đập mạnh dô đầu nó rồi cột nó lại như cột một con heo, và sự diệc kể mà nó biết là tên này bán nó cho một tên khác, và cái tên sau này để Thu Sương vô một cái triển lãm thú vật ở Ba Lê.

Có một con khỉ tinh tinh khác trong đợt triển lãm này, một con khỉ cái tên là Đan Nhi, là một nàng khỉ đẹp và duyên dáng nhưc mà Thu Sương từng thấy, và sau một thời gian, Thu Sương và Đan Nhi yêu nhau. Cái tên tổ chức triển lãm đưa hai con khỉ đi vòng quanh thế giới, và tại bất cứ triển lãm nào, cái hấp dẫn chính của hai con khỉ này là những màn ái ân độc đáo, nên cái tên này để hai con khỉ này đi chung một cái lồng cho mọi người coi – và đó chính là cái loại “triển lãm” mà Thu Sương đã phải trải qua. Dù sao đi nữa, đó là một điều hết sức xấu hổ cho Thu Sương, nhưng mà đó là cái cơ hội di nhưc để mà nàng dới chàng được gặp nhau.

Và rồi trong một cuộc triển lãm ở Nhật Bản, một tên đi tới gặp cái tên tổ chức triển lãm rồi ra giá cả mua Đan Nhi. Và bởi vậy, Đan Nhi bị đưa đi mất tiêu, Thu Sương hổng biết là ở chỗ nào nữa, và nó bị cô đơn một mình một lần nữa.

Cái biến cố đó đã làm thay đổi hoàn toàn tính tình của Thu Sương. Nó trở nên cẩu quơ, và khi người ta trưng bày nó, nó chỉ cào nhàu và gầm gừ và cuối cùng thì nó bắt đầu bốc kức rồi ném cục qua song chuồng khỉ, dô cái đám khách đã trả nhiều tiền để coi mấy con khỉ thường làm chiện gì.

Cái màn ném kít kéo dài một thời gian thì cái tên tổ chức triển lãm chịu hết nổi nên đã bán Thu Sương cho NASA và đó là nguyên do tại sao Thu Sương cuối cùng phải ở đây dới tui. Tui có thể hiểu tâm trạng của Thu Sương chút ít, bởi vì nó cô đơn và vẫn nhớ Đan Nhi, và tui thì vẫn cô đơn và vẫn nhớ Mỹ Duyên, và hổng có ngày nào trôi qua mà tui hổng tưởng tượng chiện gì đã và đang xảy ra dới nàng. Nhưng mà như bạn thấy đó, tui và Thu Sương, cả hai đứa tui đang bị kẹt cứng ở cái dùng kính tế mới khỉ này để lao động là dinh quang và còn sở hữu đầy đủ cái thứ quý hơn là đọc lập tự do nữa – tức là tui tui hổng có cái khỉ gì hết.

Cái kế hoạch canh nông cô tông của Sâm Đại Ca đã phát triển hết cỡ, ngay cả một tên điên cũng hổng thể mơ tưởng là nó có thể phát triển dữ như vậy. Tui tui trông dà thu hoạch từng kiện từng kiện bông vải thiệc bự dà cái đám mọi chất bông dài dô những cái cái nhà thiệc là bự, cũng mái rơm vách rơm nhưng được dựng hổng khỏi mặc dắc. Cuối cùng thì tới cái ngày Sâm Đại Ca nói là ổng sắp sửa đóng một cái thuyền bự – một cái xà lang – để mà chở cái đám cô-tông và mạo hiểm tìm đường vượt qua cái xứ sở của người Bích My rồi đi xuống tới cái chỗ mà tui tui có thể bán bông vải để làm dầu cho bọn mọi.

“Tui đã tính toán hết tấc cả rồi,” tên mọi bự Sâm nói. “Đầu tiên, tui mình đấu đá cái đám cô tông để có tiền. Song rồi tui mình đi mua những thứ mà nhân dân cần.”

Tui mới hỏi ổng nhân dân cần cái gì, thì ổng nói, “Ồ, ông bạn biết hông, chuối hạt và đồ nử trang rẻ tiền, có lẽ một hay hai cái gương soi – một cái ra-dô xách tay, có lẽ thêm một hộp xì gà Cu Ba Cu Béc gì đó – một vài két rượu.”

Và đó là cái loại giao kèo mà tui tui đồng ý dới Sâm Bự.

Dù xao đi nữa, nhiều tháng trôi goa, và tui tui thu hoạch cái mớ bông cuối cùng của vụ mùa. Sâm Bự đã làm gần song cái xà lang để đi sông và để đưa tui tui đi xiên goa xứ sở Bích My để tới một thị trấn, và vào một buổi tối, trước khi tui tui xuất hành, bọn mọi tổ chức một đám “múa tập thể” để ăn mừng và để đuổi đi cái đám cô hồn các đảng thành ủy đi.

Tồn bộ bộ lạc tập trung chung goanh ngọn lửa và cùng hát “bu-la bu-la” và đánh trống ùm ùm. Bọn mọi cũng lôi một cái nồi bự nấu thịt nguội ra và để nó trên ngọn lửa, cái nồi đang sôi bốc hơi nước, nhưng Sâm đại ca nói là dân của ông làm như vậy cho có “hình thức” mà thôi.

Tui tui ngồi đó chơi cờ, và cho phép tui nói cho bạn nghe điều này – tui hết xúc “phấn khởi hồ hởi” đến mức muốn nổ tung lòng! Chỉ cần cho tui tui tới gần một thị trấn hay một thành phố thôi, và tui tui sẽ chầu mất tiêu luôn. Thu Sương cũng biết cái điều đó nữa, bởi dì hấn đang ngồi đó tự thọt cù léc hấn và nở một nụ cười thiệt là bự trên khuôn mặt khỉ của hấn.

Tui tui chơi được một hai ván cờ và sắp sửa chấm dứt một ván nữa, khi tui bắt thìn lình nhìn xuống, và trời sập niếu Sâm Đại Ca đã hồng chiếu tướng tui, và tui đã bị rơi đô thể kẹt. Tên mọi Sâm này đang nở một nụ cười thiệt là bự, và vì trời tối tui tui hồng thấy dì hết ngoài mấy cái răng của Sâm Đại Ca, và tui đoán là tui nên tìm cách thoát ra khỏi cái tình trạng này càng sớm càng tốt.

Cái dẫn đề di nhứt là, tui hồng thể nghĩ ra được cách nào hết. Trong lúc tui đã góa mừng dì thành góa của tui, “tui đã điểm gà con khi trứng còn chưa nở”, và chính tui đã đặc tui đô thể kẹt trên bàn cờ. Hồng còn lối nào để thoát.

Tui ngiên cứu thể cờ một hồi, cái niếp nhăn chỗ trán và chung mày nhăn nhó của tui cũng tỏa sáng nhờ ánh lửa phảng chiếu từ hàm răng đang cười của tên mọi bự, và rồi tui nói, “Ai da, ai da, tui phải đi đấy.” Sâm Đại Ca gặc đầu, hấn vẫn còn cười, và tui sẽ nói cho bạn nghe, đây là lần đầu tiên mà tui có thể nhớ ra là cứ mỗi lần tui nói câu đó, tui thường được ra khỏi thể kẹt hơn là bị rơi đô thể kẹt.

Tui ra phía sau cái Hồ Vẹo và tè, nhưng rồi thay dì đi trở đô bàn cờ, tui đi gặp Thu Sương và dãi thích cho hấn rõ tình cảnh của tui tui. Rồi tui lén chui đô cái chòi của thằng Gộc và nói nhỏ dới Thiếu Tá Thu. Cổ đi ra ngoài, và tui kể cho cổ nghe hiện tình bây giờ, và cổ cũng nghĩ tui tui nên đem mấy cái dít của tui tui ra khỏi cái chốn này trước khi tui tui bị đô nôi, hay đại lợi như vậy.

Rồi thì, tui tui điều quyết định đào tẩu. Thằng Gộc, nó nói là nó sẽ đi trốn cùng dới tui tui bởi dì nó đang yêu Thiếu Tá Thu – hay đại lợi như vậy đó, theo ngôn ngữ của hấn. Dù xao đi nữa, bốn đứa tui tui bắc đầu lui ra khỏi làng, tui tui đi xuống veng sông và chỉ mới sắp sửa bước đô một trong mấy cái ca nô của người thổ dân, bắc thành lìn, tui nhìn lên thì đứng trước mặt tui là Sâm Đại Ca dới khoản một ngàn tên mọi, bọn chúng có khuôn mặt nham hiểm và đầy thắc vọng.

“Coi nè, ông bạn,” tên Sâm bự nói, “bộ chú mày nghĩ là chú mày goa mặc được cái tên quý dà này hay sao?” Và tui nói dới hấn, “Ồ, đâu có, tui tui chỉ muốn đi ghe tí xíu dưới ánh trăng – ông hiểu chiện này mà?”

“Hiểu chứ,” tên mọi bự nói, hấn biếc tui muốn nói di, và rồi cái đám mọi đen tùm tụi tui rồi đưa tui tui dĩa làng, tui tui bị lôi dĩa cùng dới cái đám mọi có vũ trang này. Cái nồi nấu thịt đang sôi xùng xục và khói bốc lên nghi ngút như đang đón chào tui tui, và đám mọi cột tui tui dờ mấy cây cột cắm sẵn dưới đất, tình cảnh của tui tui coi bộ hồng có đẹp đẻ lắm.

“Nè, ông bạn,” tên Sâm bự nói, “Đây quả thực là một sự diệc đáng tiếc. Nhưng mà chú nên có một cái nhìn khác, bởi di ít ra chú sẽ cảm thấy được an ủi khi biết chú có thể đáp ứng nhu cầu cho một hay hai cái bao tử đang đói. Và hơn nữa, tui phải nói cho chú biết – hồng ai có thể nghi ngờ được, chú là tay chơi cờ giỏi nhứt mà tui đã gặp, mà tui từng là đô địch cờ tướng ở Đại Học Dêu trong ba năm, trong suốt 4 năm tui học ở đó.

“Và dĩa phần công nương,” Sâm Đại Ca nói với Thiếu Tá, “Tui xin lỗi tui đã bỏ dấu chấm hết đô chiến tình của công nương dới cái tên Gộc, nhưng mà chắc là công nương hiểu tui mà.”

“Hông, tui hồng hiểu cái trò mọi rợ đáng khinh tởm của ông,” Thiếu Tá Thu nói. “Rồi ông sẽ đi dĩa dĩa, tui cũng nên hỏi? Chắc là ông phải tự cảm thấy sấu hổ, và tự cảm thấy ghê tởm dới chính bản thân của mình!”

“Có lẽ tui tui có thể để công nương và cái tên Gộc dờ cùng một mâm,” Sâm Bự chắc lưỡi, “một chúc thịt trắng và một chúc thịt đen – và riêng tui, tui sẽ đớp cái đùi, hay có lẽ, một cái nhủ hoa – như dĩa thì dĩa đẹp lại vừa ngon và kiểu cách.”

“Ông là cái đồ hèn hạ hồng thể diễn tả nổi, ông đúng là một cái... lìn!” Thiếu tá Thu nói.

“Công nương muốn nói tui là cái gì cũng được,” Tên Sâm Bự nói. “Và bây giờ, chúng ta hãy bắt đầu bữa tiệc!”

Đám mọi bắt đầu cởi trói tui tui và một đám mọi rợ đen dũi này cẩu tui tui tới cái nồi nước sôi. Bọn này nhắc Thu Sương lên trước, bởi di cái tên Sâm Bự nói là Thu Sương nấu rục sẽ làm cho nước ngọt hơn, và người ta đang dử Thu Sương trên cái miệng nồi, chừng bị bỏ dờ nồi thì, ông bà nội ơi, một mũi tên từ dĩa bằng tới dờ ngay một trong mấy thằng đang dử Thu Sương. Tên này rơi xuống và Thu Sương rớt dờ lên người hấn. Và rồi có nhiều mũi tên nữa bằng từ bìa rừng, và ai cũng cuống cuồn lên hết.

“Tụi Bích Mi!” Sâm Đại Ca hét lên. “Lấy đủ khí lẹ lên!” và mọi người cùng chạy đi lấy giáo mác và dao.

Bởi di tui tui hồng có dao mác hay con dao nào hết, Thiếu tá, tui, Thu Sương và Gộc bắt đầu chạy tới bờ sông lần nữa, nhưng tui tui chạy chưa được 3 thước thì bắc thành lìn, tui tui bị chụp dờ chun bởi một loại bẫy gì đó gài ở mấy cái cây.

Tui tui bị treo tòn teng, đầu chổng ngược xuống đất y như là mấy con dới, và khi toàn bộ máu tui tui chảy dờ dờ cái đầu thì một tên nhỏ chúc xịu đi ra từ trong bụi và hấn cười và cười khít khít khi thấy tui tui bị như dĩa. Đủ thứ âm thanh man rợ phát ra từ trong làng, nhưng sau một hồi, tất cả điều iêm lặn. Rồi một đám Bích My khác đi tới rồi cắt dây cho tui tui rớt xuống, rồi họ cột tay cột chun tui tui rồi kéo tui tui trở dờ làng.

Thiệt là một cảnh ngoạn mục! Họ đã bắt được Sâm Đại Ca dờ toàn bộ cái đám mọi của ông và

đả cột tay và cột luôn chung cái đám này. Có vẻ như là cái đám này sắp sửa bị quăng dơ nồi nước sôi.

“À, ông bạn của tui,” Sâm Đại Ca nói, “có vẻ như là ông bạn đã được cứu thoát trong một tí tấc, phải hông à?”

Tui gật đầu, nhưng tui hổng có sủa là tui có phải là thoát khỏi cái chảo dầu chiên để được dơ trực tiếp dơ cái ngọn lửa nướng hông nữa.

“Tui phải nói cho chú em biết,” Sâm đại ca nói, “coi bộ là tui và cái đám người của tui xem như là vãn tuồng rồi, nhưng mà có thể chú em còn có cơ hội. Niếu chú em lấy cái ác-mô-ni-ca ra được và chơi một hai bài, có thể chú em được cứu đó. Vua Bích My là một tên mê nhạc Mỹ tới điên luôn.”

“Cám ơn,” Tui nói.

“Hổng có chi, ông bạn,” Sâm Bự nói. Đám Bích My đưa Sâm đại ca lên cao rồi dứ ổng phía trên cái nồi nước đang sôi, rồi bắc thành lìn, Sâm Đại Ca nói lớn cho tui nghe, “Hiệp Sĩ tới Giám Mục 3 – rùi con Chốt 10 tới Vua 7 – tui đã thắng chú em như dậy đó!”

Sâm Bự rút một cái tởm thiếc lớn dơ nồi nước, và rồi toàn bộ cái đám mọi bị cột chổng ngược của ổng bắt đầu hát “bu-la bu-la” lần nữa. Tình hình của tụi tui coi bộ cũng mờ mịt lắm.

Chú thích:

Gộc = Grurck, một thổ dân trong bộ lạc ăn thịt người của ông Sâm (Sam)

Đan Nhi = Doris, một tên phái nữ. Trong truyện là tên của một con khỉ.

Chương 16

Sau khi nấu xong cái đám bộ lạc Sâm Mập và làm teo mấy cái đầu của đám này, bọn Bích My cột tui tui dô mấy cái đòn rồi khiến tui đi dô rừng như là họ khiêng mấy con heo vậy.

“Anh có nghĩ ra được bọn họ tính làm gì tui mình hông?” Thiếu Tá Thu kêu tới tui.

“Tui hông biết, và tui cũng cóc cần biết,” tui trả lời, và tui hông nói sai sự thực bao nhiêu. Tui đã quá mệt mỏi dới toàn bộ cái chủ nghĩa rác rưởi Xuống Hàng Chó Ngựa, Xấu Hổ Cả Nhà Xạo Hết Chỗ Nói này rồi. Xức chịu đựng của một người ngu hay khờ cách mấy như tui cũng có dới hạn mà.

Dù xao đi nữa, sau khoản 1 ngày hay đại loại như vậy, tui tui tới cái làng Bích My, và có lẽ bạn cũng đoán được, cái làng này có một đám nhà chòi nhỏ xíu trong một khoảng trống giữa cái đám rừng rậm. Người ta khiến tui tui dô một cái chòi ở chính giữa đám đất trống, nơi đó có một đám Bích My đang đứng chung quanh một ông già nhỏ xíu dới bộ râu dài lòng thông và bạc phết, ông đang ngồi trên một cái ghế cao đồng như cái ghế cho em bé ăn. Tui nghĩ ông chắc là vua của cái đám Bích My này đây.

Họ quăng tui tui xuống đất rồi cời trời cho tui tui, rồi tui tui tự đứng dậy và phủi bụi và đất cát, rồi vua Bích My bắt đầu nói chiện bập bập lạp lạp cái gì đó, rồi thẳng chả đi xuống ghế rồi đi thẳng tới Thu Sương rồi đá dô ngay hai trái banh của con khỉ.

“Ông làm vậy để làm chi vậy?” Tui hỏi thẳng Gộc, thẳng Gộc đã học được một mớ tiếng Anh trong thời gian sống dới thiếu tá Thu rồi.

“Nó muốn biết con khỉ là trai hay gái,” thẳng Gộc nói.

Tui nghĩ là có cách nào hoàn hơn để biết được điều đó, nhưng mà tui hông có nói cái gì hết.

Rồi tên vua này, ông đi tới tui và bắt đầu nói cái thứ tiếng lạp bập đó nữa – chắc là tiếng Bích Miên, hoặc là cái ngôn ngữ khỉ gì cũng được – và tui đang chứng bị tư thế để bị đá dô đế, nhưng thẳng Gộc nói, “nó muốn biết tại sao anh lại sống chung dới cái đám mọi ăn thịt người thấy ớn này.”

“Nói dới ông cái dụ đó hoàng toàn ngoài ý muốn của tui mình,” thiếu tá Thu rít lên.

“Tui có cách này,” tui nói. “Nói dới thẳng chả mình là cái đám Nghệ Sĩ Nhạc Sĩ Hoa Kỳ, nói tui là văn công Eo Vít Phươn cũng được.”

Thẳng Gộc nói dới tên vua, rồi tên này nhìn trừng trừng dô tui tui thiệt là lâu, rồi hần hỏi thẳng Gộc cái gì đó.

“Ông nói cái gì vậy?” Thiếu Tá Thu muốn biết.

“Nó hỏi con khỉ chơi nhạc cụ gì,” thẳng Gộc nói.

“Nói dới thẳng chả con khỉ chơi lao,” tui nói, và rồi thẳng Gộc nói cho tên vua nghe, rồi tên vua Bích My tiên bố là hần muốn tui tui trình diễn văn nghệ.

Tui móc cái ác-mô-ni-ca ra rồi bắt đầu chơi một ít điệu nhạc – “Những cuộc đua ngựa ở Phố Lều”. Vua Bích My nghe ít phúc, rồi ổng bắt đầu vỗ tay và nhảy cà tung y chang như Michael Jackson.

Sau khi tui chơi bài nhạc xong, vua Bích Mi nói ổng muốn biết Thiếu tá Thu và Gộc chơi món gì, nên tui nói dói thẳng Gộc nói dói ổng là Thiếu tá thì chơi dao còn thẳng Gộc thì hổng có chơi cái gì hết – vì nó là ông bầu gánh.

Vua Bích My nhìn có vẻ ngạc nhiên rồi ổng nói ổng chưa hề nghe nói ai chơi dao hay dao bao dờ, nhưng mà ổng biểu người của ổng đưa mấy cây lao cho Thu Sương và một mớ dao cho thiếu tá Thu, để rồi coi coi tui tui chơi loại nhạc nào dói ba thứ quỷ quái này.

Ngay sau khi tui cầm lao và dao, tui nói, “OK, bắt đầu đi!” và Thu Sương lấy cây lao gõ dô đầu vua Bích My còn thiếu tá Thu thì dùng dao hăm dọa mấy tên Bích My, và rồi tui tui chạy dô rừng dói cả đám Bích Mi rượt theo tui tui sát đích.

Tụi Bích My liệng đủ thứ đá và đủ thứ khí tới tui tui từ phía xau, rồi tui nó bằng cung tên và phi tiêu từ cung, từ ống thổi và đủ thứ hết. Bắc thành lìn, tui tui ra tới bờ sông và hổng còn lối chạy nữa, và cái đám Bích Mi đang bắt kịp tui tui. Tui tui chẳng bị nhảy xuống nước để bơi, thì bắc thành lình ở bên kia bờ xông, một tiếng súng nổ thiệt lớn.

Đám Bích My đang tóm tui tui, nhưng mà một tiếng súng nữa được bắn ra làm cho cái đám này cụp đuôi chạy ngược dô rừng. Tui tui nhìn goa bên kia sông thì, trời đất quỷ thần thiên địa ơi, ở bên có mấy anh chàng mặc đồ đi rừng dói mấy cái nón cối trắng phao y như bạn thường thấy trong phim Ra Ma của Rừng. Mấy người này bước dô ca nô rồi chèo tới chỗ tui tui, khi họ tới gần, tui thấy dấu mộc NASA trên nón cối của họ. Cuối cùng đã có người cứu tui tui.

Khi mà chiếc ca nô đi tới bờ phía bên tui, một anh chàng dói con mộc NASA trên nón cối đi lên gặp tui tui. Tên này đi thẳng tới Thu Sương rồi đưa tay ra và nói, “Chào ông Lâm, tui nghĩ ông chính là ông Lâm phải hông?”

“Mấy ông đã trốn ở trong mấy cái lỗ đích nào trong suốt thời gian qua?” Thiếu tá Thu rống lên. “Chúng tui đã bị kẹt trong cái rừng chết tiệt này gần 4 năm rồi!”

“Tụi tui xin lỗi địa chiện đó, thưa bà,” tên này nói, “nhưng mà tui tui cũng có lịch trình của tui tui nữa, tui tui phải làm theo thứ tự, bà biếc rõ mà.”

Dù sao đi nữa, tui tui cuối cùng đã được thoát khỏi cái số phận còn ẹ hơn là cái chết nữa, và người ta cho tui tui dô ca nô và bắt đầu chèo đi. Một tên trong đám nói, “Quý vị biết hông, văn minh loài người chỉ quanh quẩn ngay cái khúc queo kia thôi. Tui nghĩ là quý dị có thể bán cái câu chiện của quý dị cho một tạp chí và quý dị sẽ kiếm được một số tiền kết xù.”

“Khoan đã. Các ông ngừng ở chỗ này cho tui!” Bất thình lình thiếu tá Thu la lên.

Mấy tên NASA nhìn nhau, nhưng rồi họ chèo ca nô dô bờ.

“Tui đã quyết định rồi,” Thiếu tá Thu nói. “Lần đầu tiên trong đời tui, tui đã tìm được một người đáng ông thiệt sự hiểu tui, và tui sẽ hổng để anh ta đi mất. Gần bốn năm qua, anh Gộc và tui đã sống hạnh phúc trong vùng đất này, và tui quyết định ở lại đây dói anh ta. Chúng tui sẽ đi

đô rừng và tạo dựng cuộc sống mới, chúng tui sẽ gây dựng da đình và sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.”

“Nhưng mà cái ông này là mọi ăn thịt người mà,” một tên trong bọn la lên.

“Mở rộng trái tim ra đi, ông bạn à,” thiếu tá Thu nói, rồi cổ dới lại thẳng Gộc nhảy ra khỏi ca nô rồi cùng nắm tay nhau đi tới phía bìa rừng. Ngay trước khi họ biến mất đô rừng rậm, Thiếu Tá Thu quay người lại vẫy tay dới Thu Sương và tui, rồi họ đi khuất thẳng đô rừng.

Tui nhìn lại đô cái đuôi thuyền, Thu Sương đang ngồi ở đó và đang vắn vẹo mấy ngón tay của hần.

“Mấy ông chờ chút xíu nheng,” tui nói dới cái đám NASA. Tui đi tới phía sau rồi ngồi xuống kế bên Thu Sương rồi nói, “Chú mày đang si nghĩ dĩa chiện dì dậ?”

Thu Sương hồng nói dì hết, nhưng có một giọt nước mắt ứa ra từ mắt của hần, và lúc này tui biết được chiện dì sẽ xảy ra. Thu Sương nắm vai tui rồi ôm tui thiệt chặt, rồi hần nhảy ra khỏi cái ca nô, rồi phóng lên một cái cây bụi ở gần bờ sông. Và hình ảnh cuối cùng của Thu Sương là một con khỉ tự do, đang đu từ cây này goa cây khác trong rừng rậm nhờ những sợi dây leo mọc trong rừng.

Một tên NASA đang lắc đầu. “Còn anh bạn khờ, anh tính sao? Anh có định đi theo mấy bạn của anh đô cái sứ mọi rợ đó luôn hông?”

Tui dò xem nét mặt của cái đám này một hồi, rồi tui nói, “hông đâu,” rồi tui ngồi xuống ca nô. Trong lúc họ chèo thuyền ra xa, bạn đừng cho là tui đã hồng có suy nghĩ dì dĩa cái lời gợi ý hấp dẫn đó. Nhưng có điều là tui hồng làm điều đó được. Tui nghĩ là tui còn có những giấc mơ khác để mà mơ mộng.

Ngươi ta cho tui lên máy bay để dĩa Mỹ và nói dới tui nào là tui sẽ được chào đón long trọng ở quê nhà, nào là có bữa tiệc dành cho diệc đón rước tui, nhưng mà hình như tui đã nghe mấy cái khỉ đồng dậ từ lúc nào đó lâu lắm rồi.

Dù sao, chiện xảy ra đúng như dậ, ngay sau khi tui tui đáp máy bay xuống Hoa Thịnh Đốn, có khoản 1 triệu người đứng sẵn ở đó vui mừng, hoan hô dĩa đổ tay đồng như là ngươi ta mừng dĩa gặp được tui. Người ta đưa tui đô phố, và tui ngồi băng ghế sau của một chiếc xe hơi đen thiệt bụi và quen thuộc, và ngươi ta nói là sẽ đưa tui tới Tòa Bạch Ốc để gặp Tổng Thống. Đúng dậ, tui cũng đã ở cái chỗ đó rồi.

Và rồi thì khi chúng tui tới Tòa Bạch Ốc, tui nghĩ là tui sẽ gặp lại cái ông Tổng Thống củ, cái ông đã cho tui ăn điểm tâm và coi TV chương trình “Dân Nấu Bí và Lý Hiu,” nhưng mà bi giờ đã có một Tổng Thống mới – ông này có mái tóc bóng lưỡng chải ngược ra phía sau, dới hai cái má phính, và cái mũi thì dài đồng như thẳng bé người gố Pi Nóc Ki Ô dậ.

“Anh bạn nói tui nghe đi, chiến du lịch vừa rồi của anh bạn vui nhộn chứ?” ông Tổng Thống này nói.

Một ông mặc đồ cam lê đứng kế bên Tổng Thống đưa ngươi tới rồi nói nhỏ đô tai ổng cái dì đó, và bất thành lìn, Tổng Thống nói, “Ồ, a..., thiệt ra ý tui muốn nói là, a..., thiệt là vĩ đại, chú đã

vượt qua được những thử thách lớn trong rừng rậm.”

Cái ông mặc cô lê tiếp tục nói nhỏ dõ tai Tổng thống nữa, và tổng Thống hỏi tui, “Ơ, còn người bạn đồng hành của chú thì sao?”

“Thu Sương?” Tui nói

“Cõ ta tên gì nhĩ?” Bây giờ Tổng Thống nhìn dõ một cái thẻ nhỏ trên tay ổng. “Ơ, trong này nói là Thiếu Tá Trịnh Thu, và nói là ngay cả khi chú được cứu thoát, cổ đã bị một tên mọi ăn thịt người lồi dõ rừng.”

“Chỗ nào nói như dậy vậy?” tui hỏi.

“Ngay chỗ này nè,” Tổng Thống nói.

“Hổng đúng như dậy đâu,” Tui nói.

“Chú có ý ám chỉ tui là một tên xạo hả?” tổng thống nói.

“Tui chỉ nói là hổng đúng như dậy thôi,” tui nói.

“Chú nghe đây,” Tổng Thống nói dới tui, “Tui là lãnh tụ tối cao của chú. Tui hổng phải là một tên lường gạt. Tui hổng có nói dõ!”

“Tui thiệt xin lỗi,” tui nói, “tui biết ông dõ coi trong thẻ, nhưng mà cái điều ghi dĩa Thiếu Tá Trịnh Bảg Thu là hổng có đúng, bởi vì...”

“Thu Bảg!” Tổng Thống quát lên.

“Hả?” tui nói.

“Hổng có, hổng có,” cái ông mặc đồ cô lê nói. “Cái chú này nói là ‘Trịnh Bảg Thu’ – hổng phải ‘Thu Bảg’ – Thừa Ngài Tổng Thống.”

“BẢG! Tổng Thống hét lên. “Tui đã nói dới ông là đừng bao giờ nhắc tới cái chữ đó nữa khi mà có mặt tui! Bõn mấy ông thiệt đúng là một bầy Heo Nọc phản bội, y như là Cộng Sản.” Tổng Thống tự thụi dõ đùi ổng bằng mấy cú đấm nghe kêu bịch bịch.

“Hổng có người nào hiểu cái dĩa hết. Tui hoàn toàn hổng biết bất cứ chiện gì dĩa bất cứ cái thứ dĩa! Tui chưa bao dõ nghe cái gì hết! Nhưng mà nếu tui đã nghe, thì tui hoặc là đã quên hết, hoặc là điều đó là điều tối mật!”

“Nhưng mà thừa Tổng Thống,” cái ông mặc cô lê nói, “Anh chàng này hổng có nói điều đó. Anh chỉ nói...”

“Bây giờ thì chính ông kêu tui là tên sạo phải hông?” Tổng thống nói. “Ông đã bị đuổi việc rồi!”

“Nhưng mà Tổng Thống hổng thể đuổi tui được,” ông này nói. “Tui là Phó Tổng Thống mà.”

“Như vậy thì, thiệt xin lỗi vì tui đã lờ lời,” Tổng Thống nói, “nhưng mà ông sẽ hổng bao giờ trở thành Tổng Thống được nếu ông cứ đi lòng dõng rồi nói lãnh tụ tối cao của ông là một tên ba xạo.”

“Không, thưa Tổng Thống, tui nghĩ là ngài nói đúng,” Phó Tổng Thống nói. “Tui thành thật xin lỗi.”

“Không, tui phải xin lỗi ông,” Tổng Thống nói.

“Sao cũng được mà,” Phó Tổng Thống nói, cùng lúc vặn vẹo dới chủ nghĩa của ông. “Nếu ngài Tổng thống thứ lỗi cho tui, tui phải đi đấy.”

“Lần đầu tiên tui mới nghe được một câu nói có lý trong suốt ngày hôm nay,” Tổng Thống nói. Rồi ông quay dĩa phía tui rồi hỏi, “Chú nói đi, có phải chú chính là cái anh chàng chơi ping pong đả cứu mạng cái Lão Mao Chủ Tịch hông?”

Tui nói, “Đúng đây,” rồi Tổng Thống nói, “Ờ, chú muốn làm cái chiện đồng vậy để làm chi vậy?”

Và rồi tui nói, “Bởi dì ông đang bị chìm,” rồi Tổng thống nói, “Đúng ra chú phải nhận cái lão đó xuống dưới nước thay vì cứu hẩn. Nhưng mà thôi, chiện đó bây giờ là lịch sử rồi, bởi dì cái tên chó đẻ đó đã chết trong thời gian chú còn ở trong rừng dới cái đám mọi.”

“Ông có cái TV nào hông?” tui hỏi.

Tổng thống nhìn tui ngơ ngẩn. “Ờ, tui có một cái, nhưng mà mấy bữa nay tui hông có coi nhiều. Có nhiều tin sấu quá.”

“Ông có từng coi ‘Dân nấu Bí và Lý Hiu’ hông?” tui nói.

“Chương trình đó chưa tới,” ông nói.

“Hiện đang có chương trình gì đây?” tui hỏi.

“ ‘*Nói thiệt*’ dới chú – tui hông muốn nhìn dô nó chúc nào hết – nó là một đồng kức.” Rồi ông nói, “Chú nge đây, tui phải tới một buổi họp bây giờ, hay là để tui tiễn chú ra cửa nghen?” Khi tui tui ra tới ngoài hành lan, Tổng Thống mới nói nhỏ cho tui nghe, “Suyt..., chú muốn mua một cái đồng hồ đeo tay hông?”

Tui nói, “Hả?” rồi Tổng Thống tới sát bên tui rồi kéo tay áo côm lê của ông lên cho tui thấy, ối trời ơi, ông phải có 20 tới 30 cái đồng hồ đeo dòng quảnh cánh tay của ông.

“Tui hông có tiền,” tui nói.

Tổng Thống, ông kéo tay áo của ông xuống lại, rồi ông vuốt lưng tui. “Thôi thì, chú goay lại đây khi mà chú có tiền, rồi tui mình có thể thương lượng dới nhau, giá đặc biệt, OK?”

Ông bắc tay tui và một đám phó nhòm chạy tới và bắt đầu chụp hình, xong rồi tui đi. Nhưng mà tui phải nói điều này, tui thấy là cái ông Tổng Thống này có dễ là một anh chàng tử tế thiệt.

Dù xao, tui đang thắc mắc là cái đám người này tính làm cái gì dới tui, nhưng mà tui đã hông cần thắc mắc lâu làm chi.

Khoảng một ngày sau thì mọi chiện dịu xuống, và người ta cho tui ở khách sạn, nhưng rồi một, hai tên tới gặp tui vào một buổi chiều rồi nói, “Anh Lâm nghe đây, hông còn cái gì miễn phí

nửa. Nhà nước đã hổng còn trả tiền khỉ dỉ cho anh nửa – Và kể từ bây dờ anh đã độc lập, tự do rồi.”

“Ờ, cũng được,” tui nói, “nhưng mà phải cho tui chúc ít tiền để đón xe dì nhà chứ. Sao tui có tiền để đi đâu bây giờ.”

“Đừng nghĩ tới cái chiện đó, Lâm,” họ nói. “Anh đã may mắn hổng bị ở tù dĩa cái tội dùng huân chương làm lỗ đầu Thư Ký Thượng Nghị Viện. Tụi tui đã làm cho anh một công diệc vĩ đại là cứu anh ra khỏi cái tội đó – nhưng mà bây dờ tụi tui đã rửa tay sạch rồi, hổng còn muốn đụng dờ cái dít của anh nửa.”

Và vì dậy, tui phải rời khách sạn. Bởi dỉ tui hổng có hành lý dỉ hết, chuyện đó hổng khó, tui chỉ cần đi ra ngoài đường là xong. Tui đi bộ một hồi, đi ngang qua Tòa Bạch Ốc nơi Tổng Thống ở, và tui thiệt là ngạc nhiên vì có một đám người đứng ở đó, họ đang đeo mặt nạ Tổng Thống và mang bảng quảng cáo biểu ngữ gì đó. Tui nghĩ là Tổng Thống chắc là khoái lắm bởi vì ai cũng thích ổng hết.

Chú thích:

Những cuộc đua ngựa ở Phố Lều = De Camptown Races, written in 1850 by Stephen Foster (1826–1864)

Chương 17

mặc dù họ nói hỏ hổng cho tui tiền, một tên trong đám có cho tui mượn một đồng trước khi tui rời khách sạn. Việc đầu tiên tui muốn làm là gọi điện thoại tới nhà tế bần nơi mà má tui ở để nói cho Má biết là tui bình an. Nhưng một trong mấy bà sơ nói, “Chúng tui hổng có bà Ngô bà Bắp nào ở đây nữa.”

Khi tui hỏi má tui đang ở đâu, bà sơ đó nói, “Hổng biết – bà đã trốn theo một tên đạo Tin Lành rồi.” Tui cảm ơn bà sơ đó rồi gác máy. Địa phương diện nào đó, tui cảm thấy bứt lo. Ít ra là má đã chạy trốn dới *một người nào đó*, và hổng còn ở nhà tế bần nữa. Tui nghĩ là tui phải đi tìm Má nhưng, nói thiệt, tui hổng gấp gấp lắm trong chuyện này lắm, bởi dì tui chắc chẳng như trời mưa là Má tui sẽ tru lên, và than phiền than thở dì tui bởi dì tui đã bỏ gia đình mà đi.

Và trời đã mưa thiệt. Mưa lớn như ết dới nhái, như chó dới mèo, mưa như người mẹ cầm súng đại qua cỏ, và tui kiếm được một cái mái hiên để đứng trốn mưa cho tới khi có một tên tới đuổi tui đi chỗ khác. Tui đã ước nhẹp và lạnh khi tui đi ngan goa mấy cái bin đình của chính phủ ở Hoa Thịnh Đốn, và tui thấy một cái bịch đựng rác bằng mủ thiệt bự ở ngay dữa lối đi. Khi mà tui tới gần thì cái bịch bốc đầu nhích dờ chúc xịu, như là có cái dì ở trong!

Tui đứng lại rồi đi tới cái bịch rồi lấy ngón chân cái của tui khiêu nó. Bịch thình lình, cái bịch đó nhảy ngược lại ra phía sau chừng 1 thước, rồi có một tiếng nói phác ra từ phía dưới, “Đ.M., tránh ra chỗ khác được hông!”

“Ai ở bên trong đó dậy?” tui hỏi, và bên trong bịch rác có tiếng trả lời, “Đây là cái vĩ của tao – mày tự đi kiếm cái vĩ của mày đi.”

“Ông nói dĩa cái gì dậy?” tui hỏi.

“Cái vĩ sắc của tao,” giọng nói phát ra. “Tránh xa cái vĩ sắc của tao!”

“Cái vĩ gì?” tui hỏi.

Bịch thình lình, cái bọc rác dờ lên một chúc, và một cái đầu lú ra, nhìn soi mói dờ tui dống như tui là một tên khùng.

“Chú mày mới tới cái xó này lần đầu hả?” cái ông trong bọc rác nói.

“Dống dậy,” tui trả lời. “Tui chỉ ráng trốn mưa thôi.”

Cái ông dưới cái bịch rác có một khuôn mặt hết sức là thảm hại, cái đầu thì trụi lủi hết phân nửa, và thẳng chả chắc là hổng cạo râu cả năm rồi, con mắt thì đỏ lờm kiểu bị nhiễm trùng, dờ răng cỏ thì mất tiêu hết rồi.

“Như vậy thì,” ông nói, “tao nghĩ là trong hoàng cảnh này, chú mày có thể ở tạm ở đây một chúc – đây nè.” Ông dới tới đưa tui một cái bịch rác khác được xiếp rác gọn gàng.

“Ông đưa tui cái này để làm chi dậy?” tui hỏi.

“Mở nó ra rồi chui xuống dưới, chú mày ngu thiệt – hổng phải chú mày nói chú mày muốn trốn mưa xao?” Rồi ông kéo cái bịch của ông xuống để che cho ông.

Rồi thì tui làm như ông nói, dà nói thiệt cho bạn nghe, núp dưới cái bịch này thiệt là hổng có tệ. Có chút hơi nóng thổi lên từ cái vĩ sắt trên lối đi và nó làm cho cái bịch thiệt ấm cúng và ấm áp và che mưa cho tui nữa. Tui tui ngồi chồm hổm kế bên nhau trên cái vĩ sắt, dưới cái bịch plastic che bên trên, và sau một hồi, cái ông già này quay goa tui hỏi, “Ờ mà, chú mày tên gì đây?”

“Lâm,” tui nói.

“Dậy hả? Tao có biết một chú tên là Lâm. Chiện lâu lắm rồi.”

“Ông tên gì đây?” tui hỏi.

“Dân,” ông nói.

“Dân? Ông Dân? – nè, chờ chút coi,” tui nói. Tui quăng cái bịch rác của tui rồi đi tới đỡ cái bịch đang che cái ông này lên, và đúng là ông! Hổng có căng, và ông ngồi trên một cái thùng cây có bánh xe ở dưới đất. Ông đã dà đi tới hơn 20 năm, tui gần như hổng nhận diện ra ông nổi. Nhưng đúng là ông. Trung Úy Dân đây mà!

Sau khi ông ra khỏi bệnh viện quân y, ông Dân trở lại Con-nít-tí-cút để ráng xin lại nhiệm sở cũ là dạy học môn lịch sử. Nhưng đã hổng còn chỗ trống cho cái môn này nữa, và người ta bắt ông dạy toán. Ông ghét môn toán, và hơn nữa, cái lớp toán thì ở tầng hai, và vì ông hổng có chun căng dì hết, đi lên lầu hai mỗi ngày thì cũng đồng như là đi xuống địa ngục. Thêm vào đó, bà vợ ông bỏ ông để theo một tên là nhà sản xuất chương trình TV ở Nủ Ướt, bà nộp đơn ly dị ông Dân trên cơ sở là hai người “hổng hợp nhau.”

Ông bắt đầu mượn rượu giải sầu, rồi ông bị mất việc làm, ông hổng có làm cái gì hết trong một thời gian. Ăn trộm đồ nhà ông lấy hết mọi thứ mà ông có, rồi cái chưng giả mà bệnh viện cựu chiến binh cho ông thì hổng đúng kích thước. Ông nói là vài năm sau, ông đơn giản là “đầu hàng”, rồi bắt đầu sống như một hành khất. Ông có chút tiền mỗi tháng từ quỹ hưu trí cho người tàn tật nhưng gần như hết số tiền này ông Dân điều cho mấy cái tay hành khất khác.

“Tui hổng còn biết gì hết, chú Lâm à,” ông nói, “Tui nghĩ là tui chỉ đang chờ chết hay đại loại như vậy.”

Ông Dân đưa tui ít tiền rồi kêu tui tới gần góc đường mua vài chai rượu “Dao Găm Đỏ”. Dù vậy, tui chỉ mua có một chai, rồi dùng tiền của tui để mua một trong mấy ổ bén mì đã làm sẵn, bởi vì nguyên ngày hôm đó tui chưa ăn gì hết.

“Nè anh bạn,” Ông Dân nói sau khi ông nốc cạn nửa chai rượu của ông, “kể cho tui nghe đi, chú đã làm cái gì kể từ khi tui gặp chú lần chót.”

Và bởi vậy, tui kể cho ông nghe. Tui kể cho ông dĩa chiến đi Trung Cộng chơi ping pong, rồi gặp Mỹ Duyên lần nữa, rồi chơi nhạc trong ban nhạc Trứng Nứt, rồi dĩa cuộc biểu tình cho hòa bình, nơi mà tui quăng cái huân chương của tui, rồi bị bắt đồ tù.

“Ờ, tui nhớ cái vụ đó rồi. Tui nghĩ là lúc đó tui vẫn còn ở trong bệnh viện. Tui cũng định xuống chỗ biểu tình, nhưng tui nghĩ là tui sẽ hông có dục mấy cái huân chương của tui. Chú coi nè,” ông nói. Ông mở nút áo khoát của ông, và bên trong, trên áo sơ mi của ông, là toàn bộ huân

chương – Trái Tim Tím, Ngôi Sao Bạc – có lẽ có từ 10 tới 20 cái huân chương tặc cả.

“Mấy cái đó nhắc nhở tui ít chiện.” ổng nói. “Tui hổng biết chắc chắn là chiện dì – chiến tranh, đương nhiên rồi, nhưng chiến tranh chỉ là một phần thôi. Chú Lâm à, tui đã chịu đựng một sự mất mát lớn hơn là mấy cái chùng của tui. Đó là nhiệt huyết của tui, linh hồn của tui, chú có thể nói như vậy. Bây giờ thì tất cả là khoản trống – huân chương là nơi linh hồn của tui đã từng trú ngụ.”

“Nhưng mà mấy cái ‘luật tự nhiên’ điều khiển mọi sự diệc thì sao?” tui hỏi ổng. “Cái luật chi phối mọi thứ mà chúng ta đã áp dụng cho hoàn cảnh của chúng ta trước đây đó?”

“Điệt mẹ mấy cái luật đó,” ổng nói. “Mấy cái đó chỉ là một đồng triết lý rác rưởi thói goắc.”

“Nhưng mà kể từ lúc ông nói cho tui nghe về cái lực tự nhiên đó, tui đã bám dơ nó để sống. Tui đã để cho ‘thủy triều’ đưa tui đi và đã ráng làm hết sức mình. Tui đã ráng làm theo lẽ phải.”

“Hừmmm, có lẽ cái triết lý đó hiệu nghiệm cho chú, chú Lâm à. Tui cũng đã nghĩ tui áp dụng nó được cho tui – nhưng mà chú nhìn tui coi. Chú nhìn thử tui coi,” ổng nói. “Tui làm được cái gì? Tui là một quái dật khốn nạn và hổng có chùng. Một tên dơ da cư. Một tên say rượu. Một tên hành khất 35 tuổi.”

“Như vậy có thể chưa phải là tệ nhưc đâu,” tui nói.

“Ồ, thiệt vậy sao? Chú nói đi, thế nào mới là tệ hơn?” ổng nói, và tui nghĩ là tui đã bị bí ở đây, dì vậy mà cuối cùng tui kể cho ổng nghe dì tui – tui đã bị quăng dơ cái thùng rác điên điên khùng khùng rồi bị bắn lên dũ trụ trong cái hỏa tiễn, rồi đáp xuống chỗ tui mọi ăn thịt người, rồi tui kể dì Thu Sương, dì Thiếu Tá Thu và cái đám Bích Mi.

“Trời đất quỷ thần ơi, Lâm, chú đúng là có mấy cuộc phiêu lưu kinh khủng thiệt,” ông Dân nói. “Nhưng mà tại sao bây giờ chú ngồi ở đây dới tui, dưới là cái vĩ sắt và ở trên là cái bịch rác?”

“Tui hổng biết,” tui nói, “nhưng mà tui hổng có tính ở đây lâu đâu.”

“Chú có ý định dì trong đầu vậy?”

“Ngay sau khi cơn mưa này chấm dứt,” tui nói, “tui sẽ hổng có dán cái dít mạp của tui ở đây nữa mà sẽ đi kiếm Mỹ Duyên.”

“Cô ta đang ở đâu vậy?”

“Tui cũng hổng biếc luôn,” tui nói, “nhưng mà tui sẽ kiếm ra mà.”

“Có vẻ như chú đang cần giúp đỡ đó,” ổng nói.

Tui nhìn qua ông Dân, và mắt ổng đang tỏa sáng trên khuôn mặt râu tóc bù xù. Điều dì đó cho tui thấy là ổng đang cần được dũ đỡ, nhưng mà tui hổng có ngại chiện này đâu.

Điên đó, ông Dân dới tui, tui tui dơ một cái quán trọ rẻ tiền của một hội từ thiện bởi dì trời vẫn mưa hổng dứt, rồi ông Dân, ổng trả cho người ta một đồng cắc 50 xu cho bữa ăn tối, và 25 xu cho giường ngủ. Tui tui có thể ăn miễn phí nếu tui chịu khó ngồi nghe người ta dăng đạo

hay đại lợi như đây, nhưng mà ông Dân nói là ổng thà ngủ ngoài mưa chứ hổng thèm mất thì giờ gúy báu để nghe cái bọn tục tăng cầm kinh thánh kể diều quan điểm của họ diều cái thế giới này.

Sáng hôm sau, ông Dân cho tui mượn một đồng rồi tui kiếm được một cái điện thoại công cộng, và tui gọi tới Bót Tân gặp thằng Mư, cái thằng từng chơi trống cho bang nhạc Trúng Nứt. Quả thiệt như đây, thằng khỉ đó dẫn ở chỗ củ, và ngạc nhiên hết sức khi được điện thoại của tui.

“Lâm – tao hổng thể tin nổi!” Thằng Mư nói. “Tụi tao đã chấp nhận là cái đích của chú mày đã xuống âm phủ từ lâu rồi!”

Thằng Mư nói bang nhạc Trúng Nứt đã rả bầy. Toàn bộ số tiền mà ông Phi Bình Tiên đã hứa cho bang nhạc đã bị xức bởi những phí tổn, chi phí hay cái khỉ diều đó, và sau khi ra được hai băng nhạc, họ hổng kiếm thêm được giao kèo nào nữa. Thằng Mư nói bây diều người ta đã nghe loại nhạc mới rồi, nhạc lằng đá hay Rô-lin xì-ton hay đại lợi như đây – và hầu hết thành diều của bang nhạc Trúng Nứt đã diều chỗ khác và đã kiếm được việc làm diều hoàn.

Thằng Mư nói là lâu rồi hổng ai biết diều diều Duyên nữa. Sau khi cổ xuống Hoa Thịnh Đốn để biểu tình cho Hòa Bình, nơi mà tui bị bắt, cổ trở diều ban nhạc Trúng Nứt vài tháng, nhưng mà thằng Mư nói là Duyên hổng có vẻ bình thường như trước nữa. Nó nói là có lần, cổ bực khóc trên sân khấu và bang nhạc phải hòa tấu đủ thứ để cho goa cái màng đó. Rồi cổ bắc diều uống rượu, Vốt Cà, rồi bắc diều tới chỗ trình diều trẻ, và ban nhạc mới chừng bị nói chiện diều cổ diều cái diều này thì cổ cuốn gói và bỏ ban nhạc.

Thằng Mư nói, theo nó, tính tình kỳ cục của Duyên có thể là liên quang đến tui, nhưng mà Duyên hổng bao giờ nói diều chiện đó. Cổ rời Bót Tân khoảng một hai tuần sau, và nói là cổ sẽ đi Chi Ca Gô, và đó là lần chót mà thằng Mư thấy Duyên cách diều gần 5 năm.

Tui hỏi nó có biể cách nào kiếm ra Duyên hông, thì thằng Mư nói là có thể hẳn còn một số điện thoại mà Duyên cho nó trước khi bỏ diều. Nó kêu tui chờ, rồi mấy phúc sau nó mới tới điện thoại rồi cho tui một con số. Ngoài ra, thằng Mư nói là nó “hổng còn biết cách nào khác.”

Tui nói lời tạm biệt thằng Mư và nói là nếu tui có lên Bót Tân, tui sẽ đi kiếm nó.

“Mày vẫn còn chơi ác-mô-ni-ca chớ?” thằng Mư hỏi.

“Ờ, thỉnh thoảng thôi,” tui nói.

Tui đi tới ông Dân rồi mượn thêm một đồng nữa, rồi tui điện thoại cho cái số ở Chi-ca-gô.

“Duyên – Mỹ Duyên?” một giọng nói đàn ông nói ở đầu giây. “Ờ, đúng rồi – tui nhớ con nhỏ đó rồi. Một cái lìn be bé xinh xinh. Nhưng mà đã lâu lắm rồi.”

“Ông có biết cổ đang ở diều hông?”

“Lúc cổ chừng bị rời chỗ này, cổ nói cổ sẽ tới Ấn Thành. Hổng ai biết cổ ở diều. Cổ tìm được được diệc làm ở Nhồi Trộn.”

“Ở cái gì?”

“Nhồi Trộn – cái xưởng chế vỏ xe đó. Ông hồng biết sao, chỗ đó chế vỏ xe cho xe hơi.”

Tui cảm ơn tay đó rồi tới ông Dân và kể cho ông nghe sự tình.

“Thôi thì, tui chưa bao giờ tới Ấn Thành,” ông Dân nói. “Tui nghe nói mùa thu chỗ đó đẹp lắm.”

Tụi tui bắt đầu ngoắc mấy chiếc xe để xin quá dang ra khỏi Hoa Thịnh Đốn, nhưng mà tụi tui hồng được may mắn lắm. Một tài xế chịu cho tụi tui quá giang tới đường ranh của thành phố trên một chiếc xe tải chở gạch, nhưng mà sau đó thì hồng có ai muốn rước tụi tui dô hết. Tui đoán là tụi tui nhìn thiệt quá đáng hay đại lợi như dậu – ông Dân thì ngồi trên cái thùng có bánh xe kể bên cái đích mập dịch của tui. Dù sao đi nữa, ông Dân nói tại sao tụi tui hồng đón xe đồ, bởi dì ông có đủ tiền đi xe đồ mà. Thiệt tình mà nói, tui hồng thấy vui khi phải sài tiền của ông Dân, nhưng mà, dù sao, tui đoán ra được là ông cũng muốn đi tới Ấn Thành, nên có tui đưa ông ra khỏi Hoa Thịnh Đốn cũng là điều tốt.

Và dì dậu, tụi tui đón xe đồ đi Ấn Thành, tui để ông Dân ngồi kể bên tui, còn chiếc xe cây của ông thì tui nhét dô cái học trên cao. Suốt chiến đi, ông đả nốc xạch chai Dào Găm Đỏ và nói là cái cối Ta Bà này toàn là kức dới kức. Có lẽ ông nói đúng. Tui hồng biết. Dù sao đi nữa, tui chỉ là một tên ngố mà thôi.

Chiếc xe đồ thả tụi tui xuống giữa Ấn Thành, ông Dân và tui đứng trên đường đang si nghĩ xem phải làm cái gì thì một cảnh sát viên đi tới rồi nói, “Hồng được đứng lững quần ngoài đường ở chỗ này,” và vì dậu, tụi tui phải dời đi. Ông Dân hỏi một ông bộ hành công ty vỏ xe Nhồi Trộn ở đâu, và ông này nói là nó ở tận ngoại ô, dà tụi tui cuốc bộ theo hướng ông chỉ. Đi bộ một hồi thì hồng còn lối đi bộ đường hoàn để đẩy cái xe cây của ông Dân nữa nên tui khiêng ông lên kẹp ở một tay, còn tay kia thì tui kẹp cái xe cây, và tụi tui tiếp tục đi.

Khoản giữa trưa, tụi tui thấy một cái bản bự ghi chữ “Vỏ Xe Nhồi Trộn,” và tụi tui nghĩ là đây là chỗ tụi tui đang kiếm. Ông Dân nói là ông sẽ chờ ở bên ngoài, còn tui thì dô văng phòng để hỏi, có một bà đang ngồi trong văng phòng, và tui nói tui muốn gặp Mỹ Duyên. Bà này nhìn dô một cái danh sách rồi nói Duyên làm trong bộ phận “đắp vỏ,” nhưng mà hồng có ai được phép dô đó hết nếu hồng có làm trong cái bộ phận này. Bởi dậu, tui chỉ đứng đó, ráng suy nghĩ phải làm cái gì, lúc đó bà này nói, “thôi nè, cục kưng, cái đám đắp vỏ đó sắp xửa được nghỉ để ăn trưa, chỉ một dài phúc nửa thui, tại sao cục cưng hồng chịu đi dòng ra bên hông của nhà máy. Biết đâu Mỹ Duyên sẽ đi ra ngoài đó đó,” và bởi dậu, tui làm theo lời bà này.

Có rất đông công nhân đi ra ngoài, dà rồi tui thấy Duyên đi ra một mình, tui thấy Duyên đi bộ qua một cái cửa rùi đi tới một chỗ dưới một gốc cây rồi cô nàng móc ra một ổ bén mì từ trong một cái bọc dấy. Tui đi tới đó rồi len lén bò từ phía sau lưng của Duyên, cổ đang ngồi dưới đất, và tui nói, “Cái ổ bén mì đó nhìn thấy ngon quá hén.” Cổ dẫn hồng nhìn lên. Cổ vẫn nhìn thẳng dìa phía trước, rồi cổ nói, “Lâm, anh chứ hồng ai khác hết.”

Chú Thích:

Ấn Thành = Indianapolis, thành phố ở Hoa Kỳ, thủ đô của bang Indiana “Ấn Bang”.

Chương 18

Thôi thì các bạn cho phép tui nói – đó là lần đoàn tụ hạnh phúc nhất trong đời tui. Duyên khóc và ôm tui, và tui cũng làm y như vậy, và mọi người khác trong khu vực xe đứng nhìn thắc mắc hổng biết chuyện gì đã xảy ra. Duyên nói là cố sẽ làm xong diệc trong ngày trong vòng 3 tiếng đồng hồ, và biểu tui và ông Dân đi tới cái quán rượu bên kia đường để uống bia hay đại loại như vậy, và chờ Duyên ở đó. Xong rồi, cố sẽ đưa tui tui đến chỗ cô ở.

Tụi tui đi quán rượu và ông Dân kêu một chai Ríp Bồ tức là “sóng lẫn tăn” để nốc bởi dì họ hổng có Dao Găm Đỏ, nhưng mà ông nói chai Sóng Lăn Tăn ngon hơn, bởi dì nó có “bú kê” hay là “hương vị”, “hương vị” gì đó hấp dẫn hơn. Tui nhớ tới một thủ tướng nào đó có nói “ngồi buồn gãi Bát Giái lẫn tăn” hay đại loại như vậy, tui quên rồi.

Có một đám đàn ông khác đang ở đó, họ chơi phóng phi tiêu và uống bia, uống rượu, cùng lúc có mấy người chơi trò kéo tay ở một cái bàn. Có một tên bự có vẻ như là đô địch kéo tay trong cái quán rượu này, và lâu lâu có người tới xin đấu với hắn nhưng hổng ai thắng nổi hắn. Người ta cũng cá độ nửa, hoặc là 5 đô, hoặc là 10 đô một ván.

Nhâm nhi Sóng Lăn tăn một hồi, ông Dân nói nhỏ với tui, “Lâm, chú có nghĩ là chú thắng được cái tên bự đó được hông? Trong cái trò kéo tay đó?” Tui nói tui hổng biết, rồi ông Dân nói, “Thôi thì 5 đồng đây nè, tui cá là chú sẽ thắng tên này.”

Bởi vậy, tui đi tới và nói với tên này, “Ông bạn có cho tui ngồi đây kéo tay với ông bạn hông?” Tay này nhìn lên rồi cười rồi nói, “miễn là ông bạn có tiền là tui sẵn sàng mời ông bạn chơi thử.”

Vì vậy, tui ngồi xuống, đặt cùi chỏ lên bàn, rồi tui tui nắm tay lẫn nhau, rồi ai đó la lên, “một, hai, BA!” và trận đấu vật bằng tay bắt đầu. Cái tên đó bắt đầu gầm gừ và rặn y như là một con chó rống ị ra một hột thị, nhưng khoản 10 giây sau, cánh tay tui đã đè nhẹ cái tay thẳng đó trên bàn và tui dứt đẹp hắn trong cái trò kéo tay này. Mấy tên khác đi tới reo hò “hú” với “há” và tui cũng nghe được ông Dân đang la hét và cười lớn.

Cái tên bị thua hổng có khoái lắm, nhưng hắn đưa tui 5 đồng rồi đứng dậy.

“Cùi chỏ của tui bị xước,” hắn nói, “nhưng mà lần sau ông trở lại đây, tui muốn độ với ông nữa, ông chịu hông?” tui gật đầu rồi đi dìa lại bàn chỗ ông Dân rồi đưa tiền cho ông.

“Chú Lâm,” ông nói, “chúng ta đã kiếm được một cách kiếm tiền dễ dàng để mua ít đồ ăn sống goa ngày.” Tui mới hỏi ông Dân tui có thể mua một hột dẹt muối giá 25 xu trong một cái hủ ở quầy được hông, và ông đưa tui một đồng rồi nói, “Chú mua bất cứ cái gì chú muốn, chú Lâm. Bây giờ tui mình đã có cách để sống rồi.”

Sau khi tan diệc, Duyên đi tới quán rượu và ngồi chung với tui tui. Duyên sống trong một căn chung cư nhỏ hổng có sa Công Ty Vô Xe Nhồi Trộn lắm, và cổ trang trí nhà với đủ thứ nhỏ nhỏ xinh xinh như là mấy con thú nhồi bông, mấy dây chuỗi hạt treo lủng lẳng ở cửa phòng ngủ. Tụi tui tới một cái tiệm chạp phô để mua thịt gà, và Duyên nấu bữa ăn tối cho ông Dân và tui, rồi tui kể cho cô nghe chuyện gì đã xảy ra sau cái lần chót tui gặp cô.

Duyên chỉ tò mò nhúc dìa thiếu tá Thu, nhưng sau khi tui nói là cổ đã đi theo một tên mọi ăn thịt người thì Duyên có dễ thoải mái. Cổ nói là cuộc sống của cổ cũng hổng có hoàn toàn phê re lắm trong mấy năm goa.

Sau khi cổ bỏ cái đám Trúng Nứt, Duyên dờ qua Chi-ca-gô dới một cô gái cổ quen được trong lúc cùng biểu tình cho hòa bình. Bọn họ cùng biểu tình trên đường phố rồi cùng bị tổng đô tù mấy lần, và Duyên nói là cuối cùng thì cổ bắt đầu mỗi một dới cái diệc phải đưa cái mặt mình lên trong tòa án, và cổ cũng lo là cái hồ sơ cảnh sát dìa cổ đã bắt đầu thêm màu sắc hay mập ra thêm.

Dù sao đi nữa, cổ ở trong cái nhà dới khoản 15 người nữa, và cổ nói là họ hổng hoàng toàn là loại người đồng cổ. Cái đám này hổng mặc quần lót, hổng mặc áo lót hay chuỗi chiên gì hết, và họ hổng bao dờ dới cầu tiêu. Rồi cổ và một tên trong nhóm quyết định mượn riêng một căn chung cư, bởi dì tên đó cũng hổng thích sống cái kiểu như dậy dới cái đám đó, nhưng rồi hai người họ cũng hổng sống chung được lâu.

“Anh biết hông, anh Lâm,” cổ nói, “em còn ráng thử yêu anh, nhưng em hổng thể làm được bởi dì em vẫn cứ nghĩ dìa anh.”

Cổ đã diết thơ cho má của cổ và nhờ má của cổ liên lạc dới má tui để hỏi thăm tui đang bị nhốt ở đâu, nhưng rồi má của cổ viết lại nói là nhà của tui tui đã bị cháy và Má thì đang sống trong nhà tế bần, nhưng tới lúc cái thơ đó tới tay Duyên thì Má đã bỏ trốn dới một tên đạo Tin Lành rồi.

Dù sao, Duyên nói là lúc đó cổ hổng còn tiền nữa, và cổ nghe người ta nói công ty vỏ xe đang cần công nhân nên cổ đi xuống Ấn Thành để xin diệc làm. Trong thời gian đó, cổ có coi trên TV là tui sắp xửa bị phóng đô vũ trụ, nhưng cổ đã hổng có thời gian để đi xuống Hội Tân. Duyên nói là lúc đó cổ đang coi TV “trong sự kinh hoàng,” và bởi dì phi thuyền bị rớt, cổ nghĩ là tui đã chết. Kể từ lúc đó, cổ dành hết thời gian để đắp vỏ xe hơi.

Tui nắm tay Duyên rồi ôm cổ vào lòng và cổ ở trong dòng tay tui một hồi lâu. Ông Dân trườn xuống rồi lăn dờ phòng tắm, nói là ống phải đi đáí. Khi ống đi rồi, Duyên mới hỏi tui làm sao mà ống làm chiện đó được, và ống có cần mình giúp hông? Tui nói là “Hông, anh đã thấy ống đi tè rồi. Ống tự làm chiện đó một mình được mà.”

Duyên lắc đầu rồi nói, “Chiến tranh Việt Nam đã cho mình mấy thứ như vậy đây.” Thiệt sự tui cũng hổng có gì để cải lại cái câu nói này của Duyên. Đó là một cái cảnh đáng buồn và đáng tiếc, khi mà một người hổng có chùng cẳng phải đáí đô cái nón của mình rồi mới đổ nước tiểu đô bồn cầu.

Ba đưa tui sống trong căn chung cư nho nhỏ của Duyên từ lúc đó. Duyên sắp xếp cho ông Dân một chỗ ở góc phòng khách, dới một cái niệm nhỏ, và cổ cũng để một cái hủ trong phòng tắm, để mà ông Dân khỏi phải xài tới cái nón của ống nữa. Mỗi buổi sáng, cổ đi làm ở hảng vỏ xe, còn tui và ông Dân thì ngồi ở nhà nói chiện rồi đi xuống cái quán rượu nhỏ gần chỗ làm của Duyên, và tui tui chờ cho tới lúc cô nàng làm xong công diệc trong ngày.

Từng lễ đầu tiên tui tui làm như dậy mỗi ngày, cái tay bị thua tui trong cái trò kéo tay muốn kiếm cơ hội để lấy lại 5 đồng nên tui sẵn sàng cho hấn cơ hội. Tên này thử mấy lần nữa nhưng

cuối cùng thì bị thua khoảng 25 đồng, và sau đó hần hống tới nửa. Nhưng mà lúc nào cũng có người muốn thử đấu dới tui, và sau một tháng, 2 tháng dì đó, nhiều tên khác ở xa cũng tới thử, có những tên ở những vùng khác cũng tới kéo tay dới tui. Ông Dân và tui kiếm được khoảng một trăm rưởi hay hai trăm đô mỗi tuần, và tui phải nói cho bạn nghe, số tiền này hổng có tệ lắm. Và ông chủ quán rượu, ông nói là ông sẽ tổ chức một cuộc thi đấu toàn quốc, và sắm sửa TV và nhiều thứ khác nữa. Nhưng mà trước khi chiến đó xảy ra thì có một chiến khác tới, và chiến này chắc chắn đã thay đổi đời tui.

Một hôm có một ông tới quán rượu, ông này mặc bộ đồ vét trắng với áo sơ mi kiểu Hạ Uy Di, và ông đeo thiệt nhiều dây chuyền vàng chung quanh cổ của ông. Ông đứng lên khi tui vừa kéo tay với một tên trong quán rượu xong, rồi ông tới ngồi chung bàn dới tui.

“Tui tên là Mạnh,” ông nói, “tui có nghe kể dìa anh.”

Ông Dân mới hỏi ông nghe được chiến gì, thì ông Mạnh nói, “Tui nghe nói là anh này là người mạnh nhứt trên thế giới.”

“Ông nghe dậy sao?” ông Dân nói, và rồi ông Mạnh nói, “Tui nghĩ là tui có cách làm cho mấy ông kiếm nhiều tiền cỡ mấy cái thùng hay mấy con mụ chủ tịch trong câu lạc bộ “NÓKIA” và cách kiếm tiền còn sạch xẻ hơn cái đám đó nữa, thay dì mấy ông cứ ngồi ở đây để kiếm mấy đồng bạc cắc khỉ này.”

“Cách nào dậy?” Ông Dân nói.

“Vật lộn,” ông Mạnh nói, “nhưng hổng phải dật lộn cái kiểu đá dế như mấy tay trong quán rượu này – tui muốn nói là vật lộn thiệt. Trên một vỏ dãi, có hàng trăm ngàn người trả tiền để coi.”

“Mà vật lộn dới ai?” Ông Dân hỏi.

“Dới ai cũng được,” ông Mạnh nói. “Có một đội ngũ những tay đô vật nhà nghề như là Mạc Viên Thám Tử Mặt Nạ, Chí Phèo, Tên khổng lồ xanh lè Lục Cự Nhân, Đại Úy Công An Chung Vô Mặc, Luật Sư Heo Tiến Vững – mấy tay đó quý dị biết hết. Mấy tay đô dật giỏi có thể kiếm vài trăm ngàn đô một năm. Chúng tui sẽ bắt đầu từ từ dới người của ông. Chúng tui sẽ dậy cái chú này mấy thể vật, chỉ chú cách goánh, cách kiếm khán giả. Tại sao tui hổng thể cá là cái chú này sẽ trở thành ngôi sao đô dật sáng rực, và chú ta có thể biến khán giả thành những đồng tiền bạc?”

Ông Dân nhìn đô tui, rồi nói, “Chú Lâm nghĩ thế nào?”

“Tui hổng biếc,” tui nói. “Có lẽ tui đang nghĩ dìa diệc trở dìa quê và bắt đầu cái thương nghiệp tôm.”

“Tôm với Tép!” ông Mạnh nói. “Tại sao dậy chú em? chú có thể kiếm tiền gấp 50 lần bằng cái nghề đô vật hơn là đi bắt tôm! Chú hổng phải làm việc này suốt đời – chỉ trong vài năm lẻ, chú sẽ có vốn liếng đủ để nghỉ xả hơn, có dư tiền gửi trong nhà băng như là có con gà đẻ trứng vàng cho chú.”

“Có lẽ tui phải hỏi Duyên xem sao,” tui nói.

“Chú nge nè,” ông Mạnh nói, “tui tới đây để cống hiến cho chú một cơ hội cả đời kiếm cùn hổng ra. Nếu chú hổng thích thì chú cứ nói là hổng thích, và tui sẽ hổng quấy rầy chú nữa.”

“Hông, hổng phải dậy,” ông Dân nói. Rồi ổng quay qua tui. “Chú Lâm nghe đây, một số điều cái ông này nói rất có lý. Ý tui muốn nói là, làm cách nào khác mà chú có thể kiếm đủ tiền để bắt đầu cái thương nghiệp tôm của chú?”

“Tui phải nói cho chú biết nữa,” ông Mạnh nói, “Chú Lâm, cái ông bạn này của chú có thể làm diệc dới chú, ổng có thể làm người quản lý cho chú. Bất cứ lúc nào chú muốn từ bỏ đô vật, chú được tự do để bỏ nghề. Còn dì để nói nữa?”

Tui nghĩ dĩa chiện đó trong khoản một phút hay đại lợi như dậy. Ổng Mạnh nói nghe cùn đả tai, nhưng thường thường cái dì cùn có cái bẫy của nó. Dù xao đi nữa, tui mở cái miệng bự của tui và nói hai chữ định mện: “Chấp nhận!”

Đó, tui đả trở thành một thay đô dật nhà nghề như dậy đó. Ông Mạnh có một dăng phòng trong một cái khu thể dục thể thao dưới phố Ấn Thành và mỗi ngày, tui và ông Dân đón xe buýt tới đó để mà tui có thể học vật lộn cho đàng hoàn.

Tui có thể tóm gọn lại là: hổng ai được làm cho ai bị đau hết, nhưng mà phải làm sao cho đồng như bị đau đón đủ lắm.

Ngừi ta chỉ tui đủ thứ trò: ôm nửa néo – tức là dùng một tay vòng dưới nách của đối thủ từ đàn sau rồi rồi khóa đô cổ của đối thủ, quay máy bay – tức là khiêng đối thủ để trên lưng rồi quay dồng dồng cho tới khi đối thủ chóng mặt té xuống sàn, rồi cua kẹp Bót Tân, xuống gối giả chà, và đủ thứ như dậy. Ngoài ra, người ta cùn dạy ông Dân la hét và chửi bới trọng tài để làm mọi thứ như lộn xộn lên càng nhiều càng tốt.

Duyên hổng có khoái cái thương nghiệp đô dật của tui tui lắm bởi dì cổ nói là tui có thể bị đau, bởi dậy tui mới nói là hổng có ai bị đau hết bởi dì tắc cả điều chỉ là đóng kịch thui, thì Duyên nói, “Như vậy thì thi đấu để làm chi dậy?” Đây là một câu hỏi thiệt là hay mà tui hổng thể nào trả lời được cho đúng, nhưng mà dù sao đi nữa, tui đang mong đợi tới ngày tui tui kiếm được tiền.

Một hôm ngừi ta chỉ tui một trò gọi là “rót đô bụng,” tui phải làm giống như bay trên không rồi đáp xuống trên người đối thủ nhưng tới phúc chót thì đối thủ lăn ra chỗ khác. Nhưng mà do cái khỉ dì đó, tui làm sai goài, hai ba lần, tui rút ngay chóc đô một tên trước khi hấn kịp lăn ra chỗ khác. Cuối cùng, ông Mạnh đi lên vô đài rồi nói, “Ông nội ơi, Lâm – chú mày chắc là một tên gốc hay sao đó! Chú có thể làm đau ngừi ta cái kiểu đó, một con khỉ đột vĩ đại như chú!”

Rồi tui nói, “Đúng rùi – tui là một tên gốc,” rồi ông Mạnh nói, “Chú mày nói cái dì dậy?” rồi ông Dân, ổng kiêu ông Mạnh tới ổng một chúc rồi ổng giải thích cho ông Mạnh nghe cái dì đó, rồi ông Mạnh nói, “Ồi trời! Anh bạn hổng có nói chơi chớ?” và ông Dân lắc đầu. Ông Mạnh nhìn tui rồi nhúng vai, rồi ổng nói, “Thôi thì, sẽ có đủ mọi thành phần trong đô dật.”

Dù sao đi nữa, khoảng một tiến sau, ông Mạnh chạy ra khỏi văng phòng của ổng rồi tới vô đài gặp tui và ông Dân.

“Tui có rồi!” ổng la lên.

“Có cái dì?” ông Dân hỏi.

“Có tên rồi! Tên của nhà đồ vật của chúng ta. Tụi mình phải cho Lâm một cái tên để thi đấu. Và tui mới nghĩ ra được cái tên thích hợp.”

“Cái tên dì đây?” ông Dân hỏi.

“Cán Ngổ!” ông Mạnh nói. “Tụi tui sẽ mặc tả lót cho Lâm rồi cho nó đội cái nón tai lừa hay là cái nón bộ đội cũng được. Cái đám đông sẽ khoái lắm!”

Ông Dân si nghĩ một hồi. “Tui hông biếc,” ông nói, “Tui hông thích cái tên này lắm. Có dễ như ông đang hạ thấp Lâm và biến chú ta thành cái trò hề.”

“Cái đó chỉ là theo thị hiếu của đám đông thôi,” ông Mạnh nói. “Anh ta phải biếc đóng kịch chúc chúc. Mấy mình tinh lớn đều làm như vậy mà. Còn cái tên nào hay hơn là cái tên Cán Ngổ nữa!”

“Chúng ta có thể gọi Lâm là “Đỉnh cao trí tuệ” hay là “Phi Hành Da”, Phạm Tung hay người hành tinh dì đó?” ông Dân nói. “Mấy cái tên đó sẽ hợp hơn. Chú Lâm có thể đội cái nón cối bằng mũ trên đó có mấy cái ăng ten.”

“Hổng được. Mấy tên đó có người lấy rồi,” ông Mạnh nói.

“Tui dẫn hông thích cái tên Cán Ngổ,” ông Dân nói. Ông nhìn tui rồi hỏi, “Chú Lâm nghĩ thế nào?”

“Tui thích sự cóc cần biếc, cái tên khỉ dì cũng được,” tui nói.

Và tình hình là như vậy đó. Sau nhiều tháng tập luyện, cuối cùng cũng tới cái ngày đầu tiên tui trở thành tay đồ dặt nhà nghề. Ông Mạnh tới phòng tập thể dục trước cái ngày trọng đại và chứng bị nguyên một cái thùng tả lót dới lại một cái nón tai lừa màu đen. Ông nói là ông sẽ trở lại chỗ này đúng buổi trưa ngày mai để lái xe đưa tui tới trận đấu đầu tiên ở Mương Sậy.

Tối hôm đó, khi Duyên đi nhà, tui đồ phòng tắm và mặc tả, rồi đội cái nón cán ngổ lên đầu rồi đi ra phòng khách. Lúc đó, ông Dân đang ngồi trên cái xe cây nhỏ của ông coi TV, còn Duyên thì đang đọc sách. Cả hai ngó lên nhìn tui khi tui bước ra.

“Anh Lâm, anh làm cái trò dì đây?” Duyên hỏi.

“Đó là bộ đồ đồ vật của Lâm,” ông Dân nói.

“Anh ăng mặc giống một tên khờ quá!” Duyên nói.

“Mình cứ xem như Lâm đang đóng kịch vậy đó.” Ông Dân nói.

“Nhưng mà anh vẫn giống một tên khờ,” Duyên nói. “Tui hông thể tin nổi! Ông có thể để cho anh ăng mặc đồ dặt rồi đi ra chỗ công cộng sao?”

“Cái đó chỉ để kiếm tiền thôi mà,” ông Dân nói. “Ngủi ta còn có một tay có tên là ‘Rau Muống’ và tên này mặc cái khố làm bằng rau muống cột lại, rồi người ta còn lấy một trái dưa hấu móc hết ruột, đục hai cái lỗ làm hai con mắt cho cái tên này thấy đường rồi đội đồ đầu cái tên Rau

Muống này. Một tên nửa tự gọi mình là ‘Tiên Nga’ có đeo hai cái cánh xau lưng và cầm một cây đuốc tiên. Cái tên chó này phải nặng cỡ một tạ rưỡi, cô phải nhìn cái tên này thử thì hiểu liền.”

“Tui hông cần biết mấy người khác mặc cái gì hay làm cái gì,” Duyên nói, “Tui hông thích cái trò này chúc xui nào hết. Anh Lâm, anh làm ơn thay cái bộ đồ khác dùm em.”

Tui trở vào phòng tắm để cởi cái bộ đồ cán ngổ ra. Có lẽ Duyên nói đúng, tui đang si nghĩ – nhưng mà đàn ông con trai phải biết kiểm soát. Dù sao, tui hông cảm thấy tệ hại lắm nếu tui so sánh tui với cái tên mà tui phải vật lộn vào tối mai ở Mương Sậy. Cái tên này tự gọi hắc là “Cục Kức Vĩ Đại,” và hắc mặc một cái bộ đồ phủ nguyên người và cái bộ này được sơn và vẽ để hắc nhìn giống một cục kức. Có trời mới biết hắc sống mãi trong sự nghiệp quần chúng ra làm sao và sẽ có cái mùi giống cái gì.

Chú thích:

Chí Phèo = Gorgeous George, George Raymond Wagner (March 24, 1915 – December 26, 1963) một tay đô vật nhà nghề của Mỹ.

cua kẹp Bót Tân = Boston crab, một thể đô vật, thường là để dứt điểm một đối thủ và chấm dứt cuộc đấu.

<http://en.wikipedia.org/wiki/File:Wallsofjericho@Commons.jpg>

Heo Tiến Vững = Filthy McSwine – một tên tiếng Anh ám chỉ “Con trai dơ bẩn của một người tên Heo”

Lục Cự Nhân = The Incredible Hulk

Mạc Viên Thám Tử mặt nạ = Nhân vật chính trong bộ phim 12 tập The Masked Marvel (1943)

Mạnh = ông Mạnh, Mike, ông bầu đô vật (Wrestling) kiểu Mỹ.

Mương Sậy = Muncie, một địa danh ở Indiana (“Ấn Bang”)

Ôm nửa néo = Half nelson, một thể vật. <http://en.wikipedia...Half-nelson.jpg>

Xuống Gối Giả Chày Piledriver, một thể vật có vẻ rất nguy hiểm.

http://en.wikipedia.org/wiki/File:Kazarian_vs_Shannon_Moore_vs_Chris_Sabin.jpg

Chương 19

Cái dao kẻo ở Mương Sậy là tui phải bị thằng Kức Vĩ Đại quật đẹp.

Ông Mạnh nói dới tui trên đường đi tới Mương Sậy. Có dễ như là Cục Kức Vĩ Đại đã là vai “bác” trong cái trò này, và bởi vậy, đến lượt ông phải thắng, và bởi vì đây là lần suất hiện đầu tiên của tui, tui cần phải thuộc địa cái phần thua. Ông Mạnh nói là ông chỉ muốn cho tui biếc trước ngay từ đầu để tui hông phải buồn hay tủi.

“Thiệt là hông thể tin nổi,” Duyên nói, “có người tự coi mình là ‘Cục Kức Vĩ Đại.’”

“Có thể hẳn là cục kức vĩ đại thiệt đó,” ông Dân nói, và ông đang ráng làm cho Duyên vui.

“Chú Lâm ráng nhớ cái điều này nghe,” ông Mạnh nói, “tất cả chỉ là đóng kịch. Chú hông được nổi nóng. Hổng có ai phải bị đau nghe chưa. Phải để Cục Kức Vĩ Đại thắng ghen.”

Rồi khi tui tui cuối cùng tới được Mương Sậy, có một cái thính phòng thiệt là lớn nơi mà người ta tổ chức đô dật. Một trận đấu đang xảy ra – Rau Muống đang dật lộn dới một tên tự xưng là “Thú Vật.”

Cái tên Thú Vật thì lông lá như là con khỉ, và hẳn đeo một cái mặc nạ đen che hai con mắt hẳn, cái diệc đầu tiên mà tên này làm là dực trái dưa hấu rỗng mà tên Rau Muống đang đội trên đầu rồi đá trái dưa hấu dăng dơ đám khán giả ở tầng trên cao. Kế tới, hẳn túm cái đầu của tên Rau Muống rồi dộng đầu tên này dơ cái cột trên võ đài. Tên Thú Vật căng dơ tay thẳng Rau Muống. Tui cảm thấy có dễ tội nghiệp cho cái tên Rau Muống, nhưng cái tên Rau Muống cũng có những mảnh khỏe thâm độc của hẳn – tỉ dụ như là hẳn thọt tay dơ cái khối rau muống của hẳn rồi lôi ra cái khỉ dì đó như là thuốc làm cho rau muống được tươi của Trung Cộng, và hẳn chà cái thuốc này dơ mắt cái tên Thú Vật.

Cái tên Thú Vật rống lên rồi lão đảo và đi tùm lum hết trên võ đài, hẳn đang chà mắt của hẳn để ráng lấy mấy thứ khỉ đó ra, và tên Rau Muống đi tới phía sau tên Thú Vật rồi đá dơ đích tên này. Xong rồi, tên Rau Muống liệng tên Thú Vật dơ sợi dây rào võ đài rồi móc chéo sợi dây để cho tên Thú Vật bị kẹt cứng ở đó, và tên Rau Muống bắt đầu goánh cái tên Thú Vật như tử. Đám đông chửi bới om xòm và bắt đầu liệng giấy và đủ thứ khỉ dơ cái tên Rau Muống, và hẳn đưa mấy ngón tay lên chửi lại đám đông. Tui bắt đầu hơi tò mò, hông biếc cuối cùng ai sẽ thắng, nhưng đúng lúc đó ông Mạnh kêu tui và ông Dân lên và trở lại phòng thay đồ cho tui mặc bộ “y phục” của tui bởi vì trận kế tiếp là tui dới cái tên Cục Kức Vĩ Đại.

Sau khi tui đã mặc tả và đội cái nón cán ngổ xong, ai đó gõ cửa và hỏi, “Có Cán Ngổ ở trống hông?” và ông Dân nói, “Có,” và rồi cái tên đó nói, “Tới phiên mấy ‘du’ rồi, ra liền đi,” và tui tui đi ra.

Cục Kức Vĩ Đại đã ở sẵn trên võ đài khi tui đi xuống với ông Dân đang đẩy xe bên cạnh tui. Cục Kức chạy lòng vòng võ đài làm trò hề dới đám đông, và trời xập niếu tên này nhìn hông đồng một cục kức trong cái khỉ dì đó hẳn đang mặc. Dù xao đi nữa, tui leo dơ võ đài rồi ông trọng tài kêu tui tui lại gần rồi nói, “OK, mấy boy, tui muốn một trận đấu đàng goàng và xạch sẻ – tui cấm cái trò móc mắt hay đá dưới thắt lưng, cấm cắn lộn, cấm cào cấu hoặc mấy thứ khỉ

như đây, OK. Tui gác đầu rồi nói, “Ừa,” và tên Cục Kức bắc đầu nhìn tui dới ánh mắt thiệt là mang rợ.

Khi tiếng chuông được reo, tui và Cục Kức Vĩ Đại đi đuổi rượt nhau qua lại lòng dòng trên dỏ đài, bất thành linh tên này chọt chưng ra để cho tui dấp té nhưng tui tránh được, và tui chụp vai cái tên này rồi ném hẳn dỏ mấy sợi dây rào vỏ đài. Ngay lúc này thì tui mới khám phá ra cái tên Kức này đã bôi cái khỉ dỉ đó lên người hẳn nhóp nhúa và trơn như mỡ bò làm cho rất khó để bắt được hẳn. Tui ôm dỏ bụng hẳn nhưng hẳn trượt ra khỏi tay tui như là một con lươn. Tui chụp cánh tay hẳn, nhưng hẳn cũng thót ra được một cách dễ dàng, rồi hẳn còn nhăng mặc cừ chọc guê tui nữa.

Rồi cái Cục Kức Vĩ Đại này chạy thẳng dỏ tui và lủi cái đầu của hẳn dỏ bụng tui, nhưng mà tui bước goa một bên làm hẳn bay xuyên qua mấy sợi dây rào, rớt dỏ khán dỏ ở hàng ghế đầu. Mọi người hụ lên phản đối và chọc guê cái tên Kức này, nhưng rồi tên này leo lên lại vỏ đài và hẳn còn xách theo một cái ghế xiếp. Thằng này bắc đầu dỉ tui chạy dòng dòng dới cái ghế, và bởi dỉ tui hổng có cái gì để bảo vệ tui hết nên tui bắc đầu chạy. Nhưng mà cái tên Kức Vĩ Đại, hẳn lấy cái ghế goánh dỏ lưng tui, và cho phép tui nói dới bạn là nó rất là đau. Tui ráng dực cái gế đó để dực đi, nhưng tên Kức này đã lấy cái ghế đập dỏ đầu tui, và tui bị dĩnh cứng trong góc kẹt và hổng còn cách nào để trốn nữa. Rồi thằng này đá dỏ nhượng chưng của tui, rồi khi tui cúi người xuống để ôm chun, tên này đá dỏ cái nhượng kia luôn.

Ông Dân đang đứng trên thiềm của võ đài la hét dỏ trọng tài để bắc thẳng Kức này phải bỏ cái ghế xuống, nhưng mà hổng ăng thua dỉ hết. Thằng Kức Vĩ Đại dộng tui thêm bốn năm lần nữa dới cái ghế đó rồi làm một cú nữa cho tui té xuống, rồi thằng này ngồi lên người tui, nó túm tóc tui rồi bắc đầu dộng đầu tui xuống cái sàn vỏ đài. Rồi hẳn khóa tay tui rồi bắc đầu vặng ngón tay của tui. Tui nhìn dĩa phía ông Dân rồi nói, “Mấy cái khỉ này là cái dỉ đây?” và ông Dân ráng chui qua mấy sợi dây để lọt dỏ nhưng ông Mạnh, ổng đứng dậy túm cổ áo ông Dân rồi kéo ngược lại. Và rồi bắc thành lìn, chuông reo lên, và tui và lết tới cái góc của tui.

“Ông nghe nè,” tui nói, “cái tên chó này đang diết tui, nó lấy ghế đập dỏ đầu tui và đủ thứ hết. Tui phải làm cái chiện dỉ đó dĩa mấy cái trò này.”

“Cái mà chú em cần làm là thua, có đây thôi,” ông Mạnh nói. “Tên đó hổng có cố ý làm chú đau – hẳn chỉ ráng làm cho người ta thấy dỏ con mắc thui.”

“Chắc chắn là tui hổng thấy dỏ,” tui nói.

“Chú ở trong đó thiềm một dài phúc rồi để cho thằng đó dờ chú xuống,” ông Mạnh nói. “Nhớ là chú sẽ kiếm được năm trăm dỏ bằng cách tới đây để bị thua – hổng phải để thắng.”

“Nếu thằng đó goánh tui bằng cái ghế đó nữa, tui hổng biếc là tui sẽ làm cái gì nữa,” tui nói. Tui nhìn ra ngoài tới đám khán giả, và Duyên đang ngồi đó dới vẻ mặt buồn và sấu hổ. Tui bắc đầu nghĩ là tui đã làm sai dới lẽ phải.

Dù xao đi nữa, chuông đã reo dỏ tui phải ra ngoài. Cục Kức Vĩ Đại ráng túm tóc tui nhưng tui đã ném hẳn qua một bên làm cho hẳn quay dòng dòng dỏ dới dây rào giống như một cái bông dũ rồi té xuống sàn. Tui túm eo tên này kéo hẳn đứng dậy nhưng hẳn trượt khỏi tay tui, dít của hẳn rớt lại xuống sàn, rồi hẳn rên rỉ, than đau và lấy tay chà dít hẳn, và cái điều kể mà tui biết

là cái tên quản lý của Cục Kức đả chuyển cho hần “cái đồ sửa cầu tiêu” là một cái cây gậy với một cái gì bằng mủ gắn dờ một đầu và hần bắc đầu dùng cái đó để đập dờ đầu tui. Rồi thì, tui giục cái cây rồi bẻ gãy nó ra làm hai trên đầu gối tui, và tui bắc đầu dí cái tên này, nhưng lúc nó tui thấy ông Mạnh nhìn tui lắt đầu, và bởi vậy, tui để cho cái thằng kức này tới chụp tay tui rồi vạng tay tui rồi khóa tay tui ở phía sau lưng tui, cái kiểu này gọi là khóa cái búa.

Cái tên chó đẻ này muốn bẻ gãy cánh tay tui. Hần ấn cái đầu tui xuống thảm rồi bắc đầu dùng cùi chỏ dọng dờ đằng sâu đầu của tui. Tui có thể thấy ông Mạnh gật đầu và cười khoái chí. Thằng kức này đứng dậy rồi bắc đầu đá dờ bụng và dờ be xương của tui, rồi một lần nữa hần đi lấy cái ghế rồi dùng cái ghế đập dờ đầu tui tám, chín lần nữa và cuối cùng thì hần dùng đầu gối đè mạnh lên lưng tui và tui hồng còn nhúc nhích cục kựa được cái gì nữa.

Tui chỉ nằm đó, còn cái thằng đó ngồi lên đầu tui cho đến khi trọng tài điểm tới số ba và trận đấu coi như xong. Cái tên Kức này đứng dậy nhìn xuống tui khinh bỉ, rồi hần nhổ nước miếng dờ mặt tui. Đó là một điều kinh khủng mà tui hồng biếc phải làm gì nữa, tui không thể không nín khóc nổi, và tui bắc đầu khóc.

Cục Kức Vĩ Đại chạy dòng dòng trên dờ đài để khoe chiến thắng của hần, và ông Dân đi lên rồi đẩy xe tới tui và bắc đầu lau mặt tui với một cái khăn, và điều kể tui biết, Duyên cũng đi lên vờ đài ôm tui và khóc, còn đám đông thì rống lên, la hét om xòm và thấy đủ thứ khỉ lên vờ đài.

“Đi, tui mình ra khỏi chỗ này,” ông Dân nói, tui đứng dậy và cái thằng Kức đó còn lè lưỡi nhả cái mặt kức của nó để chọc guê tui.

“Ông có cái tên thiệt là đúng với ông,” Duyên nói dới Cục Kức Vĩ Đại khi hần đi ra khỏi vờ đài. “Cái màn dờ rồi thiệt là nhục nhã và dờ dấy.”

Có thể là Duyên nói như vậy cho cả hai đứa tui. Tui chưa bao dờ cảm thấy nhục nhã như vậy trong suốt cuộc đời của tui.

Tui tui điều rất ngược ngội trên chiến xe chở tui tui ngược dờ Ấn Thành. Ông Dân và Duyên gần như hồng nói cái gì hết, còn tui thì ngồi băng ghế sau, sốt xa và đau đón lụy tàn.

“Chú Lâm, tối hôm nay chú đóng kịch góa hay,” ông Mạnh nói, “nhức là cái phần khóc mùi mẩn dờ cuối trận đấu – cái đám quần chúng khoái hết sức!”

“Cái đó hồng phải đóng kịch,” ông Dân nói.

“Ôi, có cái con mẹ gì dờ,” ông Mạnh nói. “Coi nè – lúc nào cũng phải có một người thua cuộc chớ. Nghe tui nói nè – lần sau, tui sẽ bảo đảm làm cho chú Lâm thắng. Quý vị cảm thấy thế nào?”

“Còn lâu mới có cái ‘lần sau,’” Duyên nói.

“Tối nay chú ta kiếm tiền nhiều, phải hông nè?” ông Mạnh nói.

“Năm trăm đồng bạc để bị bầm dập bởi một cục kức thiệt là bực, số tiền đó hồng có nhiều,” Duyên nói.

“Nhưng mà đây là trận đấu đầu tiên của chú mà. Thui để tui nói quý vị nghe – lần tới, tui trả

sáu trăm đô.”

“Tụi tui muốn một ngàn hai!” ông Dân nói.

“OK, chín trăm đô,” ông Mạnh nói.

“Nhưng tui mình để cho ảnh mặc đồ tắm, thay dì mặc tả lót và đội cái nón cán ngố đó?” Duyên nói.

“Nhưng mà khán giả khoái chú Lâm mặc tả và đội nón ngố,” ông Mạnh nói. “Chú ta rất có duyên.”

“Nếu ông cũng mặc đồng y như vậy luôn, ông thấy thế nào?” ông Dân nói.

“Tui hông có ngố,” ông Mạnh nói.

“Đ.M.. ông cầm cái họng dĩa cái chiện đó được hông!” ông Dân nói.

Dù sao, ông Mạnh là người biết dĩ lời. Lần tới tui đi vật lộn, tui vật một tên tên là “Ruồi Bự.” Tên này ăn mặt theo cái kiểu dĩ dĩ đó làm cho hấn có cái mỏ bự chĩa ra y như con ruồi, hấn có cái mặc nạ dới hai con mắt bự lòi ra ngoài. Tui phải liệng hấn đủ mọi nơi trên vỏ dãi và cúi cùng tui ngồi lên đầu của hấn và rồi bỏ túi chín trăm đô. Hơn vậy nữa, mọi người trong đám đông reo hò hoang hô um xùm và la lên, “Chúng tui muốn Cán Ngố! Chúng tui muốn Cán Ngố!” Cái giao kèo này coi bộ hông có tệ chút nào.

Kể tới, tui phải đặt lộn dới cái tên Tiên Nga, và người ta còn để tui dứt cái đứa thần của hấn để dọn dôi cái đầu hấn. Sau đó, tui phải đặt lộn dới cả đồng những tay đô vật nhà nghề, và ông Dân dới tui đã để dành được khoản năm ngàn đô cho cái thương nghiệp tôm. Nhưng bạn hãy cho phép tui nói cái điều này: tui được cái đám khán giả khoái dĩ dĩ luôn. Các cô, các bà diết thơ cho tui, rồi người ta bắt đầu bán nón cán ngố để khán giả mua làm kỷ niệm. Nhiều lúc tui bước dôi vỏ dãi và đám khán giả đã có năm chục tới hơn trăm người đội nón cán ngố và đám đông cùng dĩ tay hoan hô và kêu tên tui. Cái dĩ này làm tui cảm thấy cũng khoái khoái, bạn biết hông?

Cũng trong thời gian này, tui và Duyên sống chung dới nhau khá đầm ấm và hạp nhau mọi thứ ngoại trừ cái nghề đấu vật của tui. Mỗi tối, tui tui trở dĩ căn chung cư, tui tui nấu bữa ăn tối rồi tui tui tụ lại trong phòng khách để bàn dĩ kế hoạch mở cái thương nghiệp tôm. Tui tui tính như dĩ, tui tui sẽ dĩ xuống Bãi Dầu Lá Ba Tre, quê hương của thằng Bửu, để kiếm một vùng đầm lầy gần vịnh Mỹ Tây Cơ hay goanh gần chỗ đó. Tui tui phải mua lưới đánh tôm và lưới mắc cáo, lưới chuồng gà dĩ dĩ, và một cái thuyền chèo nhỏ để dĩ cho tôm ăn cho đám tôm bự thêm, và có nhiều thứ nữa cần sắm dĩ. Ông Dân nói là tui tui phải kiếm được một chỗ để ở, để mua đồ ăn, dĩ dĩ, dĩ dĩ như dĩ, trong thời gian chờ để có dĩ, và tui tui cũng phải có cách để dĩ hàng ra thị trường. Tính chung lại, ông Dân nói là tui tui sẽ tốn khoản năm ngàn đô để bắt đầu mọi thứ trong năm dĩ tiên – sau đó, thương nghiệp có thể tự kiếm tiền được rồi.

Lúc này thì tui có một trở ngại dới Duyên. Dĩ nói là tui tui đã có năm ngàn đồng rồi, tại sao hông dĩ bắt đầu cuốn gói dĩ xuống dưới Bãi Dầu Lá Ba Tre? Dĩ, tui biết quang dĩểm của Duyên, nhưng thiệt tình mà nói, tui chưa sẵn dĩ sàng từ bỏ cái chỗ này.

Bạn biết hông, lâu lắm rồi, kể từ trước lúc tui tui chơi đá banh bầu dục dới cái đám lột bắp mất dạy Ne Bor Rát Ca ở cái trận Cam Cuối Mùa, mãi cho tới giờ này tui mới cảm thấy là tui đạt được một thành quả gì đó. Có lẽ, tui có một chút thành quả dĩa cái trò ping-pong lúc tui ở Trung Cộng, nhưng mà cái đó chỉ kéo dài ít tuần. Nhưng mà bây giờ, bạn biết hông, mỗi tối thứ bảy và mỗi tuần, tui đi ra ngoài đó để thấy và nghe đám đông chào đón. Và người ta chào đón tui – cán ngổ hay hồng ngổ cũng dặng.

Để hiểu tui hơn, bạn phải nghe cái đám đông đó reo hò khi tui dực tên Công Tử câu lạc bộ NÓKÌA, cái tên này tới võ đài dới những tờ giấy bạc một trăm đô dán dính đô người của hẳn. Rồi có một tên tên là “Ô Nhục Nam Ái,” tên này bị tui hạ dực bằng một cú cua kẹp Bót Tân và tui thắng giải Đô Địch Miền Đông, và được đeo cái đai vô địch. Sau đó, tui phải dật lộn dới một thằng có tên là Đại Gian Đồ Cổ, tên này nặng gần 2 tạ và mặc một bộ đồ da thú và thường mang mấy món đồ cổ tới như trống đồng, chuông đồng, gậy gộc cổ xưa mang đậm màu sắc dân tộc.

Nhưng một hôm Duyên dĩa nhà từ xưởng dỏ xe rồi nói, “Anh Lâm, tui mình phải nói chiến dới nhau một chút.”

Tui tui đi ra ngoài và đi dạo bộ gần một con suối, rồi Duyên tìm chỗ để tui tui ngồi xuống, rồi cổ nói, “Anh Lâm, em nghĩ là cái thương nghiệp vật lộn của anh đã đi quá xa rồi.”

“Em nói sao?” Tui hỏi, mặc dù tui nghĩ là tui biết ý Duyên muốn nói cái gì.

“Em nói là bây giờ tui mình đã có gần mười ngàn đô rồi, số tiền này lớn hơn gấp đôi số tiền mà ông Dân nói là tui mình cần để bắt đầu cái thương nghiệp tôm. Và em bắt đầu thắc mắc tại sao anh vẫn chỉ tiếp tục lên tới chỗ đó mỗi tuần để biến mình thành trò cười cho thiên hạ.”

“Anh đâu có làm chò hề gì đâu,” tui nói, “anh có nhiều khán giả hâm mộ để mà anh nghĩ tới họ. Anh rất nổi tiếng. Anh hồng thể tự nhiên bỏ họ rồi đi như dặng được.”

“Hồng thể cái con khỉ!” Duyên nói. “Anh cho là họ ‘hâm mộ’ anh à? Rồi anh nghĩ như dặng là ‘nổi tiếng’ hả? Cái đám người đó là cái đám khùng điên ba trợn chiên bỏ tiền ra để nhìn mấy thứ tầm bậy tầm bạ. Mấy cái đám người lớn trưởng thành rồi mà còn mặc tả dới khổ rồi dả bộ goánh nhau, cấu xé nhau. Và cái đám người tự kiêu mình là ‘Rau Muống’, hay ‘Cục Kút Vĩ Đại,’ hay ‘Bác Gái Gian Hồ,’ và mấy thứ tục tũ như dặng – và còn anh, anh tự gọi anh là ‘Cán Ngổ’!

“Như dặng có dì sai đâu?” tui hỏi.

“Như dặng thì anh có nghĩ là cái điều đó làm em cảm thấy thế nào hông? Cái anh chàng mà em đang yêu cho tới bây giờ được mọi người biết rõ biết rành là một tên ‘Cán Ngổ,’ là cái người tự đưa mình ra làm trò hề cho thiên hạ mỗi tuần – và làm trò hề trên đô tuyến nữa!”

“Tui mình có thêm tiền để mua cái ti vi đó,” tui nói.

“Điệt mẹ cái số tiền dư đó,” Duyên nói. “Tui mình đếc cần có dư tiền!”

“Có ai nghe nói có người hồng cần có thêm tiền hông?” tui nói.

“Tui mình hồng có cần dư như dặng,” Duyên nói. “Em muốn nói là, cái em muốn là một nơi yên tĩnh để tui mình ở, em muốn anh có một nghề dăng hoàng, như là cái thương nghiệp tôm – em

muốn tụi mình có một cái nhà nhỏ, có lẽ có một cái vườn, hay một con chó hay cái gì đó – có lẽ, tụi mình nên có con cái. Em đã chán được nổi tiếng rồi, chán từ lúc ở bằng Trúng Nức lặn, nổi tiếng hồng cho mình được cái dì hết. Em đã hồng tìm được hạnh phúc. Em đã gần 35 tuổi rồi. Em chỉ muốn an cư lạc nghiệp...”

“Em coi nè,” tui nói, “có lẽ anh sẽ là người để lên tiếng là có bỏ đô dặt hông. Anh hồng có làm cái nghề này goài đâu – nhưng mà bây giờ chưa đúng lúc để anh bỏ nghề.”

“Nhưng mà em cũng sẽ hồng chờ mãi được,” Duyên nói, nhưng tui đã hồng tin là cô ta đã nói thiệt như vậy.

Chương 20

tui đấu thêm khoản hai trận nữa sau lần đó, và đương nhiên, tui thắng hết hai trận này, rồi ông Mạnh kêu ông Dân dới tui tới văn phòng của ổng rồi nói, “Chú Lâm nè, tuần này chú sẽ vật lộn dới Ông Giáo Sư.”

“Ổng là ai dậy?” ông Dân hỏi.

“Tay này từ Cali tới,” ông Mạnh nói, “cái môn thể thao này đang rất được ưa chuộng ở Cali. Ông Giáo Sư này là tay hạng nhì trong Vô Địch Đấu Vật Miền Tây.”

“OK. Tui đấu với hắn liền,” tui nói.

“Nhưng mà còn một điều nữa,” ông Mạnh nói. “Lần này, chú Lâm, chú phải thua.”

“Phải thua sao?” tui nói.

“Ừa, phải thua,” ông Mạnh nói. “Chú Lâm nè, chú đã thắng mỗi tuần và điều này xảy ra nhiều tháng rồi. Chú hổng thấy là thỉnh thoảng chú phải thua người ta mới thương chú hay sao?”

“Sao lại có chuyện đó được?”

“Đơn giản thôi. Con người ta thường thương những người bị thua thiệt. Chú bị thua, lần sau thiên hạ thương chú hơn.”

“Tui hổng thích bị thua,” tui nói.

“Ông trả bao nhiêu tiền?” ông Dân hỏi.

“Hai ngàn.”

“Tui hổng thích,” tui nói lần nữa.

“Hai ngàn là số tiền rất lớn,” ông Dân nói.

“Tui vẫn hổng thích,” tui nói.

Nhưng mà tui đã chấp nhận cái dao kẻo này.

Gần đây, tính tình của Duyên hơi kỳ cục, nhưng tui cứ cho là cô nàng bị căng thần hay đại loại như vậy. Nhưng rồi một hôm, Duyên đi nhà rồi nói, “Anh Lâm, em đã chịu hết nổi rồi. Anh đừng đi tới võ đài để vật lộn nữa nha.”

“Anh phải tới đó, em à,” tui nói. “Dù sao, lần này anh phải thua.”

“Thua?” Duyên hỏi. Tui dãi thích cho Duyên nghe y như là ông Mạnh đã dãi thích cho tui, và cổ la lên, “Thiệt là quá cỡ thợ mộc, anh Lâm, em hổng thể nói dì thêm được nữa!”

“Đời là vậy đó,” tui nói – câu này có nghĩa gì cũng được.

Dù sao, khoản một ngày hôm sau hay trễ hơn, ông Dân trở đi nhà sau khi ổng đi tới một chỗ nào đó, rồi ổng nói là ổng có chuyện cần bàn dới tui. “Chú Lâm, tui nghĩ là tui đã kiếm được dãi pháp cho vấn đề rồi.”

Tui mới hỏi cái giải pháp đó là dì dậy. Và ông Dân nói, “Tui nghĩ là tốt nhất tui mình nên thoát ra khỏi cái bít dì nướt vật lộn này thiệt là sớm. Tui biết là Duyên hổng thích nó, và niếu tui mình muốn bắt đầu dờ cái thương nghiệp tôm thì tui mình nên tập trung dờ nó. Nhưng,” ông Dân nói, “Tui đã nghĩ ra một cách để ra khỏi cái nghề dật lộn một cách nhanh lẹ, gọn gàng và sạch sẽ.”

“Cách nào dậy?” tui hỏi.

“Tui mới nói chiện dới một tay này dưới phố. Hẳn có cái thương nghiệp cá độ và hẳn cho biết là ai cũng hùa dới nhau cá là chú sẽ thua tay Giáo Sư trong thứ bảy tới.”

“Vậy thì sao?” tui nói.

“Nếu chú thắng thì sao?”

“Tui thắng hả?”

“Chú cứ goánh cho dăng cái tên Giáo Sư đó.”

“Tui sẽ có dấn đề lớn dới ông Mạnh,” tui nói.

“Kệ mẹ cái tên Mạnh,” ông Dân nói. “Chú coi nè, mình cứ thỏa thuận như đây. Giả xử tui mình lấy mười ngàn đồng để dành đem đi cá độ là chú sẽ thắng? Cá một ăn hai. Rồi chú goánh dăng cái tên Giáo Sư đó là tui mình sẽ có hai chục ‘kí’.”

“Nhưng rồi sẽ có đủ thứ dấn đề xảy ra dới tui,” tui nói.

“Tui mình ôm hai chục ngàn đô rồi bỏ mẹ luôn cái phố này,” ông Dân nói. “Chú có biết là tui mình có thể làm được cái gì dới hai chục ‘cây’ hông? Tui mình có thể mở cái thương nghiệp tôm bự vĩ đại mà vắng còn một đồng tiền để xài. Tui cũng đang nghĩ là, dù sao, chúng ta đã đến lúc phải bỏ cái khỉ vật lộn này rồi.”

Thôi thì, tui nghĩ ông Dân là quản lý của tui, và tui cũng thấy là Duyên cũng muốn tui ra khỏi cái khỉ vật lộn này, và hơn nữa, có hai chục ngàn thì thiệt là hổng có tệ chút nào.

“Chú nghĩ thế nào?” ông Dân hỏi.

“OK,” tui nói. “Đồng ý!”

Cái ngày mà tui phải vật lộn Ông Giáo Sư đã tới. Trận đấu sẽ được diễn ra ở thành phố Phước Quyên, ông Mạnh đã ghé tới để chở tui tui đi, và ổng đang nhấn kèn xe ở bên ngoài, tui hỏi Duyên đã chứng bị xong chưa.

“Em hổng đi,” Duyên nói. “Em xé coi trên TV được rồi.”

“Nhưng em phải đi mới được,” tui nói, rồi tui nhờ ông Dân dãi thích cho Duyên hiểu tại sao cổ phải đi theo.

Ông Dân nói cho Duyên nghe cái kế goạch của tui tui, theo đó, Duyên phải đi cùng, bởi dì hai đứa tui hổng lái xe được, tui tui phải trở dĩa Ấn Thành sau khi goánh gục cái tên Giáo Sư.

“Hai đứa tui hổng có đứa nào lái xe được hết,” ông Dân nói, “và tui tui cần có một chiếc xe

thiệt mạnh và nhanh chồm ở bên ngoài khi trận đấu xong xuôi để đưa tui tui trở lại đây để lãnh hai chục ngàn ở chỗ cá độ và rồi tui mình cuốn gói ra khỏi cái vùng này.”

“Hừ, tui hổng có ăn nhậu dìa hết với cái kiểu làm ăn như vậy,” Duyên nói.

“Nhưng mà mình xẻ kiếm được hai chục ngàn đô lận,” tui nói.

“Đúng rồi, và kiếm bằng cách đan lận nữa!” Duyên nói.

“Ừa, nhưng mà gian lận là cái trò mà Lâm đang làm từ trước tới dờ,” ông Dân nói, “với cái kiểu thắng thua đã được tính trước ngay từ đầu như vậy.”

“Tui sẽ hổng bao dờ làm mấy chiện đồng dấy,” Duyên nói, và ông Mạnh nhấn kèn xe nữa, rồi ông Dân nói, “Thôi, tui tui phải đi. Tui tui sẽ gặp lại thím ở đây lát nữa, sau khi trận đấu kết thúc – bằng cách này hay cách khác.”

“Đàn ông mấy ông phải tự biết xấu hổ dới chính mình,” Duyên nói.

“Thím sẽ hổng nói chiện đạo đức như vậy khi tui tui trở dìa dới hai chục ngàn đô la xanh rờn trong túi đâu,” ông Dân nói.

Dù sao đi nữa, tui tui phải đi thôi.

Tui hổng có nói nhiều trên chiến xe đi tới Phước Quyền bởi vì tui, như là xấu hổ, bởi dì tui có ý tưởng gạt ông Mạnh. Ông đổi sử dới tui hổng đến nỗi tệ lắm, nhưng mặc khác, như ông Dân đã dãi thích cho tui nghe, tui cũng đã làm ra rất nhiều tiền cho ông Mạnh, như vậy thì cũng công bằng thôi.

Khi tui tui tới vỏ đài thì trận đấu đầu tiên đã xảy ra rồi – Đại Gian Đồ Cổ đang bị đập và bị đá toi bời bởi Tiên Nga. Và trận kế là trận đấu vật đồng đội của mấy nữ đô vật lùn. Tui tui dờ phòng thay đồ và tui mặc tả và đội nón ngố. Ông Dân nhờ ai đó kêu điện thoại tới một hãng tắc xi để xấp xiếp một chiếc tắc xi chờ tui tui ở bên ngoài và bảo đảm xe nóng máy khi trận đấu kết thúc.

Ngủi ta gõ cửa phòng tui khi tới giờ tui phải đấu. Tui và Ông Giáo Sư là cái màn chính của tối nay.

Ông Giáo Sư đã đứng sẵn ở trong vỏ đài khi tui đi ra. Cái tên Ông Giáo Sư là một tên nhỏ con nhưng thân người chắc chắn như kẽm gai, tên này để râu cằm và đeo cái kiếng dày, mặc bộ áo dài đen và đội mào giáo sư tiến sĩ đại học. Trời sập niếu tên này nhìn hổng đồng giáo sư với cách ăn mặc và tướng mạo như vậy. Tui quyết định ngay lúc đó là sẽ bắt tên Giáo Sư này ăn cái mào của hần.

Rồi thì tui leo đô dờ đài và tên Em Xi ở đó nói, “Thưa quý bà và quý ông.” Lúc này thì đủ tiếng la hét chọc guê nổi lên, rồi hần nói tiếp, “Chúng tui rất hạnh diện được tổ chức màn đấu hấp dẫn nhứt của Hội Đô Vật Bắc Mỹ với hai vỏ sĩ sừng xỏ nổi tiếng nhứt của Hoa Kỳ – Ông Giáo Sư và Cán Ngố!”

Tên đó nói tới đó thì có góa nhiều tiếng hoang hô và tiếng hú chọc guê lẫn lộn cùng nhau nổi lên, hổng có cách nào để biết được cái đám đông đó đang vui hay đang tức giận nữa. Dù sao,

điều đó hổng thành vấn đề nữa, bởi dì tiếng chuông đã reo và trận đấu bắt đầu.

Ông Giáo Sư cởi cái áo dài của ông, cùng dới cặp mắt kiếng dày và cái mào tiến sĩ và bắt đầu đi lòng vòng quanh tui, hấn chỉ ngón tay dò mặt tui, ngón tay hấn run lên như là hấn đang rày la hay dậy dỗ tui cái gì đó. Cái khỉ này kéo dài một hai phút rồi rồi Ông Giáo Sư đã phạm một lỗi. Hấn chạy vòng ra phía sau lưng tui và tính đá dò đít tui, nhưng tui đã chụp cánh tay của hấn rồi quay hấn dò mấy sợi dây rào võ đài. Tên Giáo Sư trúng mấy sợi dây rồi tung ra như trái banh, và khi hấn tung ra tui gạt cho hấn té xuống, tui chuẩn bị bầm tên này bằng chiến thuật Rót Dô Bụng, nhưng khi tui rơi xuống, tên Giáo Sư đã lăn ra tới cái góc của hấn trên võ đài, và khi tui nhìn lên, tên Giáo Sư đã cầm trong tay hấn một cái thước cây củ kỷ.

Tên Giáo Sư guơ cây thước trong tay như là hấn sắp xửa quất dò mông tui, nhưng khi tui chụp tay hấn, hấn lại dùng cây thước này chọt dò mắt tui, như là muốn móc mắt tui dậy. Tui phải nói là cái cú này thiệt là đau, tui choán ván mặt mày, tui lão đảo và hổng thấy được cái gì hết, tui còn đang lão đảo thì tên này chạy ra phía sau tui rồi bỏ cái khỉ gì đó dò trong tả lót của tui. Và hổng bao lâu, tui biết được đó là cái gì – cái đó là kiến! Có trời mới biết cái tên này kiếm bầy kiến này từ đâu ra, nhưng đám kiến này bắt đầu cắn tui và tui thiệt là đau đón khổ sở.

Ông Dân ở đó và ông la lên kêu tui dứt đẹp cái tên Giáo Sư đi, nhưng mà chiện đó hổng dễ làm chúc nào bởi dì tui còn phải đấu với đám kiến trong quần tui nữa. Dù sao, chuông đã reo và cái vòng đấu này chấm dứt, tui trở địa góc của tui và ông Dân đang cố gắng dẹp đám kiến trong quần tui.

“Cái trò này dơ bẩn quá,” tui nói.

“Chú dứt điểm hấn đi,” ông Dân nói, “tụi mình hổng thể làm hư việc được.”

Vòng hai bắt đầu và Ông Giáo Sư đi tới nhặng mặt chọc guê tui. Rồi khi ông tới gần tui tui chụp ông rồi nâng ông lên khỏi đầu tui và tui bắt đầu chơi trò Quay Máy Bay.

Tui quay tên này tới bốn chục hay năm chục vòng cho tới khi tui chắc chắn là hấn đã chóng mặt, rồi tui liệng hấn thiệt mạnh qua khỏi hàng rào của võ đài tới đám khán dả. Hấn rớt xuống chỗ hàng thứ năm ở khán đài và rớt dò đùi một bà già đang móc áo len, và bà này bắt đầu lấy cây giủ của bà quất Ông Giáo Sư mấy cái.

Vấn đề là cái trò Quay Máy Bay cũng làm tui choáng ván. Mọi thứ quanh tui quay mòng mòng nhưng tui nghĩ là điều đó hổng sao bởi dì tui sẽ hết chóng mặt, và dù sao, tên Giáo Sư, chắc chắn là đã tiêu tùng rồi. Nhưng mà tui đã lầm.

Tui đã gần hết chóng mặt thì bắt thành lìn, tui thấy cái dì đó đưng mắt cá chừng tui. Tui nhìn xuống, và trời sập niếu Ông Giáo Sư đã hổng có leo lên võ đài trở lại. Lần này hấn đem theo cuộn len hấn lấy của bà già đan áo, và bây giờ hấn lấy giầy len quấn quanh hai bàn chừng của tui.

Tui ráng vặng vẹo để thoát ra, nhưng tên Giáo Sư chạy lòng vòng quanh tui dới cuộn chỉ đan trên tay hấn, hấn quấn tui như là quấn một xác ướp Ai Cập. Hổng bao lâu, tay tui bị cột, bàn chừng tui hổng nhúc nhích, tui hổng làm được cái khỉ dì hết. Ông Giáo Sư cột dây len thành một cái nơ ở ngay ngực tui rồi đứng trước tui cúi đầu chào – y như ông là một nhà ảo thuật mới làm xong một màn hô biến hay đại lợi như dậy.

Rồi tên Giáo Sư này đi tà tà tới góc của hần, lấy một cuốn sách bụi – chắc là một cuốn tự điển – rồi hần trở lại chỗ tui, cúi đầu chào nũa. Xong rồi hần lấy cuốn tự điển bụi này dọn dô đầu tui. Tui hồng làm được cái dì hết. Tên này có lẽ đã đập tui mười tới mười hai lần trước khi tui té xuống. Tui nằm một đồng hồng nhúc nhích được và tui nghe mọi người hoang hô trong lúc Ông Giáo Sư ngồi lên vai tui để đè tui xuống – và Ông Giáo Sư đã thắng trận đấu.

Hai ông Mạnh và Dân chui dô vô đài để cời trói cho tui và dúp tui đứng dậy.

“Thiệt là hết xảy!” ông Mạnh nói, “hồng thể nói gì hơn là hết xảy! Ngay cả tui, tui cũng hồng thể nào xấp xếp trận đấu hay như dậy nổi!”

“Ông im cái miệng được hông?” ông Dân nói. Rồi ổng quay qua tui. “Hoàn cảnh của chú hay thiệt! Thua trí Ông Giáo Sư,” ông Dân nói.

Tui hồng nói dì hết. Tui cảm thấy tệ hại lắm. Tui đã mất tất cả và một điều tui biết chắc chắn là tui sẽ hồng bao giờ vật lộn nũa.

Tui tui hồng cần cái xe tắc xi để tẩu thoát sau chiến đó, bởi dậy ông Dân và tui đi cùng với ông Mạnh trở dĩa Ấn Thành. Trong suốt chiến đi, ông Mạnh nói tui đã thua ông Giáo Sư một cách tiệt vời bằng cái kiểu đó, và lần tới tui sẽ thắng như thể nào và sẽ tui sẽ biến mỗi người khán giả thành một đồng bạc trị giá hàng ngàn đô la.

Khi xe ông Mạnh dừng dô lẽ ở căn chung cư của tui tui, ổng quay người ra xau đưa ông Dân một bao thơ trong đó có hai ngàn đô mà ông đã hứa trả tui cho trận đấu dới Ông Giáo Sư.

“Đừng lấy,” Tui nói.

“Cái gì?” ông Mạnh nói.

“Ông nghe đây,” Tui nói, “tui phải nói dới ông điều này.”

Ông Dân xen dô. “Chú Lâm muốn nói là, chú sẽ hồng vật lộn nũa.”

“Ông đang nói chơi phải hông?” ông Mạnh hỏi.

“Hồng có nói chơi,” ông Dân nói.

“Tại sao dậy?” ông Mạnh hỏi. “Chiến dì xảy ra dậy, chú Lâm?”

Trước khi mà tui có thể mở miệng, ông Dân nói, “Chú Lâm hồng muốn nói chiến đó bây giờ.”

“Thôi thì,” ông Mạnh nói, “Tui nghĩ là tui hiểu chú Lâm. Chú ngủ ngon tối nay nhe. Việc đầu tiên tui làm vào ngày mai là tới đây lúc sáng, rồi tui mình cùng nói chiến, OK?”

“Ô Kê,” ông Dân nói, và tui tui ra khỏi se. Khi ông Mạnh đi rồi, tui mới nói, “Đúng ra ông đừng nhận xố tiền đó.”

“Nhưng mà, Lâm, nó là tòn bộ xố tiền mà chúng ta còn lại bây giờ đó!” ổng nói. Tất cả đã biến mất hết rồi. Sau một dài phút tui mới hiểu được điều ông Dân nói thiệt là chính xác.

Tui tui dô nhà và, ôi trời ơi, Duyên cũng đã biếng mất luôn. Toàn bộ đồ đạc của Mỹ Duyên đã mất tiêu, ngoại trừ mấy tấm trải giường sạch và mấy tấm khăn đã giặt sạch sẽ và nôi niêu

xoong chảo cổ để lại cho tui tui. Trên bàn, trong phòng khách là một tờ giấy có chữ viết của Duyên. Ông Dân thấy cái thơ này trước, rồi ông đọc lớn cho tui nghe. Cái thơ nói như đây:

Anh Lâm yêu,

Em chỉ không còn chịu đựng nổi nữa. Em đã cố gắng thổ lộ với anh những cảm xúc của em, nhưng anh đã có vẻ không màng tới. Có một cái gì đó xấu xa một cách đặc biệt trong cái việc mà anh đã làm tối nay, bởi vì nó không lương thiện, và xin anh hãy tha thứ cho em bởi vì em không thể với anh được nữa.

Có lẽ là lỗi tại em, một phần, bởi vì em đã đến cái tuổi mà em cần dịu xuống. Em nghĩ về việc có một căn nhà và một mái ấm gia đình và bắt đầu đi lễ nhà thờ, đi chùa hay làm những chuyện như vậy. Lâm, em đã biết anh từ hồi mình còn học lớp một – gần ba mươi năm – và em đã được nhìn anh lớn lên, cao lớn, khỏe mạnh và hiền lành. Và cuối cùng khi em hiểu rằng em đã yêu anh và cần anh bao nhiêu – khi anh lên tới tận Bót Tân để gặp em – em đã là một cô gái hạnh phúc nhất trên quả địa cầu này.

Và rồi anh hút quá nhiều cần sa, rồi anh đã lãng nhãng với mấy cô gái ở Tỉnh Phố, và ngay cả sau chuyện đó, em đã nhớ anh nhiều lắm, nên em đã thật mừng khi anh đi tới Hoa Thịnh Đốn để gặp em trong lúc tui em đang biểu tình cho hòa bình.

Nhưng khi anh được phóng lên vũ trụ rồi bị mất tích trong rừng gần bốn năm trời, em nghĩ có lẽ em đã thay đổi. Em không còn hy vọng hão huyền như ngày xưa, và em nghĩ là em sẽ thật hài lòng với một cuộc sống giản dị ở một nơi nào đó. Cho nên bây giờ em phải đi kiếm cái nơi này.

Có cái gì đó cũng thay đổi trong anh, anh Lâm yêu của em. Em không nghĩ chính xác là tại anh hay tại ai cả, bởi vì anh lúc nào cũng là một con người “đặc biệt”, nhưng mà đôi ta đã không còn có vẻ cùng hướng về một hướng nữa.

Em viết cho anh trong nước mắt, nhưng mà bây giờ chúng mình phải chia tay. Mong anh đừng cố gắng đi tìm em. Em chúc anh khỏe mạnh, anh yêu – tạm biệt anh.

Em yêu

Duyên

Ông Dân đưa tôi tờ giấy nhưng tôi đã để nó rơi xuống sàn và tôi chỉ đứng đó, và lần đầu tiên trong đời tôi niềm được cái mùi vị thiệt sự của cái sự việc tôi là một thằng ngố.

Chú thích:

Phước Quyên = Fort Wayne, một thành phố ở Indiana (“Ấn Bang”)

Chương 21

Rồi thì, sau cái việc đó, tui trở thành một tên khốn nạn đáng tội nghiệp.

Ông Dân và tui ở căn nhà chung cư tối hôm đó, nhưng sáng hôm sau, tui tui bắc đầu thu xếp mấy thứ khỉ của tui tui và mọi thứ, bởi dì hồng còn cái lý do gì để mà tui tui nán lại Ấn Thành nữa. Ông Dân lết tới tui rồi nói, “Đây nè chú Lâm, chú dủ số tiền này đi,” rồi ổng đưa tui hai ngàn đô la mà ông Mạnh đã trả cho tui để tui vật lộn với Ông Giáo Sư.

“Tui hồng muốn nó,” tui nói.

“Chú Lâm nên giữ số tiền này,” ông Dân nói, “bởi vì đó là tất cả những gì mà chúng ta có.”

“Ông giữ nó đi,” Tui nói.

“Ít nhứt, chú nên lấy phân nửa,” ông Dân nói. “Chú nghe nè, chú phải cần có tiền để làm lộ phí. Chú cần nó để đi tới chỗ mà chú mún tới, chỗ nào cũng được.”

“Ông hồng đi dới tui sao?” tui hỏi.

“Tui xin lỗi chú, chú Lâm, tui hồng thể đi chung với chú được nữa,” ổng nói. “Tui nghĩ là tui đã đem đủ tai họa tới cho chú rồi. Tối hôm goa tui hồng thể chộp mắc được. Tui nghĩ dì cái diệc mà tui đã thuyết phục chú cá độ toàn bộ số tiền có được, và tui đã làm cho chú dính dới cái nghề vật lộn này khi mà sự thực quá rõ là Duyên đã bắt đầu ngán ngẫm và chịu đựng hết nổi rồi. Và chú đã hồng có lỗi dì hết khi bị cái tên Ông Giáo Sư hạ gục. Chú đã làm hết xúc của chú. Tui là người nên biết nhận phần lỗi. Tui thiệt là góa tẹ.”

“Thôi mà ông, đó cũng hồng phải lỗi tại ông đâu,” tui nói. “Dá mà tui hồng có ham mê làm thằng Cán Ngổ, hồng có tin mù goáng vào mấy lời tân bốc của cái đám khán giả ‘hâm mộ’, tui đã hồng có bị vướn dơ cái nạn này ngay từ lúc đầu rồi.”

“Vì lí do nào cũng dậy,” ông Lâm nói, “Tui cảm thấy mình hồng phải khi mà cứ tiếp tục bám vô chú nữa. Bây giờ chú còn nhiều chiện phải làm nữa. Hãy làm những chiện cần làm. Chú đừng để ý tới tui nữa. Tui hồng còn giúp ích được gì cho chú nữa.”

Và chiện là như dậy đó, tui dới ông Dân nói chiện dới nhau rất lâu, nhưng mà tui hồng còn cách nào để thiết phục ổng được nữa, và sau một hồi lâu, ổng gom hết mấy thứ khỉ của ổng và tui dúp ổng đem đồ xuống bậc thang, và lần chót tui thấy ổng, ổng tự đẩy ổng đi trên chiếc xe cây nhỏ đó, dới tất cả quần áo và mấy thứ khỉ của ổng chất đống trên dùi.

Tui đi xuống bến xe đò và mua một vé xe đi Mỏ Bài. Bình thường, đó là một chiến đi kéo dài hai ngày hai đêm, đi qua Lữ Duy Viên, xuống Nữ Sĩ Viên, tới Bờ Minh Hầm rồi mới tới Mỏ Bài, và tui là một tên gốc khốn khổ khốn nạn, chỉ biết ngồi một chỗ khi xe đò lăng bánh.

Chiếc xe đò đi xiên goa Lữ Duy Viên trong đêm tối, và ngày hôm sau, tui tui cập bến Nữ Sĩ Viên để đổi qua chiếc xe khác. Hành khách phải chờ cỡ ba tiếng, bởi dậy, tui quyết định đi bộ goanh phố chúc xiu. Tui tự mua một ổ bén mì để ăn trưa, cùng dới một ly trà đá rồi tui đi bộ xuống đường khi tui thấy một cái bảng thiệp bự ở trước một khách sạn, cái bảng đó ghi “Chào mừng các Kiện Tướng đã được mời – Giải Cờ Tướng Đặc Biệt.”

Cái bản đó làm tui nổi hứng tò mò, bởi dì tui đã chơi bao nhiêu dĩa cò trong rừng rậm dới Sâm Mập, và bởi vậy, tui đi dò khách sạn. Người ta đang chơi cò tướng trong một cái phòng khiêu vũ và có một đám đông đang coi, nhưng mà có một tấm bản ghi, “Ghi danh tham dự – 5 đô la,” nhưng tui hông muốn xài đồng nào hết, tui chỉ nhìn goa cửa một hồi, rồi tui đi tới hành lang rồi ngồi xuống một mình ên.

Có một cái ghế đối diện dới tui và có một ông già nhỏ con đang ngồi. Ông đã có vẻ nhăn nhó và gầy gò, ông mặc một bộ côm lê đen, đi dày da, và đeo một cái cà vạt nơ và có một bàn cờ bày trên bàn trước mặt ông.

Trong lúc tui ngồi đó, lâu lâu, ông già di chuyển một con cờ, và sau một hồi thì tui thấy là hình như ông tự chơi cò một mình. Tui tính là còn một tiếng đồng hồ nữa xe đồ mới về, bởi vậy, tui mới hỏi ông có muốn ai đó chơi cò dới ông hông. Ông chỉ nhìn tui rồi nhìn xuống bàn cờ của ông và hông có nói cái gì hết.

Một lát sau, sau gần nửa tiếng nhìn và nghiên cứu thế cờ, ông mới đẩy con giám mục trắng lên cái ô vuông số 7, và ngay lúc ông này định lấy cái tay của ông lên thì tui nói, “Ờ nè bác.”

Ông già nhảy tưng lên như là ông ngồi trúng cái kim, rồi nhìn trừng trừng tới tui.

“Bác mà đi như vậy,” tui nói, “là bác để chỗ hở thiệt bự cho người ta đớp con hiệp sĩ, rồi mất luôn con hoàng hậu, rồi cái dít của bác bị kẹt cứng luôn.”

Ông già nhìn xuống bàn cờ, tay ông vẫn hông thả con giám mục ra, nhưng rồi ông kéo con cờ ngược lại rồi nói dới tui, “Có lẽ là cậu em đúng đó.”

Rồi thì ông bắt đầu lại cái diệc nghiên cứu thế cờ, và tui cũng nghĩ là đã tới lúc tui phải trở lại bến xe, nhưng ngay lúc tui bắt đầu dỡ cái dích để đi, ông già nói, “Tui xin lỗi cậu, quả là cậu có một quan sát hết sức nhạy bén.”

Tui chỉ gật đầu, nhưng rồi ông nói, “Thôi nè, rõ ràng là cậu đã có chơi cò, sao cậu hông lại đây ngồi chơi tiếp ván cò này dới tui? Cậu nhận cái đám quân cò trắng với cái vị trí hiện tại nghe.”

“Hổng được,” tui nói, bởi dì tui phải trở về bến xe đồ và đại loại như vậy. Bởi vậy, ông già chỉ gật gù rồi đưa tay chào tui, và rồi tui đi trở lại bến xe.

Tới lúc tui tới bến xe thì cái chiếc xe khỉ đó đã chiến bánh và bỏ tui ở lại, và tui đứng chơ vơ ở đây, hông có chiếc nào nữa cho tới ngày mai. Tui hông thể đứng đực ở đó luôn. Rồi thì tui phải tìm cách diết thời gian – cả ngày trời, bởi vậy, tui đi bộ về lại cái khách sạn chỗ ông già, và ông vẫn còn ngồi đó, chơi cò một mình, ông có vẻ đang thắng. Tui đi tới ông, ông nhìn lên rồi ra dấu cho tui ngồi xuống. Thế cờ của tui bây giờ thiệt là tệ hại – phân nửa đám chốt trắng đã bị làm thịt, tui hông còn gì hết ngoại trừ một giám mục và tui cũng hông còn cái tháp nào hết, bạch hoàng hậu của tui cũng sắp được dò học tập cải tạo luôn.

Hết gần một tiếng đồng hồ trôi qua tui mới lấy lại được thể cân bằng dới cái ông già này, và ông bắt đầu càu nhàu và lắc đầu mỗi lần tình huống của đám quân của tui khá hơn tí xíu. Cuối cùng, tui bắt đầu âm mưu của tui bằng cách thí một con cờ. Ông già này nhậu con cờ này liền, và chỉ ba nước cờ sau, tui chiếu tướng ông.

“Tui tiêu tùng rồi!” ông già nói. “Nhưng mà, cậu là ai đây?”

Tui nói tên tui, và ông già này nói, “Không, ý tui muốn nói là cậu đã chơi cờ ở giải nào rồi? Ngay cái việc nhận diện ra cậu, tui thiệc sự đã hổng làm nổi nữa.”

Khi tui nói cho ổng nghe là tui học chơi cờ ở Tân Ghi Nê, ông già mới nói, “Úi trời! Cậu nói thiệc đi, cậu chưa bao giờ thi đấu cờ tướng ở giải địa phương nữa sao?”

Tui lắc đầu, và ông già nói, “Thôi thì, hổng biết cậu có biết hay hông, tui chính là cựu vô địch quốc tế, từng là một kiện tướng thứ dữ, và cậu mới bước đô một thể cờ cậu hổng thể thắng nổi, đây mà cuối cùng cậu đã làm tui tiêu tán thồn luôn!”

Tui mới hỏi tại sao ổng hổng chơi cờ trong phòng như mấy người kia, thì ổng nói, “À, cậu hổng biết, tui đã chơi ở trống rùi. Tui đã gần tám mươi tuổi rồi, và người ta cũng có giải cho mấy ông già. Nhưng mà cái vinh quang chính là cho mấy kiện tướng trẻ hơn – đầu óc của họ thiệt đúng là bén nhạy hơn.”

Tui gật gù rồi cảm ơn ổng đã cho tui goánh cờ dới ổng và tui đứng dậy để đi, nhưng ông già nói, “Cậu em, cậu đã ăn tối chưa?”

Tui nói cho ổng nghe là tui đã ăn một ổ bánh mì cách đây dài tiếng, rồi ổng nói, “Hay là cậu cho phép tui bao cậu bữa ăn tối nha? Dù sao đi nữa, cậu đã cho tui thấy một trận đấu thiệc là tuyệt dôi.”

Và tui nhận lời mời của ông già, tui tui đô phòng ăn của Khách sạn. Ông già thiệt là tử tế. Tên của ổng là Lê Trí.

“Cậu nghe nè,” Ông Lê Trí nói khi tui ăn tối, “Có lẽ tui nên chơi dới cậu mấy bàn nữa để biết chắc chắn, nhưng mà trừ khi cậu hoàng toàn quá may mắn hồi chiều, có lẽ cậu là một trong những tài năng sáng giá nhứt mà hổng ai biết tới trong cái bộ môn cờ tướng này. Tui muốn bảo lãnh cậu đô dự một hay hai giải cờ tướng, rồi tui coi cậu chơi ra làm sao.”

Tui mới nói cho ổng nghe là tui đang hướng dĩa quê, và tui đang tìm cách tạo nên cái thương nghiệp tôm và đại loại như đây, nhưng rồi ổng nói, “Lâm, cậu nên nghỉ lại, đây là cơ hội cả đời mới có. Cậu có thể kiếm ra rất nhiều tiền trong bộ môn này, cậu biết hông.” ổng kêu tui suy nghĩ kỹ trong đêm nay, rồi cho ổng biết quyết định của tui vào sáng mai. Và rồi tui bắt tay ông Lê Trí, rồi tui bước ra ngoài đường.

Tui lang thang một hồi ở ngoài đường phố, nhưng mà hổng có nhiều thứ để ngắm ngía ở Nữ Sĩ Viên, cuối cùng tui ngồi xuống một băng ghế trong công viên. Tui đang ráng si nghĩ tui sẽ phải làm dì, và điều này thiệc hổng có dễ dàng dới tui. Đầu óc của tui vẫn còn lẫn quẩn dĩa Mỹ Duyên và thắc mắc hổng biết cổ ở đâu. Duyên đã nói đừng có ráng tìm cổ hay đại loại như đây, nhưng mà tui có cái cảm giác, ở chỗ nào đó sâu trong tui, là Duyên chưa có quên tui. Tui đã quá ngu lúc tui ở Ấn Thành, và tui biết là tui ngu. Tui nghĩ là tui đã hổng có cổ gấn làm theo lẽ phải khi tui ở Ấn Thành. Còn bây dờ, tui hổng chắc tui phải làm gì cho đúng lẽ phải. Ý tui muốn nói là bây giờ ngay cả tiền bạc tui cũng hổng có, làm sao tui có thể bắt đầu cái thương nghiệp tôm, mà ông Lê Trí nói là tui có thể thắng một số tiền kha khá trong cái màn thi đấu cờ tướng. Nhưng mà có dễ như cứ mỗi lần tui làm cái gì đó ngoài cái đi dĩa quê và bắt đầu cái

thương nghiệp tôm tép thì cái đích mập địch của tui có dịp rút dờ cái chảo dầu sôi – và bây giờ, một lần nữa, tui hồng biết phải làm cái khỉ dề.

Tui hồng có suy nghĩ luẩn quẩn được bao lâu thêm thì có một ông cảnh sát đi tới hỏi tui đang làm cái dề dầy.

Tui nói là tui chỉ ngồi ở đây si nghỉ, rồi ổng nói hồng có ai được phép ngồi ở công diên si nghỉ gì ráo trội trong đêm tối như dầy và kiêu đi chỗ khác đi. Tui mới đi xuống đường, và tay cảnh sát đi theo tui. Tui hồng biểc đi đâu nữa, bởi dầy, một hồi sau, tui thấy một con hẻm nên tui đi dờ trong đó, rồi tui kiểm một chỗ để ngồi xuống nghỉ chun. Tui ngồi đó chưa tới hơn một phút bao nhiêu thì cũng cái tay cảnh sát đó đi tới gặp tui.

“Được rồi,” ổng nói, “anh đi ra ngoài này cho tui.” Khi tui tới đường, tay cảnh sát nói, “Anh làm dề ở trống dầy?”

Tui mới nói, “Hồng có làm cái dề hết,” và tay cảnh sát nói, “Đúng ngay chóc như tui đã nghĩ – anh đã bị bắt vì cái tội lảng vảng.”

Rồi thì cái tay cảnh sát này đưa tui dờ rồi nhốt tui ở trống, cho tới sáng, người ta nói tui muốn gọi điện thoại thì gọi. Dĩ nhiên là tui hồng biết ai khác để gọi tới ngòi trừ ông Lê Trí, bởi dầy, tui gọi cho ổng. Khoản nửa tiếng sau, ổng xúc hiện ở Trám cảnh sát và đưa tui ra khỏi tù.

Rồi ổng kiêu thiết nhiều đồ ăn cho tui ăn điểm tâm tại cái khách sạn hôm trước rồi ổng nói, “Cậu nghe tui đi, cậu cứ để tui ghi tên cậu dờ giải vô địch cờ tướng liên khu vào từng tới tại Tiên Thành. Giải nhứt là mười ngàn dờ. Tui sẽ lo mọi chi phí, và nếu cậu thắng, cậu chia phân nửa số tiền thắng đó cho tui. Tui thấy là có lẽ là cậu nên có một số tiền để mà làm vốn, và, nói thiệt cho cậu nghe, chính bản thân tui, tui tui sẽ rất khoái làm cái diệch này. Tui sẽ là huấn liệ viên cho cậu, là cố vấn của cậu. Cậu thấy thế nào?”

Tui dẫn còn chút ít nghỉ nghờ, nhưng mà tui nghĩ là tui cứ thử cái dụ này, chắc là hồng có hại gì. Bởi dầy, tui trả lời là tui làm theo những gì ổng nói trong một thời giang thôi. Cho tới khi tui có đủ tiền để bắc đầu cái thương nghiệp tôm của tui. Và bởi dầy, tui và ông Lê Trí bắc tay, chúng tui trở thành đối tác trong cái thương nghiệp chơi cờ.

Tiên Thành thiệt là đẹp và bắc mắt. Tui tui tới đó sớm một tuần và ông Lê Trí giành hầu hết thời giang hôm đó để luyện cho tui thêm trong cái trò chơi này, nhưng mà hồng bao lâu, ổng lắc đầu rồi nói cái diệch luyện cho tui hồng còn có ý nghĩa dề nữa, bởi gì tui đã “có hết các chiến lược chiến thực trong bách khoa cờ tướng” rồi. Bởi dầy, tui tui quyết định đi phố.”

Ông Lê Trí đưa tui tới Disneyland và cho tui chơi một số trò chơi ở đó, rồi ổng xấp xiếp cho tui đi du ngoạn ở Hồ Ly Vọng, nơi người ta làm phim. Có đủ thứ phim đang quay, dờ người ta chạy lòng dòng la hét “tếch oăn,” và “cắt,” rồi “ắc sân,” và mấy thứ khỉ như dầy. Một trong những phim người ta đang làm là phim Miền Tây, và tui tui thấy có một anh chàng phải bị ném qua cái cửa sổ bằng kiểng tới cả chục lần – cho tới khi nào làm đúng mới thôi.

Dù xao đi nữa, tui tui chỉ đứng đó coi thui, nhưng một tay đi tới tui rồi nói, “Xin lỗi ông, nhưng mà ông là diễn diên phải hông?”

Tui nói, “Hả?” Rồi ông Lê Trí, ổng nói, “Hông, tui tui là dân chơi cờ tướng.”

Rồi cái anh chàng đó nói, “Thiệt là uống quá, bởi dì cái anh chàng đô con này, ảnh có dễ rất lý tưởng cho một vai trong cái phim mà tui đang làm.” Rồi tay này quay qua tui, rồi sờ nắn cánh tay của tui, rồi hấn nói, “Tuyệt, tuyệt thiệt, anh rất bự con và khỏe nữa – anh có chắc là anh hổng có đóng kịch hông?”

“Tui có đóng một lần,” tui nói.

“Thiệt vậy à! Anh chàng đó nói. “Mà kịch gì đây?”

“Vua Lia.”

“Thiệt là tuyệt, cưng ơi là cưng,” tay này nói, “hổng còn chữ gì để nói ngoài chữ “tuyệt!” – anh có Xec kẹc hông?”

“Tui... xec... cái gì?”

“Thẻ hội diễn hội Diễn Viên đó – nhưng mà, kệ mẹ,” tay này nói. “thôi nè, cưng nghe đây, tui tui sẽ lấy cái thẻ đó cho cưng, hổng thành dẫn đề gì hết. Cái mà tui muốn biết là, hổng biết là người ta đã dấu cục cưng ở chỗ nào trong thời gian goa? Ý tui nói là, nhìn cục cưng kìa! Một thân thể cao lớn, cường tráng, và thuộc cái típ người ít nói – đúng là một John Wayne thứ hai.”

“Ảnh hổng có giống John Wayne,” ông Lê Trí nói một cách chua chát, “ảnh là tay chơi cờ tướng hạng quốc tế.”

“Tuyệt, tuyệt, lại càng tốt hơn nữa,” tay đó nói, “Một người cao lớn, tráng kiện, ít nói, và *uyên bác*. Hết sức là hiếm có.”

“Tui hổng có thông minh như ông tưởng đâu,” Tui nói, và tui ráng thành thật, nhưng mà cái tay này nói là cái điều đó, dù sao, hổng có quang trọng, bởi dì diễn diễn hổng cần thông minh hay thiệt thà, và thường thường họ cũng hổng có thông minh hay thiệt thà hay đại loại như đây – họ chỉ cần có khả năng bước lên sàn kịch và nói mấy câu viết sẵn là được rồi.

“Tên tui là Phan Độ,” hấn nói, “và tui làm phim. Tui muốn anh dự đô cái tết để thủ một vai trong phim của tui.”

“Ảnh phải thi đấu cờ tướng vào ngày mai,” ông Lê Trí nói. “Ảnh hổng có thời gian để đóng phim hay tết cho phim.”

“Thôi mà, thời giờ là giây thung, co dẫn được mà, cứ nhét thêm một chiện nữa đâu có chết chóc gì? Dù sao, biết đâu đây là cơ hội ngàn năm một thuở mà ảnh đang cần. Ông Lê Trí, ông cũng nên tới dự cái tết luôn, tui tui sẽ sắp xếp cho ông một vai luôn.”

“Tui tui sẽ cố gắng,” ông Lê Trí nói. “Chúng ta phải đi thôi, Lâm, chúng ta còn một chút ít diệc phải làm.”

“Lát nữa mình gặp lại nghe cưng,” Phan Độ nói, “nhớ đừng có quên nha.”

Và rồi tui tui bước đi ra khỏi phim trường.

Chú thích:

ắc sân = action, một trong những mệnh lệnh của đạo diễn khi quay phim

cắt = cut, một trong những mệnh lệnh của đạo diễn khi quay phim

John Wayne = Tài tử, đạo diễn, nhà sản xuất phim nổi tiếng và được nhiều người ngưỡng mộ của Hoa Kỳ. Người cao lớn, im lặng và được xem là rất nam tính.

Lê Trí = Mister Tribble

Lữ Duy Viên = Louisville, một địa danh ở Hoa Kỳ.

Nữ Sĩ Viên = Nashville, một địa danh ở Hoa Kỳ.

Phan Độ = Mr Felder, nhà làm phim ở Hồ Ly Vọng (Hollywood)

tếch oăn = take one, một trong những mệnh lệnh của đạo diễn khi quay phim

Tiên Thành = Los Angeles, một thành phố nổi tiếng ở Hoa Kỳ, ở bang California, là thành phố đông dân cư vào thứ nhì, chỉ đứng sau Nữu Ước.

Xec kẹc = SAG card, Screen Actors Guild. Thẻ hội viên Hội Diễn Viên Điện Ảnh

Chương 22

Sáng hôm sau, giải vô địch cờ tướng được tổ chức tại Khách sạn Bí và Lý Hiu. Tui và bác Lê Trí tới đó sớm bởi dì ổng phải ghi danh cho tui đủ hết các ván cờ trong ngày.

Căn bản là hổng có trở ngại gì hết. Tui bỏ ra bảy phúc để đức đẹp đối thủ đầu tiên, ông này là đô địch của một dùng và cũng là một giáo sư của một đại học, điều này làm tui khoái trong lòng. Cuối cùng thì tui cũng thắng được một ông áo sư.

Ván kế tui phải đấu với một tên nhóc khoản 17 tuổi, và tui hạ gục tên này trong vòng hổng tới nửa tiếng đồng hồ. Tên này nổi cơn ăng vạ, la hét rồi khóc hu hu, má của nó phải tới lồi đầu nó ra chỗ khát.

Có đủ loại người chơi cờ với tui trong ngày đầu và ngày kế, nhưn mà tui hạ họ khá nhanh và điều này làm tui thoải mái bởi dì khi tui goánh cờ với cái tên Sâm mập tui phải ngồi một chỗ luôn nên hổng thể đi đá hay đại loại như vậy, bởi dì nếu tui đi cái tên mập sẽ dòi một con cờ để ăn gian.

Dù sao, tui đã tìm cách đủ được những ván cờ tứ kết, bán kết, chung kết, và giữa những trận đấu tui có một ngày được nghỉ. Tui trở lại khách sạn với bác Trí, rồi tui tui thấy một tờ nhắn tin từ cái tên Phan Độ. Hắn nhắn là, “Xin vui lòng liên lạc với văn phòng của tui để được sắp xếp đủ một cái tết cho phim vào sáng mai,” và trong tờ đấy có khi số điện thoại cho tui tui gọi tới.

“Cậu Lâm nè,” Bác Trí nói, “Tui hổng biết dì hết dì chuyện này. Cậu nghỉ thế nào?”

“Tui cũng hổng biết,” tui nói, nhưng mà nói thiệt cho bạn nghe, cái đề nghị này coi bộ cũng hấp dẫn, tự nhiên mình được thành diễn viên trong phim, và đại loại như vậy, nghe cũng hay. Biết đâu tui được đóng chung với nữ tài tử Raquel Welch, Kieu Chinh, Đinh Cao Kỳ Di hay mấy minh tinh điện ảnh đồng nghiệp.

“Cậu Lâm, tui nghĩ là hổng sao, hổng có chết chóc gì hết,” Bác Trí nói. “Tui nghĩ là tui sẽ điện thoại cho họ để lấy cái hẹn.” Rồi bác Trí gọi cho văn phòng Phan Độ để biết tui tui phải tới lúc nào và tới chỗ nào, và bắc thần linh, bác Trí bật cái ống nói điện thoại rồi hỏi tui, “Lâm, cậu bơi được hông?” Rồi tui trả lời, “Được,” rồi ổng trả lời đủ điện thoại, “Được, ảnh bơi được.”

Bác Trí gác điện thoại rồi tui mới hỏi tại sao người ta muốn biết tui biết bơi hông, ổng nói là ổng hổng biết nhưng mà ổng nghĩ là tui tui sẽ biết khi tui tui tới đó.

Cái chỗ đóng phim tui tui tới lần này là chỗ khác với chỗ hôm trước, một nhân viên bảo vệ gặp tui tui ở cổng rồi đưa tui tui tới chỗ đóng phim. Phan Độ đang bận cãi lộn với một cô gái nhìn giống Rạp-Cao Goeo-sò thiệt, nhưng mà khi hắn thấy tui, hắn nở một nụ cười thiệt bực.

“A, anh Lâm,” Phan Độ nói, “Anh tới rồi, thiệt là tuyệt. Bây giờ tui muốn anh đi đủ cái cửa đó để tới phòng góa trang và trang điểm, rồi người ta sẽ đưa anh ra ngoài khi làm xong.”

Bởi vậy, tui đi đủ cái cửa đó, trong phòng có hai cô gái đang đứng, và một trong hai cô nói, “OK, anh cởi đồ ra đi.” Ừa, lại cái chuyện khỉ này nữa sao, nhưng mà tui đã làm theo lệnh của cô. Khi tui đã cởi đồ ra hết, cô gái kia đưa cho tui một bộ đồ giống như một đồng cao su, có vẩy cá

và mấy thứ khỉ như dây trên bộ đồ, và bàn tay bàn chân thì có cái màng như mấy con dơi. Cổ kêu tui mặc đồ. Hai cô này phải phụ tui mặc cái khỉ này đồ người, nhưng sau khoản một tiếng thì tui làm xong. Rồi hai cổ chỉ tui đi đồ cái hướng đi tới chỗ Trang Điểm, rồi người ta kêu tui ngồi xuống ghế trong lúc một cô gái và một anh chàng bắt đầu bịt cái đầu của tui với một cái mặt nạ bằng mút che kín bộ đồ rồi người ta sơn vẽ lên mặt nạ và bộ đồ nơi mấy cái mép bị lộ ra. Khi làm xong cái dự này, người ta kêu tui đi ra ngoài tới chỗ đóng phim.

Tui đi hồng muốn nổi bởi vì cái chướng ngại và với cái tay vịn tui mở cửa cũng rất khó, nhưng cuối cùng khi mà tui mở được cái cửa thì tui thấy tui đứng như đang đứng ở giữa thiên nhiên, với một cái hồ thối bực và đủ thứ mấy cây chuối, và mấy cái khỉ của vùng nhiệt đới. Phan Độ đang ở đó và khi hắn thấy tui, hắn nhảy tung lên rồi nói, “Hết xảy, cưng ơi là cưng! Cưng thật là vẹn toàn cho cái vai này!”

“Cái vai gì đây?” tui hỏi, và rồi hắn nói, “Ừa, tui chưa nói cho anh biết hả? Tui đang làm lại cái phim Quái Vật từ Phá Đen.” Ngay cả một thằng ngu cũng biết là cái tên khỉ này dự tính cho tui đóng cái vai gì.

Phan Độ ra dấu cho một cô gái bước tới, cũng là cái cô cái lộn với hắn lúc này.

“Anh Lâm,” hắn nói, “Tui muốn anh gặp người mà anh sẽ đóng chung, cô Raquel Welch.”

Ồi trời, mới nghe dây thui là tui đã muốn rụng rời tay chân liền! Đúng là Rạp-Cao Goeo, và cổ đang mặc một cái áo đầm cùn cùn hở ngực hớ hênh, đại loại như dây. “Rất hân hạnh được gặp cô, cô có khỏe hông vậy?” tui nói chiện goa cái mặt nạ, nhưng mà Raquel Welch quay qua Phan Độ với cái mặt tức tối, nhìn cổ giống như một con ong dữ dằn sắp sửa chích tui.

“Ảnh nói cái gì đây? Liên quan tới cái háng hay cái vú của tui phải hông?”

“Hồng phải, cưng, hồng phải đâu,” Phan Độ nói. “Ảnh chỉ nói là ảnh rất vui khi thấy cô. Cô hồng thể nghe ảnh rõ được bởi vì ảnh đang đeo cái cái mặt nạ cao su đó.”

Tui đưa cái tay vịn của tui ra để bắt tay với cổ, nhưng cô nhảy ngược ra sau cả thước, rồi cô nói, “Thấy ón! Đóng, diễn gì đó, lẹ lẹ cho qua cái khỉ này đi.”

Dù sao, Phan Độ nói tui phải làm như đây: Raquel Welch sẽ như đang ngụp lặn trong nước, rồi cô xịu, rồi tui phải xúc hiện từ bên dưới của cổ và nâng cổ lên rồi đưa cổ ra khỏi cái hồ nước. Nhưng mà khi cổ tỉnh dậy, cổ nhìn lên sẽ thấy tui, cổ sẽ hoảng sợ rồi bắt đầu la lên, “Thả tui xuống! Bớ người ta cứu tui! Tui bị hiếp dâm!” và đủ thứ khỉ như dây.

Nhưng mà, như Phan Độ nói, tui hồng được thả cổ ra, bởi vì có mấy tên mặc dây sẽ dí tui tui; bởi vậy, tui phải đem cổ đi đồ rừng.

Rồi thì, tui tui thử cái màn này, lần đầu tui nghĩ là tui tui đóng thiệt hay, và tui thiệt khoái bởi vì tui được ôm Raquel Weo trong tay, mặc dù cổ la om xòm, “Thả tui ra, thả tui ra! Cứu tui với! Bớ Cảnh sát!” và đủ thứ.

Nhưng mà cái tay Phan Độ nói là tui tui vẫn đóng chưa có tốt lắm, và kêu tui tui đóng lại. Và lần sau cũng chưa tốt, bởi vậy, tui tui phải làm đi làm lại cái màn này tới mười hay mười lăm lần. Mỗi khi bắt đầu diễn lại, Raquel Weo chửi bới chửi thề và chửi đồ mặc Phan Độ nhưng

hắn cứ tiếp tục nói, “Tuyệt vời, cưng ời, tuyệt vời!” và đại loại như vậy.

Dù vậy, bản thân tui, tui bắt đầu có vấn đề. Bởi vì tui mặc cái đồ goá vật đó đã gần 5 tiếng đồng hồ rồi, và nó hổng có cái phéc ma xi hay cái khỉ dỉ hết cho tui tè, và tui bắt đầu muốn bể bong bóng. Nhưng mà tui hổng muốn nói cái khỉ dỉ hết địa cái dụ này, bởi vì tui đang đóng phim thiệt, và nhiều thứ khác nữa, và tui cũng hổng muốn mọi người nổi khùng lên.

Nhưng mà tui phải làm *cái dỉ đó*, bởi vậy, tui quyết định là lần sau được xuống nước, tui sẽ chỉ cần tè trong cái bộ đồ khỉ này. Rạp Cao Goeo đang lặng ngụp lòng dòng trên mặt nước rồi cổ bất tỉnh, tui lặn xuống dưới cổ, đỡ lấy cổ rồi đưa cổ dờ bờ.

Cô tỉnh dậy rồi bắt đầu goánh dờ tui và rống lên, “Cứu tui! Có người diết tui! Bỏ tui xuống!” đại loại như vậy, nhưng bác thành linh cổ hổng có la nữa mà cổ nói, “Cái mùi gì vậy?”

Phan Đệ la lên, “Cắt!” rồi hắn đứng lên rồi nói, “Cưng nói cái dỉ vậy cưng? Cái đó hổng có trong bản viết.” Và Rạp Cao nói, “Bản viết cái cục kức! Có cái gì đó thú vị goá ở lòng dòng chỗ này!” Rồi bác thành linh cổ nhìn tui rồi nói, “Ê, anh – anh là ai cũng được – có phải anh đá hông?”

Tui góa là mắc cỡ, tui hổng biếc phải làm dỉ. Tui chỉ đứng yên một giây, ôm cổ ở trong lòng tui, rồi tui mới lắc đầu rồi nói, “Đâu có.”

Đó là câu nói dóc đầu tiên trong đời tui.

“Như vậy thì ai đá,” cổ nói, “bởi vì tui biết chắc chắn đó là nước đá, bởi vì tui đã hử rồi! Và tui hổng có đá! Và như vậy, chỉ có anh đá thú chứ hổng còn ai khác! Sao dám đá dờ người tui, cái đồ quỷ khổng lồ!” rồi cổ bắt đầu goánh tui, đấm tui và la làng lên “Bỏ tui xuống!” và “Hổng được lại gần tui!” và đủ thứ như vậy, nhưng tui chỉ nghĩ là tui phải tiếp tục đóng phim nên tui bắt đầu rình cổ đi ngược dờ rừng.

Phan Đệ la lên, “Ắc sần!” Máy cái máy quay phim bắt đầu lăn bánh xe một lần nữa, và Raquel Weo đang goánh tui và cào cấu tui và bắt đầu la hét như là cổ chưa từng la hét bao dờ. Phan Đệ vẫn đứng ở ngoài đó rống lên, “Đúng rồi, cưng, như vậy đó – tuyệt quá! Ráng làm như vậy nữa đi!” Tui liếc thấy bác Trí đang ở đó luôn, bác đang ngồi ghế, hình như là bác đang lắc đầu và ráng nhìn qua chỗ khác.

Rồi thì khi mà tui đi dờ rừng một hồi, tui ngừng lại rồi tui quay lại coi có phải là cái chỗ mà Phan Đệ sẽ nói “cắt,” như là mấy lần trước hông, nhưng mà tui thấy hắn nháy từng từng như một thằng điên, và ra dấu cho tui tiếp tục, và hắn rống lên, “Tuyệt quá, cưng ời! Quá hoàn hảo! Tui muốn như vậy đó! Tiếp tục đưa cổ dờ rừng đi!”

Raquel Weo vẫn tiếp tục cào cấu tui, hổng ngừng goánh tui và la hét, “Thả tui ra, tránh ra chỗ khác, cái đồ thú vật tục tiểu!” đại loại như vậy, nhưng mà tui vẫn tiếp tục ôm cổ và chạy bởi vì người ta ra lệnh như vậy.

Bác thành linh, cổ ré lên, “Ồi trời ời! Cái áo đầm của tui!”

Hồi này giờ tui hổng có để ý, nhưng bây dờ tui nhìn xuống, và trời sập niếu cái áo đầm cùn cùn của cổ hổng có vướn dờ mấy cái bụi cây rừng, và bởi vậy, quần áo của cổ đã bị tuộc ra hết

từ hồi nào rồi, Raquel Welch đang trần truồng như em bé trong tay tui! Tui ngừng lại rồi nói, “Thấy mẹ,” và rồi tui bắt đầu quay đầu lại để đưa cổ trở lại nhưng mà cổ rít lên nữa, “Ổng được! Đừng quay lại! Anh ngốc góa! Tui ổng thể trở lại dô trong đó được, dới cái kiểu để hở Bảc và... Tô Chén tầy hầy ra như dầy!

Tui mới hỏi cổ muốn tui làm cái dỉ bi giờ, rồi cổ nói là tui tui phải kiếm chỗ nào để trốn cho tới khi cổ nghĩ ra cách. Bởi dầy tui tiếp tục ẳm cổ đi dô rừng, và khi đó, bất thành lìn, ổng biết từ đâu hiện ra một cái gì đó thiệt bự bay xuyên goa mấy lùm cây, lượn qua lượn lại tới tui tui trên một sợi dây rừng. Cái khỉ này bay rẹt goa tui tui, và tui có thể đoán là nó là một loại khỉ hay đại loại như dầy, và rồi cái khỉ này bay ngược lại tới tui tui rồi rớt xuống đất gần chung tui tui. Tui gần như té xỉu. Cái khỉ đó chính là Thu Sương, đúng là hẩn!

Rẹc Cao Queo bắt đầu rống lên và la hét om xòm và Thu Sương thì ôm chung tui rồi ôm người tui. Tui ổng biết làm cách nào mà cái tên khỉ này có thể nhận diện ra tui khi mà tui mặc cái bộ đồ khỉ quái vật này, trừ khi hẩn người được mùi gì hay sao đó. Dù xao đi nữa, Rẹc Cao Queo, cuối cùng cổ nói, “Đéu, bộ anh biết cái con khỉ chó này hả?”

“Nó ổng phải là con khỉ chó, nó là tinh tinh có tên là Thu Sương.”

Cổ nhìn tui ngó nghĩnh rồi nói, “Mà anh nè, nó là khỉ đực mà, sao mà nó lại tên là Thu Sương?”

“Cái chiện đó dài lắm,” tui nói.

Dù xao đi nữa, Rẹc Cong Weo đang ráng lấy tay che Tô Chén hay bảc, dũa, muốn gì đó của cổ, nhưng mà Thu Sương, nó biết cách phải làm cái gì. Nó lấy cho Rẹc Râu Ria Cong Queo gì đó mấy cái lá thiệt bự từ mấy cây chuối và nhờ dầy cổ có thể che cho cổ được phần nào.

Một hồi sau tui mới biếc là tui đã đi qua tới cái khu rừng nơi mà người ta đang quay một phim khác, phim Tặc Răng, và Thu Sương đang đóng trong phim đó. Ổng bao lâu sau khi tui tui được cứu ra khỏi cái đám Bích My ở Tân Ghi Nê, mấy thợ săn da trắng cũng tới và bắt được Thu Sương rồi đưa cái dít hẩn tới Tiên Thành để được huấn luyện. Và từ đó nó thành diễn viên chuyên nghiệp luôn.

Dù xao đi nữa, tui ổng còn thời dạn để mà tán dóc hay ngắm cảnh nữa, và bởi dỉ cái cô nàng Ria Cong Queo bắt đầu nhằng nhì nữa, cổ nói, “Anh phải đưa tui tới một chỗ để tui có thể có quần áo để mặc dô!” Thiệt tình mà nói, tui ổng biết bạn có thể kiếm quần áo ở chỗ nào trong rừng nữa, cho dù rừng của Hồ Ly Vọng cũng vậy, bởi dầy, tui tui phải tiếp tục đi bộ nữa, cùng lúc hy vọng là cái khỉ gì đó sẽ sảy ra.

Và cái khỉ đó đã xảy ra. Bất thành lìn, tui tui tới một chỗ có cái bức tường rào thiệt là bự, và tui nghĩ là ở bên kia bức tường có thể có chỗ có quần áo cho Râu Ria Queo. Thu Sương tìm ra được một chỗ trên tường, nơi một mảnh ván bị hở ở hàng rào và hẩn dờ lên cho tui tui chui goa, nhưng mà khi tui chui ra thì bên đó ổng có chỗ để mà đặt cái bàn chung lên, bởi dầy tui và cô nàng Ria Cao Queo lộn cù mèo và tui tui té lăn xuống triền đồi. Và cuối cùng tui tuôn lăn tới chụn đồi, lúc đó tui nhìn chung goanh tui, trời sập niếu tui tui ổng có ở ngay bên lề đường bên tay mặc của một con lộ thiệt là bự.

“Lạy chúa!” Raquel Weo la lên. “Tụi mình đang ở xa lộ cao tốc Săn Ta Mò Nị Cà!”

Tụi nhìn lên, Thu Sương đang trượt xuống con dốc. Cuối cùng thì hẳn cũng tới chỗ tụi tui, và ba đứa tụi tui đứng ở đây. Râu Cong Weo dờn mấy lá chuối lên xuống để ráng che Chén Bác gì đó của cổ nữa.

“Tụi mình phải làm cái gì bây giờ?” Tụi hỏi. Xe chạy qua dờn vèo, và mặc dù ba đứa tụi tui có cái bộ dạng rất kỳ dị, hẳn có ai để ý nhìn tới tụi tui một chút nữa.

“Anh phải đưa tui tới một chỗ nào khác!” Cổ la lên. “Tui phải kiếm quần áo để mặc đó!”

“Chỗ nào?” Tụi hỏi.

“Chỗ nào cũng được!” Cổ tru lên, và bởi vậy, tụi tui bắt đầu đi xuống dọc theo xa lộ Săn Ta Mò Nị Cà.

Sau một hồi tụi tui đi bộ được một khoản đường, tụi tui thấy một cái bảng trắng thiết là bị dựng ở trên một con đồi với chữ “HOLLYWOOD” hay là “HỒ LY VỌNG,” lúc này cô nàng Ria Cao Queo mới nói, “Tụi mình phải ra khỏi cái xa lộ mất nét này rồi đi tới đường Rõ Đẽo, ở chỗ đó tui có thể mua ít quần áo để mặc.” Cô nàng khá bận rộn với cái việc che tui kiểu bát kiểu hay muốn nĩa gì đó của cổ – cứ mỗi lần có một chiếc xe đi tới, cổ phải kéo lá chuối che phía trước, rồi khi mà có chiếc xe chạy tới sau tụi tui, cổ kéo lá chuối che đi. Tới cái chỗ mà có xe phía trước lẫn phía sau thì cổ làm rất ngoạn mục – y như là vũ nữ múa quạt vậy đó.

Bởi vậy, tụi tui đi ra khỏi xa lộ rồi băng qua một cánh đồng thiết bị. “Cái con khỉ dâm tặc đó còn theo tui hông?” Rạc Cao Goeo nói. “Hẳn có cái con khỉ chó đó, tụi mình cũng đủ thấy quá kỳ khôi rồi!” Tụi hẳn nói gì hết, nhưng khi tui quay lại nhìn, tội nghiệp Thu Sương, nó có một khuôn mặt khá đau khổ. Nó cũng chưa từng thấy Raquel Weo, tui nghĩ là nó hơi tự ái.

Dù sao, tụi tui vẫn tiếp tục đi chung, và hẳn hẳn có con ma nào để ý tới ba đứa tụi tui. Cuối cùng tụi tui tới một con đường củ kỳ nhưng khá đông, và Ria Cong Goeo nói là, “Cám ơn Trời Phật – tới Đại Lộ Hoàng Hôn rồi! Làm cách nào tui có thể giải thích được cái diệc tui trần truồng băng qua con đường này dựa bang ngày bang mặc bây giờ!” Dì cái diệc này tui có phần hiểu cái quan điểm của cổ, tui có lẽ mừng thầm là tui có cái bộ đồ quái dật cho nên hẳn ai có thể nhận ra tui – cho dù tui đang đi với cô đào nổi tiếng Ria Mếp Thừa Leo Weo này.

Tụi tui tới một cái đèn giao thông xanh đỏ vàng, và khi nó nổi đèn xanh, ba đứa tụi tui băng qua đường, Raquel Welch vẫn tiếp tục cái màn múa quạt và tụi tui trông giống y như là cái đám Sơn Đông Mải Vỗ, cổ cười với mấy người trong xe hơi và làm đủ thứ kỳ y như cổ đang đóng phim vậy. “Tui bị bẻ mặt hoàng toàn!” Cô xì xỉ với tui trong hơi thở. “Tui cảm thấy quá bị xúc phạm! Anh cứ chờ cho tới khi tui thoát khỏi cái khỉ này. Tui sẽ nướng cái đất của anh, cái đồ dâm tặc ngu xuẩn trời đánh!”

Có mấy người trong xe hơi đang chờ đèn xanh, họ bắt đầu nhấc kèn inh ỏi và đưa tay vẫy vẫy, bởi dĩ dĩ hẳn là họ đã nhận ra được cô đào điện ảnh Rạc Cao Goeo, và khi tụi tui băng qua đường, một vài chiếc xe đã quẹo lại để đi về phía tụi tui và bắt đầu bám theo tụi tui. Tới lúc tụi tui tới Đại Lộ Quý Sờ, tụi tui đã thu hút được một đám đông có hạng; người ta ra khỏi nhà và bước ra ngoài cửa tiệm và tất cả đang chim ngưỡng tụi tui y như là trong chiến cổ tích

một bày con nít đi theo anh chàng thối sáo, hay đại loại như đây – và cái mặc của cô nàng Ria Leo Queo bây giờ đã đỏ như củ cải đỏ.

“Anh sẽ hồng bao giờ được làm diệc ở cái phố này nữa!” cổ nói dới tui, cùng lúc nghe răng cười dới đám đông, nhưng mà hàm răng của cổ hình như đang nghiền chặt.

Tụi tui đi bộ một chút nữa, và rồi cổ nói, “Ha – cuối cùng cũng tới được chỗ này – đường Rô Đéo đây nè.” Tui nhìn tới một góc đường, thiếp đúng như đây, có một cửa hàng thời trang phụ nữ. Tui đỡ vai Raquel và chỉ chỗ đó, nhưng cổ nói, “Ồi trời – cái tiệm bán đồ thời trang Bỏ Bà Gà Lôi. Thời nay, hồng có ai muốn chết trong cái áo đầm hiệu Gà Lôi hết.”

Bởi đây, tụi tui đi thêm nữa, rồi cổ nói, “Kìa – Gia Ni kìa – chỗ này có nhiều quần áo đẹp,” và bởi đây tụi tui bước dõ trong.

Có một nhân viên bán hàng đang đứng ở cửa, tay này có một bộ ria mép nhỏ nhỏ và mặc cô-lê trắng có một cái khăn tay chìa ra ở túi áo khoát, tay này nhìn tụi tui thiếp kỹ khi tụi tui bước dõ cửa.

“Tui có thể xin được giúp cô, được hông?” hấn hỏi.

“Tui muốn mua một áo đầm,” Rọc Cào nói.

“Cô định mua cái áo đầm kiểu như thế nào?” tên bán hàng hỏi.

“Anh ngu góa đây, kiểu dì cũng được hết, bộ anh hồng thấy cái khỉ dì đang xảy ra sao!”

Rồi thì tay này chỉ dõ một vài cái xào đồ áo đầm rồi nói là mấy cái này sẽ vừa vặng dới cổ, bởi đây Raquel tới đó coi mấy cái áo đầm.

“Còn quý ông, tui có thể giúp được dì hông?” tên này nói dới tui và Thu Sương.

“Tụi tui chỉ đi chung dới cổ thôi,” tui nói. Tui nhìn ra đằng sau tui, cái đám đông đang tập chung ở bên ngoài, mấy cái mũi của họ đang ịnh dõ cửa kiếng.

Raquel Queo lấy ra khoảng tám, chín bộ áo đầm rồi bước ra phía sau để mặc thử. Sau một hồi cổ đi ra rồi nói, “Ông thấy cái này tui mặc coi được hông?” Đó là một cái áo đầm màu nâu nâu dới một nùi dây thắt lưng và mấy vòng dây đủ chỗ và cái cổ để hở thiệt thấp.

“Ồ, tui hồng có sủa lắm, thưa tiểu thư,” cái tay bán hàng nói, “vì sao đó mà – cái áo này, nó chỉ hồng có hợp dới cô.” Bởi đây, Raquel đi ngược dõ và thử cái khác và tay đó nói, “Ồ, đẹp lắm! Cô nhìn hết sức quý phái trong bộ này.”

“Tui lấy bộ này,” Raquel Weo nói, và tay bán hàng nói, “Tốt lắm – cô tính trả tiền bằng cách nào?”

“Ông nói cái gì?” cổ hỏi.

“Hmmm, tiền mặc, ngân phiếu, hay thẻ tín dụng?” hấn nói.

“Coi nè Anh Hề – bộ ông hồng thể thấy là tui hồng có mấy thứ đó trên người tui sao? Ông đã nghĩ là tui có thể nhét mấy thứ đó dõ chỗ nào, hả? Cái đồ dâm tặc!”

“Xin lỗi cô – xin cô đừng để tui tui phải dùng những lời lẽ thô tục,” cái tay bán hàng đó nói.

“Tui là Rec Cao Weo,” cô nói cho hắn biết. “Tui sẽ cho người lòng dòng ở đây thôi đi tới tiệm của ông để trả tiền sau.”

“Tui thiệt là xin lỗi, thưa cô chủ,” hắn nói, “nhưng mà tui tui hổng có làm ăn kiểu này.”

“Nhưng mà tui là Rec Cao Weo Sờ mà!” Cổ la lên. “Bộ ông hổng nhận ra tui sao?”

“Cô nghe nè, cô nương,” tên này nói, “hết phân nửa mấy cô tới đây điều nói họ là nữ tài tử Rêu Ria Cong Queo, Ria Múp Quấn Tít gì đó, hổng thôi thì cũng là Phà Ra Phô Xét hay Sô Phia Lò Rên, hay ít ra cũng là cháu ngoan Heo chủ tiệm dì đó. Cô có thể căn cước, thẻ ID gì hông?”

“ID!” Cổ rống lên. “Đéo mẹ, tui bay nghỉ bà nhét nó dồ chỗ nào hả?”

“Hổng có ID, hổng có thẻ tín dụng, hổng có tiền thì – hổng có áo đầm,” cái tên bán hàng nói.

“Hừ, bà sẽ chứng minh bà là ai,” Raquel Welch vừa nói xong, bất thành lìn, cổ kéo cái phần trên của áo đầm của cổ xuống. “Còn ai khác có cái cặp vú như vậy ở trong nguyên cái làng chỉ có một cặp vú này, hả?” cổ rít lên. Ở bên ngòai, cái đám đông đang la hò hoang hô khoái chí và gõ rầm rầm lên cửa kiếng của tiệm. Nhưng mà cái tên bán hàng, hắn nhấn một cái nút nhỏ trên bàn và một tên bụi khổng lồ, tên này là cái tên bảo vệ chìm đi tới tui tui, rồi hắn nói, “OK, toàn bộ mấy cái khí tui bay bị bắt hết. Khôn hồn thì ngoan ngoảng im lặng đi theo tao thì mọi chuyện sẽ êm xuôi.”

Chú Thích:

Bỏ Bà Gà Lô = Popagallo

Hoàng Hôn = Sunset Boulevard, tên một con đường ở Hollywood.

Phà Ra Phô Xét = Farrah Fawcett

Quýu Sờ = Wilshire Boulevard, tên một con đường ở Hollywood.

Rẹc-Cao Goeo-Sờ, Ria Cong Goeo, Rẹc Cao Queo, v.v. = Raquel Welch, nữ minh tinh điện ảnh nổi tiếng đẹp, quyến rũ, một biểu tượng tình dục của Hoa Kỳ.

Rõ Đẽo = Rodeo Drive, tên một con đường ở Hollywood.

Sắn Ta Mò Nị Cà = Santa Monica Freeway, tên một xa lộ cao tốc ở Hollywood.

Sô Phia Lò Rên = Sophia Loren

Tặc Răng = Tarzan

Chương 23

Và một lần nữa tui bị liệting đô tù.

Sau khi cái tên bảo đệ chìm tóm gọn tui tui ở tiệm Gia Ni, hai se đầy nhốc cảnh sát rục rịch còi tập đô, một tên cảnh sát chạy tới hỏi nhân viên bán hàng, “Sao, chuyện gì xảy ra ở đây đây?”

“Cái con nhỏ này nói nó là Rọc Cao Queo,” tên bán hàng nói. “Nó đô tiệm hồng mặc dì hết ngoài mấy miếng lá chuối rồi còn muốn mua áo đầm để mặc mà hồng chịu trả tiền. Tui hồng rõ dìa hai tên kia – nhưng mà theo tui, bọn chúng có bộ dạng rất đáng ngại ngờ.”

“Tui là Rọc Cao Goeo Sờ!” cổ rống lên.

“Đúng đây, cô nương,” tên cảnh sát nói. “Còn tui, tui là Clint Eastwood. Hay là cô đi theo hai anh cái chàng đẹp trai lịch sự kia nghe.” Hấn chỉ đô hai cảnh sát khác.

“Còn hai anh,” tên cảnh sát chớp bu này nói, cùng lúc hấn nhìn tui và Thu Sương. “Hai anh có dì để nói hông?”

“Tụi tui đang đóng phim,” tui nói.

“Tại đây mà anh đang mặc cái bộ đồ thú vật đó phải hông?” Hấn hỏi.

“Ừa,” tui nói.

“Còn cái anh kia thì sao?” hấn chỉ đô Thu Sương và nói, “Anh hóa trang giống y như thiệt, tui phải khen anh, thiệt đúng là hồng chê chỗ nào được.”

“Hồng phải hóa trang đâu,” tui nói. “Hấn là một con khỉ thiệt đó.”

“Đây sao?” tên cảnh sát này nói. “Để tui nói cho anh nghe. Tui tui có một anh bạn ở sở cảnh sát cũng chiêm làm phim ảnh, và ảnh chắc chắn sẽ khoái chụp hình làm phim của hai anh, thiệt đúng là cái trò hề. Hai anh đi theo tui – và hồng được làm tui tui dục mình hay làm cái trò gì ngu xuẩn nghe chưa.”

Dù sao đi nữa, một lần nữa bác Lê Trí phải tới bảo lãnh tui ra ngoài. Cái tay Phan Đệ cũng tới cùng dới một trung đội luật sư để đưa Raquel Weo ra khỏi khám, lúc này cổ đang lên cơn kích động la hét tùm lum hết.

“Anh chờ coi!” cổ hét đô tui khi mà người ta mới thả cô ra. “Khi mà tui làm xong xui mọi diệc thì ngay cả cái công việc vác cuốc xẻng trong ác mộng anh cũng hồng thể kiếm được ở Hồ Ly Vọng nữa!”

Dìa cái dụ này thì chắc là Rọc Cong Queo nói đúng. Cái sự nghiệp đóng phim của tui có vẻ coi như là hồng còn nữa.

“Đời là thế đó, cưng – nhưng mà sẽ có lúc tui sẽ điện thoại cho cưng và mời cưng đi ăn trưa,” Phan Đệ nói dới tui khi hấn chuẩn bị lên xe của hấn. “Tui tui sẽ cho người tới gặp cưng để xin lại cái bộ đồ quái dật đó.”

“Mình đi đi, Lâm,” Bác Trí nói, “Cậu Lâm còn có việc khác phải làm đó.”

Trở địa khách sạn, bác Trí, tui và Thu Sương ngồi ở phòng để bàn luận.

“Sẽ có vấn đề với Thu Sương,” Bác Trí nói. “Ý tui muốn nói là, mình phải tìm cách đấu Thu Sương chỗ khác, ở trên lầu, hay giống như đây. Mình đi lại rất khó khi có con khỉ đi chung, phải giải quyết cái chuyện này.”

Tui kể cho bác Trí nghe địa mỗi thâm tình của tui với Thu Sương, và cho ông biết là hấn đã cứu cái mạng ngổ của tui hơn một lần trong rừng rậm, và nhiều chuyện khác nữa.

“Tui nghĩ là tui hiểu được tâm trạng của cậu,” bác Trí nói. “Nên tui mới sẵn sàng để cho Thu Sương đi chung thử coi sao. Nhưng mà hấn phải ngoan ngoãn mới được, nếu không thì tui mình chắc chắn sẽ bị nhiều thứ phiền toái lắm.”

“Thu Sương sẽ rất ngoan,” tui nói, và Thu Sương cũng gật đầu nhe răng cười như một con khỉ.

Dù sao, ngày hôm sau là trận đấu vĩ đại giữa tui và đương kim vô địch quốc tế Đại Sư Phụ Y Vân Bê Thui Kỳ Vịt, tay này còn có cái tên là Y Vân Thiệt Thà. Bác Trí đưa tui đi một tiệm âu phục và mượn cho tui một bộ đồ côm lê thiệc bánh bao, bởi vì đây là một sự diệc khá trọng đại và sẽ có rất nhiều nhân dật quang trọng tham dự. Hơn nữa, người thắng cuộc sẽ được thưởng mười ngàn đô la, và phân nửa số tiền đó cũng đủ cho tui bắt đầu cái thương nghiệp tôm, bởi vậy, tui hồng thể mắc một lỗi nhỏ nào hết.

Rồi thì tui tui vô một cái hội trường thiệc bự, nơi cuộc đấu sẽ xảy ra, và có khoản một ngàn người còn đang chen lấn dò coi, còn Y Vân Thiệt Thà đã ngồi tại bàn rồi, hấn nhìn trừng trừng dò tui y như là hấn là tay đô vật Muhammad Ali hay đại loại như vậy.

Y Vân Thiệt Thà là một tay người Nga bự con dới cái trán thiệc là cao, giống như cái tên quái vật Phan Kinh Tài, hấn có mái tóc quăn đen mà bạn hay thấy ở những tay chơi đòn vĩ cầm. Khi tui tới chỗ của hấn và ngồi xuống, tay này gặm gù cái dỉ đó dới tui, rồi một tay khác nói, “Chúng ta hãy bắt đầu trận thi đấu,” và tui tui bắt đầu.

Y Vân Thệt Thà được lãnh đám cờ trắng và hấn phải đi cờ trước, bắt đầu bằng cái điệu cờ mở đầu gì đó kêu là “Bon Đà Ni”.

Tới tui, tui dùng đòn mở đầu “Rờ Ti”, và mọi thứ trôi qua thiệc im ả. Hai đứa tui đi thêm vài nước nữa, lúc này Y Vân Thiệt Thà thử dùng cách “Phèo Bia” Thí Tép, hấn đẩy con hiệp sĩ lòng dòng coi thử coi hấn có nhậ được cái tháp của tui hông.

Nhưng mà tui thấy âm mưu của hấn, tui bày mu gọi là “Bắt Tàu vượt Biển Nô A”, và tui túm gọn con hiệp sĩ của Y Vân. Y Vân Thiệt Thà hồng có dui chúc nào, nhưng mà hấn có vẻ như muốn tính đường dài, và dùng chiến lược hù “Te Rệt” để hăm dọa con giám mục của tui. Nhưng mà tui cóc có sợ, tui dùng chiến thực Phòng Ngự “Hoàng Phi Chà Và” để ép hấn dùng chiêu pháp gỏ mù “Sờ Vén Nị Gần”, và vì vậy, tui áp dụng chiến lược phản công “Bẹn Nón Nà”.

Y Vân Thiệt Thà có vẻ như đang bực bội, và hấn vắn vẹo mấy ngón tay, cùng lúc hấn căng cái môi dưới của hấn, rồi hấn thử một nước cờ liều lĩnh gọi là tấn công “Chết Điếng Tim Gan” – và tui phản công bằng “À Le Khai Thủ” làm tê cứng cái dít của Y Vân.

Trong một hồi lâu tưởng chừng là hắc đã bị kẹt cứng, vậy mà cái tên Liên Xô này, hắc đã dùng Thủ Đoạn “Hổ Mang” để thoát thân! Tui liếc tới bác Lê Trí, bác có vẻ như mỉm cười, và bác nhép miệng, tui có thể đoán được bác nói chữ “*Đức đẹp hắc!*” và tui biết ngay bác Trí muốn tui làm gì.

Bạn biết hông, có một vài cái mảnh mà tên Sâm Mập đã dạy tui lúc còn trong bụng mà hông có sách vở nào có hết, và bây giờ là cái lúc tui cần xử dụng nó – đó là chiêu “Chiến Hóa Nồi Thít” từ chiêu “Dừa Khô” thí tép, bằng cái chiêu này, tui đưa hoàng phi của tui ra để làm mờ mắt cái tên hiệp sĩ dâm tặc của Y Vân.

Xui cho tui, cái chiêu này hông thành công. Cái tên Liên Xô này chắc là người được cái di đó và hắc hạ đẹp hoàng phi của tui, và đẩy cái đít của tui vô lò luôn! Kể tới, tui chơi cái màn gọi là “mánh khéo xóm nhà lá”, tui dụ dí cái tháp cúi cùng của tui ra để đánh lừa hắc, nhưng mà tên này cũng cáo lắm, hông để gì mà dụ hắc được. Hắc xơi tái cái tháp của tui, và ăn luôn con giám mục kia của tui luôn, và hắc đang sẵn sàng ủi sập hàng rào tiến đô dinh độc lập để đức điểm tui bằng “Gọng Kim Be Tróp” khi mà tui rút lui và bắt đầu chiến thực “Bích My”.

Tấn công kiểu Bích My là cái chiêu đặc biệt của Sâm Đại Ca, và hắc đã dạy tui cái chiêu này kỹ lắm. Nó dùng chiến thực làm đối phương ngạt nhiên, và dùng nhiều quân cờ để làm mờ mắt, như là dùng mỹ nhân kế nhưng giống như là dùng một đám mỹ nhân để dụ một bù đắp từ cái xứ tử lạnh chạy đầy đường mới đô nam, nhưng mà khi đối phương đã bị mắc bẫy Bích My rồi thì chỉ có nước ở trường trở địa miền bắt trở lại, hông còn cơ hội mặc xà lòn đô nữa. Tui đang vái trời vái ông địa để cái chiến thực này thành công, bởi di niếu cái tên bù đắp này hông mắc đô cái bẫy này, tui hông còn cái sáng kiến nào nữa để thử và niếu như dậy thì tui sắp sửa được tổ quốc Liên Xô ghi công rồi.

Rồi thì, cái tên khỉ Liên Xô này, nó gầm gừ hai ba lần rồi cầm con hiệp sĩ của hắc lên rồi đưa đô ô số 8, và như dậy thì hắc sẽ lột đô cái bẫy Bích My sau hai nước cờ, và tui sẽ chiếu tướng hắc và hắc sẽ hông làm di được nữa!

Nhưng mà cái tên Bù Đắp Thiệt Thà này hình như người được mùi di đó, hắc cứ đưa con cờ đó lên xuống từ ô số 5 tới ô số 8 tới chín, mười lần luôn mà hông thêm thả tay ra cho xong nước cờ.

Đám đông đang im lặng hoàng toàn, tui có thể nghe được một sợi lông bị rụng, tui đô cùng hồi hộp và nóng lòng, tui muốn nổ tung luôn. Tui liếc tới bác Trí, ống đang trợn mắt lên trên đồng như ống đang vái Trời vái Phật cái gì đó trong lúc tên Liên Xô này cau có như đang bị thiếu bởi mỹ nhân. Hắc đưa con cờ đó đô ô số 8 hai ba lần nữa, nhưng rồi hắc vẫn kéo nó địa ô số 5. Cuối cùng, có vẻ như là hắc tính làm cái chiện gì khác, nhưng rồi hắc nhắc cái con hiệp sĩ đó lên một lần nữa và để lảng vảng ở ô số 8 trong lúc tui nín thở và cái phòng thì im lặng như một nắm mồ. Cái con cờ của tên Bù Đắp này tiếp tục phập phồng ở ô số 8, còn trái tim của tui thì goánh ịch ịch như cái trống, rồi bất thành lìn, hắc nhìn thẳng đô mặc tui – tui hông biết chiện di đã xảy ra, tui nghĩ là tui quá kích động hay đại loại như dậy – nhưng mà bất thình lình, tui địch một cú thiệt là bự như sấm hột mít nghe giống như một đám quần chúng cùng một lúc xé lá cờ máu đỏ lòm của tên Bù Đắp này ra làm hai vậy!

Khuôn mặt tên Bù Đắp này bỗng dưng đầy vẻ ngạt nhiên, rồi bất thình lình, hắc thả con cờ

của hắn ra rồi đưa hai tay lên rồi la lên “Ồi Tổ Quốc ơi!” rồi bắc đầu quạt không khí, rồi ho, rồi bịt mũi. Cái đám người chung goanh tụi tui cũng dờ ra xa và hậm hực gì đó và bắc đầu lấy khăn mù xoa ra, hay đại loại như vậy, và cái mặt của tui bây giờ đỏ như trái cà chua.

Nhưng khi mà mọi chuyện im xuôi trở lại, tui nhìn xuống bàn cờ, và trời xập niếu cái tên Bù Đớp Liên Xô này hổng có để con cờ của hắn ngay trong ô số 8. Bởi vậy, tui để cho con hiệp sĩ của tui dứt đẹp nó, rồi tui hạ sát hai con chốt của hắn, rồi ẵm luôn hoàng hậu quốc doanh của hắn, và cuối cùng là tới luôn tên vua bù nhìn – và chiếu tướng! Tui đã thắng trận đấu và thắng năm ngàn đô la! Cuộc tổng tấn công Bích My đã thành công vĩ đại một lần nữa.

Trong lúc này, Y Vân Thiệp Thà đang guơ tay quơ chung lắc đầu phản đối, và đủ thứ, rồi cái tên đi chung dới hắn ngay tức khắc chính thức đấu tố tui với ban tổ chức.

Cái ông giám đốc chịu trách nhiệm địa cuộc thi đấu đang dò dẫm những hàng chữ trong cuốn sách luật thi đấu cờ tướng tới cái chỗ “Hồng được cố ý làm đối phương dục mình khi trận đấu đang diễn ra.”

Bác Trí đứng lên nói, “Theo tui, tui hổng nghĩ quý vị chứng minh được là cậu Ngô Lâm đã cố ý làm chuyện đó. Tui dám chắc là chính cậu ta cũng hổng có muốn chuyện đó xảy ra nữa.”

Rồi ông giám đốc lướt tiếp dò cuốn sách đó nữa để kiểm thêm, rồi tới chỗ “Hồng được cư xử bất lịch sự hay xúc phạm với đối phương.”

“Ông giám đốc nghe đây,” Bác Trí nói, “Có ai mà không bao giờ đánh rắm hông? Cậu Lâm hổng cố ý xúc phạm ai khi làm như vậy. Chắc ai cũng hiểu là cầu đả ngồi một chỗ khá lâu rồi.”

“Tui hổng biết,” ông giám đốc nói, “nhưng mà nếu cứ xét theo bì ngoài thì tui sẽ phải loại cậu ta.”

“Thôi thì, sao ông hổng cho cậu ấy ít nhứt là một cơ hội nữa?” Bác Trí yêu cầu. Ông giám đốc gãi cằm ổng một hồi. “Có lẽ là được,” ổng nói, “nhưng mà cậu ta phải ráng giữ mình bởi vì tui hổng thể khoan dung cho mấy cái cử chỉ như vậy ở đây, ông hiểu chớ?”

Và rồi tui coi như sắp xảy ra được tiếp tục trận đấu, nhưng mà bất thành lìn, có đủ thứ tiếng lộn xộn xảy ra ở cuối phòng, có đủ thứ tiếng la hét và tiếng khóc của đàn bà con gái, và khi tui nhìn qua chỗ đó thì thấy Thu Sương đang đu tới chỗ tui, hắn đang đu tòn ten trên cái đèn chúc đài.

Và rồi khi tới tui, hắn thả tay ra và rút dờ ngay chốc bàn cờ làm mấy quân cờ dăng tùm lum tám phương mười hướng hết. Cái tên Nga Xô này bậc ngựa qua cái ghế, và khi hắn té xuống, hắn níu cái váy của một phụ nữ phốp pháp đeo vàng bạc kim cương thiếu điều còn nhiều hơn lông tóc của bà làm cho cái váy của bà bị xé rách ra phân nửa. Bà này rống lên và guơ tay túi bụi trúng dờ cái mũi của ông giám đốc, Thu Sương thì nhảy cà tung la hét khỉ khọt, người ta hốt hoảng chạy té rầm rầm có tiếng ai đó thét lên “Kiêu cảnh sát! Kiêu cảnh sát!”

Bác Trí chụp tay tui rồi nói, “Mình đi ra khỏi chỗ này đi Lâm – cậu đã thấy quá đủ cảnh sát trong cái phố này rồi.”

Bác Trí nói quá đúng, tui hổng thể phủ nhận cái điều này được.

Rồi thì tui trở dờ khách sạn, và bác Trí nói là tui cần bàn luận một chuyện nữa.

“Lâm,” ông nói, “tui hổng thể tin là cái dụ goánh cờ này có thể tiếp tục được nữa. Cậu có thể chơi cờ như hàng triệu người mơ mộng, nhưng ngoài cái chiến đó ra, mọi thứ đả trở nên góa phức tạp rồi. Tất cả mấy chiến xảy ra chiều nay thiệt là, quái dị, nếu mà dùng lời lẽ hết sức nhẹ nhàng đó.”

Tui gác đầu, và Thu Sương thì cũng đang buồn ủ rũ.

“Bởi vậy, cậu nghe tui nói tui sẽ làm chiến gì. Cậu là người hiền lành, Cậu Lâm, tui hổng thể để cậu bị bỏ rơi hay mắc kẹt ở cái bang Gia Châu này. Bởi vậy, tui sẽ sắp xếp cho cậu và Thu Sương trở địa A La Ba Má hay chỗ nào đó là quê của cậu một cách an toàn. Tui biết là cậu cần được giúp đỡ địa tài chánh để mà mở cái thương nghiệp tôm của cậu, cái phần hùn của cậu, sau khi trừ hết các phí tổn thì còn lại ít hơn năm ngàn đô một chút.”

Bác Trí đưa tui một phong thơ, tui nhìn trong đó thấy có một xấp tiền 100 đô la. Tui chúc cậu mọi điều tốt lành trong công diệc làm ăn của cậu,” ông nói. Bác Trí điện thoại cho một công ty xe Tắc Xi rồi đưa tui tới ga xe lửa. Ông cũng sắp xếp cho Thu Sương được đi một cái toa hành lý, trong một cái chuồng, và ông nói là tui có thể đi xuống cái toa này bất cứ lúc nào để đem đồ ăn thức uống tới cho Thu Sương. Người ta đem cái chuồng tới, Thu Sương mở cửa đi ra trông, rồi người ta đưa hân tới một toa xe phía sau.

“Thôi thì tui chúc cậu may mắn, cậu Lâm,” Bác Trí nói, và ông bắt tay tui. “Đây là danh thiếp của tui – cậu giữ liêng lạt nghe, và nhớ cho tui biết công diệc làm ăn của cậu ra sao, nhớ nhe Lâm?”

Tui cầm cái cạc của ông và bắt tay ông lần nữa, tui rất tiếc vì phải xa bác Trí bởi dì ông là người rất tốt bụng, mà tui đã làm ông thất vọng. Tui đi xe lửa ngồi nhìn ra cửa sổ, bác Trí vẫn còn đứng ở ga. Xe lửa lăn bánh, bác đưa tay vẫy tay chào.

Và một lần nữa, tui lại tiếp tục cuộc hành trình, từ lâu rồi, đầu óc của tui có đầy nhốc những giấc mơ – giấc mơ hồi hương, gặp Má, gặp thằng Bửu với cái tàu đánh Tôm và, dĩ nhiên, tui mơ địa Mỹ Duyên nữa. Một điều ước lớn nhứt của tui, lớn hơn mọi thứ trên đời này là, ước dì tui hổng phải là một tên ngố như bây giờ.

Chú thích:

À Le Khai = Alekhine's Defense, Alekhine's Defense, chiến thuật đánh cờ được dùng bởi Alexander Alekhine

Be Tróp = Gọng Kim Be Tróp. Một chiến thuật cờ tướng dùng bởi Alexander Petrov

Bện Nồn Nà = The Benoni Counter. Một chiến thuật cờ tướng.

Bon Đà Nị = Ponziani Opening, một bước đi đầu cổ điển trong cờ tướng bằng những bước như sau: 1. e4 e5 2. Nf3 Nc6 3. c3

Chết Đỉnh Tim Gan – The Fried Liver Attack. Một chiến thuật cờ tướng.

Clint Eastwood = tài tử điện ảnh Hoa Kỳ, thường hay đóng vai cảnh sát.

Hổ Mang = Thủ Đoạn Hổ Mang. The Hoffman Maneuver. Một chiến thuật cờ tướng.

Hoàng Phi Chà Và = Phòng Ngự Hoàng Phi Chà Và. The Queen's Indian Defense, lối đi cờ bắt đầu bằng những bước như sau: 1. d4 Nf6 2. c4 e6 3. Nf3 b6

Nô A = Bắc Tàu vượt Biển Nô A. Noah's Ark Trap

Phèo Bia = The Falkbeer Countergambit, một lối chơi cờ bắt đầu bằng những bước như sau: 1. e4 e5 2. f4 d5

Rờ Ti = the Réti Opening, một lối chơi cờ xuất hiện sau Thế Chiến I, thường bắt đầu bằng những bước như sau: 1. Nf3 d5 2. c4

Sờ Vén Nị Gần = Scheveningen Variation. Chiến thuật chơi cờ nổi tiếng từ sau trận thi đấu ở làng Scheveningen, năm 1923.

Te Rệt = Siegbert Tarrasch (1862 –1934), một tay chơi cờ tướng và một bậc thầy cờ tướng nổi tiếng vào cuối thế kỷ 19 và đầu thế kỷ 20.

Y Vân Bê Thui Kỳ Vịt = Ivan Petrokivitch, một tên tiếng Nga. Tay đánh cờ với Ngô Lâm trong trận chung kết.

Cuối cùng tui đã về quê lần nữa.

Xe lửa tới ga Mỏ Bài lúc ba giờ sáng, nhân viên hỏa xa khiên cái chuồng khỉ ra rồi để xuống, và rồi xe lửa dột mất để lại tui tui chơ vơ. Hồng có ai chung quanh ngoài một phu quét nền ga và một gã đàn ông đang ngủ gục trên một băng ghế, bởi vậy, tui dới Thu Sương đi bộ xuống phố và tui tui cuối cùng cũng kiếm được một chỗ ngủ ở một cái nhà bỏ hoang.

Sáng hôm sau, tui mua ít trái chuối cho Thu Sương ở bến tàu, tui cũng kiếm được một quán cóc có bán đồ ăn trưa, tui mua một phần điểm tâm thiệt bự dới trứng, thịt heo ba con, bánh xèo, và đủ thứ, và tui cũng tìm cách *làm cái gì đó* cho có thứ tự đàng hoàng, bởi vậy, tui tui đi bộ đến chỗ các bà sơ, cái chỗ Nhà Tế Bần của các Sơ Nhỏ. Trên đường đi, tui tui đi ngang goa cái chỗ mà trước đây có cái nhà của tui tui, bây giờ thì hồng còn dì nửa ngoài một cánh đồng cỏ và một số cột và cây đã cháy đen đui. Tui có một cảm giác thiệt là lạ khi thấy cảnh vật như vậy, bởi vậy, tui tiếp tục bước đi.

Khi tui tới nhà tế bần, tui kêu Thu Sương chờ tui ở ngoài sân hồng thôi thì, tui hồng muốn mấy bà sơ bị dục mình, tui đi dò nhà tế bần và hỏi dì Má.

Bà sơ trưởng ở đó, bà rất là tốt, bà nói là bà hồng biết má tui đang ở đâu, ngoại trừ Má trốn đi dới một người đạo Tin Lành, nhưng mà tui có thể thử hỏi mấy người ở ngoài công viên bởi dì Má thường tới đó vào buổi chiều với mấy phụ nữ khác. Bởi vậy, tui và Thu Sương đi tới đó.

Có mấy bà đang ngồi ở băng ghế nên tui nói dới một bà trong đám tui là ai, bà này nhìn dò Thu Sương rồi nói, “Đúng ra là tui nên đoán ra được cậu là ai.”

Nhưng rồi bà nói bà có nghe má tui làm nghề ủi quần trong một cái tiệm giặt ủi ở mé bên kia của cái làng này, và bởi vậy, tui và Thu Sương đi tới đó và đứng ngay chóc, Má đang mồ hôi nhễ nhại và đang ủi một cái quần trong tiệm giặt ủi.

Khi Má thấy tui, Má bỏ hết mọi thứ xuống rồi chạy thẳng dò vòng tay của tui. Má khóc thút thít, rồi vịn vẹo tay chùi mắt y chang như ngày nào. Tội nghiệp Má quá.

“Lâm ơi, con của Má.” Má nói. “Cuối cùng con đã dìa nhà! Hồng có ngày nào mà Má hồng nghĩ tới con, từ lúc con đi lính, tối nào mà cũng khóc cho tới khi ngủ mới thôi.” Dù vậy, cái điều Má nói hồng làm tui ngạc nhiên chúc nào hết, và tui hỏi dì cái người đạo Tin Lành.

“Hắn là một tên chồn cáo hèn hạ,” Má nói. “Má nên đoán được điều đó ngay từ đầu để đừng có chạy theo tên Tin Lành nào hết. Hồng đầy một tháng dới Má, tên đó đã dít Má ra để cặp dới một con nhỏ mười sáu tuổi – mà lúc đó hắn đã gần sáu mươi rồi. Má phải nói cho con biết, cái đám Tin Lành đó hồng biết đạo đức là dì hết.”

Đúng ngay lúc đó, có một giọng nói từ tiệm giặt ủi, “Ê cái bà già, có phải bà để cái bàn ủi ở trên cái quần của ai đó hông?”

“Thôi, chết rồi!” Má la lên, rồi chạy ngược dò trống. Bất thành lìn, một cuộn khói đen bốc ra từ cửa sổ và người ta la hét chửi thề om xòm ở trong đó, và sau đó, Má bị một tên phì lủ xối đầu

lôi ra ngoài, cái tên này la hét và mạnh tay dới Má.

“Đi đi! Đi luôn đi!” hấn rống lên. “Tao chịu hết nổi rồi! Đó là cái quần cú cùng mà bà đốt đó!”

Má khóc hu hu, còn tui thì bước tới cái tên này rồi nói, “Tui nghĩ là tốt hơn hết ông hổng được đụng tới Má tui.”

“Mày từ đâu tới và mày là cái con khỉ gì hả?” hấn hỏi.

“Ngô Lâm,” tui trả lời hấn, rồi hấn nói, “Như dậy thì mày cũng cú ra khỏi chỗ này luôn và đem cái con gái mẹ mày theo luôn bởi dì bà hổng được làm diệc ở đây nữa!”

“Tốt nhưc ông hổng nên nói chiện dới má tui cái kiểu như dậy,” tui nói, rồi hấn trả lời, “Rồi sao? Rồi mày sẽ làm cái dì hả?”

Và bởi dậy tui phải cho hấn một bài học.

Đầu tiên, tui túm lấy hấn, rồi tui nâng hấn lên thiệt cao. Rồi tui đưa hấn dơ cái chỗ người ta đặt đồ trong một cái máy giặt bụi thiệt bụi, cái loại để giặt mấy cái mền và thảm, tui mở cửa máy giặt và tổng hấn dơ trông, xong rồi tui đóng cửa lại, rồi tui vặn và nhấn nút cho nó “quay.” Lần cú cùng tui thấy hấn, hấn sắp được dơ cái vòng “Xả Nước”.

Má vẫn còn khóc và quẹt nước mắt dới cái khăn tay, “Lâm ơi, bây giờ má mất việc làm thiệt rồi!”

“Đừng lo, Má,” tui nói dới Má, “mọi chiện rồi sẽ iêm xuôi, bởi dì con đã có kế hoạch rồi.”

“Lâm, làm xao mà con có kế hoạch được?” Má nói. “Con là một tên khờ. Làm sao mà một tên ngốc làm ra được cái kế hoạch gì được?”

“Thì Má cứ chờ coi,” tui nói. Dù sao, tui đã mừng bởi dì tui đã có kế hoạch đúng là trở dì nhà gặp má, ngay cái ngày đầu tiên.

Tụi tui đi bộ tới nhà trọ nơi Má ở. Tui giới thiệu Má dới Thu Sương và má nói Má rất mừng vì ít nhưc tui có *một* bạn – cho dù bạn của tui là một con khỉ cũng được.

Dù sao, Má và tui ăn bữa tối ở nhà trọ, má cho Thu Sương một trái cam từ nhà biếp, và sau đó, tui với Thu Sương đi tới bến xe đò để đi tới Bãi Dầu Lá Ba Tre, nơi mà gia đình của thằng Bửu sinh sống. Và chắc chắn như mưa, hình ảnh cuối của Má, má đứng ở hành lang ở nhà trọ lau nước mắt khóc khi tụi tui bước đi. Nhưng mà tui có cho má phân nửa của số tiền năm ngàn đô tui đã có để giúp đỡ má trả tiền mượn nhà và chi tiêu nhiều chiện khác cho tới khi tui có thể ổn định được, bởi dậy, tui hổng có cảm thấy tệ lắm.

Dù sao, khi xe đò tới Bãi Dầu Lá Ba Tre, tụi tui hổng bị gặp trở ngại dì hết trong diệc tìm ra nhà của thằng Bửu. Lúc đó khoản 8 giờ tối, tui gõ cửa, có một ông già ra mở cửa hỏi tui muốn gì. Tui nói dới ông tui là ai, và tui đã biết thằng Bửu từ lúc chơi banh cà na, rồi lúc trong quân đội, ông già có dễ hỏi hớp nhưng ông mời tui dơ nhà. Trước đó tui đã nói dới Thu Sương để cho hấn đứng ở ngoài và đừng để ai thấy bởi dì có lẽ là người ở đây chưa từng thấy cái gì giống như hấn từ trước tới giờ.

Dù xao đi nữa, ông này là ba của thằng Bửu, ông mời tui một ly trà đá và bắc đầu hỏi tui thiệt

là nhiều thứ. Ông muốn biết thêm địa chiện thằng Bửu, nó chết như thế nào, và tui đã dùng hết khả năng của tui để

kể lại cho ông nghe.

Cuối cùng, ông nói, “Có một điều mà bác cứ thắc mắc hoài, trong bao nhiêu năm qua, Lâm – theo cháu nghĩ thì, vì sao mà thằng Bửu phải chết vậy?”

“Bởi dì nó bị bắn trúng,” tui nói, nhưng mà ông nói, “Hông, hông phải bác hỏi như vậy. Ý bác muốn hỏi là, tại sao? Tại sao chúng ta phải qua tới Việt Nam?”

Tui nghĩ một phút rồi nói, “Cháu nghĩ là tui cháu chỉ ráng làm theo lẽ phải, cháu đoán như vậy. Tui cháu chỉ làm theo lệnh trên mà thôi.”

Rồi ông nói, “Rồi, cháu nghĩ điều đó có đáng hông? Những thứ mà chúng ta đã làm? Mấy thằng con trai bị giết theo kiểu thằng Bửu?”

Rồi tui mới nói, “Bác thấy đó, cháu chỉ là một thằng khờ thôi. Nhưng mà nếu bác muốn biết ý kiến thiệt sự của cháu thì, cháu nghĩ là, đó là một đồng kức.”

Ba thằng Bửu gật gù. “Bác cũng nghĩ y chang như cháu,” ông nói.

Dù sao, tui nói cho ông nghe lý do tui tới gặp ông. Tui kể cho ba thằng Bửu nghe địa cái kế hoạch của tui và thằng Bửu, địa diệc mở cái thương nghiệp tôm nhỏ, và tui kể địa ông Chí, cái ông người Việt nhỏ con tui gặp khi tui còn ở bệnh viện và ông Chí đã chỉ tui chăn nuôi Tôm như thế nào, và ba thằng Bửu khoái lắm, ông hỏi tui nhiều thứ nữa, khi đó bất thành lìn có tiếng quác quác thiệt là lớn ở ngoài sân.

“Có cái khỉ gì đó muốn bắt gà nhà bác!” ba thằng Bửu la lên, rồi ông tới sau cửa lấy la một khẩu súng rồi đi ra sân.

“Có một điều cháu phải nói cho bác biết,” tui nói, rồi tui nói cho bác ấy nghe là Thu Sương đang ở ngoài sân nhưng mà tui tui kiếm hông ra Thu Sương, và cũng hông nghe cái tiếng gì của hấn hết.

Ba thằng Bửu đi dò nhà lấy cái đèn pin rồi ông rọi đèn lòng dòng ở ngoài sân. Ông rọi dò một cái cây bụi, và dưới gốc cây là một con dê – một con dê xồm bụi và già đang đứng ở đó và đang cào đất. Ông chiếu cái đèn lên trên cao thì thấy Thu Sương đang ngồi trên đó và Thu Sương đang sợ gần chết.

“Lần nào cũng là cái con dê đó,” ba thằng Bửu nói. “Đi chỗ khác chơi, dò dê xồm!” ông la lên, rồi ông liệng một khúc cây dò con dê. Sau khi con dê đi rồi, Thu Sương mới đi xuống, và tui tui cho hấn dò nhà.

“Nó là loại khỉ gì vậy?” ba thằng Bửu hỏi.

“Nó là con tinh tinh,” tui nói.

“Nhìn nó giống dã nhân quá!”

“Nó có giống dã nhân một chút xiu,” tui nói, “nhưng mà nó hông phải là dã nhân.”

Dù sao đi nữa, ba của Bửu nói là tui tui có thể ngủ lại tối hôm đó, và sáng hôm sau, ổng sẽ đi dới tui tui để kiểm chỗ cho cái thương nghiệp tôm. Có một ngọn dỏ nhẹ thổi qua nhánh sông và bạn có thể nghe tiếng ếch nhái và dế và ngay cả tiếng của một con cá thỉnh thoảng nhảy lên khỏi mặt nước. Chỗ này thiệt là đẹp và iêm dềm, và tui đã quyết định chọn nó và tui nghĩ là tui sẽ hông gặp trở ngại gì ở chỗ này.

Sáng tinh sương ngày hôm sau, tui tui dậy sớm cùng dới ba thằng Bửu và cùng ăn một bữa điểm tâm thiệt bự, với xúc xích do ổng làm, cùng với trứng gà chạy rông còn tươi mát, và dới bánh quy và đường mật, rồi ổng đưa tui và Thu Sương đi trên chiếc ghe nhỏ, với cây sào, và đẩy tui tui đi xuống tới Bãi Dầu. Mặt nước thiệt iêm, và có một lớp sương mờ phủ nhẹ. Thỉnh thoảng, một con chim bay ra khỏi đầm lầy.

“Chỗ này đây,” ba thằng Bửu nói, “Chỗ này là chỗ nước mặn thủy triều trào dỏ,” và ổng chỉ dỏ một chỗ đất bùn chạy dài dỏ trong đầm lầy. “Có khá nhiều ao bự ở đây, nếu bác là cháu, bác sẽ chọn chỗ này, theo như kế hoạch của cháu.”

Bằng cây sào, ổng đẩy chiếc ghe dỏ chỗ đất bùn. “Cháu nhìn chỗ đó kìa,” ba thằng Bửu nói, “đó là một khoảnh đất cao, cháu chỉ có thể thấy cái mái nhà của một túp lều nhỏ ở đó.”

“Hồi trước, có một ông già tên là Lê Phát Thông sống ở đó, nhưng mà ổng chết bốn năm năm nay rồi. Chỗ đó bỏ hoang. Nếu cháu thích, cháu có thể nộp đơn xin làm chủ chỗ đó và sống ở đó. Lần chót bác tới đây, ông Thông còn để hai chiếc ghe chèo ở trên bờ. Chắc là hông có đáng dỏ một xu teng, nhưng mà nếu cháu trảm mấy chỗ hỏ thì nó có thể nổi được và xài được.”

Ba thằng Bửu đẩy tui tui đi xa hơn, rồi ổng nói, “Ông Thông ổng thả mấy tấm ván chạy từ đầm lầy cho tới mấy cái ao. Bác từng câu cá và săn vịt ở đó. Cháu có thể sửa lại cái lối đi này. Và mình sẽ có cách đi lại trong cái vùng này.”

Ái chà, tui phải nói cho bạn nghe, cái chỗ này có vẻ thiệt là lý tưởng. Ba thằng Bửu nói là lúc nào cũng có trứng tôm trào dỏ vùng lầy và những con rạch nhỏ, và tui có thể quơ một mớ để bắt đầu cái thương nghiệp tôm, thiệt sự là hông khó. Một điều nữa ổng nói là kinh nghiệm của ổng là tôm sẽ ăn bã hạt bông vải, thả ra khi người ta ép dầu cô tông, mà cái thứ này thì thiệt là rẻ.

Cái việc chánh mà tui tui phải làm là phải chặn mấy cái ao bằng lưới, và làm một cái chòi nhỏ để ở, và mua mấy thứ đồ ăn khô dự trữ như là bơ đậu phộng, mực, khô cá, bánh mì và đại loại mấy thứ khỉ dống dậy. Và tui tui có thể sẵn sàng cái diệc chặn nuôi tôm.

Bởi vậy, tui tui bắt đầu ngay ngày hôm đó. Ba thằng Bửu đưa tui tui trở dĩa nhà ổng, rồi tui tui đi dỏ phố và bắt đầu mua đồ. ổng nói là tui tui có thể dùng cái xuồng của ổng cho tới khi tui tui xửa xong mấy cái xuồng của tui tui, và tối hôm đó, tui và Thu Sương sống trong cái chòi câu cá nho nhỏ đó lần đầu. Trời đổ mưa nên cái chòi dột như diên nhưng mà tui tui hông màng tới. Sáng hôm sau, tui tui mới xửa cái mái chòi cho hết bị dột.

Tổn gần một tháng mọi thứ mới goat động tốt – tui tui sửa cái chòi cho đẹp, sửa mấy cái xuồng và mấy tấm ván vịt làm đường đi ở đầm lầy, và đặc mấy cái lưới chung quanh mấy cái ao. Cuối cùng cũng tới cái ngày mà tui tui sẵn sàng thả tôm dỏ ao. Tui mua một cái lưới bắt tôm rồi tui và Thu Sương ở trên cái ghe chèo kéo cái lưới này qua lại lòng dòng suốt ngày. Tới

tối, tui tui có lẽ kiếm được khoản 20 kí tôm, rồi tui tui chèo tiếp để bỏ tôm dô ao. Mấy con tôm bơi lội, bung, nhảy nhót trên mặt ao. Ồi trời ơi, đó là một cảnh hết sức dễ thương và đẹp mắt.

Sáng hôm sau, tui tui gom hơn hai trăm kí lô bã dầu cô tông và thả chừng 40 ký lô dô ao cho tôm ăn, rồi tới trưa, tui tui đi săn tôm trong một cái ao khác. Hết cả bốn mùa hè, thu đông, tui tui làm diệc như vậy, nhưng tới mùa xưng, tui tui đã có bốn cái ao tôm đang hoạt động và mọi thứ coi bộ sáng sủa tươi rói như hoa hồng. Tối tối, tui ngồi ở mái hiên của cái chòi chơi ác-mô-ni-ca, và mỗi thứ bảy, tui đi bộ xuống phố thỉnh bộ sáu chai bia về để tui và Thu Sương cùng say dới nhau. Cuối cùng tui cảm thấy tui tìm được cái không gian của chính tui, và mỗi ngày trôi qua là mỗi ngày tui làm ăn lương thiện, và tui nghĩ là sau khi tui thu hoạch cái mùa tôm đầu tiên và bán hết, có thể tui cảm thấy mình có đủ tư cách để cố gắng tìm kiếm Duyên lần nữa, và coi thử coi cổ có còn giận tui hông.

Chú thích:

ba con = thịt heo ba con, thịt bacon, thịt heo miếng hong khô.

Lê Phát Thông = Tom LeFarge.

Chương 25

Vào một ngày trời thiệc đẹp trong tháng sáu, tui tui quyết định đả tới lúc tui tui thu goạch vụ mùa tôm đầu tiên. Tui và Thu Sương thức dậy sớm cùng lúc dới mặt trời, và tui tui đi xuống ao để kéo lưới qua ao cho tới khi cái lưới bị kẹt bởi cái khỉ dì đó. Thu Sương thử kéo nhẹ nhẹ trước, tới tui, tui kéo mạnh hơn cũng bị kẹt, và cúi cùng thì cả hai tui tui cùng kéo, và lúc này tui tui hiểu được là cái lưới hồng có bị kẹt gì hết mà tui tui kéo hồng được bởi dì nó có đầy tôm trong đó!

Tới chiều hôm đó, tui tui đả kéo lên khoản một trăm rưỡi ký tôm, và tui tui dành nguyên tối hôm đó để phân loại tôm theo kích thước. Sáng hôm sau tui tui bỏ tôm dôi mấy cái thúng rồi đưa nó dôi cái xuồng của tui tui. Cái xuồng chở nặng quá, tui tui mém chúc nửa bị lật dù trên đường lên Bãi Dầu Lá Ba Tre.

Có một công ty đóng gói đóng thùng hải sản ở đây, Thu Sương dới tui cầu đám tôm từ bến tàu tới chỗ cân đong. Sau khi tổng cộng mọi thứ lại, người ta trả cho tui tui một một cái séc tám trăm sáu mươi lăm đô la! Đây là số tiền làm ăn lương thiện đầu tiên của tui kể từ lúc tui chơi ác mô ni ca cho Băng Nhạc Trứng Nức.

Trong hai tuần lễ kế, gần như ngày nàu Thu Sương dới tui củng thu hoạch tôm rồi đem tới chỗ đóng gói. Khi tui tui thu hoạch song hết đám tôm, tui tui kiểm được tổng cộng là chính ngàn bảy trăm đô dới hai mươi sáu xu lẻ. Cái thương nghiệp tôm đả thành công!

Các bạn cho phép tui nói nhe – đó là một sự việc hết xúc dui. Tui tui mang một thúng chùng một gia tôm tới cho ba thằng Bửu, ổng rất mừng, ổng nói ổng rất tự hào dĩa tui tui, mà giá mà có thằng Bửu ở đây thì hay góa. Xong rồi tui dới Thu Sương đi se đồ lên Mỏ Bài để ăn mừng chiến thắng. Diệc đầu tiên mà tui làm là thăm Má ở nhà trọ, và khi tui nói cho Má biết dĩa số tiền kiếm được và nhiều thứ khác nữa, đúng ngay chóc, Má dui và mừng dủ lắm. “Ôi, Lâm của Má,” Má nói, “Má thiệc là hạnh diện dĩa con – con làm thiệc là giỏi, và làm được đủ thứ, một thằng khờ mà làm được như dậy!”

Dù sao đi nữa, tui nói cho má biết dĩa kế goạch của tui, như là năm sau tui tui sẽ tăng số ao tôm lên gấp ba lần, và tui sẽ cần người để coi chùng tiền bạc và để ý những chi phí, và đại loại như dậy, rồi tui hỏi Má coi Má có chịu làm diệc này hông.

“Bộ con muốn Má dọn xuống tận Bãi Dầu Lá Ba Tre hả?” Má nói. “Hồng có cái dồng dì ở dưới đó hết. Rồi sống dưới đó Má làm cái dì?”

“Điểm tiền,” tui nói.

Sau đó, tui và Thu Sương đi xuống phố và tui tui ăn một bữa thiệt no. Tui đi xuống bến tàu mua cho Thu Sương một nải chuối thiệc bự, tui củng mua cho tui một miếng thịt bò bít tết bự nhức mà tui thấy, dới khoai tây nghiền nát và đậu pi và đủ thứ hết. Rồi tui quyết định đi kiểm chỗ mua bia, và tui mới đi ngang qua một cái khách sạn đèn mờ củ kỷ gần ven sông thì tui nghe đủ thứ tiếng la hét và chưởi thề thiệt là lớn và dù đả bao nhiêu năm qua tui vẫn nhớ được cái giọng nói đó. Tui dứt đầu tui dôi cửa sổ, và đúng như vậy, chính là thằng Cường bạn củ của tui ở Đại Học!

Thằng Cường rất mừng vì gặp lại tui, hắc hiếu tui đủ thứ tên như là cái thằng lỗ đích, cái thằng Tư Lù, Bắc Cự, Bù Đốp ăn Bô Xít, cái thằng đá mù gì đó, và đủ thứ danh từ động từ hoa mỹ mà hắc hiếu có thể nghĩ ra được. Thì ra, thằng Cường đã thành cầu thủ đá banh nhà nghề cho đội Da Đỏ Hoa Thạnh Đốn sau khi hắc hiếu rời đại học, cho tới một hôm, trong một bữa tiệc của đội banh, hắc hiếu biết dì sao hắc hiếu nhe răng cắn dô đích bà vợ của ông chủ đội bóng, và người ta từ chối hắc hiếu cho nó đá banh nữa. Nó chơi banh cho một dãi đội banh khác được vài năm, nhưng sau đó, nó kiếm được việc làm phu khiêng vác cho bến tàu mà hắc hiếu nói là rất thích hợp cho trình độ học vấn của hắc hiếu với kiến thức hắc hiếu học được từ đại học.

Dù sao đi nữa, thằng Cường mua cho tui vài lon bia tui tui cùng nốc bia và kể lại kỷ niệm xưa. Thằng Cường nói thằng Mảng Xà, thằng Ty, trở thành tiền vệ cho đội Công Nhân Đóng Gói Cánh Xanh cho tới lúc nó bị bắt gặp nốc cạn một lít rượu Vốt Cà của Ba Lan trong một hiệp đá banh của giải Vải Kinh ở Min Nét Xô Tà. Sau đó nó chơi cho đội Khổng Lồ Nử Ướt cho tới khi nó chơi cái trò “Tượng Nữ thần Tự Do” trong hiệp thứ ba giải túc cầu Rams. Huấn luyện viên của đội Khổng Lồ nói là hắc hiếu có cầu thủ nhà nghề nào chơi cái trò này kể từ năm 1931, và nói nó hắc hiếu có lý do gì để mà làm cái trò này nữa. Nhưng mà thằng Cường nói thiệt sự là thằng Ty hắc hiếu có chơi cái mách Tượng Nữ thần Tự do đâu. Theo thằng Cường, sự thực là thằng Ty bị phê cần sa, đúng ra nó đang chừng bị liệng trái cà na đi mà nó quên liệng, rồi cái thằng bên mép bên trái chỉ chạy tới coi chiện khỉ gì xảy ra, và tên này chạy ra phía sau của hắc hiếu rồi lấy banh luôn. Dù sao đi nữa, thằng Cường nói thằng Ty bây giờ là huấn luyện viên phụ cho một đội banh nhỏ nào đó ở Gió Già.

Sau khi nốc hết vài lon bia, tui có một ý trong đầu, rồi tui nói cho thằng Cường nghe.

“Mày có muốn xuống làm diệc cho tao hông?” tui hỏi.

Thằng Cường chửi thề om xòm rồi la hét cái dì đó mà sau một hai phút, tui hiểu là nó muốn hỏi tui muốn nó làm cái gì, bởi vậy, tui nói cho nó nghe dì cái thương nghiệp tôm, và cái kế hoạch mở rộng quạt động. Nó chửi thề tùm lum tà la nữa và rống lên cái gì đó một hồi luôn, nhưng mà, chung quy là nó “chịu” làm cho tui.

Vì vậy, xuất mùa hè đó, xuất mùa thu cho tới mùa Xuân, tui tui làm diệc hết cỡ, tui dới Thu Sương, dới Má và thằng Cường – và tui phải mướn luôn ba thằng Bửu. Năm đó, tui tui kiếm gần được ba chục ngàn đô la và thương nghiệp càng lúc càng bự ra. Thiệt là mọi thứ hắc hiếu thể nào tốt hơn được nữa – Má hắc hiếu còn than trời trách đất nữa, và có một hôm tui tui còn thấy thằng Cường cười – mặc dù vậy, khi biết tui tui thấy nó cười, nó ngưng liền và bắt đầu chửi thề nữa. Tuy vậy, đối dới tui, tui hắc hiếu có vui hoàng toàn, bởi dì, tui nghĩ dì Duyên thiệt là nhiều, hắc hiếu biết cổ bây giờ ra sao rồi.

Một hôm, tui quyết định phải làm chiện dì đó. Hôm đó là Chủ nhật, tui mặc đồ sành hoản rồi đón xe đò lên Mỏ Bài, rồi tui đi tới nhà của má của Duyên. Má của Duyên đang ngồi bên trong coi TV khi tui gõ cửa.

Khi tui nói tui là ai, bác nói, “Ngô Lâm? Thiệt là hắc hiếu thể tin nổi. Dô nhà đi con!”

Rồi thì tui tui ngồi ở phòng khách một hồi, bác hỏi thăm Má và hỏi tui đang làm gì, và đủ thứ hết, rồi cuối cùng, tui hỏi dì Duyên.

“Ồ, sau này bác hồng có có nghe hay biết gì nhiều dĩa nó,” Má của Duyên nói. “Bác nghĩ là nó đang sống ở chỗ nào đó ở Bắc Cà Rô Li Na.”

“Duyên có ở chung dới ai hông, Bác?” tui hỏi.

“Ừa, con hồng biết sao Lâm?” bác nói. “Con Duyên nó lập gia đình rồi.”

“Lập gia đình rồi hả?” tui nói.

“Cách đây hai năm. Lúc đó nó ở Ấn Bang. Rồi bác biết nó tới Hoa Thịnh Đốn rồi kể tới, bác được một cái cạc pót tan báo cho biết là nó có chồng, rồi tui nó dọn tới Bắc Cà Rô Li Na hay sao đó. Con có muốn nhắn dì hông nếu bác được tin của Duyên?”

“Dạ hông, bác,” tui nói, “hông cần đâu bác. Chắc là bác chỉ cần nói là con gửi lời chúc mừng và chúc may mắn là được rồi.”

“Bác sẽ nói dới tui nó như vậy,” Má của Duyên nói, “bác thiệt sự rất mừng dì có con ghé thăm bác.”

Tui hồng biết, tui đã nghĩ là tui đã sẵn sàng để nghe tin Duyên có chồng, nhưng mà bây giờ tui biết là tui đã chưa sẵn sàng.

Tui có thể nghe tiếng đập của trái tim của tui, hai bàn tay của tui bỗng dưng lạnh và ẩm thấp, tui chỉ có thể nghĩ tới cái diệc đi tìm một chỗ nào đó để cuộn tròn lại giống như cái lúc thằng Bửu bị diết chết, bởi vậy tui đã làm cái diệc này. Tui kiếm được một bụi cây trong sân sau nhà của ai đó, rồi tui ngồi xuống, ôm chầm tui rồi rúc đầu dờ dui gối như một con sâu cô đơn đang làm tổ. Tui nghĩ là tui còn bắt đầu ngậm và nức ngón tay cái bự của tui nữa, tui đã hồng có làm cái trò này từ lâu lắm rồi, từ lúc mà Má lúc nào cũng nói đó là cái dấu hiệu cho biết một người nào đó là một thằng ngố, trừ khi người đó là đứa nhỏ chưa biết đi. Dù sao, tui hồng biết tui đã cuộn tròn như vậy trong bao lâu. Tui đoán là hơn một ngày rưỡi.

Tui cảm thấy là tui hồng thể đổ lỗi cho Duyên được, cổ chỉ làm cái diệc phải làm thôi. Dù sao hết, tui là một thằng ngố, mặc dù có nhiều người nói là họ đã lấy một thằng ngố làm chồng, họ hồng thể tưởng tượng ra nổi cái hoàn cảnh có thể xảy ra nếu chồng của họ thiệt sự là một tên ngố. Tui nghĩ, có lẽ, phần chánh là tui chỉ cảm thấy xót xa cho bản thân tui, khi mà tui đã thiệt sự đạt được cái vị trí mà tui *tin* là Duyên dới tui có thể chung đôi dới nhau. Và bởi vậy, khi tui nghe má của Duyên nói là cổ đã có chồng, tui có cảm giác như là phân nửa của tui đã chết và không còn tồn tại nữa, bởi dì, lập gia đình hồng có giống như là bỏ nhà ra đi. Lập gia đình là một cái giao kèo hết sức nghiêm chỉnh. Trong đêm đó, hồng biết tui đã khóc được lúc nào, nhưng tui hồng cảm thấy thoải mái hơn dù nước mắt đã trào ra.

Và mãi tới chiều hôm đó, tui mới bò ra khỏi bụi rậm rồi trở dĩa Bãi Dầu Lá Ba Tre. Tui hồng có nói cho ai nghe hết dĩa chuyện đã xảy ra, bởi dì tui nghĩ là nó hồng có giúp ít được gì hết. Có một số diệc tui cần làm chung quanh mấy cái ao tôm, sửa mấy cái lưới, đại loại như vậy, và tự tui làm mấy diệc này. Khi mà tui làm xong thì trời đã tối, và tui đã quyết định một chuyện – tui sẽ bỏ hết thời gian của tui dờ cái thương nghiệp tôm, và tui sẽ làm tới khi nào cái dít xức ra tui mới ngưng. Đó là tất cả những gì mà tui có thể làm được trong hoàn cảnh này.

Và tui đã làm như vậy.

Năm đó tui tui kiếm được bảy mươi lăm ngàn đô trước khi trừ đi các phí tổn, và cái bí dì nược của tui đã trở nên bự quá, tui phải mượn thêm người để phụ tui điều hành nó. Một người tui mượn được là thằng Ty Mảng Xà, tiền vệ củ của tui ở Đại Học. Nó hổng có hài lòng dĩa cái việc làm của nó hiện tại trong cái đội banh nhỏ xíu íu xiu, bởi dấy tui sắp xếp cho thằng Ty làm chung dới thằng Cường và lo việc quản lý ao và đê. Rồi tui biết được ông Té, huấn luyện viên của tui ở trung học đã dĩa hươu nên tui mời ổng làm diệc cho tui, cùng dới hai tên khủng bố của ổng, họ cũng đã dĩa hươu, bây giờ họ lo dĩa tàu thuyền và bến cảng.

Hổng bao lâu sau, báo chí địa phương bắt được chuyện của tui và họ gửi một phóng viên tới để phỏng vấn tui cho một bài viết thuộc loại câu chuyện “một cậu bé địa phương thành công.”

Và bài viết được đăng trong số báo tới, số báo chủ nhật, cùng với tấm hình của tui, Má và Thu Sương, với cái tíu thiệt bự nói là, “Khờ Chính Tông Tìm Tương Lai trong Một Thí Nghiệm Hải Sản Mới.”

Dù xao đi nữa, hổng bao lâu sau, Má nói dới tui là tui tui cần người để phụ giúp má trong vấn đề sổ sách và cố vấn dĩa tài chánh, bởi dì tui tui kiếm được nhiều tiền quá. Tui nghĩ dĩa vấn đề này một hồi, rồi tui quyết định liên lạc dới ông Lê Trí, bởi dì ổng đã kiếm được một mớ tiền trong công diệc làm ăn của ổng trước khi về hưu. ổng rất vui khi tui điện thoại tới ổng, và ổng nói là ổng sẽ đáp chiến bay kế để gặp tui.

Một tuần sau khi ổng tới gặp tui, bác Trí nói là tui tui cần ngồi lại bàn chuyện dới nhau.

“Cậu Lâm,” ổng nói, “những gì mà cậu đã làm ở đây thiệt là quá phi thường, nhưng mà cậu đã đặt tới cái mốc mà cậu cần phải có cái kế hoạch tài chánh cho thiệt là chắc chắn.”

Tui hỏi ổng đó là cái dì vậy, thì ổng nói điều này: “Đầu tư! Đa dạng hóa kinh doanh! Cậu coi nè, tui thấy là trong cái năm tài chánh kế, cậu sẽ có tiền lời khoản một trăm chín chục ngàn đô la. Năm kế tới nữa con số này sẽ tới xấp xỉ một phần tư của một triệu. Dới mấy con số tiền lời như vậy, cậu phải tái đầu tư nó, hổng thôi là Sở Ngân Khố Quốc Gia sẽ goánh thuế cho cậu tan nát luôn. Tái đầu tư là cái cốt lõi chánh của Thương Nghiệp Hoa Kỳ!”

Và bởi dấy, tui tui đã làm theo sự cố vấn của bác Trí.

Bác Lê Trí trực tiếp điều hành mấy công diệc này, và tui tui tạo ra vài cái tập đoàn. Một cái tên là “Công Ty Ngô Ốc.” Một cái nữa tên là “Tập Đoàn Cua Nhồi Thu Sương,” và một cái nữa có tên là “Công Ty Trách Nhiệm Hữu Hạn Ma Ma Tôm Đồng.”

Rồi thì một phần tư của một triệu đó đã thành nửa triệu sau cái năm đó, rồi thành một triệu đô la, và cứ tiếp tục như dấy, cho tới bốn năm sau, việc kinh doanh của tui tui đã trở thành năm triệu đô la một năm. Lúc này, tui tui có gần ba trăm nhân viên, trong đó có cả Cục Kức Vĩ Đại, Rau Muối, khi mà họ hổng còn làm cái nghề đồ vật được nữa, và họ giúp tui tui khiên kiện hàng tại nhà kho.

Tui tui cố gắng muốn viên khùng trong diệc tìm kiếm ông Dân, nhưng mà ổng đã mất tích, hổng tìm ra được một dấu vết. Tui tui kiếm được ông Mạnh, ông bầu đồ vật, và giao cho ổng phụ trách văn phòng quan hệ dới khách hàng và quảng cáo. Và nhờ bác Lê Trí gợi ý, ông Mạnh còn mượn Raquel Welch để quảng cáo cho thương nghiệp của tui tui trên vô tuyến – người ta

cho Rọc Cao Weo ăn mặc giống như con cua, và cổ vừa nhảy múa vừa hát, “Nếu bạn chưa nếm cua của Thu Sương thì coi như bạn chưa từng ăn cua!”

Dù sao, mọi thứ trở nên thành công tiệt đỉnh. Tụi tui có một đoàn xe tải lạnh để chở tôm, nghiu sò ốc hến, và một đoàn tàu đánh cá. Tụi tui có nhà kho, đóng gói, đóng thùng riêng, và một trụ sở văn phòng lớn, tụi tui đầu tư hết cỡ đô địa ốc như là các tòa cao ốc, các chung cư lớn và các trung tâm, các làng thương mại, và tụi tui cũng đầu tư đô các hợp đồng khoáng chất, dầu hỏa và khí đốt. Tụi tui mượn luôn giáo sư Bùi Việt Quát, ông giảng sư môn Anh Văn tại Đại Học Há Vọt, ổng bị đuổi cổ khỏi trường đại học bởi vì đả lở sờ hến của một nữ sinh viên, và bây giờ ổng trở thành đầu bếp của chi nhánh Ma Ma Tôm Đồng. Tụi tui cũng mượn Trung Tá Giao, ổng bị ép ra khỏi quân đội sau cái chiến đi tua liên quan tới Huân Chương Danh Dự của tui. Bác Trí xấp xiếp cho ổng phụ trách những “hoạt động ngầm” của công ty.

Má đả bắt tụi tui xây một cái nhà thiết bị bởi dì theo má một cóm điều hành một tập đoàn như tui hổng thể sống trong một cái chòi rơm được. Má nói là Thu Sương có thể ở lại cái chòi đó để canh chừng mọi thứ.

Bây giờ thì mỗi ngày tui phải mặc đồ cô m lê và xách cặp táp đồng như tui là luật sư. Tui phải tham dự mít tinh liên miêng, và phải nghe một đồng ngôn ngữ tầm bậy tầm bạ như là tiếng Bích My vậy, rồi người ta kêu tui là “Ông Lâm,” “Tổng Giám Đốc Ngô,” và mấy thứ khỉ như vậy. Tại Mỏ Bài, người ta còn trao cho tui những chiếc chìa khóa danh dự của thành phố và mời tui vào ban điều hành của bệnh viện, và đại bang nhạc dao hưởng.

Rồi một hôm một vài người tới văn phòng của tui và nói họ muốn tui ra tranh cử Thượng Viện Hoa Kỳ.

“Ông có tài tự nhiên, tuyệt đối là như vậy,” một ông nói. Tay này mặc bộ cô m lê sọc rằn và ngâm một điệu xì gà thiệc bị. “Một cự cầu thủ nổi tiếng của Huấn luyện viên nổi tiếng Trần Bá Gáo, một anh hùng chiến tranh, một cự phi hành gia đủ trụ có tiếng tăm, và cũng là bạn tâm tình của các Tổng Thống Hoa Kỳ – còn gì để nói nữa? Còn hơn là Có m hay Cọp nữa!” ổng nói. Tên của ổng là ông Tôn Đắc Cự.

“Ông coi nè,” tui nói cho ổng nghe, “tui chỉ là một thằng khờ. Tui hổng biết khỉ dì hết dì chính chị.”

“Như vậy là ông thích hợp nhứt!” Ông Đắc Cự nói. “Ông nghe tui nói nè, tui tui chỉ cần những người tốt như ông. Muối khoáng của địa cầu, tui phải nói, ông là Muối Khoáng của Địa Cầu!”

Tui hổng thích cái ý kiến này cũng như mấy cái ý kiến khác người ta đưa ra dì tui, bởi dì, ý kiến của người ta thường chỉ đưa tui tới những chiến lộn xộn mà thôi. Nhưng mà đúng ngay chóc, khi tui kể cho Má nghe, má thiết tự hào và nước mắt rưng rưng rồi Má nói là coi như mọi giấc mơ của Má đả thành hiện thực khi con trai của Má trở thành một Thượng Nghị Sĩ của Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ.

Rồi thì tới cái ngày mà tui tui phải tiên bố ra ứng cử. Tôn Đắc Cự và mấy tay khác mượn một cái giảng đường ở Mỏ Bài và đưa tui lên khán đài trước mặt một đám đông, mỗi người đả bỏ ra năm mươi xu để tới nghe tui nói mấy thứ khỉ bậy bạ. Người ta bắt đầu bằng một diễn văn thiệt dài và vắn vẹo, rồi tới phiên tui phải nói.

“Này các bạn Hoa Kỳ của tui,” tui bắt đầu. Tôn Đắc Cực và cái đám đó đã viết một bài cho tui đọc, và sau đó sẽ có phần trả lời câu hỏi của thánh giả. Máy quay phim TV quay rào rào, máy chụp hình cũng chớp liên tục, và mấy phóng viên cầm viết quẹt quẹt tùm lum trong mấy cuốn sổ của họ. Tui đọc toàn bộ bài viết, cũng hổng có dài lắm và tui cũng hổng thấy có cái gì dè trong đó hết – nhưng mà tui có biết cái dè đâu? Tui chỉ là một thằng ngốc.

Khi tui nói xong, một nữ phóng viên làm diệc cho một tờ báo đứng dậy và nhìn dò cuốn tập của cổ.

“Chúng ta đang ở bên bờ vực thẳm của một thảm họa hạt nưh,” cổ nói, “kinh tế thì bị hư hại, đất nước chúng ta đang bị cả thế giới chửi rửa, các thành phố và các tỉnh thì đầy dẫy tội phạm, loài người thì chết đói mỗi ngày, gia đình thì bỏ xa tôn giáo, ở mọi nơi trong nước người ta chỉ tham lam, và nghĩ tới lợi lộc cá nhân, nông dân thì chết đói và bị phá sản nhưng mà người ngoại quốc thì tràn dồ nước ta lấy đất, lấy tài nguyên, lấy công ăn diệc làm của nhân dân, công đoàn công đảng thì thối nát và chỉ biết ăn hối lộ, trẻ sơ sinh thì chết dần chết mòn trong các khu dân nghèo ổ chuột, thuế vụ thì hổng công bằng và như ăn cướp, học đường thì lộn xộn như mắh, giáo dục thì mắc mớ, bệnh dịch và chiến tranh lúc nào cũng lừng quăng dới cuộc sống như là một đám mây u ám – với cái nhìn dĩa mọi thứ là như vậy, thưa ông Lâm,” cổ hỏi, “trong ý nghĩ của ông, cái dẫn đề gì ông thấy cấp bách nưh, ở ngay tại cái thời điểm này?” Cái đảng đường thiệc là im lặng, bạn có thể nghe được một sợi lông rụng xuống.

“Tui phải đi đái,” tui nói.

Ngay lúc này, cái đám đông la hét muốn điên khùng luôn. Người ta bắt đầu la hò, hoan hô, và hét tùm lum hết và đưa tay lên, quơ tay qua quơ tay lại. Từ phía sau, ai đó bắt đầu hát lên một cách hùng hồn, và hổng bao lâu, mọi người đều làm y như vậy.

“CHÚNG TA PHẢI ĐÁI! CHÚNG TA PHẢI ĐÁI! CHÚNG TA PHẢI ĐÁI! ĐÁI! ĐÁI! ĐÁI!” Người ta hô lớn lên.

Má tui ở ngòì phía sau lưng tui trên sân khấu, má đứng dậy rồi kéo tui ra khỏi cái bục giảng.

“Con hổng biếc xấu hổ sao,” má tui nói, “nói chiện như vậy ở công cộng.”

“Hông!” Lão Tôn Đắc Cực nói. “Pạc Phê! Bơ Phết! Khán giả khoái lắm. Nó sẽ là khẩu hiệu của chiến dịch tranh cử của chúng ta!”

“Cái gì là khẩu hiệu?” Má hỏi. Đôi mắt của Má nheo lại như hai hột đậu phộng.

“Chúng Ta Phải Đái!” Tôn Đắc Cực nói, “Bác nghe người ta đang hô lên kìa! Từ trước tới dờ chưa có ứng cử viên nào có được cái quan hệ thân thiết như vậy dới cái đám dân ngu ku đen như là ông Lâm đây!”

Nhưng mà Má hổng có khoái cái khẩu hiệu đó chút nào hết. “Có ai nghe người nào dùng cái khẩu hiệu tranh cử như vậy bao giờ chưa?” Má nói. “Cái khẩu hiệu gì mà thiệc là tục và gớm thấy ón – hơn nữa, nó hổng có nghĩa dè hết!”

“Nó là một biểu tượng, thưa bác,” Tôn Đắc Cực nói. “Chúng ta hãy si nghĩ thử coi, chúng ta sẽ cho làm những bích chương, những bảng quán cáo thiệc lớn, mấy miếng dán cửa sổ, se ô tô, xe

đạp, xe gắn máy, túi xách in chữ *CHÚNG TA PHẢI ĐÁI*. Chúng ta sẽ đưa khẩu hiệu lên đài truyền hình và phát trên đài phát thanh. Đây là một đòn hết sức độc đáo. Cái giá trị của câu đó là như vậy. *Chúng Ta Phải Đái* là một cái biểu hiệu của cái châm ngôn *Tức Nước Vỡ Bờ*, để lật đổ ách thống trị đàn áp của nhà nước – là dẹp bỏ hết tất cả những cái sai cái trái và ngu xữ của đất nước này...Quần chúng đã quá tức giận, đã chịu hết nổi rồi, cách di nhức để xì bốt quốc ỨC là phải đạp bể bờ đê!”

“Cái gì?” Má hỏi và trợn mắt ngi ngờ. “Ông có điên hông?”

“Ông Lâm,” Tôn Đắc Cực nói, “ông đang trên con đường tới Hoa Thịnh Đốn đó.” Và có vẻ như là tay Đắc Cực này hổng có nói sai.

Chiến dịch vận động tranh cử của tui tui diễn ra hết sức là tốt và “Chúng Ta Phải Đái” đã trở thành câu nói trên vành môi của mỗi người trong một ngày bình thường. Người ta la “Chúng Ta Phải Đái” trên đường phố, trên xe hơi và xe đồ, xe buýt. Các nhà bình luận trên TV và các cột bình luận trên báo chí lúc nào cũng phân tích giải thích cho khán thính giả và độc giả biết cái ý nghĩa thâm sâu của nó. Các mục sư, linh mục và các nhà truyền đạo hô khẩu hiệu này cùng dới dáo giân, và trẻ em khắp nơi, trong các trường học cũng hát “Chúng Ta Phải Đái.” Và mọi thứ coi như chắc ăn như bắp, tui sẵn sàng như để bước lên bục ứng viên, và thiệc sự như vậy, một ứng viên đối thủ của tui trong cuộc bầu cử này, hẳn bị thua tui và quá kẹt đến nỗi hẳn phải ra cái khẩu hiệu “*Tui Cũng Phải Đái!*” và dán nó tùm lum trong toàn bang.

Nhưng rồi cuộc vận động của tui bị dăng ra từng mảnh, y như là tui đã lo sợ.

Chiến dịch “Tui Phải Đái” đã làm cho báo chí trong nước chú ý, và hổng bao lâu, tờ báo Post ở Hoa Thịnh Đốn và tờ Nữ Ướt Times gửi phóng viên điều tra tới chiến dịch của tui tui. Cái đám này hỏi tui nhiều câu hỏi, họ có vẻ hết sức là dễ thương và thân thiện, vậy mà họ đi đâu đó moi móc mấy quá khứ của tui ra. Một hôm, có đủ thứ chiện đăng trên trang đầu tiên của hết mấy tờ báo ở Hoa Kỳ. “Ứng Cử Viên Thượng Viện Từng Có Một Sự Nghiệp Rắn Rì,” đó là một cái tít trên báo.

Đầu tiên, người ta diết là tui bị thi rớt ở đại học năm thứ nhứt. Rồi người ta đào ở đâu ra cái chiện thúỉ goắc dì tui dới Duyên khi mấy tên cảnh sát tới cẩu tui đi từ một cái rạp chiếu phim. Ngày hôm sau, họ lôi ra cái hình tui khoe nguyên cái dít của tui cho Tổng Thống Doãn Sơn coi ở tại Vườn Hồng của Tòa Bạch Ốc. Đám phóng viên hỏi lòng dòng những người biết tui lúc tui ở Bót Tân trong Ban Nhạc Trúng Nứt, và trích ra những câu mà người ta nói dì tui, và nói là tui có hút cần xa và nói là “có thể tui là đả cố ý nổi lửa đốt cháy” một lớp học ở Đại Học Há Vọt.

Cái điều tệ hại nhứt – người ta moi ra cái tội hình sự dì tui liệng Huân Chương tại tòa nhà Cạp Thờ Hoa Kỳ và ghi là một thẩm phán đã ra lệnh nhốt tui trong một nhà thương điên. Ngồi ra, người ta cũng biết tui từng làm nghề vật lộn, và tui đã tự xưng mình là Cán Ngổ. Báo chí còn dăng hình tui bị Ông Giáo Sư trối cứng ngắc nửa. Cuối cùng, báo chí ghi là có “một số nguồn” còn cho biết tui có bị dính trong một dụ xì-căng-đan tình dục lẳng nhăng dới một “cô đào minh tinh điện ảnh nổi tiếng của Hồ Ly Vọng.”

Và điều này đánh gục hết mọi thứ. Tôn Đắc Cực chạy đô bộ chỉ huy chiến dịch vận động tranh cử và la lên, “Chúng ta tiêu tùng rồi! Chúng ta bị đâm đô xau lưng!” và đủ thứ khỉ thúỉ goắc như

dậy. Như dậy, mọi thứ coi như song. Tui hổng còn chọn lựa nào khát ngoài việc rút ra khỏi cuộc tranh cử, và ngày hôm sau, Má, tui và bác Lê Trí cùng ngồi xuống nói chuyện với nhau.

“Cậu Lâm,” bác Trí nói, “Tui nghĩ có lẽ sẽ tốt cho cậu nếu cậu chịu im hơi lặng tiếng một thời gian.” Tui biết là Bác Trí nói phải. Hơn nữa, có nhiều thứ khác làm tui bận tâm lâu lắm rồi, mặc dù tui chưa bao giờ nói dĩa mấy thứ này.

Khi mà cái thương nghiệp tôm mới bắt đầu, tui coi như khoái công diệc lắm, tui thức dậy từ lúc bình minh và đi xuống mấy cái ao coi mấy cái lưới rồi thu hoạch tôm, đại loại như dậy, và tui dới Thu Sương thường ngồi ban đêm dưới cái chòi câu cá để chơi ác mô ni ca, rồi thỉnh bộ sáu chai bia vào thứ bảy và uống tới say với Thu Sương. Bây giờ thì mọi thứ hổng còn đồng như dậy nữa.

Tui phải đi dự đủ thứ tiệc tùng đào buổi tối, nơi mà người ta cho tui ăn đủ thứ món nhìn rất là kỳ bí, nơi đó có nhiều đàn bà con gái đeo bông tai thiệc bự, và đủ thứ khỉ như dậy. Xuất ngày, cái điện thoại reo hổng dứt và người ta muốn hỏi tui đủ thứ chuyện dưới ánh mặt trời này. Trong thượng viện, mấy thứ này chỉ ẹ thêm nữa mà thôi. Bây giờ, tui hổng còn thời gian dành cho tui, và mọi thứ như là bay rọc rọc qua tui.

Hơn nữa, tui nhìn đô kiếng và tui đã thấy những vết nhăn hằn trên mặt của tui, tóc tui đã đổi màu xám ở đường viền, và tui hổng còn nhiều năng lượng như tui đã từng sở hủ. Tui biết là mọi thứ tiến triển hết sức trôi chảy, nói dĩa cái thương nghiệp của tui, nhưng mà riêng bản thân tui, tui có cảm giác như là tui chỉ quay vòng vòng ở một chỗ. Tui thắc mắc tại sao tui làm những thứ mà tui đã làm, và làm để làm gì? Lâu lắm rồi, tui dới thằng Bửu có một kế hoạch, bây giờ cái kế hoạch đó đã vượt qua khỏi những gì tui tui đã từng mơ mộng cho dù là tui tui diên cách mấy, nhưng rồi sao? Cuột sống hổng còn vui bằng phân nửa những ngày tui chơi banh cà na, goánh dới cái đám lột bắp quậy phá Ne Bơ Rát Ca ở Giải Cam Cuối Mùa, hay là như những lút tui như đang cỡi cái ác mô ni ca ở Bót Tân dới ban nhạc Trúng Nứt, và chắc chắn hổng có vui bằng cái lúc tui ngồi coi TV chương trình “Dân Nấu Bí và Lý Hiu” dới Tổng Thống Doãn Sơn kính yêu.

Và tui đoán là nỗi buồn của tui có liên quang gì đó dới Mỹ Duyên nữa, nhưng bởi dì hổng có ai có thể làm cái gì hết dĩa chuyện đó, tui cũng hổng muốn nhắc tới nó làm gì.

Dù sao, tui nghĩ là tui phải trốn xa cái hoàn cảnh hiện tại. Má khóc và than trời trách đất rồi chậm nước mắt bằng khăn mù soa như tui có thể tưởng tượng ra, nhưng bác Trí thì hiểu hết sự việc.

“Tại sao chúng ta hổng tuyên bố là cậu Lâm đang nghỉ mát dài hạn, Cậu Lâm, chúng ta chỉ cần làm như dậy,” bác Trí nói. “Và đương nhiên là phần hùn của cậu Lâm lúc nào cũng còn ở đây, cậu muốn nó lúc nào cũng được.”

Và bởi dậy, tui làm theo lời bác Trí. Chỉ dài bữa sau thôi, vào buổi sáng, tui lấy một chút ít tiền và quẳng một vài thứ đô một cái bị rồi tui đi xuống xưởng tôm. Tui chào tạm biệt Má và bác Lê Trí rồi tui tới bắc tay dới từng người – ông Mạnh và Giáo Sư Bùi Việt Quát, Cục Kức Vĩ Đại, Rau Muốn, Thằng Ty Mảng Xà, Huấn liên diên Té và hai tên khủng bố của ổng, ba thằng Bửu, thằng Cường, và dới hết mấy người khác.

Xong rồi tui đi tới cái chòi câu cá và tìm Thu Sương.

“Chú mày tính làm cái gì?” tui hỏi.

Thu Sương nắm tay tui rồi hất sách cái bị của tui đem ra cửa. Tụi tui leo dô một cái xuống và chèo lên Bãi Dầu Lá Ba Tre, rồi tụi tui đón xe đò đi Mỏ Bài. Cô gái bán vé ở phòng vé hỏi tui, “Chú muốn đi đâu?” Tui nhúng dai, lắc đầu, bởi dậy cổ nói, “Hay là chú đi Sà Van Na đi, cháu tới đó một lần, đó là một phố đẹp và dễ thương lắm.”

Và bởi dậy, tụi tui mua vé đi Sà Van Na.

Chú Thích:

Bắc Cà rô Li Na = North Carolina

Min Nét Xổ Tà = Minnesota

Sà Van Na = thành phố Savannah

Tôn Đắc Cực = Mister Claxton

Vái Kinh = giải túc cầu banh bầu dục Vái Kinh ở Min Nét Xổ Tà, the Minnesota Vikings game.

Chương 26

Tụi tui xuống xe đò ở Sà Van Na, trời mưa đổ xuống như mưa lùn. Thu Sương dới tui đi dõ bến xe, tui mua một tách cà phê rồi uống ở mái hiên gần máng xối, tụi tui đang tính coi kế tới tụi tui phải làm cái dì.

Tui hồng có kế hoạch dì ráo trội, thiệt tình là như vậy, bởi vậy, sau khi tui uống xong ly cà phê, tui móc ác mô ni ca rồi bắt đầu chơi nhạc. Tui thổi vài bài hát, chèn dec ơ, có một anh chàng đi ngang qua rồi thấy hai mươi lăm xu dõ cái ly cà phê của tui. Tui chơi thêm mấy bản nữa, và hồng bao lâu, phân nửa của cái ly cà phê của tui đã đầy tiền các.

Trời đã tạnh mưa nên Thu Sương dới tui đi bộ tiếp và rồi từ từ tụi tui ra tới một công viên ở giữa phố. Tui ngồi xuống một băng ghế và tiếp tục chơi ác mô ni ca, và chắc ăn như bắt, người ta bắt đầu bỏ tiền 25 xu, 10 xu và 5 xu dõ cái ly cà phê. Và rồi người ta cũng khoái Thu Sương, khi mà có người đi ngang, hẳn thường lấy tách cà phê đưa ra cho người ta bỏ tiền dõ. Đến cuối ngày hôm đó, tui kiếm được gần năm dõ la.

Tối hôm đó, tụi tui ngủ trong công viên trên băng ghế, hôm đó trời thiệt đẹp và trong, với những vì tinh tú tỏa sáng cùng dới chị Hằng. Tụi tui ăn điểm tâm vào buổi sáng và tui chơi ác mô ni ca nửa khi dân làng bắt đầu đi tới sở làm. Tụi tui kiếm được tám đồng bạc hôm đó, và hôm sau là chín dõ la, và tới cuối tuần đó, tụi tui coi như làm ăn khá khá. Sau cuối tuần đó, tui tìm được một cái tiệm bán nhạc cụ nhỏ, nên tui dõ đó coi tui có thể mua thêm một cái ác mô ni ca khác hông, tông Son chẳng hạn, bởi dì tui chơi tông Đô nhiều quá rồi và tui thấy là âm thanh đã hơi nhàm. Tui thấy trong một góc kẹt ở trong tiệm có một cây đàn ki lô củ củ được bán. Nhìn nó khá giống cái cây ki lô mà thằng Dũng chơi trong ban nhạc Trúng Nức, thằng Dũng có dạy tui chơi một vài hợp âm trên cây đàn ki lô của hắn.

Tui mới hỏi cây đàn đó bao nhiêu tiền, anh chàng này nói là hai trăm dõ, nhưng mà y sẽ giảm giá cho tui. Bởi vậy, tui mua cây đàn củ này, cái anh chàng bán hàn còn gán thêm một cái giá trên cái ki lô để tui có thể cùng một lúc chơi ác mô ni ca luôn. Và chắc chẳng nhờ vậy mà nhiều người biết tui hơn. Tới cuối tuần kế, tụi tui kiếm được gần mười dõ mỗi ngày, bởi vậy, tui tới cái tiệm nhạc cụ đó và mua thêm một bộ trống củ. Sau vài ngày dợt trống, tui đã đạt được cái trình độ chơi trống củ khá. Tui bỏ cái ly cà phê bằng mốp đã củ và thay nó bằng cái ly bằng thiếc cho Thu Sương chiều tới các khán thính giả của tụi tui, và hai đứa tụi tui làm ăn coi bộ được. Tui chơi đủ thứ bài hết, từ bài “Cái Đêm Người Ta Đuổi Dân Miền Nam Đi” tới bài “Sông Lô,” và tui kiếm được một cái nhà trọ mà người ta chịu cho Thu Sương ở đó, và người ta còn có làm bữa ăn điểm tâm cho tụi tui nữa.

Một buổi sáng, Thu Sương dới tui đi dõ công viên thì trời đổ mưa nữa. Một điều dĩa Sà Van Na – cách một bữa hồng mưa thì có một bữa mưa như mấy xô nước xối dõ đầu, hay đại loại như vậy. Tụi tui đi xuống đường lộ ngang qua một văn phòng thì bất thành lìn tui nhìn thấy cái dì đó vẻ hơi quen quen.

Có một người đàn ông đang mặc côm lê đứng trên lối đi bộ và đang cầm một cây dù và người này đứng ngay trước một cái bịch rác bự bằng mù. Có ai đó đang núp ở dưới cái bịch rác này để trú mưa, tui chỉ có thể thấy một đôi bàn tay lộ ra từ phía dưới bịch rác, đang đánh bóng đôi dãi

của người đàn ông mặc cô-lê. Tui băng qua đường và tới gần để thấy rõ hơn, trời đất quỷ thần ơi, tui có thể đoán được là dưới cái bịt rác đó còn có mấy cái bánh xe gắn vào một cái thùng bằng cây. Tui mừng quá tui muốn nổ banh luôn, tui đi tới rồi giựt phăng cái bịt rác dục qua một bên, và đúng ngay chóc, chính là ổng, ông Dân, ổng đang đánh giày để kiếm sống!

“Trả lại cái bịch đó lại cho tui, cái đồ mập địch,” ông Dân nói, “tui đang bị ước nhẹp ở đây nè.” Rồi ổng nhìn thấy Thu Sương. “Như đây là cuối cùng chú mày cũng lấy dợ rồi phải hông à?” ông Dân nói.

“Nó là con khỉ đực!” tui nói cho ổng nghe. “Ông nhớ hông – con khỉ đi dợ đủ trự dới tui đó.”

“Ông có đánh dầy cho tui hông, hay tính làm cái khỉ gì hả?” cái tên mặc cô-lê la lên.

“Cái Đ.M. mày, ra chỗ khác chơi,” ông Dân la lên, “hổng thôi là tao cắn dợ chung mày cho đứt ra làm hai luôn.” Cái tên này sợ góa bỏ đi liền.

“Ông làm dỉ ở đây dậy, ông Dân?” tui hỏi.

“Chú mày nghĩ là tao đang làm cái dỉ, hả?” ổng nói. “Chú mày hổng thấy là tao đã trở thành một tên Cộng Sản rồi hay sao?”

“Ông nói là ông đang đồng như cái đám dịt con tụi mình bắn lộn dới tụi nó trong chiến tranh phải hông?” tui hỏi.

“Còn khuya,” ổng nói, “cái đám đó là Cộng sản tầm phào bá láp. Tao mới là Cộng Sản thứ thiệt – Cộng Sản Mác, Lê Nin, Trót Xi Ki – toàn bộ mấy thứ khỉ bullshít như đây.”

“Nhưng mà ông đánh dầy để làm chi dậy?” tui hỏi.

“Để cho cái bọn đế quốc tay sai phải xấu hổ,” ổng trả lời. “Tao đã rút tĩa ra được là, bất cứ cái tên nào mà đi đôi dầy bóng lườn thì cái tên đó hổng đáng dợ một cục kức, bởi dậy, tao đánh cho bóng càng nhiều giày càng tốt, để tao gửi cái đám người đó xuống địa ngục cho tụi nó gặp Xít Ta Lin càng sớm càng tốt.”

“Thôi thì, nếu ông nói như đây,” tui nói, rồi ông Dân liệng đám đồ của ổng rồi tự đẩy ổng vào một mái hiên để trốn mưa.

“Ồi ma quỷ ơi, chú Lâm tin thiệt hả, tui dết là một tên Cộng Sản thúì,” ổng nói. “Dù xao, cái đám đảng đó cũng hổng có muốn có một đảng viên như tui, với cái tình trạng của tui bây dờ.”

“Chắc chắn họ sẽ chịu kết nạp ông dợ Đảng mà, ông Dân,” tui nói. “Ông đã từng lúc nào cũng khuyên tui là tui có thể trở thành bất cứ cái dỉ mà tui muốn, và tui có thể làm bất cứ cái gì mà tui muốn – và như vậy, ông cũng làm được mà.”

“Bộ chú Lâm vẫn còn tin cái điều bullshít rác rưởi đó hả?” ổng hỏi.

“Tui còn gặp được Raquel Weo đang ở trần ở trường đó,” tui nói.

“Thiệt dậy sao?” ông Dân nói, “nó đồng cái gì dậy?”

Rồi thì từ đó, ông Dân dới tui xem như trở thành một dợ. Ông Dân hổng muốn ngủ ở nhà trọ, bởi dậy, ổng ngủ ở bên ngoài vào ban đêm, dưới cái bịt rác của ổng, để mà “xây dựng cá tánh,”

ổng dải thích cho tui nghe như dậy đó. Ổng kể cho tui nghe ổng đã làm những gì kể từ khi ổng rời khỏi Ấn Thành. Đầu tiên, ổng cá độ toàn bộ số tiền kiếm được từ cái thương nghiệp vật lộn ở một trường đua chó và thua hết, còn bao nhiêu tiền còn lại của ổng, ổng mua rượu uống hết luôn. Xong rồi ổng kiếm được một diệc làm ở một ga ra sửa xe ô tô, bởi vì ổng có thể chui dưới gầm xe một cách dễ dàng trên chiếc xe cây của ổng, nhưng rồi ổng nói ổng quá chán cái diệc đó bởi vì dầu nhớt và mỡ bò lúc nào cũng chảy và rớt dơ ổng. “Tui có thể là một thằng hồng có chung, một tên ăn hại, một tên say hồng nhà cửa,” ổng nói, “nhưng tui sẽ hồng bao đời trở thành một tên Cu Ba, cu má gì đó sống trong dầu nhớt được.”

Kể tới, ổng trở địa Hoa Thịnh Đốn khi mà người ta xây một tượng đài lớn để tỏ lòng biết ơn mấy người đã tham chiến ở Chiến Tranh Việt Nam như tui tui, rồi khi người ta thấy ổng và biết ra được ổng là ai, người ta mời ổng đọc diễn văn. Nhưng mà tại bữa tiệc, ổng uống say mềm nhẹp luôn, ổng hồng còn nhớ ổng sẽ phải nói cái gì nữa. Bởi vậy, ổng chồm chìa một cuốn kinh thánh tại khách sạn mà người ta cho ổng ở, rồi tới lượt ổng phải đọc diễn văn, ổng đọc nguyên cái phần Sáng Thế Ký của Kinh Cựu Ước, và ổng đang đọc phần truyện kể trong Dân Số Ký của kinh thánh ở phần thứ tư thì người ta tắt đèn rồi kéo cái xích của ổng ra chỗ khác. Sau đó, ổng thử đi xin ăn một thời gian rồi bỏ nghề ăn xin bởi vì nó “hồng có phẩm cách.”

Tui kể cho ổng nghe địa chiện tui chơi cờ dơi bác Lê Trí, rồi địa cái thương nghiệp tôm đã thành công như thế nào, và đủ thứ đại lợi như vậy, rồi địa chiện tui tham gia tranh cử Thượng Viện Hoa Kỳ, nhưng mà ổng có vẻ chỉ quang tâm tới Raquel Goeo nhiều hơn.

“Chú có nghĩ là cái cặp trái đào, hay bưởi gì đó, của con nhỏ đó là thiệt hông? Có bơm hông?” ổng hỏi.

Tui tui đã ở Sà Van Na được khoản một tháng, tui nghĩ là tui tui khá thành công. Tui làm cho cái ban nhạc một người của tui, Thu Sương là thu ngân diên của tui, còn ông Dân thì đánh giầy cho đám đông.

Một hôm, có một tay từ tòa soạn báo tới chụp hình tui tui rồi cho đăng lên ở trang đầu.

“Những Kẻ Bị Bỏ Rơi đang Lảng Vảng ở Công Viên,” đó là cái tựa đề của bài báo.

Một buổi chiều, tui đang ngồi chơi nhạc mà đang nghĩ là có lẽ tui tui phải dời đi chỗ khác, có lẽ đi lên tới Chúc Lệ Tân thì tui thấy một thằng nhỏ đang đứng trước dàn trống, và chú bé này chỉ nhìn tui. Tui đang chơi bài “Phi Ngựa trong Thành Tân Ô Lan,” nhưng mà chú bé này cứ nhìn dơ tui, hồng cười, hồng nói gì hết, nhưng có cái gì đó trong ánh mắt của thằng nhỏ, nó sáng rực và lóe ra tia sáng một cách kỳ dị làm tui phải nhớ đến một cái gì đó. Rồi tui nhìn lên, đứng ở rìa của đám đông là một phụ nữ, và tui thấy cổ, tui thiệt sự muốn xỉu.

Chèn dec ơ, người phụ nữ này chính là Mỹ Duyên.

Mái tóc của cô được giữ gọn trên đầu bởi mấy cây cuộn tóc, cổ cũng nhìn lớn tuổi hơn, và có nét mặt mệt mỏi, nhưng đúng là Duyên, hồng sai. Tui quá là ngạc nhiên, tui thối hư mấy nốt nhưng tui cũng thối xong bài nhạc, và Duyên bước tới nắm tay thằng bé.

Mắt của Duyên sáng rực và cô nói, “Ồ, Anh Lâm, em biết hồng phải ai khác hết ngoài anh ra khi em nghe tiếng nhạc ác mô ni ca. Hồng có ai có thể chơi ác mô ni ca giống như anh được.”

“Em làm gì ở đây?” tui hỏi.

“Tụi em ở đây,” Duyên nói. “Anh Đông là phụ tá trưởng phòng cho một chỗ làm gạch ngói. Tụi em sống ở đây ba năm rồi.”

Bởi dì tui hồng chơi nửa, đám đông đã dạt đi chỗ khác, Duyên ngồi xuống băng ghế kế bên tui. Thằng bé con đang nghịch cái gì đó với Thu Sương, còn Thu Sương, hẳn đang làm trò trồng cây chuối cho thằng bé cười.

“Sao mà anh chơi trong ban nhạc có một người dậy?” Duyên hỏi tui. “Má có viết thư cho em nói là anh đã lập nên một thương nghiệp Tôm lớn dưới Bãi Dầu Lá Ba Tre, và đã là một triệu phú.”

“Câu chuyện đó dài lắm,” tui nói.

“Anh hồng có bị dính dờ trở ngại nào nửa chứ, anh Lâm?” Duyên hỏi.

“Không, lần này thì không,” tui nói. “Còn em thì sao? Cuộc sống của em ổn chứ?”

“Ồ, em nghĩ là ổn, anh à,” Duyên nói. “Em nghĩ là em đã đạt được những gì em đã muốn.”

“Con trai của em phải không?” tui hỏi.

“Ừa,” Duyên nói, “anh thấy nó dễ thương ghê không?”

“Không chê dờ đâu được hết – em đặt tên cháu là gì?”

“Lâm.”

“Lâm?” tui nói, “Em lấy tên anh đặt cho cháu hả?”

“Phải như dậy chứ,” Duyên nói thiệt nhỏ. “Dù sao, phân nửa của cháu là của anh đó.”

“Phân nửa cái gì?”

“Cháu là con trai của anh đó, Lâm.”

“Cái gì của anh?”

“Con trai của anh. Là Lâm Con đó.”

Tui nhìn về phía thằng bé, nó đang cười và dờ tay bởi vì Thu Sương đang làm trò đi bằng hai tay.

“Em nghĩ là đúng ra em phải cho anh biết,” Duyên nói, “khi mà em rời Ấn Thành, anh biết không, em đã có bầu. Em đã hồng muốn nói cái gì hết, em cũng hồng biết tại sao em hồng nói nữa. Lúc đó em lo lắng, có lẽ là dậy, em lo không biết con của tụi mình ngày mai sẽ ra sao.”

“Có phải em nói là, hồng biết là nó có trở thành... gỗ không?”

“Ừa, giống như dậy đó,” Duyên nói. “Nhưng mà anh coi thử coi, anh Lâm, anh hồng thấy sao! Nó hồng có khờ chực nào hết! Cháu nó thông minh và sắc bén như con dao – Lâm sẽ học lớp hai năm nay. Năm rồi, cháu lấy A hết trong mọi môn. Anh tin nổi không!”

“Em có chắc chắn Lâm là con của anh hông?” tui hỏi.

“Chắc như đinh đóng cột,” Duyên nói. “Cháu nó muốn trở thành cầu thủ túc cầu khi lớn lên – hoặc là một phi hành gia vũ trụ.”

Tui nhìn đô thẳng nhóc lần nữa, nó là một chú bé khỏe mạnh, mặt mũi sáng xua. Mắc của nó thiệt trong sáng và nó có vẻ hông có sợ cái gì hết. Nó đang chơi ca rô trên nền đất dới Thu Sương.

“Còn....” Tui nói, “còn... anh Đông của em thì sao?”

“Anh Đông?” Duyên nói. “À, ảnh hông biết gì dĩa anh hết. Anh biết hông, em gặp ảnh sau khi em rời Ấn Thành. Bụng em đã bắt đầu lú ra và nhiều thứ khác nữa, và em hông biết phải làm gì lúc đó. Ảnh là người đàn ông hoàn, tử tế. Ảnh chăm sóc em và chăm sóc bé Lâm tốt lắm. Tụi em có một cái nhà và hai chiếc xe, và mỗi thứ bảy, ảnh đưa tụi em đi chơi những chỗ như là bãi biển hay là nơi thôn quê. Tụi em đi lễ ngày chúa nhật, anh Đông đang để dành tiền để cho bé Lâm học ở Đại Học và cho những chiện như vậy.”

“Anh gặp con được hông – ý anh nói là, chỉ một vài phút thôi cũng được?” tui hỏi Duyên.

“Được chứ,” Duyên nói, rồi Duyên kêu thẳng bé lại. “Lâm,” Duyên nói, “Má muốn con gặp một người cũng tên Lâm. Chú Lâm là bạn cũ của Má – và Má đã lấy tên của chú đặt cho con đó.”

Chú bé chạy lại kể bên tui rồi nói, “Chú có con khỉ vui quá.”

“Nó là một con tinh tinh,” tui nói. “Tên của nó là Thu Sương.”

“Tại sao chú đặt tên nó là Thu Sương vậy, nó hông phải là con trai sao?”

Tui biếc ngay lúc đó là con trai tui hông phải là một tên ngốc. “Má cháu nói là khi lớn lên, cháu muốn trở thành cầu thủ túc cầu, hay là phi hành gia,” tui nói.

“Chắc chắn như vậy, thưa chú.” Chú bé nói, “Chú có biết gì về túc cầu hay phi hành gia vũ trụ hông?”

“Có,” tui nói, “chú biết chúc chúc, nhưng chắc là cháu phải hỏi ba của cháu nha. Chú biết chắc chắn ba của cháu biết nhiều hơn chú nhiều lắm.”

Rồi tui ôm chú bé vào lòng. Tui hông ôm chặt lắm, nhưng cũng vừa đủ cho tui. “Cháu muốn chơi dới Thu Sương nữa,” thằng bé nói, rồi nó nhảy xuống, còn Thu Sương, nó đang xấp xiếp trò chơi gì đó để cho bé Lâm thấy một đồng các đô cái ly bằng thiếc, còn Thu Sương thì hứng đồng tiền đó trên không.

Duyên tới gần rồi ngồi kể bên tui, cổ đưa tay vuốt nhẹ chùng tui, rồi cổ thở dài.

“Thỉnh thoảng em không thể tin nổi,” Duyên nói. “Tụi mình đã quen nhau đã gần ba mươi lăm năm rồi – ngay từ lớp đầu tiên của tiểu học.”

Ánh nắng đi xuyên qua lá cây và rọi vào khuôn mặt của Duyên, có lẽ có một giọt nước mắt đang long lanh trong mắt nàng, nhưng nó không bao giờ chịu lộ diện, chắc chắn có gì đó trong Duyên, tui cảm nhận được, có thể là một nhịp tim, tui không thể biết rõ hơn nữa, mặc dù tui

biết nó đang hiện diện ở đó.

“Em chỉ thật sự không thể tin được, chỉ như vậy thôi,” Duyên nói, rồi nàng nghiêng người tới tôi và hôn vào trán tôi.

“Cái gì vậy em?” tui hỏi.

“Mấy tên khờ,” Duyên nói, và môi nàng đang run run. “Có ai mà không khờ?” Và rồi Duyên xa tui. Cổ đứng dậy rồi nắm tay bé Lâm, rồi hai má con cùng bước đi.

Thu Sương đi tới tui rồi ngồi xuống, rồi nó vẽ mấy cái ô ở trên nền đất dưới chũn tui để chơi ca rô kiểu Mỹ dới tui. Tui đánh dấu X trên ô trên cùng, góc bên phải, rồi Thu Sương để dấu O ở chính giữa, rồi tui biết ngay tức khắc là trong hai tụi tui, hổng có ai có thể thắng được hết.

Rồi thì sau đó, tui làm một vài chuyện. Đầu tiên, tui gọi điện thoại cho bác Trí để nhờ bác làm chuyện này: từ nay toàn bộ lợi tức từ phần hùn của tui trong hảng tôm, tui cho Má mười phần trăm, ba thằng Bửu mười phần trăm, và phần còn lại gửi hết cho Duyên để lo cho bé Lâm.

Sau bữa ăn tối, tui đả ngồi suốt đêm để si nghĩ, mặc dù suy nghĩ là một thứ tui hổng có giỏi một cách đặc biệt lắm. Nhưng mà những gì tui nghĩ là như vậy: Ở đây, tui đả gặp lại Duyên sau bao nhiêu năm xa vắng. Và Duyên cũng có con chung dới tui, và có lẽ, bằng cách này hay cách khác, tụi tui có thể biến đổi lại hoàn cảnh của tụi tui.

Nhưng mà tui càng nghĩ nhiều dĩa chiện này thì tui càng thấy là hổng thể được, và cuối cùng tui chấp nhận là không thể làm như vậy được. Và hơn nữa, tui cũng không thể chỉ đổ thừa cho cái sự ngu ngốc của tui – mặc dù, tui ước gì tui có thể đổ thừa là tại tui khờ, tại tui ngố. Không đâu, đó chỉ là một nhịp điệu trong bản nhạc đời. Thỉnh thoảng, đời là như vậy đó, hơn nữa, sau khi suy tính hết mọi thứ, tui nhận thức ra là sẽ tốt hơn cho bé Lâm nếu nó sống với Duyên và chồng của Duyên, để mà bé Lâm có được một mái ấm gia đình êm đẹp và được giáo dục đàng hoàng, và để mà bé Lâm sẽ không phải có một người cha có một bộ óc chỉ to bằng hạt đậu.

Rồi thì vài ngày sau, tui dọn đi dới Thu Sương và ông Dân. Tụi tui đi tới Chúc Lệ Tân, rồi tới Rít Mồng rồi tới Ất Lan Ta, rồi Chát Ta Nữ Ga, rồi tới Mem Phi, rồi Nữ Sĩ Viên, và cuối cùng, tụi tui đi xuống Tân Ô Lan.

Ở Tân Ô Lan, bạn làm cái khỉ dì cũng được, hổng ai để ý tới bạn, và ba đứa tụi tui tha hồ hưởng thụ cuộc sống, chơi nhạc mỗi ngày ở quảng trường Giác Sơn và coi mấy tay khùng điên khác làm công chiện của họ. Tui mua một chiếc xe đạp có gắn hai cái xe nhỏ ở hai bên để cho Thu Sương và ông Dân cùng đi dới tui, mỗi chủ nhật, tụi tui đạp xe xuống bờ sông và đi câu cá. Cứ mỗi tháng, Duyên viết cho tui một lá thư, và gửi hình bé Lâm cho tui coi. Lần chót, tui có được tấm hình bé Lâm mặc bộ đồ cầu thủ đá banh. Có một cô gái làm bồi bàn mà tụi tui đả gặp trên một đoạn đường nối tiếp trong bước đường của tụi tui, và từ đó thỉnh thoảng tụi tui gặp nhau để trò chuyện. Tên của cô gái là Đỗ Uyên. Nhiều lúc, tui, Thu Sương và ông Dân chỉ đi phà vòng quanh khu phố Pháp và ngắm cảnh, và bạn tin tui đi, ngoài tụi tui ra còn có nhiều người nhìn cũng rất kỳ dị – họ nhìn giống như mấy người còn sót lại từ Cách Mạng Nga hay đại loại như vậy.

Một hôm, có một tay từ báo chí địa phương tới gặp tui và nói là hổng muốn viết một câu chiện

dĩa tui bởi dĩa tui là cái “ban nhạc độc nhân bang hay nhưc” mà hấn từng nghe. Tay này bắt đầu hỏi tui đủ thứ câu hỏi dĩa đời tui, bởi dĩa, tui bắt đầu tính kể cho hấn nghe hết mọi thứ. Nhưng mà tui kể chưa tới phân nửa nửa thì hấn đã bỏ đi; hấn nói là hấn hông đăng cái chiện như dĩa được bởi dĩa sẽ hông có ai tin nổi.

Nhưng mà cho phép tui nói dới bạn điều này: thỉnh thoảng vào đêm, khi tui nhìn lên bầu trời dới muôn vàn vì tinh tú, tui thấy nguyên một bầu trời phơi bày trước mắt, bạn đừng có nghĩ là tui hông nhớ tất cả. Tui vẫn có những giấc mơ như mọi người, và thỉnh thoảng tui cũng nghĩ vĩa viễn ảnh của sự việc, nếu đã xảy ra một cách khác. Và rồi bất thành lình, tui bốn chục tuổi, năm chục tuổi, sáu chục tuổi, bạn biết hông?

Rồi như vậy thì sao? Tui có thể là một tên ngố, nhưng mà dù sao đi nữa, gần như lúc nào tui cũng đã ráng làm theo lẽ phải – và những giấc mơ vẫn chỉ là giấc mơ, phải hông? Bởi dĩa, cho dù chiện dĩa có xảy ra đi nữa, tui rút tĩa ra điều này: Tui luôn luôn có thể nhìn ngược dĩa quá khứ và nói rằng, ít ra tui đã hông có sống một cuộc đời buồn chán.

Chắc là bạn hiểu tui nói gì?

HẾT.

Dịch xong lúc 4 giờ chiều ngày 15 tháng 11 năm 2011 từ tiểu thuyết Forrest Gump của Văn Hào Winston Groom.

dohop, Macquarie Viên, Úc Đại Lợi

Chú thích:

Át Lan Ta = Atlanta

Cái Đêm Người Ta Đuổi Dân Miền Nam Đi = “The Night They Drove Ole Dixie Down”, bài nhạc của nhạc sĩ Gia Nã Đại Robbie Robertson, viết về chiến tranh dân sự của hai miền trước đây của Hoa Kỳ.

Chát Ta Nữ Ga = Chattanooga

Chúc Lệ Tân = Charleston

Đỗ Uyên = Wanda, tên một cô gái quen với Lâm, ông Dân và Thu Sương

Đông = Donald, tên chồng của Duyên.

Giác Sơn = Quảng trường Giác Sơn, Jackson Square

Mem Phi = Memphis

Phi Ngựa trong Thành Tân Ô Lan = bài hát “Ridin on the City of New Orleans”, bài nhạc dân gian bởi nhạc sĩ Steve Goodman mô tả chuyến xe lửa từ Chicago tới New Orleans.

Rít Mồng = Richmond

Phụ lục

Có người cho rằng cục đất hiền nhất... Có người nói “hiền như cục bột” ...

Thầy thấy là cái toilet nó hiền nhất và dễ thương nhất. Lúc nào nó cũng an phận, vui vẻ, hạnh phúc. Cả đời phục vụ mọi người một cách âm thầm, không kỳ thì và không vụ lợi; nó chấp nhận mọi thứ người ta đổ vào nó mà không hề than vãn...

Chúng ta có thể... học theo gương của toilet.

(Phỏng theo lời dạy của một giáo sư tiến sĩ)

Ca ngợi toa-lét

*Anh yêu em lắm cục đất hiền
Anh mến em lắm viên bột ngoan
Anh trọng quý bé, em Toa-lét
Bé yêu ai chưa? (Bé cười duyên!)
Em xinh em trắng như trang giấy
Em tròn em đẹp tựa trái soan.
Em ngọc ngà như thân con gái
Nhưng em cứng cáp như võ quan.
Em đã sanh ra để hầu chàng
Không hờn không trách mọi nỗi oan
Con tim chân chính không nói dối
Mặc kệ thị phi có phũ phàng.
Là hoa là ngọc ở trên đời
Không là sở hữu của riêng ai.
Anh yêu bé quá em Toa-lét
Vớ anh, em đẹp hơn Sao Mai*.*

dohop 23-03-05

* Danh ngôn (?): tôi yêu đôi mắt em vì mắt em dậy sớm hơn sao mai và ngủ trễ hơn sao hôm.

*E.. Hèmmmm... Thui thì saomai1268 tui cũng ráng hy vọng mình xứng đáng đứng sau cái to...
a...lét.*

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>